

ДАЯН РОБИНСЪН

БАРД

ИЗДАТЕЛСКА
КЪЩА

ОРЕЛЪТ И РОЗАТА

ДАЯН РОБИНСЪН ОРЕЛЪТ И РОЗАТА

Превод: Милена Томова, Лилия Божкова

chitanka.info

Английският кораб, с който разорения от хазарта лорд Марстън и прекрасната му съпруга Серена пътуват към Свети Августин, е пленен от испанците. На борда му се качва капитан Рафаел Агилера — гъвкав, елегантен и безмилостен като толедска рапира. Очите му пронизват Серена, но вместо страх, някъде отдалече, носен от вълните, до нея долита звън на китара. И заедно със старинната испанска мелодия в душата ѝ нахлува чувството, че тя отдавна познава мъжествения корсар.

Рафаел освобождава кораба и пленниците си, за да срещне Серена отново след четири години. И да изпълни повелята на Съдбата...

ПРОЛОГ

*„Ще заминеш за далечна гореща страна,
където ще намериш своята истинска любов,
една любов, каквато малко хора са имали
привилегията да познават и заедно, ти и той, ще
откриете едно рядко съкровище, което много
хора търсят, но само малцина намират.“*

*Крайбрежните води на Източна Флорида
на борда на кораба на Нейно величество „Бристол“
1790*

Думите на врачката циганка, като че ли се надсмиваха над младата жена, загърната с пелерина, която стоеше на носа на плуващия кораб. Тя се взираше в морето, синьо като големите ѝ тъжни очи. Някъде там далече беше нейното бъдеще, Флорида, Ла Флорида. „Страна на цветята“ я бяха нарекли испанците, когато за първи път бяха стъпили на нейните безлюдни бели плажове.

Циганката беше предсказала вярно за пътуването ѝ до далечна, гореща страна, но голямата любов? Меките ѝ устни се изкривиха от болка и отчаяние. По никакъв начин въображението ѝ не можеше да си представи жестокия, безотговорен сър Сесил Марстън, нейния съпруг, като голямата любов. Женитбата ѝ можеше да се нарече с много имена — един фарс, ужас, една безконечна сърдечна болка, но любов — никога!

Тя се хвана за перилата, за да се задържи, докато корабът пореше белоснежните гребени на вълните, които променяха цвета си от сапфирено в аквамаринено синьо под лъчите на яркото тропическо слънце. Перленосивата копринена пелерина на Серена се развяваше около нея като крилата на една от реещите се чайки, дошла да ги посрещне от бреговете на все още невидимата Флорида.

Сесил беше проиграл почти цялото ѝ богатство и накрая им беше останала тази последна възможност — една голяма плантация на остров от другата страна на залива срещу Свети Августин и една градска къща в малкия британски град, сгушен под горещото небе на Флорида. Някакъв нов план на Сесил, мислеше си тя, докато морските пръски се смесваха със сълзите на отчаяние по бузите ѝ. Той беше спечелил градската къща при залагания в един игрален дом в Лондон, един от редките случаи, когато изобщо беше спечелвал нещо през няколкото безрадостни месеца на тяхната женитба. След един гуляй с бившия собственик на градската къща, беше купил и плантацията с последната част от нейната зестра. Щели да натрупат богатство, отглеждайки портокали и индиго, каза ѝ той, опиянен от погълнатото бренди и от собствената си значимост. Само няколко години в Източна Флорида и те биха могли да се върнат обратно в Лондон заедно с тяхното богатство... ако неговото семейство му разреши да се върне, след като беше опозорил името на фамилията във всяка лондонска кръчма. Беше се стигнало дотам да му отпуснат малка издръжка, за да се махне от Англия — един син, донесъл само позор и изхвърлен от доброто общество.

— Глупак, аз се омъжих за глупак — промълви тя през стиснати зъби сред рева на вълните. Сесил дори не беше разбрал, че Англия е във война с американските си колонии и че те отиваха в град, пренаселен с бежанци от тези колонии. Не си беше направил труда да разбере, че да се пренася с кораби продукция от Свети Августин беше станало рисковано, след като Франция и Испания се включиха във войната на страната на американците и кръстосваха водите на Флорида, търсейки британски кораби. Не си беше направил труда да научи нещо повече за Източна Флорида.

— Лейди Марстън... Лейди Марстън! Махнете се от палубата! Забелязан е испански военен кораб, там на хоризонта! — извика ѝ един от английските офицери.

Обръщайки се в посоката, която сочеше той, тя видя очертанията на голям кораб с високи мачти, приличащ на огромна птица, преследваща плячка, който бързо ги застигаше. Остана за момент прикована на място, преди да позволи на офицера да я отведе от убежището ѝ на носа на „Бристол“.

— Трябва да отидете в кабината си, лейди Марстън. Ако ни спрат и испанците се качат на борда, за вас може да стане опасно тук навън — предупреди я младият офицер. Вземайки ръката ѝ в своята, той нежно я поведе по хлъзгавата палуба към стълбите. Още от началото на пътуването беше привлечен от красивата златокоса лейди, чиято тъга и вгълбеност изглеждаха част от нея, така както сивата ѝ копринена наметка. Те всички се опитваха да отгатнат защо тя прекарваше повечето от времето далече от другите, застанала на носа на кораба, загледана в морето. След време разбраха, че пияницата Сесил, който непрекъснато играеше комар с екипажа, беше причината за нейното усамотение.

Лейтенантът си помисли, че е срамът такава прекрасна млада жена да бъде принудена да прекара дните си с такъв човек като сър Сесил.

— Господи, Серена, чу ли, че един испански кораб се приближава към нас? — заломоти Сесил, когато тя влезе в кабината. Той избърса месестото си лице с копринена кърпа, която измъкна от ръкава, обшит с дантела.

— Така ми казаха — отговори тя, опитвайки се да не се задави от вонята на разлято вино и ром. В кабината цареше хаос; дрехи бяха извадени от сандъците, кутията ѝ с бижута лежеше отворена на пода. — Какво става, Сесил? Къде е Тенси?

— Ъ-ъ, горе на палубата с някой моряк, предполагам. Мързеливата повлекана няма никакво уважение, никакво уважение изобщо, скъпа моя — изхленчи Сесил, докато буташе един отворен сандък. — Не ме интересува дали служи добре, но ѝ липсва всякакво уважение.

— Тя тръгна с нас за Свети Августин, за разлика от вашия прислужник — отговори Серена сухо. Навеждайки се да прибере дрехите, които мъжът ѝ беше разхвърлял из малката кабина, тя го попита: — Сесил, какво търсиш?

— Намерих го — той се изправи триумфално на крака, размахвайки парче пожълтял пергамент.

— Какво е това? — попита тя уморено.

— Една карта за скрито испанско съкровище — каза той, изсмивайки се като луд. — Това е, което ще ни направи наистина

богати, а не портокаловите дървета. Това е причината, поради която дойдохме в Свети Августин.

— Сесил, за какво бълнуваш? — попита Серена, като усети как стомаха ѝ се свива от страх. — А плантацията, а къщата на улица „Морска“?

— О, аз съм ги купил, както ти казах, но това е, което е от значение. Когато Източна Флорида е била испанска колония, един галеон натоварен със злато, сребро и смарагди заседнал по време на буря — до остров Анастасия, където е нашата плантация. Точно от другата страна на залива срещу Свети Августин. Испанците пренесли на острова няколко сандъка от товара и ги заровили. След което капитанът нарисувал карта на мястото, така че да могат да се върнат и да ги изкопаят. Той никога не успял да се върне, но картата оцеляла — и аз я купих от един човек в Лондон.

— Сесил, как можа? — ахна Серена, като чу невероятната история.

— Предполагам, че се чудиш защо не са се върнали за съкровището. Когато екипажът стигнал до Свети Августин, върлувала епидемия и всички, с изключение на капитана, умрели. Той също ги последвал, но преди да умре, предал картата на свещеника, който му дал последно причастие. Той запазил картата и я взел със себе си в Хавана, където бил прехвърлен, след като Свети Августин станал британска колония. Дал я на брат си, който също бил принуден да се премести в Хавана. Братът пък я продал на един войник в момент, когато се нуждаел спешно от пари. Войникът бил ирландец, служещ в ирландския полк, който извършва по-голяма част от мръсната работа в Хавана, вместо испанците. И аз я купих от ирландеца, когато той се върнал напълно разорен в Лондон. Беше чул, че ще пътувам за Свети Августин и си помислил, че може да се заинтересувам. Да, моя скъпа съпруго, това вложение ще ни върне богатството — каза той, ухилвайки се самодоволно.

— Колко плати за това? — попита Серена спокойно.

— Перлите на майка ти и сапфирените обеци — отговори той, гледайки я дръзко с кехлибарените си очи.

— Но те са тук — ахна тя, посочвайки кутията за бижута, където лежаха обеците, заобиколени от перлената огърлица, които бяха единственото наследство на Серена, останало от майка ѝ.

— Стъкло, добра имитация — той се ухили жестоко.

— Как можа? — прошепна тя, усещайки, че го мрази с цялото си същество.

Преди да може да ѝ отговори, вратата се отвори и една млада прислужничка с кестенява коса и лешникови очи нахълта в кабината.

— О, милейди, испанците са съвсем наблизо. Те ще се качат на борда. Всичките ще ни хвърлят в морето.

— Глупости, Тенси, това правят морските пирати. Испанците търсят само оръжие и британски войници — каза Серена със спокоен, равен тон, въпреки че сърцето ѝ биеше като на пленена птица.

— Няма да рискуваме, защото е възможно твоята прислужница идиотка да се окаже права за първи път — промърмори Сесил и започна да се оглежда.

— Какво правиш? — попита Серена и забърза към него, за да му попречи да не скъса гърба на портрета, който беше облегал на един от сандъците.

— Недей да издребняваш, жено. Ще откъсна само един ъгъл, така че да мога да сложа едната половина от картата — обясни Сесил, разкъсвайки пергаментата на две. Той постави едната част в гърба на маслената рисунка и се огледа за място, където да скрие второто парче. — Наричат я „Жената на испанеца“, нали? — каза той с насмешка, поглеждайки към портрета на жената, която много приличаше на Серена, въпреки че беше облечена в костюм от времето на добрата кралица Елизабет. — Е, може би ще успее да опази английските документи от испанските мародери, въпреки че не е успяла да опази целомъдрието си от испанския капитан, промъкнал се с проклетата армада.

— Тя го е обичала. Затова е тръгнала с него — каза меко Серена, притискайки добре задната част към портрета, който беше обичала от малка. Картината беше от малкото неща, които притежаваше и не позволяваше на Сесил да залага, когато имаше нужда от пари. Тя винаги щеше да пази портрета на жената на испанеца, нейна далечна прародителка, която беше открила любовта и захвърлила благоразумието, за да последва сърцето си. Често се бе чудила, какво ли е да изпиташ такава любов.

— Идват. О, милейди, чувам ботушите им по стълбите — изохка Тенси.

Когато вратата се отвори, Сесил се опита да мушне другата половина на картата в колана на бричовете си. Ръката на един испански офицер го спря.

— Ще ми дадете това, сеньор — каза той на английски с акцент, но с тон, който не търпеше възражение.

На Серена ѝ се стори, че изведнъж цялата кабина се напълни с испански моряци, които претърсваха всеки сандък. Когато Сесил се опита да застане пред портрета, надменният испански офицер даде знак на един от хората си да го отнесе.

— Не, не това! — извика Серена след тях. Без да погледне страхливия си съпруг, тя се втурна след испанците.

Стреснатите погледи на английските моряци не я разколебаха. Тя се насочи към високата мъжка фигура, облечена в униформа на испански офицер. Мъжът беше с гръб към нея и говореше с английския капитан. Сигурно той командва испанския кораб, реши тя, бързайки към него. Щеше да се моли, ако трябва, но трябваше да запази портрета; беше загубила достатъчно, откакто се беше омъжила за Сесил.

— Лейди Марстън! — възкликна капитан Тремейн, когато тя ги приближи.

— Трябва да говоря с испанския офицер, който отговаря за действията тук — каза тя задъхано.

— *Si*, предполагам, че искате да говорите с мене — думите, произнесени с леко дрезгав глас, прозвучаха като милувка, докато елегантната фигура се обръщаше с лице към нея.

За миг сърцето ѝ замря и тя се изгуби в дълбокия, изразителен, тъмен поглед на един мъж, когото никога не беше виждала, но като че ли бе познавала винаги в тайните глъбини на душата си. Проницателните черни очи омекнаха, спирайки се на обърнатото към него лице. Но докато продължаваше да я гледа втренчено, израз на изненада и удивление премина по гордото, надменно лице на испанеца, чиито черти издаваха аристократичния му произход.

— Срещали сме се и преди, сеньорита — промълви той, приятно изненадан. — Но къде?

— Мисля, че... не сме — отвърна тя с нежен глас, без да може да откъсне очите си от магнетичния, блестящ поглед, който я държеше в плен. Мъжът, който се бе втренчил в нея, беше един от най-красивите

мъже, които бе виждала в живота си; гарвановочерната му коса, прибрана отзад в обикновена опашка, не беше напудрена, гладката му кожа беше станала бронзова от слънцето. Беше човек, свикнал да командва. Това личеше от самоувереното му държане и решителните движения на гъвкавото му тяло. Като го гледаше, Серена си представи изящна шпага, изработена от испанска стомана — тънка, елегантна и много опасна. Тя забеляза леките бръчки около прекрасните му черни очи, появили се от напрегнато виране на ярката слънчева светлина.

— Лейди Марстън, позволете ми да ви представя капитан Рафаел Агилера и Перец — каза капитан Тремейн студено. — Лейди Марстън отива със съпруга си, сър Сесил, в Свети Августин.

Изненада и гняв, последвани от странна меланхолия, преминаха по красивото лице на испанския капитан, сякаш облак, преминаващ през слънцето.

— Сеньора Марстън, намирам, че съдбата е наистина жестока, след като ни среща сега, в такъв момент — той се наведе към леко протегнатата ѝ ръка. Повдигна треперещите ѝ пръсти и нежно ги допря до топлите си устни. Серена почувства докосването му с цялото си същество, като че ли я беше опарил огън.

— Не съм сигурна, че разбирам това, което ми казвате, сър — прошепна тя със свито гърло, опитвайки се да възвърне самообладанието си.

— Позволете ми да не се съглася, прекрасна лейди. Разбирате прекрасно думите ми и иронията на нашата среща. Съдбата си играе с нас — леко я упрекна той. Необикновено проникателният му поглед изучаваше деликатното ѝ лице, като че ли все още не можеше да повярва, че жената срещу него е реална. Нежният аромат на цветя от парфюма ѝ подчертаваше нейната женственост и го привличаше неудържимо.

Докато те стояха загледани един в друг — нейният лазурен поглед, заплепен в черните дълбочини на тези тъмни, обсебващи испански очи — се разнесе високото, носово вайкане на сър Сесил, който наруши очарованието, обгърнало ги като защитен облак.

— Господи, Серена, та те вземат твоята картина — извика ѝ той, разминавайки се с испанските моряци, които с мъка носеха големия портрет.

— Сесил — намръщи се Серена, като се откъсна от хипнотизиращия поглед на испанеца и погледна към съпруга си, който бързаше към нея. Лицето на Сесил се бе зачервило, той се бе изпотил, а напудрената му перука се бе изкривила на една страна.

Очите на испанския капитан се превърнаха в черен лед, когато видя сър Сесил Марстън и той вдигна рязко тъмната си гладко сресана глава с отвращение. Погледна надолу, ноздрите на дългия му орлов нос леко потрепваха. Арогантната му поза беше почти предизвикателна. Сесил, загрижен само от факта, че ще му откраднат скъпоценната карта, не забеляза нищо от неуловимата игра на чувства, която се разиграваше пред него.

— Моля ви, моят портрет. Много е скъп за мен — помоли Серена, чието внимание беше привлечено от картината, която бяха започнали да прехвърлят през борда.

Прозвуча кратка, остра команда на испански и моряците послушно донесоха голямата картина в тежка рамка на командира си, който нетърпеливо чакаше.

Като погледна портрета, капитан Рафаел Агилера и Перец усети как по гръбнака му премина студена тръпка. Въпреки, че произхождаше от една от най-благородните фамилии на Испания, неговата баба беше циганка, в която дядо му се беше влюбил лудо, и за която се беше оженил въпреки неодобрението на семейството му. Рафаел беше много близък с любимата си баба и тя често го наричаше *requeno gitano*, нейното малко циганче. Точно циганската му кръв се смрази, когато погледна портрета на красивата златокоса жена, тъй като не за първи път виждаше лицето на тази красавица. Друг неин портрет беше закачен в замъка на чичо му в Испания. Още от малък Рафаел беше привлечен от него. Чичо му я наричаше златната английска роза. Тя беше негова прародителка, беше дошла от Англия с един испански офицер заедно с останките на разбитата армада. Тяхната любов беше завършила трагично две години след пристигането им в Испания. Портретът ѝ бил на рисуван само няколко месеца преди смъртта ѝ. Семейната легенда разказваше, че нараненото сърце на мъжа ѝ не зараснало през дългите години, през които отгледал техния син. Сега пред него стоеше картина на тази прекрасна млада жена и той изведнъж разбра защо си бе помислил, че и преди е

срещал лейди Марстън. Тя беше живо копие на картината, на жената, която той знаеше като златната английска роза.

— Картината принадлежи на семейството ми от години, сър. Моля... тя е от голямо значение за мене — помоли меко Серена, забелязвайки как красивият испанец гледа зашеметен портрета.

— Тя много прилича на вас — каза той с удивление, поглеждайки към нея.

Изразителните му, настойчиви очи я развълнуваха отново, карайки я да се задъха, като че ли беше тичала.

— Да, много хора са го забелязали. Аз съм нейна потомка, от страна на баща ми.

— Тогава, разбира се, че трябва да я притежавате — отговори той и издаде кратка заповед на испански към хората си. — Те ще я върнат в кабината ви. Аз не мога да си позволя да взема нещо толкова ценно от една прекрасна златна английска роза — промълви той с дрезгав глас, който само тя можеше да чуе.

— Това всичко ли е, капитане? — прекъсна ги английският офицер, докато испанските моряци арестуваха няколко английски войници, пътуващи с търговския кораб към Свети Августин.

— *Si*, това е засега. Можете да продължите пътя си, колкото и да ми е неприятно да виждам още англичани в Ла Флорида.

— Тя е британска колония почти от двадесет години — напомни му студено капитан Тремейн.

— А испанска — повече от двеста — с остър поглед отговори капитан Рафаел Агилера и Перец.

— Беше честна сделка, Флорида за Хавана, Куба — настоя капитан Тремейн.

— Може би, но не и за испанското население на Свети Августин. Семейства, като моето, загубиха всичко и бяха принудени да се върнат в Испания като просяци, така че не мога да споделя вашето мнение за честността на сделката — заяви испанският капитан с леко презрение, изписано върху благородните му лице. — Но вие можете да продължите пътя си към Ла Флорида. Ние не воюваме с жени и деца.

Серена застина, без да може да помръдне, докато Сесил я дърпаше за ръкава. Испанският капитан като че ли я държеше в плен.

— Попитай го за документа, който ми взеха — хленчеше Сесил в ухото ѝ.

— Тихо! — изсъска тя, унижена, че мъжът ѝ я караше да се моли за тази нищожна карта. Отвращение към него я заля като отрова.

Обръщайки се към Серена, испанският капитан ниско се поклони и твърдо стегна китката ѝ с дългите си пръсти. Топлите му устни още веднъж погалиха ръката ѝ и този път, като че ли се задържаха по-дълго. От тази интимна ласка на устните му върху кожата ѝ, през нея премина тръпка на копнеж и странна близост.

— Дано да разцъфтите в страната на цветята, моя златна английска роза, докато пак се срещнем; а ние ще се срещнем, така е предначертала съдбата — промълви той тихо, така че само тя да може да чуе. Повдигайки главата си с черна като коприна коса, той се загледа в нея продължително, с поглед, който я разтърси. Неговите очи ѝ казаха това, което вече знаеше в сърцето си. Между тях съществуваше връзка. Сега не можеше да стане, но един ден, по някакъв начин, те щяха да бъдат заедно. След което той си тръгна.

— Проклет нахалник — измърмори Сесил и се обърна, за да се върне долу в кабината, убеден, че няма да получи обратно другата половина от картата.

— Добре ли сте, лейди Марстън? — попита загрижено капитан Тремейн.

— Да, сега ще се оправя, капитане — промълви тя меко. — Мисля, че бих искала да остана сама и да подишам този прекрасен свеж въздух.

— Добре, а аз имам някои неща, които трябва да свърша. Имахме щастие този път. *El Aguilo de Mar* — Морският орел, както го наричат — реши, че сме прекалено дребна риба, за да ни обърне внимание, но този човек има репутацията на безмилостен. Щастлив съм, че си отиде, въпреки че съжалявам тези нещастници, които отведе със себе си. Ще прекарат лоши моменти в някой испански затвор. Ще се почувствам доста по-спокоен, когато стигнем Свети Августин утре. Приятен ден, милейди — капитан Тремейн повдигна шапката си и забърза към мястото, където неговите хора откачаха въжетата от испанския военен кораб.

Подчинявайки се на желанието си, Серена пристъпи към перилата и започна да наблюдава отделянето на двата кораба. Повдигайки ръка, за да махне един кичур коса от очите си, тя видя на

бака на испанския кораб една гъвкава мъжка фигура. С галантен жест той повдигна гордата си глава за поздрав и сбогуване.

С насълзени очи тя гледаше как испанският капитан и неговият кораб се отдалечаваха от нея. Повдигайки ръка, тя помилва мястото, където устните му бяха докоснали кожата ѝ и я бяха белязали завинаги... дори и никога да не се срещнеха.

ПЪРВА ЧАСТ

„И ставам от първия сън на нощта за тебе от сладък сън, когато ветрецът нашепва едва, когато звездите изгреят навън.“

Пърси Биши Шели,
„Индийска серенада“^[1]

„Червена Роза, горда Роза, тъжна Роза на моите дни! Ела близо до мене, докато пея тези древни думи...“

Уилям Бътлър
Йейтс, „Розата“

ПЪРВА ГЛАВА

Свети Августин

Юли 1784

— Да, о, да — въздъхна Серена, когато гъвкавата мъжка фигура се появи от мъгливите сенки. Той отново идваше при нея. Натрапчивият звук на тъжната мелодия, изпълнявана на китара, като че ли започна да се засилва с приближаването му. Невероятно щастие изпълни сърцето ѝ и тя протегна към него ръце, треперещи от радост и копнеж.

— *Querida* — прошепна той дрезгаво, взе ръцете ѝ в своите и повдигна фините ѝ пръсти към устните си. Погледна надолу към нея. Прекрасните му, тъмни испански очи грееха с пламъка на страстта.

Той беше тук, до нея, и тя почувства как горещи сълзи на облекчение и радост бавно започнаха да се стичат по бузите ѝ. Вече не беше сама. Беше го търсила в мъглата на дългата нощ изплашена, че го е загубила завинаги. Страхът и мъката бяха единствените ѝ спътници. Мислеше, че ще умре от болка и самота, докато той не се появи и тя отново изпита безгранично щастие. Присъствието му беше утешение за нея, но едновременно беше и искрата, която запалваше тлеещия огън на нейния копнеж. Устните я боляха от докосването на неговите, кожата ѝ гореше от ласките му. Сърцето ѝ биеше като на хванато в капан животно, което усещаше спасението съвсем наблизо. Натрапчивият звук на китарата ги обгръщаше също както и сивобялата мъгла.

— Помислих, че съм те загубила — промълви тя с глас, който приличаше повече на ридание.

— Никога няма да ме загубиш, *alma mia*, моя душа — обеща ѝ той и тъжна усмивка се появи върху чувствените му устни, докато я привличаше в прегръдката си.

Когато почувства настоящата нежност на целувките му, разбра, че се е случило нещо, нещо страшно. Тя се притисна силно към него и потърси горещата страст на устните му, но не я намери. Той като

че ли изчезна, също както и звуците на тъжната китара, чиято печал на мелодия беше като вопъл, изтръгнат от душата ѝ.

— Не! — извика тя и протегна ръце да го помилва, да го задържи. Но той се изгуби така бързо, както се беше появил, разтвори се в гъстата мъгла, която се стелеше около нея. Тя остана само със спомена от краткото му докосване, от тъмния изразителен поглед и горещия отпечатък от устните му. Притисна с ръка устните си. Заля я безгранично отчаяние, което не можеше да понесе. Риданията я разкъсваха като ножове и тя заплака от мъка като изоставено дете.

— Милейди, милейди, събудете се. Това е само сън — мекият, настоятелен глас прогони ужасите, породени в освободеното ѝ от съня съзнание.

— Тенси, ти ли си? — попита Серена с пресъхнало гърло, като отвори за момент очи и огледа стаята, сякаш я виждаше за първи път.

— О, милейди, така ме изплашихте — младата прислужничка въздъхна, докато помагаше на господарката си да седне в леглото с четири колони, на които бяха окачени мрежи против комари. — Плачехте така сърцераздирателно — каза тя, докато оправяше завивката, за да постави белия, изплетен от ракията поднос пред Серена. — Пак ли сънувахте същия кошмар?

— Да, от дълго време не го бях сънувала. Мислех, че повече няма да се случи — Серена повдигна рамене.

— Е, предполагам, че е от днешните вълнения покрай предаването на властта на испанците. Много от добрите английски граждани на Свети Августин са разтревожени тази сутрин. Губернаторът Тонин също бил ужасен от церемонията във форта. Срегнах днес прислужника му на пазара. Направо ти се къса сърцето да гледаш как една добра британска колония се връща на тези испански езичници — бърбореше Тенси, наливайки горещ чай в тънка като яйчна черупка порцеланова чаша.

— От месеци знаехме, че ще се случи, но от това на никого не става по-леко — Серена кимна, че една бучка захар ѝ е достатъчно.

— Ако мога да ви попитам, милейди, аз... или, искам да кажа, прислужниците се чудят какви са вашите планове — попита младата жена с разширени от безпокойство лешникови очи.

— Не знам, Тенси — отговори тя замислено. — Сега, когато съм вдовица, нямам голям избор. Семейство Марстън не желаше

връщането на сър Сесил в Англия. Той така ги опозори с лудориите си, че те му дадоха издръжка, за да стои далече. През трите години след неговата смърт не съм чула и една дума от тях. Получих само едно писмо от адвоката им, с което ме уведомяваше, че издръжката се прекратява. Не смятам, че те ще ми предложат подслон или че мащехата ми и синът ѝ ще ме посрещнат добре сега, когато баща им е мъртъв. Нито пък имам желание да видя някои от тези паразити отново.

— Труден път трябваше да изминете, милейди, няма съмнение — посъчувства ѝ Тенси, мислейки си за живота на господарката си след пристигането им в Свети Августин. Този пиян нехранимайко, сър Сесил, беше починал още първата година, след като беше проиграл всичките им роби, така че сега плантацията на остров Анастасия не се обработваше, къщата беше празна, с изключение на пазача и жена му. Да, мъжът на нейната господарка я беше оставил почти без пукната пара, след като беше изпуснал последния си дъх една година след установяването им в колонията. Но господарката ѝ беше проявила здрав разум. След смъртта на сър Сесил тя превърна градската си къща в хан и гостилница, която беше станала известна в цяла Източна Флорида. Беше я нарекла „Златната роза“ и в целия Свети Августин нямаше по-добра от нея.

— Да, мисля, че това е едно подходящо описание на живота ми — каза Серена с горчивина в гласа. — Но може би и испанците ще имат нужда от място, където да преспят и утолят жаждата си.

— О, милейди, нима мислите да останете, след като тези езичници дойдат — ахна Тенси, която дърпаше дантелените завеси от затворените с жалузи прозорци и отваряше дървените капаци, закачайки ги с куки на стената отвън.

— Те не са езичници, Тенси. Ти също можеш да бъдеш за тях езичница, след като не изповядваш религията им. В действителност мисля, че някои от самите испанци доста са пострадали по тези причини от прочутата им инквизиция — тя потрепери при тази мисъл.

— Чух, милейди, че изгаряли хора на клада в центъра на Мадрид — промълви Тенси с очи, разширени от ужас. — Вчера, на пазара разказваха за това.

— Е, сигурна съм, че няма да правят такива неща тук в Свети Августин — каза Серена с повече убедителност, отколкото изпитваше.

— Махни покривалото от клетката на Буканир, след като си отворила прозорците. Той харесва гледката към залива — искаше ѝ се да смени темата. Разказът на прислужницата ѝ се доближаваше много до собствените ѝ страхове за съдбата на колонията след връщането на испанците.

— Това е най-злобната птица, която някога съм виждала. Не разбирам как можете да я търпите в спалнята си — мърмореше Тенси, докато махаше покривалото от боядисаната в бяло желязна клетка. — Трябваше веднага да го върнете на онзи стар капитан, който си плати сметката с този лошо възпитан дявол. Вие сте много добра, милейди, прекалено добра.

— Това, което чувам, дали не е входния звънец? — попита спокойно Серена, усмихвайки се на комичната гледка, която представляваха прислужницата ѝ и яркия папагал, които се гледаха един друг.

— Дай ни една целувка, миличка! — изкряска птицата на момичето.

— Знам какво ми се иска да ти дам, дяволско кречетало — промърмори Тенси, обърна гръб на клетката и излезе от стаята.

Серена не можа да се въздържи и се разсмя при вида на двамата стари противници. Буканир си служеше с доста неприличен речник, но той беше прекарал по-голямата част от живота си на кораб. Изглежда разбираше, че човекоподобният му глас едновременно дразни и плаши Тенси, и ставаше най-приказлив, когато тя беше в стаята.

Влажната горещина на ранната лятна утрин се промъкна в стаята, изсмуквайки силите на Серена още преди да се е облякла за деня. Тя хапна няколко парченца портокал, който беше откъснат от нейната градина. Почти през цялата нощ се бе въртяла в леглото и когато накрая бе успяла да се унесе в сън, старият, натрапчив кошмар я беше изтощил.

Сънуваше някакъв свой непознат любовник. Беше предпочела да го нарича така, вместо испанския капитан. От млада сънуваше този сън, особено в моменти на силни преживявания, но никога не беше успявала да види лицето на мъжа, докато не дойде в Свети Августин и не срещна испанския капитан, известен като Морския орел.

Измъквайки се от леглото, Серена се приближи към прозореца, като се мъчеше да изхвърли от съзнанието си образа на мъжа, когато

беше срещнала само веднъж, но който беше останал в сърцето ѝ.

— Забрави го — промълви тя, отмахвайки овлажнелите златисти кичури от лицето си.

Не беше ли изпитала достатъчно мъжка жестокост по време на кратката си женитба със сър Сесил? Тя потрепери леко в знойния ден, припомняйки си пьянските милувки, които трябваше да търпи, преди Сесил да заспи безчувствен в брачното им легло. Не, не искаше никога повече да се обвързва с мъже. Тя беше изградила свой собствен живот в тази заспала колония, едно независимо съществуване, без да е отговорна пред никакъв мъж. Не трябваше да позволи нещо да застраши решението ѝ, още по-малко на сънищата за един мъж, когото повече никога нямаше да види.

— Господство на Британия! Британия властва над вълните! — изпя ярко оцветеният папагал, когато Серена се приближи към клетката до прозореца.

— Тихо, Буканир, сега испанците са в Свети Августин — каза Серена с лека въздишка, почуквайки по решетките на клетката на своя любимец.

Обръщайки се, за да погледне през отворения прозорец към тюркоазносините води на залива от другата страна на улица „Морска“, Серена се опита да почувства омайната красота на водата. Но не успя да намери успокоение в гледката. Бляскави едномачтови платноходи и шхуни, наети от испанците, за да ги превозят през залива от техните тежки галеони, хвърлили котва в дълбоките води на Атлантика, се бореха за място на пристана и на всички тях се развяваше испанският флаг. Като че ли съдбата твърдо бе решила да ѝ напомни в тази знойна сутрин за нейния любовник-мечта и за несигурното ѝ бъдеще. Дали испанците щяха да ѝ позволят да остане? Ако не — къде щеше да отиде и как щеше да преживява?

Серена се пребори с паниката, която за миг я обзе и накара ръцете ѝ да се разтреперят. Тя беше стигнала далече и беше оцеляла, независимо от пречките, които съдбата беше изправила пред нея, напомни си тя, опитвайки се да възвърне куража си. Винаги беше живяла самотно, дори и в имението им в Девън. Баща ѝ беше сдържан и студен човек. Беше вече възрастен по време на нейното раждане, станало причина за смъртта на младата ѝ майка. Оставена на грижите на любимата си бавачка и слугите, тя беше израснала на воля и беше

подивяла, според твърденията на мащехата ѝ, която успя да убеди в това и баща ѝ след женитбата им в Лондон. Още от първия ден Имоген беше решила да се отърве от Серена и действаше с настървение в тази посока. Тя беше вдовица, с един син, когото искаше да направи наследник на баща ѝ. Бащата на Серена, увлечен по красивата си волева съпруга, се беше съгласил с всичките ѝ желания, стига да бъде щастлива. Само няколко месеца след женитбата на баща ѝ за Имоген, Серена, въпреки че беше само на шестнадесет години, беше омъжена за пияницата сър Сесил, стар приятел на мащехата ѝ.

За момент очите на Серена се замъглиха от сълзи при спомена за ужаса от първата ѝ брачна нощ, за мъката при напускането на родния дом, за да скита със Сесил, докато не пропиля зестрата ѝ. Гледайки блестящите тропически води на залива Матанзас, Серена се усмихна горчиво. Да, беше преживяла и по-лоши неща от превземането на Свети Августин от испанците. Дори и нищо друго да не бе научила от живота, сега познаваше цената на това да бъде силна, решителна и да не се доверява на никого. Все някак щеше да намери начин да оцелее. Трябваше, просто нямаше друг избор.

Леко почукване на вратата прекъсна меланхоличните ѝ мисли. Обръщайки се, тя извика:

— Да?

— Аз съм, милейди. Донесоха една бележка за вас — извика Тенси през дебелия врата.

— Влез — отвърна Серена, отблъсквайки черните мисли дълбоко в съзнанието си. Възпитанието ѝ на английска аристократка ѝ дойде на помощ и тя прие студената маска, която не даваше израз на болка и отчаяние.

— От губернатора е, милейди. Току-що я донесе неговият прислужник. Той ми каза, че тази вечер ще има бал в чест на новия испански губернатор и всички важни английски преселници са поканени — съобщи ѝ Тенси бързо, подавайки ѝ пергаментов плик, запечатан с червен восък със знака на английския губернатор Тонин.

— Благодаря ти, Тенси. В действителност няма смисъл да го отварям — каза Серена с уморен глас, докато отиваше към бюрото си, за да вземе сребърния нож за отваряне на писма. — Бих искала да се изкъпя, преди да се облека за церемонията във форта и изглежда, че сега ще трябва да избира и рокля за тази вечер.

— Да, милейди, реших, че в тази горещина ще предпочетете седящата вана. Водата е навън. Веднага ще я напълня. Въпреки че не ми е много ясно, защо искате да присъствате на церемония, на която да гледате как ще свалят националното знаме на Великобритания, за да издигнат на негово място езическото знаме на Испания — промърмори Тенси, измъквайки медната седяща вана иззад един лакиран параван.

— Губернатор Тонин ме помоли да присъствам, също както направи и сега, за бала — отговори Серена замислено. — А ако искам да продължа да живея в Свети Августин и при испанците, трябва да им направя добро впечатление.

— Това са глупости, милейди, да мислите за оставане, когато на всички англичани е наредено да продадат земята си и да напуснат.

— И да отидат къде, Тенси? Мислиш ли, че испанците ще ни платят нещо за земята? Те си спомнят много добре колко малко им платиха англичаните преди двадесет години, когато те трябваше да напуснат. Не. Всеки цент, който имам, е вложен в „Златната роза“. Няма да я дам. Работих много усилено, за да допусна няколко испански войника да ме накарат да се махна.

— Може би няма да се наложи да напускате, милейди. Носят се слухове, че и други мислят като вас, а британските лоялисти^[2] не са склонни да се предадат без борба — каза ѝ Тенси, докато наливаше есенция от шибой в хладката вода.

— Какво искаш да кажеш? — попита Серена рязко.

— Чувам такива приказки вечер в пивницата, когато бирата се лее и езичите се развързват. Губернаторът си мисли, че всичко ще мине мирно и тихо, но някои имат други идеи. Тези испанци трябва много да внимават, когато се движат по улиците на Свети Августин — каза тя твърдо, помагайки на Серена да влезе във ваната.

Сякаш чули приказките на английската прислужница, трима испански офицери пресякоха улица „Морска“, като оглеждаха зорко и внимателно сенчестите алеи, без това да повлияе на гъвкавата им походка.

— Този Свети Августин прилича на градовете в Андалусия — изкоментира единият от офицерите, обръщайки се към тънкия като шпага офицер до него. — И след двадесет години английско владичество тук имаш усещането, че си в испански град — в гласа му звучеше задоволство.

— Има разлика, *amigo mio*^[3]. *Los ingleses*^[4] са оставили присъствието си като евтина облицовка, но това лесно ще се премахне — отвърна другият кратко. Гневът караше очите му да блестят като горящи въглени.

— А, но има нещо английско, за което чух и което ще бъде хубаво да остане — младият офицер посочи към една закачена на желязна кука табела, която се поклащаше от лекия бриз.

— *Madre de Dios!*^[5] — единият от мъжете до него спря и се загледа в дървената табела с нарисувана жълта роза в средата и надпис на английски отдолу ЗЛАТНАТА РОЗА.

— Изглеждаш, като че ли си видял призрак — пошегува се приятелят му.

— *Si*, може би съм видял — промълви тихо мургавият, красив испански офицер. — Какво си чул за това място?

— Казват, че бил най-добрият хан в цяла Източна Флорида. Притежава го *la inglesa*, една англичанка с лице на ангел и сърце от камък. Може би сърцето ѝ е в земята заедно със съпруга ѝ, тъй като не допуска никакъв мъж до себе си.

— Тя е *una viuda* — това беше казано по начин, който не допускаше съмнение.

— *Si*, тя е вдовица — отговори приятелят му притеснен, тъй като си спомни, че във вените на мъжа до него течеше циганска кръв, независимо че носеше едно от най-благородните испански имена. Дали притежаваше дарбата да предсказва бъдещето? Носеше се слух, че Рафаел бил на крачка от смъртта в Испания и там една циганка, която работела за чичо му, го върнала към живота. Затова казваха, че той притежава *duende*, според испанското схващане човек, който е докоснал с ръце смъртта, след това ще живее по-възвишен живот, ще се различава от другите смъртни, ще бъде ограден с нещо като магия — аура. И наистина, в Рафаел имаше нещо, което го отличаваше от другите.

— Трябва да дойдем тази вечер в гостилницата — каза офицерът, наречен Рафаел, и проникателните му тъмни очи заблестяха от задоволство. — Дълго време чаках, за да видя точно тази златна роза. Но още няколко часа са нищо в сравнение с това, което мина — той се загледа известно време в постройката, която не се отличаваше от останалите къщи в малката колония. Стените ѝ бяха варосани и имаше

дървени балкони, които гледаха към улицата. Испански карамфили в големи керамични гърнета показваха цветовете си над балюстрадите. С изключение на заострения покрив, градежът беше същия като на къщите във всяко село на родната му Андалусия. Така, помисли си той, неговата английска роза се беше установила и изглежда беше разцъфтяла в страната на цветята.

— Господство на Британия! Британия властва над вълните! — грубият крясък се разнесе от един прозорец над тях.

Поглеждайки нагоре, мъжете видяха белите решетки на една голяма клетка близо до прозореца.

— И папалатът ще трябва да научи нова песен — каза мъжът, наречен Рафаел, на своите приятели и те кимнаха развеселени.

Когато се обръщаха, за да продължат пътя си към масивния форт, който се извисяваше над пристанището на Свети Августин, един прекрасен, чувствен аромат се промъкна от отворения прозорец. Фините аристократични пръсти на Рафаел се сключиха за момент около изящната, покрита с филигран дръжка на толедската сабя, която висеше на тънкия му кръст. Беше дамски парфюм и той го подразни и възбуди като милувка на мека женска ръка.

— До довчера, *rosa mia*^[6] — промълви той през стиснати зъби, опитвайки се да се овладее. Искаше да се втурне през тежката входна врата в двора и да се качи по стълбите в стаята ѝ. Споменът за лазурните сини очи — с цвета на чистите води на Флорида, и блестящата руса коса — като златните пясъци на безлюдните бели плажове нахлу в него и породиха същия силен копнеж, както беше правил през всичките тези самотни години. Няколко часа още и тя щеше да бъде неговата. Чакането сега, когато тя беше толкова близо, щеше само да увеличи удоволствието, когато пак се срещнат.

— Да тръгваме, джентълмени — каза той и с гъвкавата подвижност на матадор обърна гръб на мамещия прозорец. Без да поглежда назад, той се запъти към високите тридесет фута стени на укреплението, *Castillo de San Marco*, чиито боядисани в червено наблюдателници се очертаваха на фона на синьото тропическо небе.

Тази нощ, помисли той и пулсът му се ускори, тази нощ ние ще сме заедно. Тя беше вдовица, нямаше повече прегради между тях. Страстта, която четири години не беше изчезнала, най-после щеше да бъде задоволена. Той продължи да крачи, горделив и непоколебим,

приличащ на прочутите андалуски жребци, онези горди арабски коне, които испанците яздят с голямо умение, без да се усъмни дори за миг, че неговата английска роза няма да му принадлежи. Тя беше негова. Беше го разбрал в минутата, когато беше видял портрета. Циганската му душа го убеждаваше, че няма смисъл да се бори с това, което съдбата е предопределила много преди те да се родят.

[1] Избрани преводи от Цветан Стоянов. — Б.пр. ↑

[2] Така в Англия са се наричали верните привърженици на Стюартите. Впоследствие лоялисти се наричат всички привърженици на короната. — Б.р. ↑

[3] amigo mío — приятелю мой (исп.). — Б.пр. ↑

[4] los ingleses — англичаните (исп.). — Б.пр. ↑

[5] Madre de Dios! — Майко Божия! (исп.). — Б.пр. ↑

[6] rosa mía — роза моя (исп.). — Б.пр. ↑

ВТОРА ГЛАВА

Ослепителните лъчи на нажеженото до бяло слънце хвърляха дълги сенки в закътания вътрешен двор на „Златната роза“. Огромното палмово дърво в средата на двора със закачени кошници с шибой по ствола, беше като убежище сред убийствената горещина на флоридския следобед.

— Трябва да хапнете малко, милейди. Ще обидите Лиа, ако поне не опитате от храната — скара ѝ се леко Тенси, докато поставяше пред Серена изрисуваните със сини шарки съдове. — Дори и в тази горещина имате нужда от храна. Днес изглеждате бледа.

— Благодаря ти за грижите, но това ще бъде всичко — отвърна Серена и взе тежката сребърна лъжица, част от зестрата ѝ, която беше донесла преди четири години със себе си от Англия. — Моля те, виж дали Макгрегър се е запасил с достатъчно ром за тази вечер. Предполагам, че много английски и испански войници ще посетят „Златната роза“ след церемонията този следобед.

— Добре, ще проверя — каза Тенси и се усмихна леко. Тя изпитваше силен интерес към този сериозен шотландец, който работеше при тях като барман. Беше се появил в Свети Августин преди няколко месеца и потърси при тях работа точно в деня, в който предишният барман беше заминал за Чарлстън в Южна Каролина. Той работеше усърдно, но не беше от приказливите. Кое то я караше още по-настойчиво да желае да узнае неговата тайна, защото беше сигурна, че такава има. Освен това, помисли си тя, промъквайки се в хладното помещение на гостилницата, той беше доста привлекателен по един свой малко тъжен начин.

Тенси е права, реши Серена. Трябваше да се опита да хапне нещо. Сутринта премина в задачите по гостилницата и хана, но мисълта, че само след няколко часа всичко ще се промени изцяло, не я беше напуснала през цялото време. Свети Августин щеше да стане отново испанска колония. Седнала до изцялата маса от ковано желязо, под сянката на извисяващата се палма, тя се опита да заличи от съзнанието си безбройните притеснения за бъдещето и да се наслади

на спокойствието на градината. Но по някаква причина удовлетворението, което винаги намираше сред пищните цветове и билки, през този ден, изпълнен с вълнения, беше далече от нея.

Вкусната храна засядаше на гърлото ѝ, но знаеше, че церемониите във форта Свети Марк ще траят дълго и щяха да ѝ трябват сили, за да изпълни неприятните задължения този следобед. Загледана в старателно култивираните шипки, растящи до високия зид, изграден от цимент и начупени мидени черупки, които използваша в колонията за ограждане на градини, тя си помисли, че испанците вероятно щяха да върнат оригиналното име на голямата крепост, *Castillo de San Marco*. При звука на това име по гърба ѝ премина лека тръпка. Защо ѝ звучеше така заплашително, така загадъчно? След този ден сигурно щяха да настъпят много промени и ако тя имаше намерения да остане в Свети Августин, трябваше да свикне с мисълта за промяна. Ще трябва да науча испански, реши тя. Щеше да бъде глупаво да живее в испанска колония и да не знае езика. Порази я една странна мисъл — в съня ѝ мъжът, който идваше от мъглата, говореше испански думи. Откъде ги знаеше? Тя не разбираше смисъла им, но беше сигурна, че са испански думи. Все пак, трябва някъде да ги е чула, иначе как би могла да сънува думи на език, който не разбира?

— Милейди, сър Елстън Харгроув — съобщи Тенси, появявайки се отново на извитата веранда, която водеше към входната врата. Тя въведе в двора елегантно облечен англичанин и с това прекъсна мрачните размишления на Серена.

— Елстън, колко се радвам да ви видя — каза любезно Серена и протегна ръката си на мъжа, когото познаваше от четири години като помощник на губернатора. Той я ухажваше без успех. Беше ѝ добре известно, че въпреки титлата, не притежава почти никакви пари. Преди години богатството му бе пропиляно от безразсъден предшественик, много подобен на собствения ѝ покоен съпруг, помисли тя с въздишка на отвращение за Сесил. Сър Елстън Харгроув трябваше да се ожени за богатата наследница. Той просто убиваше времето, изпълнявайки задълженията си към краля и родината в тази скучна малка колония. Тя леко се усмихна, когато той се поклони над пръстите ѝ. — Колко добре изглеждате — измърка Серена, припомняйки си лондонските светски обноски.

— Знаете колко държат тези испанци на облеклото и протокола. Точно за това съм и тук, скъпа моя Серена, да ви придружа на тези проклетите церемонии — каза провлечено той, а студеният му сива очи обгърнаха лицето и фигурата ѝ с вещ и обигран поглед. — Боже, доволен съм, че дойдох. Такава красавица като вас не трябва бъде сама сред тези латинци с гореща кръв наоколо. Не би било безопасно, мила моя — прочете му проблеснаха с разбиране.

— Но, Елстън, а кой ще ме предпази от вас? — пошегува се тя, издърпвайки пръстите си от ръката, която задържа нейната малко по-дълго от общоприетото.

— Само ме измъчвате, безсърдечна жена — отвърна той, доволен от закачката. — Ще ми разрешите ли да седна? Ужасна горещина.

— Заповядайте — каза тя и посочи железния стол срещу нея.

Въздухът се изпълни с тежък мускусен аромат, когато гостът измъкна от дантеления си маншет ленена носна кърпа и я допря до овлажнялото си чело. Наистина не би трябвало да носи тази напудрена перука в жегата, помисли си Серена, опитвайки се да не се засмее. Толкова беше натруфена. Опащката беше поставена в черна копринена мрежичка, завързана с широка черна панделка отзад на врата. Реши, че неговият парфюм беше по-силен от нейния, защото усети, че се задушава. Но освен това тя знаеше, че сър Елстън се гордее с факта, че облеклото му е по последна мода и не отстъпва на лондонските стандарти само защото живее в този отдалечен тропически край.

— Тенси, донеси, моля те, една халба бира на сър Елстън — нареди Серена на прислужничката, която се канеше да си тръгне.

— Ах, мила Серена, това ще облекчи тегобата на този следобед. Много ще ми липсват часовете в тази прекрасна градина. Може би ще можем да им се наслаждаваме и в Ню Провидънс, ако имам късмет и вие решите да се установите там. Или като много други имате намерение да се върнете на зелените английски брегове? — заинтересува се сър Елстън, притискайки отново към челото си поръбената с дантела кърпа.

— Няма да се върна в Англия, защото в родината ми няма нищо, което да ми принадлежи. А мисълта да започна всичко отначало наред с други изгладнели бежанци не ме привлича. В действителност имам намерение да остана в Свети Августин и да задържа „Златната роза“ — каза меко тя и видя как се промени изражението на лицето му.

— Но, скъпа Серена, не можете да останете, след като испанците вземат властта, а освен това най-вероятно те няма и да ви разрешат. За да живее в испанска колония, човек трябва да стане католик и да се закълне във вярност към испанския крал. Те много държат на тези правила. Знам го от сигурен източник, от секретаря на новия испански губернатор, Зеспедес. Карлос Хауърд е отчасти ирландец и е член на този дяволски ирландски полк, от който испанците са така доволни.

— Джон Лесли от търговската къща „Пентън и Лесли“ остава и продължава търговията си и при испанците — напомни му тя.

— Той е мъж, скъпа, а испанците имат нужда от неговата фирма, за да търгуват с индианците. Мисля, че изобщо не подлежи на обсъждане една англичанка да остане сама тук, след като британските служители и официални лица напуснат — каза сър Елстън, отпивайки от халбата, която Тенси постави пред него.

— Аз не съм сама. Имам доста добър персонал — отвърна Серена, а блясъкът в очите ѝ ги правеше да изглеждат синьо-зелени. Върху деликатните ѝ черти се появи израз, който прислужницата ѝ разпозна като гняв — един дълбок, студен гняв, в който господарката ѝ изпадеше винаги, когато някой мъж се опита да ѝ каже кое е по-добре за нея.

— Струва ми се, че чувам камбаната на часовника, милейди — каза бързо Тенси, опитвайки се да разсее тихата ярост, изписана на бледото лице на Серена.

В града имаше толкова малко часовници, че се налагаше един пазач на площада да наблюдава падането на пясъка в голямата стъкленица, разположена близо до един слънчев циферблат. През целия ден и през нощта, сменящите се пазачи отбелязваха изминалите часове като удряха една голяма камбана съответен брой пъти.

— Да, благодаря ти. Май ще трябва да тръгваме към укреплението — каза Серена на сър Елстън. — Чадърът ми за слънце, Тенси.

— Боже, колко мразя тази церемония — оплака се той, пресушавайки остатъка от бирата, след което се изправи. — Испанците настояваха, искат голямо тържество, с което да отпразнуват завръщането си — за момент израз на силно раздразнение премина по аристократичното му лице, след това той повдигна рамене, решил, че усилието да се ядоса, е прекалено голямо за тази горещина.

Те се запътиха към заплашително издигащата се крепост. В знойния въздух, който тежеше над тесните, прашни улици, се усещаше оживление. Обикновено по това време на деня повечето от жителите на Свети Августин почиваха на сянка, но този следобед улиците гъмжаха от испански и британски войници, всички запътили се към старата крепост. Тя беше построена от испанците през 1600 година от особен вид естествен камък, добиван на остров Анастасия — от плътно споени начупени мидени черупки, които представляваха много здрав материал, от който бяха изградени извисяващите се стени.

Винаги когато минаваше покрай постройката, която приличаше на испански замък, Серена изпитваше страхопочитание и установяваше колко кратко беше времето, през което Свети Августин беше британски. Испанският флаг ще се вее отново над сградата и тя ще е известна вече като *Castillo de San Marco*, помисли си тя, напредвайки по прашната улица, обута във фини пантофки от ябълковозелена коприна с високи токове. Всички бяха облечени по последна европейска мода, но въпреки това колонията не беше нищо друго, освен едно малко, влажно селище край морето. Чадърът ѝ от зелена коприна предпазваше лицето ѝ от изгарящите бели лъчи на слънцето, също както и сламената шапка с широка периферия, привързана със зелени копринени панделки, които се развяваха от лекия ветреца, полъхващ от залива. Докато се изкачваха по стръмнината към крепостта, тя забеляза ярките копринени рокли на няколко испански дами, които придружаваха съпрузите си на церемонията. Тези жени приличаха на ято прекрасни, екзотични, грациозни птици, с техните бели или черни дантелени мантили^[1], драпирани над високите гребени в гладките им коси, вместо тромавите бонета и шапки. Ветрилата в елегантните им ръце се движеха напред-назад с плавни движения, опитвайки се да раздвижат влажния въздух, който ги обгръщаше.

Усещаше как зад краищата на тези ветрила я наблюдаваха блестящи черни очи и се почувства като натрапена. Самият пейзаж — с високите полюляващи се палми, ярките хибискуси с подобните си на фунии цветове, обърнати към слънцето, и горещия неподвижен въздух, напоен със слабия аромат на портокали — подходдеше повече на испанците, отколкото на бледите, спокойни англичани. Това беше една екзотична, тропическа страна и тези надменни, грациозни испанци ѝ

принадлежаха. Те нямаше да се борят с горещината и да се опитват да опитомяват пищната растителност, докато заприлича на истинска английска градина. Щяха да обичат силно и страстно тази узряла, плодородна земя и щяха да се наслаждават на знойния рай.

— Доста емоционални хора, нали, мила моя — промърмори сър Елстън, докато опитните му очи оглеждаха лицата и фигурите на няколкото млади испанки, които вървяха пред тях по моста, полюляващ се несигурно над бавната, зелена вода отдолу.

Повдигайки муселинената си рокля на бели и розови шарки над фустата от ябълковозелена коприна — този стил беше известен като английска роба — за да мине по изтритите дъски на моста, Серена се почувства безцветна в сравнение с ярките коприни на испанките. Тъмните погледи, които ѝ хвърляха жените, бяха враждебни и тя изпита изведнъж съмнение дали решението ѝ да остане в Свети Августин е правилно. Дали изобщо ще ѝ позволят да остане?

Пресичайки вътрешния двор на укреплението, заобиколен от стени, дебели дванадесет фута, издържали не една атака, Серена беше обзета от внезапна паника. Британски войници със сериозни лица стояха близо до платформата в средата на двора, наблюдаващи с притеснение испанските си врагове. Около нея мелодични гласове говореха на испански. В древната крепост цареше неспокойна атмосфера, въздухът беше нажежен от стари вражди и страхове. Сблъскваха се две съвсем различни култури, опитващи се с болезнена любезност да намерят общ език за разбиране.

— И те се чувстват така неудобно, както и ние, но испанската гордост изглежда ще улесни нашето оттегляне от този форт, построен от испански ръце — каза сър Елстън с нисък глас, когато се приближиха до стълбите, водещи към подиума, върху който вече се бяха изправили един до друг британският и испанският губернатор.

— Чувствам се толкова различна от тях — отвърна Серена, позволявайки му да я придържа за лакътя, за да ѝ помогне да изкачи неудобните стъпала. — Те ни гледат така настойчиво.

— Те са просто такива, мила моя — напомни ѝ сър Елстън. Той кимна към някои от официалните лица, преди да заеме мястото си до другите титулувани британски поданици, поканени от губернатор Тонин.

Един испанец наблюдаваше наистина настойчиво от сенките на масивните стени. Тъмните му проникателни очи не изпускаха нежните форми на Серена. Гневът и гладът, изписани на красивото му, надменно лице бяха така очевидни, че накараха няколко британски войника да го изгледат изненадано.

Моя златна роза, помисли той, пронизан от копнеж, виждайки я да влиза в двора. Но удоволствието му помръкна като видя до нея натруфения англичанин. Прииска му се да го пониже с едно бързо движение на острието на сабята си; дори за момент пръстите му се стегнаха около дръжката. Когато този англичанин прихвана лакътя ѝ, стори му се, че няма да овладее гневния си порив. Кой беше този мъж и защо беше до неговата златна роза?

Застанала на платформата, заслушана в студения, културен глас на британския губернатор Тонин, който четеше официалните документи от Лондон за връщане на колонията на Испания, Серена усети как вниманието ѝ се раздвоява. Тя смутено хвърли поглед зад себе си. Не бяха само дузината неприятелски, любопитни испански очи, наблюдаващи отвсякъде, които я разсейваха. Беше някакво шесто чувство, което караше всеки нерв на тялото ѝ да трепти от предчувствие. Сърцето ѝ започна да бие силно. През нея премина тръпка, която я накара да отмалее. Какво ставаше? — запита се тя, нетърпелива да се отърси от тази тревожна атмосфера. Каза си, че сигурно е от горещината, сигурно тя беше причината да ѝ става ту горещо, ту студено.

От силата на ярките, горещи слънчеви лъчи въздухът над двора на крепостта трептеше. Никакъв полъх на вятър от залива не разхлаждаше присъстващите на церемонията.

— Добре ли сте, мила моя? — попита сър Елстън, забелязвайки чадъра на Серена да се поклаща в треперещата ѝ ръка. Сърцевидното ѝ лице беше така бледо, че изглеждаше като изваяно от алабастър, а очите ѝ приличаха на огромни сини езера, които се бяха втренчили в нещо, което само те можеха да видят.

— Да, само е много горещо, за да се стои на открито — промълви Серена, опитвайки се да възвърне самообладанието си. Не можеше да си позволи да припадне пред толкова много хора, но туптенето в слепоочията ѝ причиняваше главоболие. Стори ѝ се, че чува звуци на китара. Дали не халюцинираше от горещината?

Националното британско знаме беше свалено и на негово място бе издигнат испанският флаг с червения кръст на Свети Андрю. Дворът се разтърси от виковете на испанските наблюдатели и от салюта, който последва — стрелба от мускети и петнадесет оръдейни изстрела от оръдието, пренесено от корабите специално за случая. Серена беше благодарна, че шумът от изстрелите заглуши звука на китарата, тази китара, която обикновено звучеше в сънищата ѝ.

За момент испанецът, който така настойчиво наблюдаваше Серена скрит в сянката, си позволи да погледне испанския флаг, заел полагащото му се място над *Castillo de San Marco*. Колко чудесно беше да види знамето да се развява над крепостта на фона на синьото тропическо небе. Само да можеха баща му и майка му да видят този ден, да отпразнуват триумфа над британците, които бяха причината да загубят толкова много. Но победата не беше пълна, нямаше да бъде пълна, докато не я притежаваше, жената, от която бе обсебен, златната роза. Изразителните, пронизващи испански очи се отправиха към обекта на неговите мисли. Аз съм тук, *alma mia*^[2]; почувствай присъствието ми, безмълвно повтаряше той непрекъснато, опитвайки се да привлече погледа ѝ към него, да го види скрит в сянката.

Тя отново чу странната китара, толкова леко, че приличаше на ехо от шума на тълпата, напускаща крепостта. Усети как главата ѝ олеква, а пулсът ѝ заби в ритъма на упоритата китара. Откакто влезе в крепостта, не можеше да контролира чувствата си. Какво не беше наред? Дали беше само от горещината, или започваше да полудява?

— Елате, по-добре да си тръгваме. Мисля, че представлението свърши, или поне засега — каза уморено сър Елстън. — Не знам как е при вас, мила моя, но аз изведнъж почувствах, че вече не принадлежа към това място — той взе ръката ѝ и я поведе по стълбите надолу след няколко други сановника.

Затревеният двор беше изпълнен с хора, които се разхождаха наоколо, спираха се да говорят с приятели или просто се възхищаваха на вътрешността на крепостта. Серена нямаше търпение да се махне по-скоро и всеки път, когато по пътя им към тесния изход ги спираха познати, се изпълваше с раздразнение.

Сър Елстън се спря и заговори с един испански служител, който не знаеше английски — за нейна изненада, оказа се, че кавалерът ѝ говори испански. Застанала встрани, Серена беше обзета от внезапно

безпокойство. Стори й се, че някой има нужда от нея, че някой я вика. Обръщайки се, тя погледна зад гърба си, но не чу нищо друго, освен испанския и английския, които звучаха около нея.

— Тук, *querida*^[3], ето тук — топъл, мелодичен глас със слаб испански акцент я повика от сянката.

Серена се обърна към звука, опитвайки се да овладее обзелия я трепет. Гласът беше истински, не беше плод на превъзбуденото й въображение.

След което го видя. Привлечена като пеперуда от пламък, тя измина разстоянието до мястото, където той стоеше, облегат грациозно на стената. Стори й се, че тълпата изчезна и те останаха сами, когато изплашеният й поглед срещна тези блестящи испански очи. Те я гледаха през разстоянието от няколко стъпки, които ги деляха; милвайки я, предизвиквайки я, поглъщайки я.

— И за теб ли бяха така безкрайни, *querida*, както и за мен последните четири години? — попита той. Тембърът на гласа му, нисък и прелъстителен, докосна една струна дълбоко в душата й и я накара да затрепти.

— Как... как ме нарекохте? — попита тя с пресъхнали устни. Дишаше учестено, все едно беше тичала. Беше чувала тази дума и преди, но тогава тя не бе казана гласно, а само прошепвана от мъжа, който идваше при нея в съня й.

— *Querida*? — попита той и лека усмивка изви гордата, подвижна уста с чувствени устни, които не му позволяваха да изглежда студен и надменен. — Любима, на английски означава любима.

Като омагьосана от милващия, дълбок глас, който проникваше дълбоко, дълбоко в душата й, от тъмните очи, които я привличаха към него по-силно от физическа връзка, тя прошепна:

— Любима.

— Серена, чакайте ме — извика сър Елстън, пробивайки си път към мястото, където беше застанала.

Гласът му беше досаден като бръмчене на муха. Тя беше пленена от вида и гласа на другия мъж, пред който всички останали бледнеят. Стресна се, като видя как свирепо блеснаха очите му при вида на приближаващия се сър Елстън.

— Тази нощ, *querida*, тази нощ — промълви той, задържайки погледа й със своя толкова страстен, така възбуждащ глас, че я накара

да потрепери.

— Господи, каква горещина, мила моя. Хайде да напускаме това място. С удоволствие ще пийна от бирата на Тенси — Сър Елстън я докосна по ръката.

— Само за момент, Елстън — каза Серена, леко раздразнена от собственическото му държание пред испанския капитан.

— Какво чакаме още, скъпа моя Серена? Ако ми позволите да забележа, изглеждате странно, сякаш имате треска. Това е от силното слънце. Елате, настоявам — каза ѝ той твърдо.

Пренебрегвайки протегнатата ръка, Серена се обърна, за да обясни на властната фигура, която я беше привлякла през двора. Подобно чувство беше изпитала преди четири години на кораба „Бристол“ — и в сънищата си. Заше метена, тя установи, че там няма никой.

— Мила моя, какво не е наред? Изглеждате така, като че ли сте видяла призрак? — възкликна сър Елстън, разтревожен от изражението върху деликатното ѝ лице.

— Този човек, който беше тук. Къде отиде?

— Какъв човек? Мила моя, единственото, което видях, бяха вашите прелестни форми — въздъхна той, отегчен от странното ѝ държание.

— Той беше тук. Знам, че беше тук — повтаряше Серена изумена.

— Това дяволско слънце е прекалено силно, скъпа. На всеки може да се случи в този ужасен климат. Хайде елате, единственото, от което се нуждаете, е почивка — сър Елстън хвана здраво ръката ѝ и я поведе към изхода.

Поглеждайки назад, Серена потрепери, независимо от горещината. Той беше там, трябва да е бил. Не би могла да си измисли всичко. Какво каза той? Тази вечер... Да, точно така, тази вечер. Той щеше да я види тази вечер. Дали наистина щеше да се появи, или беше призракът на мъжа, когото бе срещнала веднъж и виждаше само в сънищата, родени от трескавото ѝ въображение, предизвикани от самотата и копнежа ѝ?

[1] Mantilla (исп.) — дълго до земята наметало, с което испанките покриват и главите си. — Б.пр. ↑

[2] alma mia — душа моя (исп.). — Б.пр. ↑

[3] querida — любима (исп.). — Б.пр. ↑

ТРЕТА ГЛАВА

Наситената с аромата на екзотични цветя тропическа нощ нахлуваше през прозореца на спалнята на Серена и обещавахе романтика. Сребърната луна блестеше в заговор с прелъстителната нощ и светлината ѝ се смесваше с тази от високите свещи.

— Ще засенчите всички, милейди — увери Тенси своята господарка, срещайки погледа на Серена в сребърното огледало, закачено над тоалетната масичка от розово дърво. Тя взе четката с дръжка от слонова кост и нави последните копринени масури около ръката си, подреждайки ги върху белоснежните рамене. Беше вдигнала косата на господарката си високо, опъната над челото в стил Помпадур, който беше последната мода, и беше оставила само няколко златни кичура да падат надолу. В Свети Августин беше прекалено горещо за напудрените английски перуки, но косата на господарката ѝ беше дълга до кръста, а Тенси беше доста сръчна в правенето на прически. Никоя от тези високомерни испанки нямаше да може да каже, че господарката ѝ изостава от последната мода, независимо че живее в този затънт тропически край, помисли си младата прислужничка.

— Може би само още една бенка, Тенси, тук отдясно, близо до окото — каза ѝ Серена, разглеждайки се в огледалото.

— Добре, милейди, имам точно каквото трябва — отвърна прислужницата с усмивка и извади от лакираната кутия за бенки една миниатюрна роза от златно кадифе.

— Това ще бъде прекрасно — съгласи се Серена.

Момичето залепи бенката на лицето ѝ, след което намаза леко бузите ѝ с бадемова паста, примесена със специалната добавка на Серена от слонова кост и златна пудра, която придаваше на кожата прасковен блясък вместо мъртвешкия цвят на грима, който използваша повечето жени. Тенси беше научила рецептата от една циганка в Девън. Тя се кълнеше, че това било по-добро за кожата, отколкото белилото на оловна основа, което използваша много от модерните

жени. Серена не слагаше червило и само леко подчерта устните си с червена пудра.

— Подръжете това, милейди, за да напудря косата ви — Тенси й подаде една маска на дълга дръжка, която Серена постави пред лицето си, докато прислужницата пудреше завършената прическа със златна пудра от един уред, приличащ на малко духало.

Кашляйки от пудрата, ароматизирана с нейния парфюм от шибой, който изпълни стаята, Серена се изправи и махна от раменете си муселинената пелерина, която предпазваше дрехите от пудрата. Роклята ѝ беше на няколко години. Беше я донесла със себе си от Лондон, но все още изглеждаше като нова, независимо от влажния климат, от който дрехите бързо плесенясваха, ако не се полагат грижи за тях и не се проветряват редовно на слънце. Морскосиният сатен, напомнящ водите на залива Матанзас, беше украсен със златни дантели на ръкавите и на фустата в цвят екрю, която се подаваше от роклята. Дори и да не беше вече модерна, Серена беше убедена, че испанките няма да разберат, защото те имаха свой стил на обличане.

Нямаше нужда господарката ѝ да си слага подплънки, за да придаде по-съблазнителен вид на бюста си в дълбоко изрязаното деколте, помисли Тенси със задоволство, докато я оглеждаше. Тя провери за последен път вида на Серена, оправи една плоха на полата. Доволна, посегна към малкото шише, известно като шише за бюста. Със сръчни пръсти прикачи изработеното от стъкло, със златни филигранни инкрустации, украшение, в което имаше малко вода и една-единствена жълта роза към корсета на Серена. Много джентълмени щяха да вдъхнат с наслада аромата на това цвете, разположено между дамските гълъбици, както наричаха бюстовете на модерните жени, изложени на показ в дълбоките деколтета.

Тенси въздъхна, защото знаеше, че студената резервираност на господарката ѝ щеше да отблъсне всички, с изключение на най-настоятелните. Репутацията на Серена като ледената дама също нямаше да е от полза, помисли си романтичната прислужница с раздразнение. Господ беше свидетел, че сър Сесил беше възможно най-лошият съпруг, но не всички мъже бяха глупаци като него. Кога най-после господарката ѝ щеше да даде шанс на някой от тях?

— Този приятен джентълмен, сър Елстън, ще дойде ли да ви вземе, милейди? — попита Тенси, докато раздухваше полата на

Серена.

— Да, той мисли, че за мен не е безопасно да вървя сама по улиците с толкова много войници наоколо, което е глупаво, защото повечето от тях са долу, в „Златната роза“ — каза Серена и леко се засмя.

— Препълнено е, милейди. Макгрегър е загрижен, че обстановката може да стане доста разюздана и ни каза на двете с Лиа да останем в кухнята или да се приберем по стаите си. Той и Марко щели да се погрижат за клиентите — обясни Тенси и ѝ помогна да сложи дантелените ръкавици, които стигаха до лактите, след което ѝ подаде едно ветрило от рисувана коприна.

— Той е цяло съкровище. Аз самата трябваше да се сетя за това. Сигурен ли е, че Марко е достатъчно голям, за да му помага, ако войниците се напият и станат буйни.

Марко и неговата майка Лиа бяха минорканци, част от една група хора, наети срещу официален документ от Минорка^[1], Гърция и Италия от един англичанин, доктор Търнбул, за да отглеждат средиземноморски растения в плантацията му. Третирани повече като роби, нападнати от болести и висока смъртност, минорканците, както бяха започнали да ги наричат, се разбунтували, напуснали плантацията и пристигнали в Свети Августин да търсят убежище. Британският губернатор, потресен от трагичната им съдба, им дал разрешение да живеят като свободни граждани. Съпругът на Лиа починал скоро след пристигането им в града. Серена, изпълнена със съчувствие към тихата жена, я беше наела и ѝ даде стая в „Златната роза“, където да живеят тя и синът ѝ Марко. Лиа готвеше прекрасни средиземноморски ястия, а Марко помагаше, с каквото може. Серена се беше влюбила в хубавото малко момче, което приказваше много малко. То леко накуцваше. Единият му крак, счупен още докато са работили в плантацията, не беше зараснал правилно. Серена се грижеше за него като за свое дете и той, от своя страна, я обожаваше и ѝ помагаше в градината. Притежаваше някаква магическа сила, когато се докосваше към всичко живо, включително и колекцията от котки и папагала Буканир.

— Той ще е добре, милейди, Макгрегър ще го наблюдава — увери я Тенси. — Преди малко няколко от онези ирландци, които работят за испанците, го учеха на пиянски песни. Единият от тях ме попита дали не знам нещо за заровено испанско съкровище. Той ми

каза и името му — испанско — но всички тези думи ми звучат еднакво, а аз му казах, че никога не съм чувала за такова нещо. Но той каза, че се носели слухове, че един англичанин в Свети Августин имал карта, показваща къде били заровени испанското злато и сребро. На английски го наричали зеленото съкровище. Един английски войник му казал за това, докато седели на чашка миналата нощ в „Сивата чайка“, долу на пристана. Е, аз му казах, че човек може да чуе какво ли не в онази кръчма — каза Тенси с гримаса на отвращение към долнопробното заведение.

Като чу думите на прислужницата, Серена се смути. Зеленото съкровище ѝ прозвуча познато, но не можеше да си спомни какво означава. Тя тръгна да излиза от спалнята при звука от звънеца на входната врата, известяващ пристигането на сър Елстън и в този момент си спомни как, когато бяха на борда на „Бристол“, Сесил скъса на две една карта, за да не могат испанците да разберат, че това е карта на съкровище. Да, точно така го наричаше нейният глупав съпруг, през онези последни месеци в Свети Августин, преди да умре. Когато се напиеше, започваше да плаче, че е изгубил картата, която можела да бъде ключът за връщането им към богат и добър живот обратно в Англия. Тя отчаяно поклати глава при спомена за тези последни месеци от живота на съпруга ѝ, когато той проигра почти всичко, което имаша, прекарвайки дните си в пиене, за да заглуши болката от загубата на тази мечта. Той изкарваше отчаянието си върху жена си, крещейки и обвинявайки я, докато накрая тя не можеше повече да издържа и една минута в негово присъствие. Когато умря, не беше почувствала нищо, освен лека вина заради облекчението, което изпита, че повече няма да страда в ръцете му, защото за него смисълът на живота му се състоеше в това да я прави нещастна.

Какво ѝ беше казал онази последна нощ, докато лежеше, опитвайки се да поеме въздух със запушените си дробове, които бяха станали и причина за смъртта му.

— Зеленото съкровище... — беше прошепнал той — давам ти зеленото съкровище, скъпа, ако можеш да го намериш, като последен израз на моите чувства. Може би „Испанската жена“ ще ти помогне повече, отколкото помогна на мен.

Това бяха последните му думи, преди да издъхне. Тогава ги беше взела за трескаво бълнуване на умиращ човек, но сега не беше така

сигурна. Имаше нещо, което трябваше да си спомни за тази карта, но то се криеше някъде в съзнанието ѝ като изплъзващи се думи на песен.

Спускайки се надолу по стълбите, водещи от стаята ѝ към изпълнената с аромата на рози и гарденийи градина, тя престана да мисли за картата. Трябваше някак да преживее предстоящата вечер. Дали нейният неуловим, красив испанец щеше да се появи, както обеща? Пулсът ѝ се ускори при мисълта, че ще го види отново. Държеше се като младо, глупаво момиче, но искаше да погледне още веднъж в тези тъмни, блестящи испански очи, които бяха така обсебващо изразителни. Беше като усещане за студена морска вълна в горещ, зноен ден, едновременно успокояващо и вълнуващо.

— Господи, колко сте красива тази вечер — заяви нежно сър Елстън, надигайки се от желязната пейка, където я чакаше в сянката на голямата палма. — Цялата вечер ще трябва да ви отбранявам от тези испанци с огнена кръв.

— Сигурна съм, че вашите ръце ще бъдат заети с прекрасните *senoritas* — закачи го Серена и го потупа по ръката със затвореното си ветрило.

— Мила моя, вие изглежда не знаете много за младите, неомъжени испански дами. Тях ги пазят много внимателно и нито един мъж не може да ги приближи повече от няколко крачки — обясни сър Елстън с въздишка. — Всички те имат най-настръхналите стари жени, наречени *duennas*, които не ги изпускат от поглед, също като квачки.

— Вие сте толкова умен, Елстън, че съм сигурна, че ще намерите начин — отвърна Серена с лек смях.

— Ето защо продължавам да идвам в „Златната роза“, скъпа моя Серена — каза сухо той и я поведе към улица „Морска“. Ехото от мъжките гласове, пеещи непристойни ирландски песни, ги последва от вратата на гостилницата.

— Засегнахте се, Елстън. В много добра форма сте тази вечер и трябва да внимавам — отвърна Серена и му се усмихна, след което пое ръката му и те се запътиха по прашната улица към губернаторството и към бала, даван от британския губернатор в чест на испанския.

Продълговатият площад, който в действителност разширяваше града откъм морето, беше пълен с английски и испански войници, въпреки че лавките, в които се продаваше храна, бяха затворени в този късен час. Упойният въздух беше наситен с аромата на портокали,

разнасящ се от двойната редица портокалови дръвчета, засадени от първия английски губернатор, откъм северната и южната страна на площада.

Гърлото на Серена се сви, когато над шума от множеството гласове дочу звука на китара, но песента не беше тази от сънищата ѝ. Оглеждайки се наоколо, без да привлича вниманието на сър Елстън, тя претърси човешките силуети, които се виждаха ясно на лунната светлина. Дали и той не беше там, чакащ я в сянката на големия дъб, от който се спускаха дълги сиви дантели от мъх?

— Ще трябва да го наричаме плаца. Опасявам се, че испанците вече са си го присвоили, но музиката им наистина прониква в човешката душа — изкоментира сър Елстън, когато сладните звуци на китарата се усилиха.

— Да, наистина — съгласи се Серена, усещайки как сърцето ѝ тупти в ритъма на страстната музика.

Когато приближиха губернаторската къща, оранжево-сините пламъци на един уличен огън се издигнаха в тъмното кадифе на тропическата нощ. Около огъня бяха насядали група испански войници, които си подаваха шише с вино, от което пиеха последователно. Един мъж, седнал на кожен стол, свиреше на китара. Пред огъня се извиваше гъвкава женска фигура. Гърбът ѝ се навеждаше така, че дългата ѝ коса почти докосваше земята, тя се въртеше и извиваше под дивната, страстна музика на китарата. Облечена в обикновена дълга пола и ниско изрязано елече, тя танцуваше с чувствена грация, която отнемаше дъха. Краката ѝ се плъзгаха по земята, докато мъжете пляскаха с ръце и ѝ подвикваха окуражително. Тя беше възпеление на страстното желание и Серена се изчерви от смущение, докато наблюдаваше испанската танцьорка.

— Но тя е прекрасна — ахна сър Елстън, а очите му поглъщаха прелъстителната жена.

Имаше нещо първично във въздуха, нещо, което сгорещяваше кръвта и караше да изплуват дълбоко потискани желания. Поклащайки се несъзнателно в такт с музиката, Серена почувства тялото си натежало и топло. Огънят в тази задушна нощ ѝ дойде много и тя изпита непреодолим порив да разкъса претрупаната си рокля и да затанцува свободно само по прохладната си риза. Да танцува под звуците на силната музика и две мъжки очи да я наблюдават и

поглъщат, докато мъжът накрая се присъедини към нея, така както младежът, който скочи до испанката.

— Мила моя, наистина трябва да продължим. Опасявам се, че тук нещата могат да станат неподходящи за очите на една дама — промърмори Елстън, вземайки твърдо ръката ѝ в своята и я отведе.

Отваряйки рязко ветрилото си, Серена се опита да разхлади сгорещеното си лице. Тя позволи на сър Елстън да я отведе, въпреки че всяка фибра на съществото ѝ протестираше. Тя не искаше да бъде дама, искаше да танцува боса в ароматната лятна нощ, с един мъж, чиито блестящи очи се любеха с нея, докато телата им се огъваха.

— Нямаше възрастна жена, която да пази тази испанска дама — констатира тихо Серена, докато се приближаваха към високата стена, ограждаща губернаторската къща.

— Това не беше дама, скъпа. Тя е това, което на английски се нарича лагерно момиче. Сигурен съм, че не знам испанката дума, но дори и да е знаех, нямаше да проявя такова лошо възпитание и да ви я кажа, скъпа Серена — гласът на Елстън беше почтителен и отново напълно контролиран.

— Понякога можете да сте много отегчителен, Елстън — сръза го Серена.

Кавалерът ѝ я погледна объркано. Бяха се присъединили към добре облечената тълпа, която влизаше в градините на губернаторската къща. Имаше прекалено много хора около тях, за да ѝ отговори, но той изведнъж реши, че може би лейди Серена Марстън не беше така студена, както репутацията ѝ го беше накарала да повярва. Това го развълнува. Тя беше млада вдовица; може би не беше така непристъпна, както си мислеше. Въпреки че испанската танцьорка беше на първо място в списъка. Тя можеше да бъде купена и той щеше да дочака с нетърпение края на тези тържества, за да я потърси. От доста време не беше имал жена, а тази го беше излекувала от обичайното му физическо неразположение.

Серена забрави бързо сковаността на сър Елстън в минутата, когато мина през елегантната врата в дорийски стил в стената, ограждаща имението. По време на британците никой не беше живял в сградата и сега мястото беше придобило някакво овехтяло величие. Тя се зачуди какво ли си мислят испанците за техните предшественици, оставили къщата да запустее, но британският губернатор беше

пожелал да живее в друга сграда. От някогашните прекрасните градини не беше останало почти нищо. Британските войници бяха изсекли всички дървета. Тя се почувства леко засрамена като видя израженията върху високомерните лица на испанците, докато се оглеждаха наоколо.

— Лейди Марстън, колко любезно вие и сър Елстън да дойдете — каза губернатор Тонин, когато влязоха в импозантната зала на първия етаж. Той беше застанал до новия испански губернатор, Висент Мануел де Зеспедес, управител на Източна испанска Флорида и неговата жена, дона Консепсион.

Серена кимна с уважение към възрастния испанец и майчински изглеждащата жена, която я погледна стреснато. Вниманието на Серена обаче беше привлечено другаде и само доброто ѝ възпитание я спаси да не изглежда груба. Той беше тук, просто усещаше присъствието му. Без значение беше това, колко странно е да почувстваш присъствието на друг човек, но точно това изпита тя в момента. Той беше тук, в тази огромна сграда с влажни и неизползвани стаи и това беше единственото, което имаше значение. По някое време, тази нощ, той щеше да дойде при нея.

След като минаха покрай посрещащите, сър Елстън я съпроводи по извитото стълбище до балната зала на втория етаж. Свещи, поставени във високи свещници от ковано желязо, осветяваха с мека светлина подобното на пещера помещение и помагаха да се прикрият влажните петна по стените и по високия гипсов таван в испански стил. Изглеждаше сякаш постройката беше прекарала в очакване тези двадесет години да се върнат испанците и да я обявят за своя.

Музиката, изпълнявана от флейта и цигулка, беше обаче английска. Няколко двойки танцуваха грациозно и плавно менует. Докато изчакваше Елстън да ѝ донесе чаша с местно питие от портокалов сок и ром, тя бавно си вееше с ветрилото и си мислеше за страстната музика навън, за испанските танцьори, които бяха се любили, без да се докосват, само със страстните движения на техния танц.

— *Querida* — прошепнатата дума, като че ли увисна в застиналия зноен въздух.

След това отново:

— *Querida*.

Обзета от радост, тя се обърна и го видя застанал до вратата, водеща към балкона, загледан към площада. Той беше тук, той беше реален. Но дори и да беше призрак, тя пак го предпочиташе пред всички тези истински, но високомерни мъже, които не докосваха нито една нейна струна. Облечен в червени бричове и сако с червени маншети на испански офицер, той можеше да се смеси с другите в залата, но нещо в него го отличаваеше. То беше нещо повече от красивото му надменно лице; от гордата извивка на гъстите черни вежди, от стройното като рапира тяло с елегантна стойка. Беше нещо повече от това какъв изглеждаше. Заобикаляше го излъчване, което се усещаше в дълбочината на неговите изразителни, черни испански очи. Въпреки че не знаеше нищо за него, инстинктът ѝ подсказваше, че той не беше мъж като останалите. Имаше невидими дълбини и черти на характера му, които другите мъже не биха могли да разберат.

— Ела — той протегна ръка, без да се помръдва от прага на вратата.

Без да се колебае Серена, тръгна към него. Когато ръката му докосна нейната, стори ѝ се, че огън я беляза там, където се допряха дългите пръсти. Стаята и танцуващите изчезнаха, остана да съществува единствено мъжът, който я притегляше към себе си само със силата на своя поглед. Беше като хипнотизирана, омаяна, не можеше да откъсне очите си, искаше да е по-близо до него. Никога досега не беше изпитвала нещо, което да я кара да се чувства така жива, както в момента.

— Ела, тук навън. Не искам да те делия с другите — нареди ѝ той, а гласът му беше дрезгав от потискано желание.

Тя му позволи да я изведе от стаята на тъмния балкон, който гледаше към площада. Страстната музика на испанската китара се разнасяше в мекия нощен въздух, заглушавайки мелодията на менуета.

— Ти си истински... не си плод на въображението ми — въздъхна тя, когато той я привлече към топлината на стройното си, гъвкаво тяло.

— *Si, alma mia*, моя безценна роза, аз съм истински — прошепна той и докосна с устни нейните; закачайки я, милвайки я, проследявайки формата, опитвайки вкуса на устата ѝ.

Като по своя воля ръцете ѝ посегнаха и обгърнаха врата му. Всичко беше толкова странно, но и толкова познато, помисли Серена

замаяно и устните ѝ се разтвориха под натиска на неговите, едновременно силни и нежни. Не можеше да повярва, че една мъжка целувка може да бъде така страстна и въпреки това нежна. Той беше любовникът от нейните сънища, дошъл при нея в тази странна, прекрасна нощ. Сърцето ѝ биеше с ритъма на китарата, която свиреше диво под тях на прашния площад.

Тя, която не познаваше истинска мъжка страст, не можеше да повярва на хилядите усещания, които вкусът и докосването на този непознат, когото обаче тя познаваше в неznайни кътчета на сърцето си, можеха да предизвикат в нейното вледенено същество. Беше смятала, че е неспособна да понесе докосването на мъжка ръка, не и след ужаса на бруталното мацкане, което за Сесил представляваха семейните отношения. Беше смятала, че съпругът ѝ е унищожил завинаги нещо дълбоко в нея.

Това не би могло да се случва наистина, помисли Серена в замайването от сладостна възбуда, която ѝ беше така чужда, както и грубият глас, пеещ на испански под тях. Бавните, нежни милувки на настойчивите му устни бяха като някакъв наркотик, който я пренасяше в други светове, където болката и страхът от миналото бяха изчезнали, все едно че никога не бяха съществували.

Тя е като изплашена малка птичка, помисли си той, докато я държеше до себе си, усещайки пърхането на сърцето ѝ до своето. Защо беше така уплашена? Той проследи извивката на гърба ѝ с едната си ръка, а с другата продължаваше да я държи. Беше вдовица, а се държеше като девойка, неизпитала досега мъжка ласка. Дали този глупак, нейният съпруг, не беше причината за това? Дали той по някакъв ужасен начин не я беше на карал да се страхува от мъжко докосване и я беше превърнал в ледената дама, както беше известна в Свети Августин? При мисълта за мъртвия ѝ съпруг и за това, което бе причинил на тази крехка красота в ръцете му, студена ярост, която за момент заплашваше да го погълне, заля Рафаел.

— Никога няма да те нараня, *querida*, искам само да те обичам — прошепна той в извивката на врата ѝ, докато устните му проследяваха дългата изящна шия.

— Знам — отвърна тя с развълнуван глас, благодарна, че беше разбрал страховете ѝ.

Целувайки леко прозрачната ѝ кожа, той усети как тя внезапно застина и преди да може да ѝ каже нещо, се освободи от прегръдката му. Той повдигна гладко сресаната си глава и видя как очите ѝ се разширяват отначало от изумление, а после от отчаяние, докато гледаше зад него.

— Какви тайнства са се крили у вас, скъпа Серена — произнесе провлечено на английски глас от вратата. — Не е изненадващо, че ме сметнахте за отегчителен и не достатъчно агресивен, но това може да се промени, след като разбирам какво ви харесва.

— Вие никога няма да ме разберете, Елстън — отвърна Серена със студен тон, изпълнен с презрение. Отдръпвайки се от обятията на Рафаел, тя вдигна глава, отвори ветрилото си и с грациозно завъртане на полата си продължи: — Пожелавам ви лека нощ, джентълмени — и преди някой от двамата мъже да успее да я спре, тя напусна балкона и се запъти към изхода на залата.

Рафаел, за удоволствие на Елстън, се опита да я последва, но стаята изведнъж се изпълни с развълнувани испански и английски войници, които говореха едновременно. За негово отчаяние един познат офицер спря Рафаел и не го пусна да си тръгне. Без да може да се съсредоточи върху думите, които му казваше човекът, Рафаел наблюдаваше как неговата златна роза напуска балната зала и бърза надолу по стълбите, все едно че бяга от ужасна опасност.

На Серена ѝ се струваше, че наистина е избегнала голяма опасност — заплахата да бъде отново уязвима. Този непознат, от когото избяга, и усещанията, които той възбуждаше в нея, я плашеха по начин, който считаше за невъзможен. Дали я беше последвал? — се чудеше тя, но не смееше да погледне назад. Не знаеше от какво се страхува повече, дали от това, че той може да я последва или, че не го е грижа достатъчно за нея.

[1] Един от Балеарските острови — Б.пр. ↑

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Утринното слънце изливаше ярките си лъчи върху вътрешния двор на „Златната роза“, прогонвайки нощните сенки. Въпреки че беше още рано, над малкия двор вече не се стелеше влажна горещина. Серена се опитваше с тежка работа да изхвърли от съзнанието си образа на привлекателния испански капитан и случайната им среща предната вечер. Тя нареди на Марко да донесе вода от кладенеца и да я излее във вдлъбнатината на вулканичната скала, закрепена на метална поставка в сенките на покритата веранда. Нейният красив, мургав испанец не я беше последвал и тя се мразеше, че това я беше засегнало. Престани да бъдеш такава глупачка, укоряваше се тя, вървейки след Марко към верандата. Момчето напълни голямата вдлъбнатина на порестата скала. От нея водата се процеждаше и капеше в коритото отдолу, като по този начин се филтрираше от мръсотията и пясъка и ставаше годна за готвене.

След една неспокойна нощ Серена се беше надигнала с първата утринна светлина, решена да работи до изнемогване и по този начин да заличи спомена от изгарящата целувка на испанския капитан. Стреснатата прислуга я беше изгледала с изненада, когато чуха плана ѝ за сутринта, но никой не каза нищо. Но дори и нейната решителност беше започнала да намалява от горещината в ранния предобед.

— Мога ли да изляза за малко, милейди, за да присъствам на церемониите на площада? — попита с мекия си глас Марко със силен акцент.

— Какви са тези церемонии? — запита Серена, чието съзнание беше заето със задачата да набере люти чушки за кухнята. Малкият тъмозелен храст с ярки, жълто-оранжеви ароматни чушки беше донесен в Свети Августин от минорканците. Те придаваха пикантен вкус на прекрасните ястия на Лиа. Минорканската жена в момента беше заета в кухнята, където с помощта на Тенси приготвяше горчивото сладко от портокали, което Серена обичаше да яде с кифла по време на следобедния чай. Толкова много работа имаше по гостилницата, че винаги не достигаше работна ръка.

— Ще има *Te deum* служба, която ще отслужи отец Кампос. С нея испанците ще благодарят на Бога за връщането на Източна Флорида на Испания. Испанците винаги правят така, след като завземат чужда земя — обясни меко Марко на английски език, на който го беше научила Серена. Погледна я с големите си тревожни очи. Той обожаваше тази прекрасна лейди, която беше толкова добра към него и майка му, но ако тя напуснеше острова с останалите британци, той и майка му трябваше да уредят живота си в новата испанска колония. Марко не обичаше англичаните, с изключение на любимата му лейди Марстън и добродушната Тенси. С практичност, надраснала годините му, той знаеше, че неговото бъдеще и това на майка му беше свързано с испанците, които възприемаше като свои хора, но не искаше да се покаже неблагодарен към тази жена, която му беше доказала, че и англичаните могат да правят добрини.

Серена погледна към Марко, застанал пред нея с разтревожено лице.

— Разбира се, че можеш да отидеш — каза тя с тъжна усмивка. — Отец Кампос ще даде списък на минорканците, които искат да станат испански граждани, нали?

— *Si*, милейди — отвърна Марко.

— Предполагам, че твоето име и това на майка ти са в този списък — каза тя тихо.

— *Si*, казах вчера на отец Кампос, че искаме да ни включи — обясни той, все още обезпокоен. — Не искам да ви засегна, милейди, но тъй като съм мъжът в семейството, трябваше да взема решение — той каза тези думи с достойнството на възрастен, което изглеждаше странно за все още детските му черти, но в тъмните му големи очи нямаше нищо детско. Болката, която бяха изстрадали с майка му, докато работеха като наемни прислужници при жестокия англичанин д-р Търнбул, го бе накарала да узрее рано. Отец Кампос беше дошъл с групата, напуснала омразната плантация и беше посъветвал всички да се включат в списъка, ако искат да станат испански граждани.

— Не съм засегната — каза тя нежно, трогната до сълзи от смелостта му. — Можеш да тръгваш, Марко, за да не пропуснеш службата.

— Благодаря, милейди. Ще се върна веднага щом свърши.

Тя загледа с натежало сърце накуцващото момче, което се отдалечаваше. Испанците бяха разлепили прокламации, че всички британски заселници трябва да се разпоредят със собствеността си или да я изнесат от колонията преди 19 март 1785. Англичаните, които искаха да останат под покровителството на испанското правителство с намерение да станат граждани на Испания, трябваше да се регистрират в срок от двадесет дни при секретаря на губернатора, капитан Карлос Хауърд. Какво да прави? Ако реши да напусне, ще успее ли да продаде „Златната роза“? Тя не искаше да си тръгва, но знаеше, че оставането ще бъде трудно. Не говореше езика, а от краткия контакт с испанци усещаше, че културата им, начинът им на живот са съвсем различни от тези, които познаваше. Споменът за блестящите черни очи и слабото, красиво мургаво лице караха ръцете ѝ да се разтреперват и пулсът ѝ да се ускорява. Рафаел Агилера и Перец представляваше всичко, което можеше да я убеди да остане в испанския Свети Августин. Той, както и народът му, бяха само огън и страст, способни да възприемат радостите и скърбите на живота по еднакъв начин. Тази тяхна особеност едновременно я омагьосваше и плашеше. Те докосваха някаква струна дълбоко в нея, което я караше да иска да отхвърли всички забрани, да срути стената, която беше изградила около сърцето си. Споменът за испанската танцьорка на площада предишната нощ ѝ напомни как ѝ се искаше да почувства тази свобода, да танцува без срам пред две възхитени, горещи черни испански очи.

— Лейди Марстън, добре ли сте? — дълбокото шотландско ръмжение на Александър Макгрегър прекъсна размишленията ѝ. — Изглеждате малко бледа.

— Да... да, разбира се. Малко е топло. Това е всичко — заекна Серена, опитвайки да се откъсне от живите спомени, които бяха накарали настоящето да избледнее. Тя намокри лицето си със студена вода от скалата.

— Исах да обсъдя с вас поръчката, която да дам в магазина на Пентън и Лесли — каза високият шотландец, потърквайки замислено червената си брада. — Ще трябва да поръчаме повече вино заради испанците. Те не са пиячи на бира. А виж, тези ирландци, от ирландския полк, те могат да пият халби с бира като всеки англичанин, но на испанците тя не се харесва. Ако сте решила да останете в Свети Августин, ще трябва да поръчваме редовно и вино — каза ѝ той с един

въпрос в сините му очи, въпрос, който тя знаеше, че няма нищо общо с поръчването на повече вино.

— Засега ще поръчам. Не съм решила още какво ще правя, но вие ще бъдете първите, които ще узнаете моето решение — увери го Серена. — Знам, че и вие имате планове. Ти реши ли, дали да останеш при испанците? — попита тя, любопитна да научи как възприемаше той промяната на управлението.

— Да, смятам да остана. Знаете ли, лейди Марстън, чуват се слухове, че испанците може и да не се задържат дълго. Миналата нощ, докато повечето бяха заети да празнуват, осем от робите на Джеймс Фарли били откраднати. И англичаните, и испанците са сигурни, че това е работа на Дан Макгърт и неговата банда от река Свети Джон — каза ѝ той и една усмивка премина по лицето му. — Както чувам, група привърженици на стария крал Джордж се е присъединила към бандата на Макгърт и възнамерява да тормози испанците, така както тези бандити направиха с губернатор Тонин. А и при тези американци, които се изсипват откъм границата с Джорджия, кой би могъл да каже колко дълго ще управляват испанците в Свети Августин. Така както си го мисля, най-добре е човек да остане тук и да изчака да се махнат — каза той с тайнствен глас.

— Да, и аз чух такива слухове — каза замислено Серена. Какво в действителност знаеше тя за този опак шотландец, освен че беше живял в американска колония в Каролина и че се беше появил в Свети Августин, търсейки работа. Изглежда, че имаше информация за тайните настроения в колонията. Докато той се отдалечаваше към гостилницата, през главата ѝ премина тревожна мисъл. Към кого беше лоялен Макгрегър? Дали нямаше да се погрижи само за собствените си интереси?

Серена продължи да се чувства неспокойна през останалата част на сутринта и през целия следобед. Свети Августин се бе променил от заспало малко градче, което дремеше под горещото тропическо слънце, във врящ котел. Той кипеше от напрежението на неспокойни хора, които преживяваха големи промени в живота си.

Тя се опита да се успокои, помагайки на Тенси в хилядите задачи по домакинството. Прислужничката не ѝ зададе никакъв въпрос, въпреки че сигурно се чудеше защо господарката ѝ бе решила да се

върне толкова рано от бала и да прекара целия следващ ден в плевене на градината под горещото слънце или помагайки на Лиа в кухнята.

През късния следобед, когато убийствената жега беше намаляла, някой позвъни на входа за жилището. Изпращайки Тенси да отвори, Серена изтри мръсните си от земята ръце в муселинената престилка, която беше завързала около синята басмена домашна рокля. Пъхайки един кичур коса, измъкнал се от бонето и паднал върху очите ѝ, тя си помисли, че това, от което най-много се нуждае в момента, беше една студена вана.

— Милейди, няколко испански офицера искат да ви видят — съобщи Тенси с изплашен поглед, въвеждайки мъжете в градината.

Какво искаха? Серена се учуди и се обърна към тях. С раздразнение срещна две познати черни испански очи, които омекнаха при вида ѝ. Испанският капитан, помисли си тя и объркването ѝ се превърна в смущение, като си спомни какъв е видът ѝ.

Карлос Хауърд, секретарят на губернатора, се обърна към нея, а ясният поглед на Рафаел, като че ли ѝ се усмихваше.

— Лейди Марстън, дошъл съм да искам съдействието ви. Установихме, че не разполагаме с достатъчно квартири за нашите офицери. Както знаете, в Свети Августин няма много празни къщи. Военните бараки са препълнени. Разбрахме, че в „Златната роза“ има стаи, които могат да ни послужат. Бихме искали да наемем три от тях — каза той любезно.

Серена се загледа в мъжа, занемаяла от удивление. Но бързо възвърна самообладанието си.

— Да, капитан Хауърд, стаите са свободни. Ще трябва да извините външния ми вид, занимавах се с градината, но моята прислужничка Тенси ще бъде щастлива да покаже на джентълмените стаите за тяхното одобрение — успя да каже тя, гледайки само капитан Хауърд, за да не ѝ се налага да поглежда към чаровния испанец до него, но всяка частица от тялото ѝ усещаше присъствието му.

— Сигурен съм, че ще бъдат точно това, от което се нуждаем, лейди Марстън — отвърна меко един дълбок познат глас, говорещ английски с лек акцент. Изгарящият пламък в очите му я стресна, както и близостта му, която я караше да губи контрол над чувствата си. — Сигурен съм, че „Златната роза“ отговаря идеално на моите нужди

— двойният смисъл на думите му не убегна на Серена. Сърцето ѝ, като че ли прескочи и тя изведнъж усети някакъв странен копнеж.

— Испанското правителство ви благодари, лейди Марстън. Ще ви плащаме компенсация всеки месец за времето, докато сте в Свети Августин — каза ѝ Карлос Хауърд и се поклони официално. — Моите офицери ще се върнат след час с багажа си — той се поклони над протегнатата ѝ ръка. Същото сториха и другите двама мъже. Рафаел последен пое ръката ѝ и когато го направи, той я обърна така, че устните му да помилват чувствителната длан. На нея ѝ се стори, че я беше докоснал огън.

— До тази нощ, *querida* — прошепна той, изгаряйки я за момент с блестящите си очи. Преди да може да му отговори, той се беше присъединил към другите.

— Тенси, провери стаите, за да сме сигурни, че са готови за гостите и кажи на Макгрегър да ми донесе вода за къпане — нареди Серена на младата жена, която продължаваше да гледа след офицерите. — Побързай, нямаме време да мечтаем.

— Да, милейди — отговори Тенси и тръгна към главната зала на гостилницата с объркано изражение на миловидното си лице. Дали си беше въобразила погледа, който онзи красив офицер хвърли на господарката ѝ? Изглеждаше като че ли я познава, а и тя беше отвърнала на погледа. Никога досега не беше виждала господарката си развълнувана от някой мъж, но когато испанецът я беше погледнал в очите, те като че ли се промениха, омекнаха. Точно някой от тези варвари ли трябваше да развълнува сърцето ѝ, помисли тя, поклащайки с тревога главата си, покрита с голямо, украсено с панделки боне.

Серена изтича в спалнята и ужасена се огледа в огледалото. На бузата ѝ имаше мръсно петно и ръцете ѝ бяха изцапани. Стеклата се пот беше оставила следи по прашното ѝ лице и ѝ придаваше вид на разплакано бездомно хлапе. Тя свали със замах бонето от главата си и извади фибите от косата си. Миналата нощ беше изчеткала по-голямата част от златната пудра, но косата ѝ се беше объркала под бонето. Тя нападна свирепо дългите кичури с четката от свинска четина. Така я намери Тенси.

— Лиа ще се погрижи за стаите, милейди. Оставете ме аз да направя това, докато Макгрегър донесе ведрата с вода — каза ѝ младата жена спокойно, като я накара да седне на табуретката пред

тоалетната масичка и взе четката от ръката ѝ. — Значи испански и ирландски офицери ще се настанят в „Златната роза“, така ли?

— Да, това ще бъде един сигурен източник на средства, който както сама знаеш, ще ни бъде от полза — обясни Серена, избягвайки да срещне очите на прислужницата в огледалото.

— Да, без съмнение. Това означава ли, че ще останем в Свети Августин, милейди? — попита тя с невинен глас, но с хитър поглед.

— Аз... аз наистина не съм решила — отвърна Серена, опитвайки се отговорът ѝ да прозвучи хладно и резервирано.

— Само питам, защото един ирландски офицер разпитваше Макгрегър дали гостилницата и ханът се продават. Изглежда се интересуваше от подобна покупка, стига цената да му се види приемлива — продължи Тенси. Разчесвайки последните кичури от златната руса коса, тя я събра и я вдигна високо, за да я приготви за банята.

— Сигурна ли си, че е искал да ги купи? — рязко попита Серена.

— Можете и сама да говорите с него, милейди. Той беше единият от мъжете, които дойдоха за стаите. Макгрегър го разпозна като си тръгваха и това му се видя странно, защото си спомни, че е бил същият ирландец, който се интересувал от картата на заровеното съкровище, за която се предполага, че сър Сесил е притежавал. Наричали го зеленото съкровище, така ми каза Макгрегър. Странно, че се е заинтересувал от тази стара история на сър Сесил. Всеки в Свети Августин, моля да ме извините, милейди, знаеше за слабостта на сър Сесил да разказва небивалици.

Серена потрепери при спомена за мъртвия си съпруг и глупавата карта. Поглеждайки отражението си в огледалото, тя усети как стомахът ѝ се свива в студена топка. Какво правеше тя, че позволяваше отново на един мъж да има контрол над живота ѝ? Не беше ли научила всичко за болката от женитбата си със сър Сесил? И въпреки това, ето я сега, свалила защитните бариери около сърцето си, като младо глупаво момиче пред сладките думи на един мъж с тъмни, бляскави очи.

— Тенси, след като се изкъпя, ще вечерям тук, в стаята. Чувствам се изтощена. Погрижи се, моля те, за новите гости — Серена избягна изненадания поглед на момичето. — Няма да слизам долу тази вечер.

— Разбира се, милейди, щом така желаете.

— Не съм си вкъщи, ако някой ме търси — нареди твърдо Серена.

— Разбирам, милейди — без повече коментар Тенси приготви ваната. Стана ѝ ясно, че по някакви причини господарката ѝ беше променила отново решението си. Никога преди не беше виждала Серена така обезкуражена както изглеждаше след бала. Докато наливаше есенцията от шибой в хладката вода, Тенси се зачуди дали испанският офицер е бил на бала предишната вечер.

Той не означава нищо за мене, мислеше си Серена, потапяйки се в ароматната вода. Ако си го повтаря достатъчно дълго, може би ще започне и да го вярва.

— Дай ни целувка, миличка — изпя Буканир, когато Тенси излезе от стаята, хвърляйки един съкрушителен поглед на птицата, преди да затвори вратата.

— Тихо, Буканир. Всички мъже сте еднакви — каза Серена с въздишка, когато яркият папагал започна да повтаря отново и отново фразата, подчертавайки я с дълго изсвирване.

Тъмните като индиго сенки на тропическата нощ бяха вече паднали, когато тя позвъни на Тенси да отнесе подноса с вечерята ѝ. Клетката на Буканир беше покрита за през нощта. Спокойствие настана в потъналата в полумрак стая, осветена само от високи дебели свещи, поставени в свещници от ковано желязо, придаващи ѝ испански вид.

Серена обаче не беше спокойна, когато седна на тоалетката си, облечена в тънка ленена нощница и домашни чехли без пети от бял сатен, за да провери сметките на „Златната роза“.

Опитвайки се да се съсредоточи върху колоните от цифри пред нея, тя се стараше да не позволи на съзнанието си да се разсейва. През отворения прозорец нахлуваше мекият бриз от залива, който я дразнеше с прелъстителното ухание на екзотични, тропически цветя и леко стипчивия мирис на морето. Потоци лунна светлина падаха върху кипарисовите дъски на пода и я примамваха да се приближи към прозореца и към гледката на лунната пътека върху водата. Беше лятна нощ, която предизвикваше сетивата, а не интелекта.

Леко драскане по вратата накара Серена да остави перодръжката си и да се надигне. Едно от малките котенца, които живееха в кухнята,

се промъкваше понякога по стълбите при нея и драскаше на вратата, за да го пусне. След няколко погалвания малкият котарак се свиваше на леглото в краката ѝ и заспиваше.

— Ела, Гато — прошепна тя и малкото черно коте скочи грациозно в стаята. Марко беше измислил името му. Беше обяснил на Серена, че *el gato* на испански означава котка и малкото животно стана известно под това име. Тя го вдигна и го притисна до себе си, допирайки бузата си до черната козина. Мъркането му изпълни ушите ѝ. — Ще разреши само на един красив испански джентълмен да прекара тази нощ в моята спалня — прошепна тя, — но само на един.

— Милейди, позвънихте ли? — Тенси се появи на вратата на спалнята.

— Да, можеш да вземеш подноса. Мисля да си лягам — каза Серена и постави котето върху завивката на леглото. Тя отиде до тоалетката, затвори счетоводните книги и духна порцелановата газена лампа, която ѝ светеше, докато работеше. — Пристигнаха ли нашите нови гости? — попита тя студено с гръб към прислужницата.

— Да, милейди, и се настаниха удобно — отвърна Тенси, оправяйки леглото, след което загаси всички високи свещи с една медна щипка с дълга дръжка. Остави да свети само една.

— Добре — каза тя меко. Искеше да разбере дали Рафаел се беше интересувал за нея, но не смееше да попита.

— Това ли е всичко, милейди? — Тенси беше застанала на вратата с подноса в ръка.

— Да. О, Тенси, Макгрегър добре ли се справя с гостилницата? Има ли много посетители?

— Да, милейди, добре се справя. Лиа му помага с клиентите. Той, като че ли предпочита нейната компания — изсумтя младата прислужничка с пренебрежение.

— Е, той и Лиа, като че ли добре се сработват и създават непринудена атмосфера за посетителите — изкоментира сухо Серена. Стана ѝ ясно, че Тенси ревнува Лиа, а това щеше да усложни нещата в „Златната роза“.

— Това всичко ли е, милейди? — попита сковано Тенси, която нямаше желание да обсъжда Лиа и Макгрегър.

— Да, и благодаря ти. Върви да си починеш, Тенси — каза ѝ Серена и въздъхна, защото ѝ беше ясно, че младата жена нямаше да

отиде да си легне, докато Лиа помагаше на мъжа, когото харесваше.

— Може би ще отида на разходка с един джентълмен, преди да си легна — отвърна Тенси, повдигайки леко глава, като че ли предизвикваше Серена да ѝ забрани да го прави.

— Нощта е прекрасна за разходка покрай залива. Познавам ли приятеля ти? — заинтересува се Серена, загрижена, че Тенси може да излезе, с който ѝ падне, само за да нарани Макгрегър.

— Не, госпожо. Ефрейтор Джилрой е пристигнал току-що от Испания с ирландския полк. Срегнах го този следобед, докато обслужвах масите в гостилницата — в гласа на Тенси се долавяше предизвикателство, сякаш очакваше Серена да ѝ противоречи.

— Приятна разходка с твой приятел — отвърна Серена. Беше ѝ ясно, че е безполезно да предупреждава прислужницата за опасностите, които може да крие една нощна разходка с войник, когото почти не познаваше. Тенси беше засегната от незаинтересоваността на Макгрегър и беше решила да успокои наранената си гордост.

— Благодаря, милейди. Приятни сънища — каза Тенси със слаба усмивка. Беше очаквала господарката ѝ да се възпротиви на разходката ѝ с ирландския войник.

Сънищата на Серена се оказаха не много приятни. Умореното ѝ тяло се отпусна в неспокоен сън, но съзнанието ѝ не беше успяло да изхвърли тревогите от деня. Пиянското лице на Сесил се появяваше непрекъснато в кошмара, присмивайки ѝ се и обвинявайки я за загубата на картата на зеленото съкровище.

— Не, не, остави ме — промълви тя, въртейки се върху възглавницата. Лененият калъф се бе овлажнил от потта ѝ. Тя се чувстваше оплетена в кошмарите. С някаква част от разума си съзнаваше, че това е само сън, от който искаше да се събуди.

Изведнъж очите ѝ широко се отвориха, сърцето ѝ биеше лудо, а тялото ѝ трепереше. Взирайки се в тъмната стая, осветена само от сребърните лъчи на луната, тя видя две зелени очи да я гледат от възглавницата.

— Гато — изохка тя с треперещ глас. — Ти ли ме събуди от този ужасен сън?

Котето ѝ отговори с едно кратко мяукане и отново се сви готово да заспи, успокоено, че тя е добре.

Докато гладеше копринената козина, опитвайки се да прогони спомена за ухиленото лице на Сесил, тя отново го чу. Звукът беше слаб, но не можеше да го сбърка. Тъжна песен на китара достигаше до стаята ѝ. Страстният допир до струните идваше от ръцете на опитен музикант, който свиреше с цялата дълбочина на душата си. Всеки нерв на тялото ѝ завибрира под звуците на вълнуващата мелодия, една мелодия, която беше чувала само в сънищата си.

Тя седна на леглото и усети, че я побиват студени тръпки. Беше будна, знаеше, че беше будна. Но тогава как беше възможно да чува тази песен, тази преследваща я китара, която чуваше само насън, когато любовникът ѝ идваше при нея? Обхваната от паника, тя притисна треперещи пръсти към устата си, за да не закрещи. Дали не полудяваше?

ПЕТА ГЛАВА

Не можеше да издържа повече. Натрапчивият звук на китарата продължаваше дори и след като запушваше с ръце ушите си. Тя се надигна от измачканото легло, пхна краката си в сатенени чехли без пети и облече върху нощницата си халат от лилава коприна. Трябваше да открие източника на тази музика или пък да се убеди, че започва да полудява.

Отваряйки вратата на стаята, тя установи, че музиката идва от вътрешния двор, точно под галерията, която минаваше през началото на покритата веранда. На светлината на пълната луна можа да различи една фигура, седнала на градинската пейка под високото бананово дърво, растящо до оградата. Човекът беше в сянка, но тя можеше да види, че държи китара, на която свири. Тъмната му глава беше наведена над инструмента и лицето му не се виждаше.

Тя се спря за момент в галерията и огледа потъналия в сенки двор. Отмятайки дългите си коси назад, като че ли искаше да покаже своята решимост да открие кой свири мелодията, която я преследва в сънищата ѝ, тя тръгна тихо надолу по галерията към стълбите, които водеха в градината. Придържайки с ръка дрехата си, тя лесно се спусна по стъпалата, осветени от луната.

Двамата бяха сами в затворената градина, изпълнена с прелъстителния аромат на жасмин, рози и шибой. Острият мирис на здравец и на портокалови дървета се прибавяше към разнообразните ухания на тропическата нощ. А навсякъде, изпълнила двора, се лееше страстната, пламенна музика, която проникваше в душата.

Звукът от чехлите ѝ върху посипаната с чакъл пътека, по която тя се приближаваше към фигурата, изцяло от дадена на музиката, беше заглушен от звука на китарата. Мъжът леко се поклащаше в ритъма на завладяващата серенада. Един лунен лъч освети дългите, фини пръсти, които докосваха с такова умение струните. Серена леко потрепери, когато почувства, без да вижда лицето му, че музикантът е Рафаел. Тя се спря по средата на двора, притиснала ръка до гърдите си, като че ли

искаше да задържи своя пламенен отклик на този мъж, чиято съдба изглеждаше така тайнствено свързана с нейната.

Повдигайки глава, Рафаел погледна към нея и настойчиво опъна струните. Той засвири все по-бързо. Мелодията зазвуча неудържимо, като измъчен вик на душата. Блестящите му тъмни очи, осветени от луната, не се откъсваха от лицето ѝ.

Серена усети как се понася към него, подчинена на чужда воля. Очите му, изпълнени с диво желание, я привличаха към себе си, милвайки я, поглъщайки я. Горещата, благоуханна нощ, страстната музика, черните му очи, всичко това докосна някаква изконна, първична струна дълбоко в нея. Реакцията ѝ беше толкова силна и така завладяваща, че не ѝ позволяваше да изпитва срам. Тя усещаше глада му, изгарящата сила на изразителните му очи. Той я искаше, тя почти можеше да разчете мислите му, желанията му. И това я караше да тържествува. Беше нещо непознато за нея, тази изява на най-съкровени чувства. Но пък ѝ даваше такова прекрасно усещане за свобода. Нямаше преструвки, нито банален флирт, само див копнеж, който растеше между тях, без да оставя място за фалшиви протести.

С гръмко кресчендо, той завърши завладяващата мелодия.

— И така, ти дойде най-накрая при мен, моя срамежлива английска роза — промълви той с глас, дрезгав от страстно обещание.

— Каква... каква беше тази песен, която свирехте — попита тя, приближавайки се бавно към него, все още завладяна от музиката.

— Тя е много стара — от Андалусия в Испания. Не знам името, само знам, че е един вид песен, която се нарича *playeras*. Циганите казват, че това е вик на душата, която плаче от отчаяние по бързо преминалата любов, и от разбирането, че постоянният спътник на човека е... смъртта — обясни той меко, подпирайки китарата си на пейката и ставайки да я посрещне.

— Но това е толкова тъжно — прошепна тя.

— Животът може да бъде тъжен, *querida*, но също така прекрасен и изпълнен с екстаз. Да се разбере първото е важно, защото така човек може да оцени и обикне второто — отвърна той, като за момент очите му се изпълниха с дълбока тъга. После тя изчезна като облак, преминал пред луната, затъмнявайки за кратко време блясъка ѝ.

— Аз... аз мисля, че разбирам — отговори колебливо Серена, защото досега не беше чувала нито един мъж или жена да обсъждат

такива идеи.

— Не, не, прекрасна английска роза, ти все още не разбираш, но за мене ще бъде върховно удоволствие да ти покажа красотата на екстаза между един мъж и една жена. Мисля, че си видяла много отчаяние, може би и жестокост, но с всичко това е свършено — прошепна той, обхващайки с топлата си длан брадичката ѝ, обръщайки нежния овал на лицето ѝ към ефирната лунна светлина.

Дъхът ѝ застина в гърлото с едва чуто ридание, когато той докосна леко устните ѝ със своите. Той я ухажваше с нежна настоятелност, която разтопяваше замръзналото ѝ сърце, което Сесил беше почти унищожил.

— Никога няма да те нараня, *alma mia*, моя безценна. Не се страхувай от това, което става между нас — промълви той срещу чувствителните ъгълчета на устата ѝ. Освободи брадичката ѝ и я обгърна с ръце, притискайки я в топлината на прегръдката си, която я отделяше от целия свят.

Думите му разсеяха и последното съмнение и тя допря нежното си тяло до стройната мъжка фигура, обвивайки ръце около врата му. Със стон той притисна устните си към нейните, като че ли с тях слагаше печат на клетва. След което целувката му стана по-настойчива, изпълнена със страст и жажда. По телата на двамата едновременно премина тръпка, когато нейната уста се разтвори под нежната настоятелност на неговата и езиците им затанцуваха в мълчаливия ритъм на две сърца, биещи като едно.

Предавайки се на завладяващата я страст, Серена забрави всичко около себе си. Единственото, което имаше смисъл, беше неговият вкус, кадифеният му език в треперещата ѝ уста, допирът на твърдата, мускулеста фигура през тънкия лен на нощницата ѝ. Плъзгайки ръцете си в разтворения халат, той започна да я гали по гърба, възбуждайки я, докато накрая тя инстинктивно изви тялото си, за да се притисне до гъвкавата, мъжка топлина.

Беше като крехка, малка, прекрасна жълта птичка, която държеше пленена в ръката си, помисли той, опитвайки се да контролира горещото, силно желание, което го изпълваше. Не трябва да я плаши, не трябва да скъсва тази тънка нишка на доверие, която усещаше, че се бе породила между тях.

Тази прелестна английска роза беше жената, за която преди много години, когато смяташе, че дните му са преброени, старата циганка бе обещала, че ще се появи в живота му. Старата вещица го беше измъкнала от гроба и му беше разказала за златната красавица, която щеше да бъде неговата. Той щеше да бъде нейното избавление и в това щеше да намери смисъла на живота си. Неговата собствена циганска кръв му беше подсказала, че съдбата е определила Серена за него още в първия момент, когато видя лицето ѝ, това завладяващо лице, което му бе познато от портрета в двореца на чичо му. Беше се върнал от прага на смъртта, защото съдбата му бе отредила мисия, и той вярваше с цялата си душа, че държи сега тази мисия в прегръдката си. Серена се нуждаеше от него; той трябваше да я притежава. Беше така просто и първично като големия диск на луната, която грееше над тях, като тихия полъх на вятъра от залива. Те бяха част от живата сила на нощта, съдбата им беше отредила да са заедно. Той не го подлагаше на съмнение, защото знаеше, че някои неща не са подвластни на логиката. Можеха само да се почувстват, да се определят само със сетивата. Тази дълбока връзка между тях беше подобно чувство.

Емоционалната болка от миналото беше все още в нея, но тази нощ в убежището на тази настойчива, мъжка прегръдка, близо до сърцето му, Серена усети успокоение, каквото не беше изпитвала досега. Тя с учудване установи, че беше обичана. Това чувство не ѝ беше познато, въпреки че с някаква част от съществуването си винаги бе копняла да го изпита.

— Трябва да се върнеш в стаята си — прошепна той до бузата ѝ. — В гостилницата има все още хора. Могат да ни видят.

— Ела с мене — промълви тя несъзнателно. Нощта не беше създадена за мисли, а само за чувства.

— Сигурна ли си, че искаш това, *alma mia*? — попита гой с глас, дрезгав от страст, докато я държеше така близо до себе си, че тя можеше да усети очертанията на гъвкавите му бедра и възбудата му.

— Мисля, че не съм имала друг избор от деня, в който стъпи на палубата на „Бристол“ — каза тя. Едно ридание застина в гърлото ѝ.

— Нито пък аз, *querida* — съгласи се той. Топлият му дъх беше като милувка по слепоочието ѝ.

— Това ме плаши. Толкова е странно. Тази музика, която свиреше, аз я познах; чувала съм я в сънищата си още преди да те

срещна, а никога не съм била в Испания. Но тази песен, аз знам тази песен. Това е като полузабравен спомен, който мога смътно да си спомня — обясни тя с въздишка.

— Сънищата могат да бъдат изблик на душата. Ние трябва да им обръщаме внимание, защото те са свързани с нашите най-съкровени желания. Това не ти ли подсказва, че ние сме предопределени един за друг, моя горда, срамежлива роза? — той леко целуна слепоочието ѝ.

— Никога не съм мислила за това по този начин, защото ме плаши, толкова е тъжно и странно. Как мога да знам мелодията на песен, която никога преди това не съм чувала. Не е логично — каза тя и потрепери леко.

— Ах, *los ingleses* — на англичаните винаги всичко трябва да е ясно и логично. Не можеш ли само да чувстваш, *querida*, със сърцето и душата си? — прошепна той в коприната на косата ѝ.

— Не мисля, че знам как — отвърна тя унило, в топлата вдлъбнатина на врата му.

Груб звук на пиянски смях се разнесе от отворената врата на гостилницата. Обръщайки се така, че да закрие с тялото си Серена, Рафаел настойчиво каза:

— Ела, трябва да се върнеш в стаята си. Ако ни видят така, честта ти ще бъде опетнена.

Това беше друга разлика между тях, загрижеността на испанеца за честта на една дама. Беше ограничаващо. Даваше на мъжа прекалено много права над живота на жената. В деня, в който беше погребала Сесил, се беше заклела, че никога няма да позволи на друг мъж да я контролира и да ѝ казва какво да прави. Но ето, че сега се предаваше във властта на прегръдката на този загадъчен мъж. Искаше да го отпрати, но огънят в жилите ѝ пречеше да следва гордостта си. Нещо по-силно, по-настойчиво, по-първично от надменността я привличаше към този властен мъж. Може би в тази примамлива нощ тя щеше да захвърли настрана логиката и разума и щеше да отвърне на повика на страстта, която я обгаряше. Какво ли щеше да се случи, ако постъпи както казваше Рафаел — само да чувства, да следва това, което ѝ диктува сърцето, а не разумът?

Захвърляйки предпазливостта, тя му позволи да я отведе през двора, по стълбите към галерията. Те се притаиха в сянката на стената, когато забелязаха две фигури да влизат през вратата, водеща към

улицата. Рафаел се поколеба на прага на стаята ѝ и тя стисна ръката му. Не можеше да повярва на това, което правеше. По някакъв странен начин Рафаел беше намерил пролука в бронята на нейната самота. Дочувайки смеха на Тенси, тя разбра, че не иска да бъде единствената самотна жена в Свети Августин през тази лятна нощ. Трябваше да разбере дали Сесил беше прав, като я наричаше студена и безчувствена жена с ледена вода вместо кръв във вените. Защото тази нощ, долу на двора, в прегръдката на Рафаел, беше почувствала пламъка в себе си. Може би не беше никакъв каприз на природата, а беше жена като другите, способна да опита живота в цялото му богатство. Трябваше да знае дали е способна на любов, на опиянение.

Вратата се затвори зад тях и тя чу да я заключва. Сърцето ѝ биеше така бързо, че ѝ се струваше, че ще припадне. Чувстваше се неспособна да се обърне и да го погледне, заради значимостта на това, което беше направила. Как беше стигнала дотук? Разбра, че вече не я интересува.

— Възхищавам се на смелостта ти, *alma mia*, защото знам, че това сигурно е едно от най-трудните неща, които някога си правила. Но също като мене, и ти не можеш да контролираш сърцето си, защото когато сме заедно, надделява сърцето, а не разумът. Няма правила за това кое е правилно и кое не между нас, правилно е само това, което желаем, което знаем, че трябва да направим — думите бяха изговорени в коприната на косата ѝ, когато той дойде и застана зад нея.

Той дръпна халата от раменете ѝ и го метна на стола. От гърлото ѝ се откъсна стон. Топлите тънки пръсти обгърнаха гърдите ѝ, след което помилваха всяко зърно през тънката материя на нощницата ѝ. От неговото докосване връхчетата се втвърдиха веднага. Как можеше една мъжка милувка да предизвика такова удоволствие, когато грубостта на Сесил я караше само да трепери от унижение.

— Това приятно ли ти е? — прошепна той до ухото ѝ, проследявайки с език очертанията му. — Искам да ти дам само щастие, *querida*, само удоволствие. Трябва да ми кажеш, ако избързвам, ако искаш да спра. Разбираш ли?

— Да — каза задъхано тя.

— Искаш ли да спра сега? — той я закачаше с езика си и опитните си пръсти.

— Не... моля те, не! — извика тя със страст и копнеж.

Ръцете му пуснаха гърдите ѝ, за да съблекат прозрачната дреха от тялото ѝ. Те леко трепереха от вълнение и от усилието да контролира желанието си. Искаше да ѝ покаже какъв екстаз могат да намерят един мъж и една жена един в друг. С няколко бързи движения той също се съблече.

Тя се задъха, усещайки топлината на кожата му до гърба си, мекото докосване на космите по гърдите му, което беше като милувка, когато я притисна към себе си. От допира на възбудения му член до долната част на гърба ѝ ѝ се стори, че ще припадне, такава наслада изпълни натежалите ѝ слабини, топли и горещи от желание.

Лек полъх на вятъра раздвижи въздуха и охлади горещата ѝ кожа, докато стоеше гола на лунната светлина. Свенливостта ѝ изчезна, когато забеляза в потока сребърна светлина учудването и обожанието, с което тъмните очи поглъщаха алабастровите ѝ форми. Той я беше обърнал с лице към него, така че да може да се наслаждава на грациозната ѝ фигура. Тя не можеше да откъсне очи от гледката на гъвкавото мъжко тяло — бронзовото, мускулесто тяло с тъмни, копринени косми, тесния ханш, стройните бедра, които се притискаха към нея с такава страст. Тя се удиви на радостта, която видът на тялото му предизвика в нея. Той беше така прекрасен в своята мъжественост, като произведение на изкуството, с такива изваяни очертания като мраморна скулптура на бог. Но той беше удивително истински, мъж от кръв и плът, който я гледаше с обожание, изписано на фините му черти.

— Благословен съм от съдбата с такава красива жена, толкова изключително красива — прошепна той с дрезгав от възбуда глас и коленичи пред нея, притискайки твърдите си устни към мекотата на малкото хълмче под корема ѝ.

Тя простена, когато устните му опариха копринената плът. Потоци от изгарящи усещания се насочиха от устните му към центъра на нейната женственост. Накрая с нея се случи това, което тя искаше да се случи — да се ръководи от чувството, а не от разума. Тя се притисна към устата му, търсеца, копнееца за повече. В безумна възбуда ръцете ѝ милваха, притискаха бронзовите мускули на гърба му. Той беше едновременно завоевател и молител, коленичил пред нея, предизвикващ такива удивително нови усещания, на които тя не можеше да устои. Реалността на докосването му, удоволствието от

устните му върху кожата ѝ правеха мечтите ѝ да изглеждат като бледи сенки.

Изправяйки се, той взе ръцете ѝ в своите и я поведе към леглото. Отдръпвайки настрана мрежите против комари, той я привлече върху ленените чаршафи. Ароматът на парфюма ѝ бе попил в завивките, в гладката ѝ кожа.

В момента, когато я притегляше към себе си върху пухеното легло, Рафаел чу странен звук — едно сърдито съскане — и изведнъж усети остро одраскване по прасеца на крака. Той седна и промълви:

— *Madre de Dios!*

— О, Гато, лошо коте — измърмори Серена смутено и посегна към малкото котенце, което отново гневно изсъска.

— Правилно ли чух? Тази малка топка козина със сърце на лъв носи испанско име? — усмихна се Рафаел накриво, разтривайки прасеца си.

— Да, Марко го кръсти — отвърна Серена, посягайки с една ръка към чаршафа. Изведнъж се бе засрамила, когато котето прекъсна страстта им.

— Въпреки че си добър представител на котешкото мъжество, тази нощ в леглото на тази дама има място само за един испански джентълмен — пошегува се Рафаел, взе котето от ръката ѝ и нежно го пусна на пода до леглото. След това се обърна към нея. Тя седеше скована, издърпала чаршафа почти до брадичката си. — Изглежда, че имам сериозен конкурент като твой защитник — каза той, повдигайки едната ѝ ръка от чаршафа и поднасяйки я към устните си.

— Нямам нужда от защитник. Напълно съм способна да се грижа за себе си — дори в собствените ѝ уши думите прозвучаха сухо и студено.

— *Si*, напълно ти вярвам, но за мене ще бъде голямо удоволствие да те защитавам и да се грижа за тебе, *querida*. Мисля, че никога не си усетила какво означава да си обичана, да се грижи за тебе мъж — промълви той в дланта ѝ, устните му галеха чувствителната кожа.

Серена усети как я изпълва познатата топлина при допира на устните, а след това и на езика му до вътрешната страна на китката ѝ. Не можеше да устои на нежната, настояща ласка. Когато той посегна към чаршафа, който тя държеше като бариера между тях, тя с нисък стон се предаде.

— Недей да се стесняваш, *alma mia*. Гордей се с красотата си — скара ѝ се той леко, навеждайки гладко сресаната си глава към гърдите ѝ, възбуждайки първо едната, а след това другата с езика си.

Ръцете ѝ се впиха в бронзовите му силни рамене, ноктите ѝ се забиха в кожата му. Искаше да усеща неговото докосване навсякъде. Свенливостта ѝ беше изчезнала пред този сладен порив. Неговото умение предизвикваше усещания, които беше смятала, че никога няма да преживее. Целувката му беше навсякъде — върху извивката на врата ѝ, върху пулсиращите набъбнали зърна, жадуващи да бъдат докоснати, върху мекотата на корема ѝ, върху сатенената гладкост на вътрешната страна на бедрата ѝ. Тя лежеше до него, заливана от вълни на удоволствие, които той изтръгваше от тялото ѝ, с което си играеше със същата сила, с която свиреше на китарата си. Съзнаваше, че действа необуздано, но всичко беше така ново, така чудно, че тя не можеше да се спре. Неговото докосване, целувката му беше като наркотик, който я пренасяше в един свят, в който нищо друго нямаше значение, освен екстаза между тях.

— Ето това е радостта от живота, *querida*, — прошепна той в гърдите ѝ, докато галеше венериния ѝ хълм. — Това е възторгът, чиято сила може дори да бъде болезнена.

Гладът ѝ нарасна, затрептя в нея като диво животно, когато той разтвори интимната роза и започна да я гали нежно, докато тя достигна първата вълна от екстаз. Никога не беше изпитвала досега такова освобождаване, едно стремително усещане, примитивно и диво. Радостта от него беше невероятна. Всички задръжки изчезнаха, когато тя се потопи в последната вълна и остана да лежи изтощена, но удовлетворена.

— Ах, виждаш ли колко прекрасно може да бъде, но почакай, моя малка, докато го изпитаме заедно — обеща ѝ той, държейки я до гърдите си.

Тя го изгледа с удивление, когато той я накара да легне по гръб. Навеждайки тялото си над нейното, той зацелува устните ѝ с дива сила, което за нейна изненада запали отново тлеещата жарава на желанието ѝ. Когато усети съживените пламъци в нея, той се надигна и навлезе в нея. Бедрата ѝ се надигнаха, за да го посрещнат. Той бавно започна да се движи в стария еротичен танц на любовта. Тялото ѝ улови неговия ритъм. Беше странно, но сега, когато той беше в нея, ѝ

се струваше, че са правили това и преди. Беше така естествено, тя си спомняше тежестта на тялото му върху нейното, като че ли беше чакала дълго, много дълго, за да се съедини отново с него в един любовен възел. Тласъците му, в началото бавни, ставаха все по-неудържими. Достигайки кулминационната точка, тя се предаде на върховния екстаз. С възторжен вик той се присъедини към нея. И в този момент на Серена ѝ се стори, че чува познатия китарен звън, но завладяна от възторжена радост тя не му обърна внимание.

По-късно, когато лежеше в обятията на Рафаел, тя си спомни отново за музиката. Намествайки се до гърдите му, тя си припомни също и странното усещане за повторно съединение, когато той проникна в нея. Нима беше възможно подобно нещо? — размишляваше тя, замаяна от съня, който я обгръщаше. Като че ли бяха стари любовници, които се бяха намерили отново след дълга раздяла. Последната ѝ мисъл преди сънят да я предаде в обятията на Морфей беше, че това е невъзможно.

ШЕСТА ГЛАВА

Слънцето висеше като розово-червена топка над лазурните води на залива Матанзас, когато Серена се събуди и установи, че беше сама в стаята. Следата върху възглавницата до нейната и слабият мирис на одеколона на Рафаел — една необикновена смесица от лимон и мускус, и обичайните мъжки миризми на хубава кожа и бренди, които се бяха пропили в ленените чаршафи, ѝ напомни, че не беше сънувала предишната нощ.

Измъквайки се от омотаните чаршафи, тя се насочи към прозореца. В този момент забеляза, че е гола и се изчерви. Взе нощницата, която лежеше скупчена на пода и бързо я навлече, като че ли по този лесен начин можеше да си сложи отново студената маска на целомъдрие, която носеше от толкова време в Свети Августин. След като зърна образа си в сребърното огледало на тоалетката, тя разбра, че това вече нямаше да бъде възможно. Русата ѝ коса падаше объркана върху раменете ѝ, устата ѝ беше подута от страстните целувки през нощта, клепачите ѝ тежаха от безсънието, но освен това тя можеше да види и нещо друго, един израз на пълно задоволство. Изглеждам порочна, но удовлетворена, реши тя вглеждайки се в образа си. Къде беше останала ледената дама? — почуди се тя с нарастващо неудобство. И коя беше тази чувствена жена заела мястото ѝ?

Обръщайки гръб на това, което не искаше да вижда, Серена дръпна покривалото от клетката на Буканир и изсипа малко храна в неговата чинийка. Сънливият папагал отвори едно кървясало око и изкряка:

— Дай ни една целувка, миличка.

— Чух вече достатъчно подобни приказки — измърмори Серена, извърнала поглед към вълшебната гледка, която представляваше слънцето, издигащо се над водата. Изведнъж осъзна, че миналата нощ от прекалена заетост беше забравила да затвори капаците на прозорците, които предпазваха от натрапници. В действителност нямаше да бъде лесно за някой да се изкатери по стената до втория етаж, но въпреки това би трябвало да затвори прозореца, гледащ към

улицата. Все пак тази нощ не беше изложена на голяма опасност, тъй като през по-голямата част беше имала защитник. При тази мисъл тя се изчерви.

Тези чувствени размишления бяха прекъснати от леко драскане по вратата. Гато настояваше да излезе, за да потърси купичката с мляко, която Лиа оставяше в кухненската постройка. Серена наметна халата си върху нощницата и отвори вратата на Гато. Застанала на прага, тя надникна в двора, където утринната мъгла все още не се бе вдигнала.

Скърцането на ботуши по покритата с начупени мидени черупки пътека привлече погледа ѝ към трите мъжки фигури, облечени в испански униформи, които вървяха към вратата. За да види по-добре, тя направи една стъпка в галерията, без да помисли, че не е прилично облечена. Тичайки надолу по стъпалата към кухнята, Гато събори едно глинено гърне с мушкато. Със силен трясък то падна в подножието на стълбата и накара мъжете, които бяха почти достигнали вратата, да се обърнат. Преди Серена да успее да се скрие в стаята, едни познати, блестящи, черни очи срещнаха нейните. Тя остана неподвижна, пленена от този изразителен поглед, който ѝ казваше каква неочаквана радост за него беше да я види. Докато тя го гледаше, той тръгна към нея с гъвкава походка, като спря за момент да откъсне една жълта роза от храста до верандата.

— *Buenos días, Dona Serena*^[1] — поздрави я той, хвърляйки откъснатата с дълго стъбло роза към нея. Когато тя я улови, той каза тихо: — До довечера — и с дълбок, елегантен поклон се обърна, за да се присъедини към приятелите си.

Тя продължи да ги гледа, зашеметена от въздействието, което само видът на този горд, мургав, красив мъж, оказваше върху нея. Поднесе розата към лицето си и вдъхна тежкия аромат, опитвайки се да овладее треперещите си ръце. Усети болезнен копнеж. Часовете щяха да бъдат мъчително дълги, докато отново го видеше в края на деня.

— Искате ли подноса си, милейди? — извика Тенси от подножието на стълбата, водеща от нейната стая към кухнята. Лицето ѝ грееше в усмивка, а в лешниковите ѝ очи танцуваха искрици смях.

— Да, ще искам също и да се изкъпя — отговори Серена, колкото можеше по-хладно. Тя се върна в стаята си, прехапала долната си

устна от раздразнение и неудобство. Беше стояла в галерията като някоя обикновена жена от града, опитваща се да улови един последен поглед от любовника си. Как беше допуснала да се случи това?

Опитвайки се да запази донякъде нормалния ритъм на живота си, Серена облече една лека рокля от басма, бяла на сини шарки, със страничен набор над фустата от синя коприна, едно малко боне от газ и дантела и върху него сложи сламената шапка с широка периферия, която пазеше лицето ѝ от силното флоридско слънце. След това потърси Макгрегър, за да обсъдят какво трябва да се поръча от магазина на Пентън и Лесли. Трябваше да се занимава с нещо, за да не мисли непрекъснато за две блестящи, тъмни испански очи и за красивия, непостоянен мъж, който изведнъж се бе превърнал — независимо от намеренията ѝ — в смисъл на живота ѝ.

След яркото слънце в двора голямото помещение на „Златната роза“ ѝ се видя хладно и тъмно, но миризмата от тютюн, разлята бира и вино все още се усещаше във въздуха. Макгрегър стоеше зад тъмния, дървен плот и търкаше надрасканата повърхност с парцал. Марко метеше пода с една груба метла от изсушени палмови листа, завързани около дълга пръчка.

— Пожелавам ви добър ден, милейди — каза Макгрегър с характерното за него меко произнасяне на думите.

— И на тебе също, Макгрегър — отвърна Серена, усмихвайки се на добросъвестния човек, който беше допринесъл много за успеха на гостилницата ѝ. — Смятам да отида до магазина на Пентън и Лесли тази сутрин. Искам да разбера дали бихме могли да поръчаме още нещо от тях.

— Да. Оказа се, че тези испанци харесват уиски, на речено *aguardiente*. Ако нямат в момента в наличност, могат да поръчат от Хавана.

— Добре. Изглежда, че и испанските войници ще ни станат клиенти, както и войниците от ирландския полк — каза доволна Серена.

— Да, милейди, „Златната роза“ вече е известна сред испанците. Предполагам, че испанските офицери, които са на квартира тук, са помогнали за това. Но трябва да ви предупредя, че портретът на английската лейди предизвика истински смут сред някои от тях — каза ѝ той, посочвайки с глава към картината, която бе окачена върху най-

отдалечената стена. Поначало стаята беше предназначена за всекидневна и Серена беше оставила портрета на стената, когато превърнаха помещението в гостилница. — Всички те искат да видят истинската златна роза, както са започнали да ви наричат, милейди. Ако съм на ваше място, не бих се осмелил да дойда тук късно вечер, когато мъжете вече са обърнали по няколко пътиета — каза Макгрегър благодарно.

— Благодаря ти за загрижеността — отвърна Серена, убедена във верността на думите му. В Свети Августин винаги бяха живели повече мъже, отколкото жени. След превземането му от испанците броят им се беше увеличил благодарение на войниците, но пристигналите с тях испански жени бяха малко. Всяка жена, която се покажеше на улицата, ставаше обект на погледи и нежелано внимание.

— Сеньор Макгрегър е прав, милейди. Мисля, че най-добре ще бъде да ви придружа до склада на Пентън и Лесли — включи се Марко в разговора от мястото си до вратата, където метеше.

— Да, сигурна съм, че и двамата сте прави — каза Серена, след което въздъхна. Това беше ново напомняне за ограниченията, наложени от испанските окупатори. Тя знаеше, че в Испания жените от доброто общество никога не излизаха извън домовете си без придружител. Ако не искаше да се излага на опасност, трябваше да се съобразява с този обичай, дори ако това означаваше да вземе със себе си едно малко момче, чието присъствие да ѝ бъде защита. Нямаше значение колко млад беше Марко, той беше мъж, а изглежда, че това беше най-важното.

— Ще отида да взема кошницата, милейди — каза той, оставяйки метлата до вратата, за да отиде до кухнята и да вземе голямата кошница, с която тя ходеше на пазар.

— Това оставане в испанската колония може да се окаже трудно, отколкото си го мислех — каза печално Серена.

— Да, техните обичаи са различни, няма съмнение... Но има още нещо, за което исках да говоря с вас. То ме разтревожи. Няколко ирландци разпитваха персонала за някакво заровено испанско съкровище. Казах им, че никога не съм чувал за такива глупости, но те продължиха да настояват. В действителност забелязах, че единият ухажва мис Тенси. Е, тя наистина е привлекателно момиче, но мисля,

че той не се интересува само от нея — каза спокойно Макгрегър с изписана върху червендалестото му лице загриженост.

— Не мога да повярвам, че тази стара история още обикаля Свети Августин. Ти даже не си виждал съпруга ми, но той през повечето време беше пиян, отколкото трезвен. Не искам да говоря лошо за мъртвите, но това е истината. Когато беше пиян, а както казах, той почти непрекъснато беше пиян, разказваше фантастични истории как щял да стане богат, след като намери някакво заровено съкровище от испански галеон, който се разбил до бреговете на остров Анастасия. Не беше нищо друго, освен пиянски бълнувания — Серена въздъхна.

— Да, и аз си помислих, че сигурно е нещо подобно — отвърна Макгрегър. — Ще се опитам да сложа край на това, милейди. Недейте да се безпокоите повече.

— Благодаря ти, а аз ще разменя няколко думи с Тенси за този ирландец — обеща Серена, когато Марко се върна с голямата кошница в ръка.

Двамата излязоха от „Златната роза“ и тръгнаха по оживената улица „Морска“. Утринното слънце вече силно препичаше. Боядисаните в бяло къщи, покрай които минаваха, ослепително блестяха под тропическата светлина. От балконите висяха ярки мушката в червени и розови тонове, преплетени с бръшлян и добавяха аромата си към соления мирис, идващ от водата.

Серена усещаше върху себе си погледите на испанските войници, докато бавно вървяха към магазина, защото куцането на Марко не му позволяваше да ходи бързо. Техните погледи бяха доста по-настойчиви от тези на британските войници. И наистина с присъствието си, те придаваха една екзотична атмосфера на малката колония и Серена отново разбра, че нищо вече нямаше да бъде същото в това дремещо под тропическото слънце градче. Докато прекосяваха площада, който увеличаваше ширината на града (Свети Августин беше само около три четвърти миля^[2] дълъг и по-малко от една миля широк), забеляза, че сергиите на площада бяха отворени и около тях се бяха струпали войници, които купуваха изложените стоки. Техните пламтящи очи, като че ли я следваха, докато пресичаше края на площада, благодарна, че най-после стигнаха до търговската къща на Пентън и Лесли.

— Лейди Марстън, радвам се да ви видя — леко гърленият шотландски говор на Джон Лесли я приветства, когато тя и Марко влязоха в тъмния и прохладен магазин. Те минаха покрай наредени топове платно и купчини обработени и необработени кожи, донесени в Свети Августин от околните индиански племена. Платове за корабни платна бяха натрупани до платнени торби с кафе, чай и брашно. Буренца с бренди, ром и бира допринасяха с аромата си за атмосферата в склада.

— Радвам се, че се справяте добре — отбеляза Серена, разглеждайки препълнения със стока склад. Превземането на града от испанците не беше навредило на търговската дейност на Джон Лесли.

— Да, не мога да се оплача, но преди да ви обслужа, тук има едни клиенти, с които бих искал да се срещнете. Те се чудеха коя е тази прекрасна дама със златна коса. Видяха ви, когато пресичахте площада. — Джон Лесли пое внимателно ръката ѝ и я поведе покрай натрупаната стока към дъното на склада.

Серена разпозна пълничката по-възрастна дама, елегантно облечена в черна коприна. Това беше жената на губернатора, а двете млади жени сигурно са дъщерите ѝ, реши Серена.

— Дона Мария Консепсион де Зеспедес, мога ли да ви представя лейди Серена Марстън — представи ги официално Джон Лесли с лек поклон към аристократичната, възрастна жена, чиито черни очи омекнаха, когато се спряха на деликатното лице на Серена. — И нейните дъщери Доминга и Жозефа.

— Удоволствие е за мене да ви видя отново, Дона Мария Консепсион — каза Серена с леко кимване. — Срецнахме се в нощта на бала, въпреки че това е първият път, когато имам честта да бъда представена и на вашите очарователни дъщери.

— *Como esta?*^[3] — каза меко по-възрастната жена. Тя гледаше Серена с тъга и, като че ли със страхопочитание.

— Как сте, лейди Марстън? — каза по-голямата дъщеря на английски. — Сестра ми и аз говорим английски, но майка ми смята, че произношението ѝ е ужасно. Видяхме ви на бала. Роклята ви беше прекрасна — тя бодро бърбореше, а големите ѝ очи светеха от радост и оживление.

— *Si*, искахме да говорим с вас, но разбрахме, че е трябвало да си тръгнете рано — вметна момичето наречено Жозефа.

— Да, възникнаха някои проблеми в заведението ми, които налагаха моето присъствие — обясни Серена с леката светска лъжа на елегантните млади дами, които стояха пред нея. Те не бяха красиви, но привличаха погледа с необичайния колорит, аристократично поведение, живост и ярко облекло.

Майка им се обърна към тях на бърз мелодичен испански, приятен за слушане, след което зачака да преведат казаното на Серена.

— *Madre* иска да ви покана да вечеряте с нас днес — каза Доминга с умотелна усмивка. — Ние познаваме малко дами в Свети Августин и ще ни бъде приятно. Тя каза още, че имате лице на ангел.

— Благодарете ѝ за чудесния комплимент. За мен ще бъде удоволствие да вечерям с вас — отговори е грация Серена, въпреки че сърцето ѝ протестираше. Тази нощ искаше да бъде с Рафаел. Този ангажимент щеше да отложи момента на тяхната среща. А Дона Консепсион се беше втренчила така настоятелно в нея, че я разсейваше. Какво ли щеше да представлява прекарването на една цяла вечер в нейната компания?

— Чудесно! — възкликнаха едновременно двете момичета, плясвайки с ръце.

— Ще изпратим да ви вземат — каза Доминга, помагайки на майка си да стане от стола, на който седеше досега.

— *La belleza*^[4] — прошепна дона Консепсион, леко се наведе и докосна за кратко бузата на Серена. — Прекрасна.

След като благодариха на Джон Лесли и се сбогуваха със Серена, трите дами си тръгнаха сред шумолене на коприна и облак от парфюм. Марко им се поклони елегантно, когато минаха покрай него.

Серена стоеше и объркана гледаше след тях.

— Не знам дали съм готова за официална вечеря с губернатора и неговото семейство — каза тя, обръщайки се към домакина си. — Знам много малко за техните обичаи и почти не говоря испански.

— Ще се справите чудесно, скъпа моя Серена. Вие сте единствената дама с титла в Свети Августин. Дона Консепсион е много придиричива към тези, с които нейните дъщери прекарват времето си и аз съм сигурен, че младите дами най-после ще са щастливи в компанията на своя връстница — каза ѝ мило Джон Лесли. — Майка им изглежда много впечатлена от вас.

— А знае ли тя, че тази титулувана особа има гостилница? — попита Серена със скептична усмивка.

— Да, но те смятат, че англичаните правят много странни неща, така че това е едно от тях. Независимо от това в техните очи вие сте аристократка, а това е единственото, което има значение — увери я той.

— Вие сте така добре запознат с техните обичаи, но аз се опасявам, че още много трябва да уча — въздъхна Серена и извади списъка с продуктите от дамската си чанта.

— Добре би било да научите нещо повече за начина им на живот, ако възнамерявате да останете в Свети Августин. Взехте ли вече решение, лейди Марстън? — любезно се поинтересува Джон Лесли, докато поемаше от нея листа хартия.

— Аз... аз не съм още сигурна — отвърна Серена, знаейки, че щеше да ѝ бъде много трудно да остави Рафаел. Но независимо, че беше увлечена, силата на неговата привлекателност я плашеше. Когато беше с него, тя не се владееше, подчиняваше се на страстния копнеж, който само той можеше да разпали. А това му осигуряваше надмощие над нея. Нищо ли не беше научила от болезнената женитба със Сесил, помисли си тя отвратена от себе си?

— Е, имате още време, за да вземете окончателно решение. За всички нас ще бъде много неприятно да видим „Златната роза“ затворена — каза той с усмивка, вдигайки поглед от списъка. — Още утре мога да ви изпратя всичко, с изключение на *aguardiete*. След няколко дни ще пристигне един кораб от Хавана. Испанското бренди е натоварено на него. Можем да уредим сметката тогава, ако това е удобно за вас.

— Да, ще кажа на моя човек, Макгрегър, да очаква доставката — му каза Серена. — Приятен ден.

Той я изпрати до изхода, с Марко, вървящ до нея като сянка.

— Приятен ден, лейди Марстън. Както винаги, за мен беше удоволствие да ви услужа и си позволявам да добавя, надявам се да останете с нас в Свети Августин.

След като напуснаха търговската къща „Пентън и Лесли“, Серена и Марко спряха пред няколко сергии на открития пазар, разположен близо до портокаловите дървета, които ограждаха площада. Настойчивите погледи на испанските войници притесняваха

Серена, докато купуваше прясна риба от минорканските рибари. Но скоро престана да им обръща внимание, завладяна от гледката и шума на пъстроцветната суматоха наоколо. Амбулантни търговци, мъже и жени, хвалеха високо качествата на стоката си, много често носена в кошници върху главите им. Скариди, стриди и всякакви плодове бяха изложени за продажба. Купчини зрели червени домати, сладки чушки, златист ^[5] ям, жълти тикви — всички те допринасяха за привлекателната картина, която представляваше пазарът. Испанските войници, е високомерната си изправена стойка, добавяха друг екзотичен елемент. Само индианците, които носеха еленово месо и дивеч, праметнат на яките им плещи, бяха по-интересни с техните медни украшения, които висяха от ушите им и блестяха на слънцето, и с намазаните си коси, от които се разнасяше острият мирис на мечо мас.

Серена беше поспряла да се полюбува на два кардинала^[6], затворени в клетка, когато изведнъж забеляза в тълпата позната фигура. Тя вдигна ръка пред очите си срещу слънцето, за да може да види по-добре Тенси, която явно се движеше с определена цел през тълпата, докато стигна една група войници с униформата на ирландския полк. Намръщена, Серена наблюдаваше как младата прислужничка започна да говори бързо на един приятен млад мъж, като се оглеждаше постоянно, сякаш беше гузна.

— Ела, Марко, взех каквото ми трябваше — каза Серена нежно на малкото момче, което се беше заляпало в един присмехульник, обучен да свири мелодии. Тя беше нетърпелива да се прибере вкъщи преди прислужничката си, за да може да я разпита за странната ѝ поява на пазара. Тенси можеше да излиза, когато поиска, но беше необичайно да отиде на пазара сама, а явното ѝ притеснение, разтревожи Серена. Това просто не беше характерно за нея.

Потискаща горещина тежеше над двора на „Златната роза“, когато Серена и Марко излязоха през вратата на верандата. Серена подаде пълната кошница на момчето да я занесе на майка си и се качи по стълбите към спалнята си, с намерение да се съблече и да почине от изгарящата жегла.

Затваряйки тежката врата зад себе си, тя спря за момент пред сребърното огледало над тоалетната масичка. Имаше нещо променено в затъмнената стая, чиито пердета бяха дръпнати, за да не влиза

слънчева светлина. Испита някакво чувство, някакво странно, неприятно чувство, че докато я е нямало, някой е влизал в стаята ѝ. Тя свали шапката си и я постави на най-горния рафт за шапки в гардероба. Тогава забеляза, че дрехите ѝ са окачени накриво, като че ли някои набързо ги беше преглеждал. На горния рафт една кутия за шапки беше с изкривена закопчалка. Когато се убеди, че не се е излъгала в усещанията си, Серена се разгневи и малко се уплаши. Някой беше ровил из вещите ѝ. Забеляза, че чекмеджетата на скрина не са съвсем затворени, а също и тези на тоалетката. Тя оглеждаше стаята, изпаднала в паника, когато видя едно медно копче на пода до най-долното чекмедже на махагоновия скрин. С треперещи пръсти го вдигна и, след като го разгледа внимателно, установи, че е от испанска войнишка униформа. Натрапникът е бил испански офицер, помисли тя смаяна. Но какво е търсил?

— Кой беше, Буканир? — изрече гласно мислите си, обръщайки се към шарения папагал, който я наблюдаваше сънливо.

Внезапното отваряне на вратата отвлече вниманието ѝ от копчето, което усещаше като горещ въглен върху дланта си. Може би натрапникът се връщаше да продължи търсенето. Докато чакаше да види кой ще влезе в стаята, тя потрепери от ужас.

[1] Buenos días, Dona Serena — Добър ден, госпожо Серена (исп.). — Б.пр. ↑

[2] една миля е равна на 1609.31 метра. — Б.пр. ↑

[3] Como esta? — Как сте? (исп.). — Б.пр. ↑

[4] La belleza — Красота (исп.). — Б.пр. ↑

[5] сладък тропически картоф — Б.пр. ↑

[6] вид птица — Б.пр. ↑

СЕДМА ГЛАВА

— *Querida*, добре ли си? — попита дълбокият загрижен глас на Рафаел от прага. — Разтревожих се, когато не отговори на почукването ми, а научих от Марко, че си в стаята си.

Серена избухна разгневена и изненадана, стискайки в ръка копчето:

— Ти ли беше? — и въпреки че самата тя се стресна от злобата в гласа си, не оттегли думите си. За момент и двамата останаха неподвижни, еднакво изненадани.

— Не разбирам какво искаш да кажеш? Какво смяташ, че съм направил? — гласът на Рафаел беше студен и овладян, но тъмните му очи гневно заблестяха. Прекрасната жена, която го беше преследвала в мислите му цял ден, сега стоеше пред него и красивото ѝ лице беше изкривено от страх и ярост.

— Някой е бил в моята стая и се е ровил из нещата ми. Искам да знам дали това си бил ти? — обясни с леден глас Серена, стискайки копчето така, че той да не може да го види.

— Защо бих направил такова нещо, лейди Марстън? — наблегна Рафаел на титлата, застанал неподвижно, с безизразно като маска лице.

— Аз... аз нямам представа — каза Серена разколебана, схващайки естеството на обвинението, което му отправяше. Не си беше представяла точно така тяхната първа среща след екстаза предишната нощ, но не беше успяла да се овладее.

— Вие смятате, че аз съм крадец, така ли, лейди Марстън, или може би мислите, че всички испанци са крадци. Какво по-точно е откраднато? — гласът му беше студен и в него прозираше високомерието на испански благородник. Черните очи, които я бяха милвали с нежността си, сега я изгаряха със студена ярост.

— Нищо... нищо не липсва — промълви тя вцепенена, силният ѝ гняв бе отминал и сега тя беше само объркана.

— Но някой все пак е бил във вашата стая — заяви той и в плътния, мелодичен глас прозвуча присмех.

— Да — тихо каза тя и разтвори дланта си. — Намерих това на пода близо до шкафа, а както и сам можете да видите, чекмеджетата са били отваряни и не са затворени добре, също и гардеробът.

Той обиколи съсредоточено стаята, след което се върна и спря пред нея. Взе копчето от ръката ѝ. Докосването на дългите му пръсти я накара да изтръпне.

— Това е от испанска униформа — каза той озадачено. Вдигна гордата си глава и я погледна. Гневът беше изчезнал от тъмните изразителни очи и сега в тях личеше загриженост. — Сигурна ли си, че някой е ровил из нещата ти, *querida* — нежно попита той.

— Да, дрехите ми бяха разместени и една кутия за шапки най-отгоре беше полуотворена. Някой е бил тук, но не мога да разбера какво е търсил — отговори Серена озадачена.

— Нито пък аз, но това ме тревожи — каза Рафаел, поглеждайки отново копчето. — През времето, когато гостилницата е отворена за посещение, всеки може да се промъкне през двора и да се качи по стълбите. Може да е бил някой войник, който е изхарчил заплатата си и е дошъл да потърси няколко монети. Ще трябва да предупредим твоя човек Макгрегър. Мисля, че трябва да кажем и на Марко. Той би могъл да наблюдава вратата на „Златната роза“, така че никой да не може да се промъкне незабелязано.

— Защо си се върнал толкова рано вкъщи и защо дойде да ме търсиш? — попита Серена, която все още не беше готова да му повярва напълно. Досега, освен лъжи и жестокост, от мъжете не бе получавала нищо друго. Беше ѝ трудно да се довери дори и на този мъж.

— Кой те е наранил толкова дълбоко, че не можеш да се довериш дори и на тези, които ти показват колко са загрижени за тебе? — попита той, повдигайки брадичката ѝ с топлите си пръсти, така че да я накара да срещне тъмния му изразителен поглед.

— Една самотна жена трябва да се научи да бъде предпазлива — прошепна тя едва сдържайки сълзите си.

— Но, моя прекрасна роза, ти вече не си сама. Аз съм с теб и до последния си дъх ще се боря да те защита — промълви той с глас като милувка. След това се наведе и докосна треперещите ѝ устни с твърдата си топла уста.

— А кой ще ме защити от теб — прошепна тя със сподавено ридание, докато той я привличаше към себе си. Устните му се впиха в нейните. Страстната му целувка я накара да отмалее, и единственото, за което можеше да мисли, бе желанието ѝ това да продължи вечно. Ръцете ѝ се обвиха около врата му и тя се разтопи в прегръдката му. Целувката му и милващата я ръка заедно с успокоителните думи разпукаха твърдата черупка, в която беше скрила сърцето си.

Откъсвайки устни от нейните, той прошепна до слепоочието ѝ, като продължаваше да гали вдлъбнатината на гърба ѝ:

— Нима мислиш, че страстта ни е само временно привличане и аз няма да бъда тук, за да те защитя. Ти си моя Серена, моя горда английска роза, и нищо не може да ни раздели, дори и твоите страхове — той леко целуна слепоочията ѝ, затворените нежни клепачи и дори върха на носа ѝ. — Кога най-после ще разбереш, че съдбата ни вече е предопределена.

Въздишка разтърси слабото тяло на Серена. Като морска вълна я обгърна спокойствие, което отми съмнението и тревогата. Беше непознато за нея преживяване, но тя не се опита да си го обясни. Това, което ги свързваше с Рафаел, беше толкова странно и нелогично, че тя беше престанала да си задава въпроси. Беше — както каза той — загадъчно преплитане на съдбите им по волята на съдбата.

— О, извинете ме, милейди — прозвуча изненаданият глас на Тенси откъм отворената врата.

— Господарката ти е много изплашена — спокойно обясни Рафаел. Той се обърна към прислужничката, върху чието лице плъзна многозначителната усмивка, като задържа едната си ръка около кръста на Серена и я притегли към себе си. — В стаята ѝ е влизано и вещите ѝ са претърсвани. Виждала ли си някой да се качва нагоре по стълбите?

— Не, капитане. Целия следобед бях в кухнята — бързо отвърна Тенси, но очите ѝ избягнаха да срещнат неговите. — Не съм видяла нищо необикновено. Вие сигурна ли сте, милейди?

— Да, съвсем сигурна съм — отговори кратко Серена. Тя хвърли остър поглед на прислужницата си. Защо лъжеше това момиче? Беше я видяла на пазара рано този следобед. Наблюдавайки я, забеляза, че Тенси е много нервна.

— Дай ни целувка, миличка — изкрещя Буканир веднага щом забеляза Тенси.

Рафаел се обърна и с удивление погледна птицата. Изразителната му уста се изви в усмивка.

— Интересно домакинство имате тук в „Златната роза“. Не си ли чула птицата по-рано този следобед?

— Казах ви вече, сър, не съм чула нищо — повтори Тенси с враждебен глас, съвсем различен от обичайния ѝ приветлив тон. — Ще желаете ли да се преоблечете за вечеря, милейди — попита тя, извъръщайки очи от настойчивия поглед на Рафаел.

— Лейди Марстън ще вечеря в къщата на губернатора тази вечер — отвърна Рафаел, с което подразни Серена. Той май приемаше прекалено сериозно ролята си на защитник.

— Да, ще се преоблека преди вечеря, Тенси. Искам и една кана с вода — каза тя на чакащата прислужничка.

— Много добре, милейди. Сега ще донеса. — Тенси направи лек поклон и изчезна в посока към стълбите.

— Как разбра, че ще вечерям при губернатора? — попита Серена удивена.

— Аз ще ти бъда охрана — обясни Рафаел на своя английски с лек акцент. — Дона Консепсион е много загрижена за твоята сигурност и чест. Затова настоя да те придружа на вечерята.

— Добре ли познаваш губернатора и семейството му? — попита Серена, установявайки за пореден път колко малко знае в действителност за този мъж, на когото беше позволила да ѝ стане любовник.

— Семейството на дона Консепсион и моето се познават добре още от Испания — призна той с лека усмивка. — Когато бях днес при мъжа ѝ, тя настоя да придружавам тази вечер прекрасната английска дама с ангелско лице до тяхната къща — продължи той, гледайки надолу към нея, с ръце около кръста ѝ. — Казах, че за мене ще е удоволствие. Ти си ѝ направила впечатление, *querida*, защото тя не позволява на дъщерите си да общуват с всеки. Тя е жена с добро сърце, но много стриктно се придържа към правилата на испанския двор. Ще продължи и тук да живее по същия начин, както в Испания.

Отдръпвайки се от Рафаел с въздишка, Серена започна безцелно да обикаля стаята, затваряйки чекмеджета, подреждайки четката и гребена на тоалетката. Когато срещна тъмния му настойчив поглед в огледалото, в лазурносините ѝ очи имаше затаена тъга.

— Какво има? От какво си притеснена толкова, че се обръщаш с гръб към мен? Нима още не си разбрала, моя срамежлива английска роза, че от мен не можеш да скриеш чувствата си? Аз не съм някое суетно английско конте с ледена вода във вените и списък с правила за държание вместо сърце — предупреди я той и застана зад нея, като хвана твърдо раменете ѝ с ръце. — Ти си моя, *querida*. Кръвта ми кипва от горещ копнеж по тебе. И на другия край на стаята да съм, усещам, че съм в тебе. Мислиш ли, че като се обърнеш с гръб, аз няма да мога да разбера какво става в сърцето ти? От какво се страхуваш?

Проницателните черни очи уловиха и задържаха погледа ѝ, отразен в огледалото и внимателно се плъзнаха по бледото ѝ лице, за да разгадаят мислите ѝ. Всеки един от тънките му пръсти пареше рамото ѝ като въглен. Докосването му, неприкритата страст в погледа му и гърлените нежни думи едновременно я вълнуваха и смущаваха и предизвикваха нервен трепет по цялото ѝ тяло. Самото съществуване на този мъж я караше да губи контрол.

— От теб — прошепна тя, — от теб и от това, което усещам, когато съм с теб.

— И какво е това, което усещаш, *alma mia*? — попита той с дрезгав шепот, като се молеше тя да не отмести погледа си.

— Нещо необуздано... което не мога да контролирам — заекна тя.

— Ах, но това означава да обичаш, да живееш, да усещаш тайната и силата на това, което съществува между нас. Никога не се срамувай от поривите на сърцето и душата си — каза той с тиха настойчивост, навеждайки глава, за да могат устните му да погальт извивката на шията ѝ. Гласът му звучеше съпричастен, с дълбоко разбиране на чувствата, които я вълнуваха.

— Толкова много се различаваме — опита се да протестира тя, но думите ѝ бяха само дрезгав шепот.

Шумът от стъпки навън в галерията го накара да вдигне бавно глава. Поглеждайки я още веднъж в огледалото, той ѝ каза:

— *Si*, но точно затова сме заедно — тъмният му магнетичен поглед срещна озадачените ѝ очи.

— Не разбирам — промълви тя.

— След време ще разбереш, *querida*. То е част от това, за което сме предопределени.

В момента, когато той се отдръпна и Тенси влезе в стаята, тя отново го чу, за първи път след онази нощ на двора. Слабият звук на тъжната китара. Сигурно и някой друг е така умел като Рафаел, помисли тя, докато прислужничката ѝ носеше ведрото с вода към шкафа умивалник.

— Свири ли някой на китара на двора? — попита Серена, прекъсвайки неловката тишина, настъпила докато Тенси пълнеше каната и порцелановия леген с вода.

— Какво искаш да кажеш? — попита тихо Рафаел, а Тенси я погледна сконфузено.

— Аз... аз мисля, че чух звуци на китара, но сега те изчезнаха — отвърна Серена и върху лицето ѝ се изписа смущение.

— Вероятно си чула — отговори той меко, а в тъмните испански очи имаше едно разбиране, което ѝ се видя странно. — Това същата песен ли беше, която ме чу да свиря миналата нощ?

— Да, но... откъде знаеш? — попита тя, изненадана още веднъж от този непредвидим мъж, за който сърцето ѝ беше сякаш отворена книга.

— Изглежда, че тази песен е много важна за нас — промълви той, след това спря, усетил силното любопитство на Тенси. — Ще те оставя да си починеш, преди да се облечеш за вечерята. Няма да тръгнем по-рано от осем — каза ѝ той от прага. — В Испания вечеряме късно, след като дневната горещина е намаляла — обясни той в отговор на изненадания ѝ поглед и си тръгна, оставяйки я да гледа след него.

— Коя рокля искате да облечете тази вечер, милейди — запитва Тенси, след като няколко секунди мълчаливо беше наблюдавала господарката си, загледана в пустата веранда.

— Гълъбовосивата коприна с воланите от газ — отговори Серена, откъсвайки мислите си от Рафаел. — Искам да изглеждам добре на тази вечеря при губернатора.

— Разбира се, милейди — каза Тенси, отваряйки гардероба, за да потърси дрехата.

— Защо беше на площада този следобед? — попита Серена, спомняйки лъжата, която прислужничката ѝ каза на Рафаел.

— Вие сте ме видели на площада — тихо каза Тенси и за миг се вцепени.

— Да, защо излъга капитан Агилера?

— Аз... аз не исках да знаете, че съм се измъкнала от задълженията си, за да видя Конрой, ефрейтор Джилрой — обясни тя, извърщайки се от гардероба с роклята в ръка. — Ще трябва да огладя воланите, милейди. — Младата жена се запъти към вратата, за да занесе роклята в кухнята, където на специално място в голямата печ загряваха ютиите.

— Ти не си робиня, Тенси. Можеш да излизаш, когато пожелаеш — й каза Серена леко намръщена.

— Да, милейди. Бихте ли искали да ви донеса нещо за хапване, след като тези езичници, извинете ме, тези испанци вечерят толкова късно — каза Тенси, спирайки на отворената врата. Бухналата рокля в ръцете ѝ пречеше да се види изражението на кръглото приятно лице.

— Да, това би било чудесно — каза Серена, разбирайки, че Тенси беше решила да се ограничи с ролята си на прислужница. Каквато и да беше причината за тайното ѝ посещение на площада, тя явно нямаше намерение да дава обяснения на господарката си.

Докато Тенси ѝ помагаше да се облече за вечерта, Серена усещаше през цялото време, че младата прислужничка е издигнала между тях преграда. Нещо се беше променило в момичето, което Серена познаваше от детинство. Двете бяха израснали заедно в имението в Девън. Серена я беше взела под свое покровителство, след като майка ѝ, работничка в мандрата, беше умряла, оставяйки детето си само едва на осем години. По-голяма с две години, Серена знаеше какво значи да си без майка и много скоро Тенси се превърна в нейна вярна сянка. По-късно, когато навлязоха в моминството, по молба на Серена другарката ѝ по игри беше обучена за камериерка, вместо да отиде в мандрата като майка си. Когато Серена се омъжи, Тенси беше помолила да я придружи. Бащата на Серена изпълни тази молба с удоволствие. Тенси продължи да бъде искрено предана на Серена дори и в най-тежките времена, когато Сесил изгуби по-голяма част от парите им. Тя беше настояла да ги придружи и до Свети Августин, казвайки на Серена, че винаги е мечтала за приключения. Но сега изведнъж нещо се беше променило между тях.

— Нещо не е наред ли, Тенси? Нещо, за което мога да ти помогна? — попита меко Серена, седейки пред огледалото на тоалетката, докато Тенси вдигаше нагоре косата ѝ.

— Защо, милейди, не разбирам какво искате да кажете — отвърна младата жена, навивайки един кичур около ръката си. — В действителност бих искала да ви помоля за една услуга. Ефрейтор Джилрой ме покани да се разходя с него тази вечер. Лиа каза, че може да обслужва масите в „Златната роза“, така че мога да имам свободна вечер. Ако вие нямате нищо против...

— Да, разбира се — отговори Серена, опитвайки се да улови погледа на Тенси в огледалото, но прислужничката упорито избягваше да я погледне. — Бих искала да се запозная с ефрейтор Джилрой, след като ти е станал такъв приятел.

— Може би някой ден ще се запознаете, милейди — каза Тенси сдържано, обръщайки се да вземе от скрина дългите сиви ръкавици без пръсти, които вървяха с роклята.

— Не му позволявай да замае главата ти със сладки думи и фалшиви обещания. Не забравяй, че той е войник на хиляди мили от дома си и много жени се подмамват от нежни обещания, прошепнати на лятната лунна светлина — предупреди я Серена, слагайки дългите ръкавици, които достигаха до воланите на ръкавите на роклята.

— Благоразумно ще бъде, ако и двете не забравяме това — отвърна хапливо Тенси. В лешниковите ѝ очи се четеше недоволство.

Преди Серена да може да ѝ отговори, на вратата леко се почука и това прекъсна разговора им. Серена предположи, че това е Рафаел и кимна на Тенси да отвори.

— Долу в гостилницата има един господин, който иска да говори с лейди Марстън — мекият глас на Марко се разнесе във влажния нощен въздух.

Серена се обърна от огледалото, където проверяваше за последен път вида си. Отправяйки се към отворената врата, тя спря момчето, което се канеше да си тръгне.

— Кой е този господин?

— Един ирландски офицер, милейди — отговори то. — Каза, че е много важно да говори с вас. „Кажете на господарката си, че се отнася за работите на покойния ѝ съпруг“ — каза той. Марко бавно повтори думите.

Серена си пое рязко въздух, зашеметена от това съобщение.

— Сигурен ли си, че иска да говорим за мъжа ми? — попита тя със сподавен глас.

— Si, милейди — каза Марко и в големите му очи пролича тревога, като видя колко беше потресена.

— Ветрилото и чантичката ми, Тенси. Най-добре ще бъде да видя какво иска, каква неприятност ми е подготвил Сесил дори и след като е в гроба. — Серена въздъхна, студено предчувствие сви стомаха ѝ на възел.

Тенси ѝ подаде дантеленото ветрило и чантичката. И нейното лице беше станало тревожно. Беше наблюдавала достатъчно страданията на господарката си, които сър Сесил ѝ причиняваше, докато беше жив. Нима смъртта му не беше сложила край на това? — помисли си и потрепери.

— Кажи на капитан Агилера къде може да ме намери — промълви Серена на Тенси и последва Марко.

В този ранен час гостилницата беше само наполовина пълна, но въздухът беше изпълнен с тютюнев дим и бирени изпарения. Когато Серена влезе, шумолейки със сивата тафта, разговорите замряха. Мъжките очи поглъщаха лакомо елегантната ѝ фигура. За една дълга секунда в гостилницата настана напрегната, неестествена тишина, не се чуваше нито звук.

— Оттук, милейди — каза с нисък глас Марко и тръгна към една маса в ъгъла, близо до входната врата.

Докато те си пробиваха път към масата, където един самотен офицер пиеше бира от метална халба, шумът от разговорите се възобнови. Русият офицер, който изглеждаше около тридесетгодишен, се надигна възпитано щом приближиха масата. Косата му не беше напудрена и беше прибрана отзад в обикновена опашка. Студени сини очи се вгледаха в Серена от едно грубовато лице, което все пак беше привлекателно въпреки изписаното върху него самодоволство.

— Лейди Марстън, благодаря ви, че дойдохте. Позволете да ви се представя. Капитан Нийл Кениън, на вашите услуги, мадам — представи се той с елегантен поклон и с претенциозен жест дръпна един от столовете срещу него, за да ѝ предложи да седне.

— Казаха ми, сър, че искате да говорите с мен във връзка с някакви дела на моя покоен съпруг — каза сухо Серена, кимвайки на Марко да ги остави. Момчето се отдалечи само на няколко крачки, откъдето можеше да стигне до нея за секунди.

— Попадате право в целта, лейди Марстън — съгласи се той и в ледените сини очи, макар и неохотно се появи уважение.

— Имам ангажимент тази вечер, така че времето ми е ценно — отвърна тя спокойно, поглеждайки го студено.

— Тогава ще се опитам да отнема колкото може по-малко от него. Вашият покоен съпруг, когото имах удоволствието да срещна преди четири години в Лондон, една нощ, след много приятна игра ми даде една полица. Ние се уговорихме да се срещнем отново на следващата вечер, но той изглежда беше съвсем забравил, че на другата сутрин с първия прилив потегля за Свети Августин. Можете да си представите моята изненада, когато разбрах, че е напуснал страната, забравяйки съвсем за полицата, която ми беше дал. Но съдбата изглежда, е била благосклонна към мен, защото аз запазих този документ през всичките тези години, надявайки се, че някой ден ще имам удоволствието да получа дълга си. И ето, че съдбата се смили над мене. Докато пиех в едно друго заведение, чух за забележителната „Златна роза“ и за дамата, която е собственичка на заведението, лейди Марстън, вдовицата на сър Сесил — каза той с глас, студен колкото очите му, и с леко презрение.

— Мога ли да видя този документ? — попита тя, усещайки как я обзема голяма умора. Всичко беше до болка познато.

— Но, разбира се — каза той със също толкова любезен тон, след което извади един пергамент от джоба на самото си и с безразличен жест го плъзна по масата към нея.

С прималяло сърце Серена разгърна пожълтялото парче хартия и се взря в дракулките на мъжа си. Гняв, отчаяние, безнадеждност я заобливаха едно след друго, а думите като че ли изгаряха мозъка ѝ. Дори и от гроба Сесил беше успял отново да ѝ причини страдание. Тя погледна към мъжа срещу нея. Лицето му беше твърдо, жестоко и безпощадно.

— Вие сте отговорна за дълговете на мъжа си, лейди Марстън. Нали разбирате? — нямаше милост нито в гласа му, нито в странните му очи, които бяха бездушни като късчета синьо стъкло.

— Нямам такава сума в брой — каза тя спокойно и леко присви очи в очакване на следващия му ход.

— Но вие имате имоти, лейди Марстън, една плантация на остров Анастасия, тази гостилница, а сигурно и някои бижута, които

вашият съпруг не е успял да проиграе преди нещастната си кончина. Аз ще ви дам отсрочка, но не чак четири години. Това, любезна лейди, би било прекалено много — каза той с жестока усмивка.

— Колко време? — попита кратко тя.

— Един месец считано от днес — гласът му беше твърд, непоколебим. Бледите му жестоки очи светнаха с особен блясък. Серена като дете беше видяла така да блестят очите на едно бясно куче, в имението им в Англия, когато животното бе сдавило заек в един ъгъл.

— Какво искате в действителност, капитан Кениън? — запита Серена, надигайки се от стола преди той да успее да стане и да го отмести.

— Просто да получа един стар дълг — отвърна той, но в очите му можеше да се прочете известно уважение.

— Не знам защо, но си мисля, че е нещо повече от това, сър, нещо много повече — каза тя с огромно недоверие. Извърна се от тази обидна, сладникава полуусмивка, сигурна, че намеренията на този човек бяха по-различни и по-дяволски от простото уреждане на един дълг. Усещаше го инстинктивно, с цялото си тяло.

— Лека нощ засега, лейди Марстън — гласът му, любезен, но изпълнен със сарказъм, я последва, когато тя се запъти към вратата. Искаше да избяга от задушаващата атмосфера на гостилницата, от позорното петно на старите тревоги.

Серена излезе бързешком от гостилницата на двора, движейки се като в транс под напора на старите страхове, които прогониха така трудно спечелената безопасност. С безумни крачки тя затича по верандата към тежката врата, водеща към улицата.

От галерията на втория етаж я проследиха за момент две напрегнати, тъмни испански очи. След това гъвкавата мъжка фигура се спусна по стълбището, което водеше в градината, решена да последва тази тайнствена жена, която едновременно предизвикваше мъжа в него и възбуждаше любопитството му. Изглеждаше сякаш тя бяга от нещо или от някого. Какво ли беше? — почуди се той и я последва в тъмната улица. И къде отиваше?

Трябваше да разбере. Той тръгна след нея по тесните, покрити с пясък улички на Свети Августин. Лунната светлина се отразяваше в

светлосивата ѝ рокля, един маяк в горещата, кадифена тъмнина на лятната нощ.

ОСМА ГЛАВА

Музика, смях, мирис на готвено, примесен с аромата на множество цветя и на плодородна земя съпровождана Серена в нейния бърз бяг по пясъчните улици. Тя не забелязваше нито тях, нито погледите на мъжете, с които се разминаваше през цялото лудешко изминато разстояние. Никой не се опита да я спре. Имаше нещо странно в тази красива жена, която вървеше така целеустремено. Нещо в огромните ѝ, втреничени сини очи, които би трябвало да пленяват, ако не беше тази почти нечовешка решителност в дълбочината им, този израз на вътрешно страдание. Някои от мъжете, покрай които мина, без да ги забележи, дори се прекръстиха срещу зли сили, защото тя изглеждаше почти неземна в светлата си рокля, с русите си коси.

Рафаел я следваше на няколко ярда^[1], криейки се в сенките. Тя беше така обзета от мисълта да стигне мястото, към което се бе запътила, че едва ли забелязваше какво става около нея. Той не се сърдеше на мъжете, които щом я зърваха, решаваха, че може би е призрак, тъй като устремът ѝ наистина изглеждаше зловец. Тя се движеше като привидение по тесните улици, отдалечавайки се от брега в посока към покрайнините на града, където една стена ограждаше малко селце, построено по време на първата окупация от испанците.

Лунни снопове светлина огряваха мястото, към което се бе устремила Серена. Тя спря пред отворената врата. За момент в замъгленото ѝ от гняв и отчаяние съзнание се промъкна първичен страх, но само за момент. Споменът за случилото се отново изплува и прогони всякакви колебания.

— *Madre de Dios!* — промълви на глас Рафаел, като разбра къде се бе запътила. Какво ѝ се беше случило, за да я тласне към подобна постъпка. Той се поколеба само за момент и я последва в гробището.

От изкривените клони на гигантски дъбове висяха дълги сиви ластари испански мъх, протягайки призрачни пръсти над белите надгробни плочи и паметници, които блестяха на лунната светлина. В това място — последен отдых на мъртвците на Свети Августин — единствено шумът от стъпките на Серена нарушаваше тишината на

вечността. Тя беше така отдадена на намеренията си, че не чу поскърцването на мъжките ботуши зад нея.

Какво я беше накарало да дойде в подобно място и във време, когато всички, на които им се налагаше да минат покрай него, ускоряваха крачките си, за да бъдат възможно по-кратко в близост до това гробовно място? Той леко се притесни, но не за себе си — мисълта за смъртта не предизвикваше ужас у него, особено след онзи далечен ден, когато се бе върнал от прага ѝ към живота с помощта на старата циганка — а за Серена, за нейното душевно спокойствие. Така можеше да постъпи само жена, която страда неимоверно. Какво мрачно душевно преживяване я беше подтикнало към такова отчаяно действие? — разсъждаваше той, без да я изпуска от очи, скрит в сенките на един дъб.

Серена застана пред обикновения надгробен камък и се загледа в името на Сесил, датата на раждането и на смъртта му, които едва се четяха на лунната светлина. Тя започна да повтаря датите с тих глас, като молитва. След което едно ридание, изтръгнало се от дълбините на душата ѝ, прозвуча по-високо, сякаш даваше някому обещание:

— Не можеш да ме нараниш... никога повече няма да можеш да ме нараниш.

— *Querida*, това съм аз, не се плаши — повика я Рафаел с тих глас, приближавайки се към нея. Мъката в гласа ѝ го беше пронизала дълбоко. Какво беше върнало отново ужаса на женитбата ѝ? — почуди се той и я прегърна през раменете. Тъжният ѝ плач късаше сърцето му. — Ти не си повече сама. Никой няма да те нарани повече, заклевам се — каза той с уверен, успокоителен глас, обръщайки я към себе си.

— Аз... аз исках да се убедя, че си е отишъл завинаги — обясни тя с глас на изоставено дете. — Ти не би могъл да знаеш... — Тя въздъхна и спря при вида на силата и разбирането, което струеше от тъмните очи, проблясващи на светлината на луната.

— С всичко това е свършено, *alma mia*. Ти трябва да го оставиш зад себе си. Остави болката да си отиде. Остави я на това място. Ела, трябва да се върнем към живота — каза нежно той и я поведе, поставил ръка на рамене ѝ, далече от гроба на Сесил, към изхода на гробището. Пазачът на площада удари осем часа в момента, когато излязоха.

— Дона Консепсион — ахна Серена, поглеждайки към Рафаел. — Забравих, че ще вечеряме с губернатора и семейството му. — Той беше успял да разкъса замайването, което я беше обзело в гостилницата и да я върне към реалността. Тя възвърна отново чувството си за приличие.

— Мислиш ли, че ще се справиш с такава вечер? — попита той, повдигнал въпросително едната си вежда.

— Да. Както ти самият каза, оттук започва отново животът. Ако имам намерения да остана да живея в испанския Свети Августин, то ще трябва да опозная съпругата на губернатора — тя се усмихна с усилие. Може би губернаторът имаше познати, на които тя можеше да продаде плантацията на остров Анастасия. След като успееше да изплати дълга на Сесил, щеше да сложи край на миналото, но тя подозираше, че капитан Кениън си беше наумил още нещо.

— Ела тогава, да тръгваме — каза ѝ той и те се запътиха към светлините на площада и губернаторската резиденция. — Едно хубаво испанско ядене, добро вино и малко музика ще накарат мисълта за това място и за миналото да изчезне. Ще разбереш, *querida*, как да се насладиш на удоволствията на живота, да усетиш вкуса на щастието — заяви той уверено, докато се придвижваха по тесните улички, които сега бяха пълни с испанци. За разлика от англичаните, те започваха да се забавляват в по-късните часове.

— Ще се опитам — промълви тя, усетила едва сега апетитната миризма на богата храна, която се разнасяше от жилищата, покрай които минаваха. Тя се смесваше с уханието на лимоновите и портокалови дръвчета, които растяха зад всяка ограда. Звукът на китара се разнесе първо от една къща след това от втора — различни песни, някои весели, други тъжни, но всички те придаваха празнична атмосфера на града. Испанците вече бяха успели да променят облика на Свети Августин и Серена намираше промените малко екзотични. Тя обаче се чудеше, дали щеше да се намери някакво място за нея в тази нова испанска колония, толкова различна от всичко, което познаваше.

— Ще трябва да се извиня на дона Консепсион за закъснението ни — помисли на глас Серена, когато двамата с Рафаел наближиха площада и губернаторската къща.

— Ние, испанците, не държим толкова много на точността като вас, англичаните. Дона Консепсион няма да ни очаква в точния час —

отговори той с лека усмивка, извила ъгълчетата на устните му на нейното притеснение. — На храната и на виното, както и на живота, трябва да се наслаждаваш бавно, да ги вкушаш, а не да бързаш, като че ли имаш задача за изпълнение за най-краткото възможно време.

Те прекосиха площада, минавайки покрай уличните огньове, запалени от испанските войници, които седяха около тях и пиеха вино от мехове с дълги гърла, за които Серена беше чула, че се наричат *botas*. Над танцуващите пламъци се печеше нанизано на шишове месо, а влажният нощен въздух беше изпълнен с дълбок мъжки смях и звуци на китара. Над всички тези звуци се носеше страстният вопъл на женски глас, песента ѝ — един чувствен вик на душата. Серена леко потрепери. Човек не трябваше да знае испански, за да разбере, че тя зовеше страстта и любовта.

— Нощ като тази кара човек да се чувства щастлив, че живее — изкоментира Рафаел и я подкрепи, за да ѝ помогне при неравностите на пътя.

Щом тънките му пръсти докоснаха ръката ѝ, една буца застана на гърлото на Серена. Допирът на ръката му сякаш изтри способността ѝ да се владее и тя повече не можеше да остане настрана от вълнуващите сцени наоколо. Дори и горещият въздух беше като ласка. Всичко това докосваше нещо дълбоко в нея, нещо, което е било дълбоко потискано и сега искаше да излезе на свобода. Сълзи на копнеж я задавиха и тя не можеше да отговори.

От прозорците на губернаторската къща трепкаше светлината на множество свещи и фенери, една умалена картина на пламъците от уличните огньове. Щом достигнаха входната врата в дорийски стил, към тях се приближи един елегантно облечен войник. Той поздрави Рафаел и ги пропусна да минат.

— Ела, ще използваме неофициалния вход — промълви Рафаел и я поведе покрай главния вход през градините, за които след толкова години най-последно бяха започнали да се грижат.

Минаха през друга тежка дъбова врата в зиданата стена в края на градината и влязоха във вътрешния двор, където цъфтяха изобилно цветя, а ромолето на водата от един фонтан отекваше в каменните плочи. Светлината на фенери, закачени на куки по извитата веранда, им позволи да намерят пътя към зиданото стълбище към галерията на втория етаж, където бяха апартаментите на семейството.

— Лейди Марстън, дон Рафаел — прозвуча сладкият глас на Доминга де Зеспедес, когато им отвори вратата на салона. Изразителните ѝ влажни тъмни очи светеха от удоволствие, бялата ѝ дантелена рокля грееше на светлината от луната. — Елате, трябва да се присъедините към останалите.

Салонът блестеше в светлината на множество свещи, поставени в свещници от ковано желязо, високи човешки бой. Хубавите мебели на дона Концепсион, тапицирани с цветна кожа, придаваха на помещението елегантност, въпреки че по наскоро боядисаните стени можеха да се видят пукнатини, а по тавана петна от влага. Кристални съдове с лавандула и розмарин прогонваха миризмата на мухъл от старата постройка.

— *Bienvenido*^[2] — поздрави ги нежният глас на дона Концепсион, която се появи от сянката и се приближи към тях. Блестящите ѝ черни очи, които сякаш проникваха дълбоко в човека, с когото разговаряше, обгърнаха лицето на Рафаел с топлината на стар приятел, след което се обърнаха и се вгледаха настойчиво в деликатните черти на Серена. — *Asombroso*, изумително — пое си тя въздух и с нежен жест посегна да докосне бузата на Серена.

Усещайки, че става нещо необичайно, Серена се усмихна успокоително на по-възрастната жена. В черните ѝ като ебонит очи имаше учудване и някаква тъга. Те като че ли проникваха в самата душа на Серена. В стаята настана тишина и всички останали наблюдаваха странната сцена, която се разиграваше пред тях.

— Извинете лошия ми английски, лейди Марстън, но аз трябва да се опитам да ви обясня, защо се държа така странно всеки път, когато се срещнем — обясни бавно дона Концепсион. Испанският акцент придаваше на думите ѝ музикално звучене.

— Моля, наричайте ме Серена — настоя нейната гостенка.

Дона Концепсион забави отговора си, търсейки правилните думи.

— *Si*, а аз съм Концепсион — отвърна домакинята с леко тъжна усмивка. — Още първия път, когато ви видях на приема, бях сигурна, че съм ви виждала някъде и преди. Че ви познавам... тук, в сърцето ми — продължи тя, докосвайки гърдите си с пръстите на дясната си ръка. — Казах за това на Рафаел, син на мой починал скъп приятел и той ми обясни за портрета на дамата, известна като „Златната английска роза“. Тогава, разбира се, си спомних, че съм виждала тази картина много

пъти при посещенията си при дон Карлос. Изумително е, че вие сте потомка на тази красива и трагична жена — каза замислено дона Консепсион, като през цялото време меланхоличните ѝ очи не се откъсваха от лицето на Серена.

— Да, просто случайно съвпадение — промълви Серена, чувствайки се неудобно под напрегнатия поглед на домакинята.

— *Una coincidencia?*^[3] А може би е съдба — каза Консепсион, повдигайки леко раменете си облепени в черна коприна.

— Защо я нарече трагична, *Madre*? — попита дъщеря ѝ Доминга на английски, очевидно заинтригувана от историята.

— *La quemadura viva* — майка ѝ се прекръсти, а останалите в залата ахнаха.

— Съжалявам, дона Консепсион, но аз все още не разбирам испански — каза Серена, любопитна да узнае какво беше предизвикало подобна реакция, че Рафаел се беше приближил по-близо до нея, когато чу думите на домакинята.

— Един враг, една жена, която я мразела, която ѝ завиждала за красотата, разказала на Инквизицията лъжи за нея; и тъй като тя била англичанка, повярвали. Трябва да разберете, на клада са изгаряли дори и английски моряци, попаднали на испанска земя. Легендата разказва, че мъжът ѝ направил всичко възможно, за да я защити, но без полза. Изгорили я като еретичка — тихо завърши дона Консепсион.

Серена усети как я побиха тръпки въпреки топлата тропическа нощ. Какво правеше тя тук с тези хора, които едва познаваше, които са изгаряли тези, които не съблюдават испанските закони. Инквизицията вече нямаше същата власт, както е било по времето на първата златна роза, но изведнъж стаята, необичайните елегантни мебели, губернаторът, семейството му и неговите гости, дори и Рафаел я изплашиха.

— Простете, дона Серена, приказките на една стара жена за отдавна забравени истории. Единственото ми извинение е, че когато влязохте ми се стори, че виждам един *aparacion*, призрак мисля, че казвате на английски. Един много красив призрак — каза тя с мила усмивка и пое ръката на Серена като я стисна приятелски. — А сега да забравим всичко това и аз ще ви представя на моите гости, които очакват с нетърпение да се запознаят с красивата английска лейди, която притежава това хубаво заведение „Златната роза“.

На вечерята присъстваха няколко испански офицери, двама от ирландския полк, както и други гости. Тя разпозна един от най-старите заселници на Свети Августин, Джеси Фиш. Той живееше в колонията още от времето, когато е била испанска. Като агент на една американска търговска агенция, той беше уредил продажбата на земите на испанците, които трябваше да заминат след идването на англичаните. Сега живееше отшелнически в своята плантация на остров Анастасия, близо до тази на Серена.

— Радвам се да ви видя отново, лейди Марстън. Страхувам се, че измина доста време от вашето последно посещение на острова. Земята и градината са обрасли с бурени. Работата е твърде много за онази двойка, вашите пазачи — той меко я сгълча, а влажните му очи не пропускаха нищо от това, което ставаше около тях.

— Бих искала да имам възможност да я обработвам, мистър Фиш, но както знаете, нямам роби, а не мога да си позволя да наемам работници. Може би бих могла да ви заинтересовам да купите земята ми — парира го тя.

— Ех, колкото и да ми се иска, опасявам се, че не разполагам с необходимите средства — отвърна той, смуквайки дълбоко от глинената си лула. — Ще ви бъде трудно да намерите някой с толкова пари в Свети Августин.

Тя усети как Рафаел се напегна, макар че не беше сигурна дали наистина бе така, или само ѝ се беше сторило. Той ги беше последвал, нея и домакинята им, и беше останал непрекъснато до нея, за което му беше благодарна. Всичко ѝ се струваше чуждо. Двамата бяха така настроени на една и съща вълна, че тя почувства, как нейното решение относно плантацията го развълнува, което съвсем я озадачи.

— Защо искаш да продаваш земята си, *querida* — попита я Рафаел, повеждайки я към голямата зала с висок таван, която семейство Зеспедес използваша за гостна, следвайки губернатора и съпругата му. — Земята трябва да се цени и да се продава, само когато човек е в безизходица. Нима си в такова положение, че можеш с леко сърце да желаеш да продадеш едно от най-хубавите имения в Източна Флорида? — в гласа му, освен загриженост се долавяше и неодобрение.

— Може би ще бъда принудена да я продам, ако това, което казва Джеси Фиш, е истина — отвърна с въздишка Серена. Тя го погледна

закачливо. — Но откъде знаеш, че това е най-хубавата земя в Източна Флорида?

Без да отговори на въпроса ѝ, той я поведе към местата им до дългата трапезна маса от лакиран орех, чиито пречки от ковано желязо бяха типично испански. Една покривка от фина бяла дантела покриваше повърхността ѝ като паяжина. Високи свещници от ковано желязо бяха поставени от двете страни на елегантен сребърен съд, отрупан със златни портокали от Флорида. Сребърни съдове, прибори за хранене с позлатени дръжки и нежни кристални чаши с тъмночервено вино бяха поставени пред всеки стол с висока покрита с дърворезба облегалка.

— Виждал ли си плантацията ми на остров Анастасия? — отново попита Серена щом Рафаел зае мястото си до нея.

— *Si*, преди много години — отговори той накрая. — Семейството ми беше едно от триста четиридесет и трите, които бяха принудени да напуснат Свети Августин след превземането му от англичаните — гласът му беше студен, а дългите му пръсти се свиха около столчето на чашата.

— Но тогава трябва да си бил много малък — каза нежно Серена, съзнавайки, че беше предизвикала болезнени спомени.

— Дори и едно единадесетгодишно дете може да разбира и да помни много неща — каза той с нисък глас, напрегнат от гняв. Той обърна към нея тъмните си испански очи, огромни и пронизващи на меката светлина на свещите, и се усмихна леко, но усмивката му не разпръсна тъгата в изразителния му поглед, и каза: — Но да отговоря на въпроса ти, виждал съм плантацията преди много години, когато бях малко момче. Беше един рай до морето и аз съм сигурен, че все още е едно от най-прелестните кътчета на земята.

— Била съм там само веднъж със Сесил, когато пристигнахме за първи път в Свети Августин. Той... той не беше в добро настроение и непрекъснато се оплакваше, така че останахме само за една нощ. Виждаш ли, съпругът ми предпочиташе компанията на другите — особено на тези в градските кръчми — за да му хареса престоя на село. Само за няколко месеца той проигра всичките ни роби. Плантацията беше оставена на грижите на една минорканска двойка, която наехме. Те ползват едно малко парче земя, което обработват, а аз имам хора, които да се грижат за къщата, без да им плащам. Винаги съм

предпочитала провинцията в Англия, особено къщата на баща ми в Девън, но изглежда няма да бъде по силите ми да притежавам отново имение като тази плантация и да я управлявам — обясни с лека въздишка Серена и отмести поглед от очите на Рафаел, в които прочете разбиране и съчувствие при споменаването на Сесил.

— Животът понякога крие изненади, *querida*, точно когато си мислим, че повече няма надежда — тихо промълви той. Слугите започнаха да сервират храна от големи сребърни подноси и сложиха край на интимния им разговор.

По време на вечерята се водеше любезен разговор, който на моменти беше оживен, а на моменти затихваше, подобно на лекия бриз, който полъхваше през прозорците от залива. Главният готвач на дона Консепсион беше приготвил прекрасна храна. Много от ястията бяха нови за Серена, но тя ги хареса, удивлявайки се на подходящите сезонни подправки, които придаваха изключителен вкус на храната. Испанските вина бяха леки и пивки и допринасяха за приятната вечер, развързвайки езиците на всички. В чест на Серена се говореше английски и ѝ се струваше, че времето направо лети. Леко замаяна от виното, тя се почувства като у дома си и се зачуди, че е смятала за невъзможно да живее в испанската колония.

— Дона Серена, чухте ли, че с кораба от Хавана ще пристигнат копринени и други платове за рокли? — попита я Доминга от другата страна на масата. — Знам го от сигурен източник, Джон Лесли, а също щяло да има и кукли с дрехи от Париж. Ще бъде интересно да видим как се обличат модерните дами. Трябва да дойдете с мене веднага щом кораба пристигне.

Серена се съгласи с усмивка и отпи от сладкото вино, сервирано заедно с богатата торта, поднесена за десерт. Тя забеляза как Доминга флиртуваше със симпатичния лейтенант Хуан О'Донован, който седеше от дясната ѝ страна. Той беше от ирландския полк и сега живееше в „Златната роза“ заедно с другите испански офицери. Беше приятен и приказлив и често пееше в по-късните часове в гостилницата.

— Чух, че на борда на кораба имало много интересна пасажерка. Един лейтенант от Куба ми каза, че от Испания пристигала една маркиза. Тя доста развълнувала града, докато чакала да се качи на кораба за Свети Августин — намеси се лейтенант О'Донован.

— Една маркиза идва в Свети Августин — възкликна дона Консепсион учудено. — А как се казва дамата? Аз може би познавам нея или семейството ѝ.

— Мисля, че беше Евита... нещо като... де Марас — каза младият лейтенант, опитвайки се да си спомни.

Думите му бяха прекъснати от звук на счупено стъкло. Рафаел беше счупил столчето на чашата си и върху покривката се появи червено петно. В същия миг прозвуча възклицанието на дона Консепсион и всички погледнаха с изненада красивото лице на Рафаел, което сега изглеждаше като бяла маска. Тъмните му очи горяха като въглени и той се втренчи в сенките в ъглите на стаята, сякаш беше видял призрак.

— Може би бъркате името — меко предположи губернаторът, обръщайки се към лейтенант О'Донован.

— Може и да греша, сър, но съм сигурен, че малкото ѝ име е Евита. Лейтенантът каза, че тя била също като Ева, предизвиквайки всички мъже, които среща. Извинете ме, дами — младият човек се изчерви като усети, че този коментар може би не е подходящ за невинните уши на дъщерите на дона Консепсион. Кое то пък накара момичетата да проявят изключителен интерес към тайнствената маркиза.

— Коя е тя, *Madre*? Познаваш ли я? — и двете дъщери на Зеспедес се обърнаха в очакване към майка си.

— Една лоша жена, за която няма да говорим повече — заяви твърдо дона Консепсион, изправяйки се. — Ще се оттеглим ли в салона? След вечерята бих послушала с удоволствие малко музика. Рафаел, *por favor*^[4], една песен.

Серена усети как тялото му се напрегна за момент, след което кимна на домакинята в знак на съгласие и стана. Той задържа стола ѝ, докато стане и тя. Обръщайки се към него, тя видя, че той не я гледа, а сякаш се бе затворил в себе си. Тя изтръпна от ужасната промяна, която почувства и видя в него. Беше студен, чужд и обладан от чувства, които тя не разбираше. Това не беше мъжът, когото познаваше, а някакъв чужденец.

Протягайки ѝ ръка, за да я съпроводи до салона, той като че ли едва я забелязваше. Болката, която прониза сърцето ѝ, беше остра като нож. Докато го следваше, можеше само мълчаливо да проплаче. Коя

беше тази жена, тази Евита, и какво му беше сторила? И защо идваше в Свети Августин?

[1] ярд — английска мярка за дължина равна на 91.4 см. — Б.пр.

↑

[2] Bienvenido — Добре дошли (исп.). — Б.пр. ↑

[3] Una coincidencia — Едно съвпадение (исп.). — Б.пр. ↑

[4] por favor — моля (исп.). — Б.пр. ↑

ДЕВЕТА ГЛАВА

Свещите догаряха в свещниците от ковано желязо, но Рафаел, седнал пред отворения френски прозорец, огрян от лунната светлина, продължаваше да свири съсредоточено и прочувствено. Серена, която седеше от другата страна на стаята до Доминга Зеспедес, никога досега не беше чувствала така силно различията между техните две култури. Гласът му се извисяваше от време на време в една песен, която беше вик на страдаща душа, дрезгави звуци отговаряха на тъжните думи. Тя знаеше много малко испански, но не ѝ беше необходимо да разбира езика, за да усети, че той се опитва да победи някакъв демон от миналото, пеейки песен след песен, докато всички изпълнения се сляха в една удивителна мелодия, наситена с болка и разочарование.

Помръдвайки леко на твърдия стол, Серена се почувства безгранично чужда сред останалите гости, които пляскаха в такт с музиката на Рафаел. Когато изпълнението му стана още по-емоционално, а движенията на пръстите му върху струните по-бързи, окуражителните им викове се засилиха, а заедно с тях и силата на пляскането. Те бяха в идеална хармония с него, докато тя, която беше привлечена от този променчив, на дарен мъж, се почувства така чужда, че самотата ѝ изцяло я завладя. Тя притвори за момент очи и се опита да се пребори със сълзите, които заплашваха да потекат.

Затворила очи, тя остави музиката да я залее като вода. През съзнанието ѝ преминаха няколко образа — мечти, над които нямаше власт. Тя смътно видя фигурата на мъж, като в мъгла, облечен в дрехи отпреди два века, подобно на мъжете от маслените портрети в салона на дона Консепсион. Той също свиреше на китара с увлечение, издаващо силни страсти. Тя почти почувства тъгата му, тя го заобикаляше като аура. Той беше така жив, така истински, тя искаше да протегне ръка към него, но тогава усещането за близост бе изтласкано от силен страх, тъмен ужас, който направо отне дъха ѝ. Тя не можеше да го понесе и като събудена от кошмар с облекчение отвори очи.

— Дона Серена, добре ли сте? — попита Доминга с тих шепот, навеждайки се загрижено към нея.

— Да, малко е топло — отговори Серена със слаба усмивка, като откачи ветрилото от панделката на китката си и го отвори с елегантно движение. Разбра, че в уплахата си беше възкликнала на глас и това беше обезпокоило Доминга. С облекчение установи, че всички останали, завладени от музиката на Рафаел, не бяха забелязали нищо.

Изведнъж ѝ се прииска да напусне тази притъмняла стая, която потискаше духа ѝ. Всичко беше твърде странно, твърде непознато и някак заплашително. Този начин на изразяване на дълбоки емоции ѝ беше прекалено чужд.

Тя изпита облекчение, когато шумът от стъпки в галерията прекъсна музиката на Рафаел. Завършвайки шумно той вдигна глава и погледна през стаята, сякаш за да ѝ каже, че през цялото време не я е забравил, дори и когато изглеждаше изцяло отдаден на собствената си болка и ярост. Без да може да откъсне очите си, тя изпита желание да узнае причината, която бе предизвикала този изблик на чувства. Изглежда той се опитваше чрез музиката да се освободи от някакъв вътрешен демон.

Появата на един испански офицер на прага на вратата прекъсна нишката, която свързваше погледите на двамата и ѝ позволи да погледне настрани от този така пронизателен поглед. Той, както и останалите мъже, се изправи, тъй като пристигналият офицер изглеждаше много възбуден.

След продължително обяснение на испански с офицера и след това с губернатора, Рафаел дойде при Серена с бърза, гъвкава походка.

— Страхувам се, че ще трябва да се сбогуваме. Дан Макгърт и бандата му са започнали нападения върху плантациите северно от Свети Августин, отвличайки добитък и роби. Те се приближават към града и губернаторът смята, че е дошло времето да предприемем нещо срещу тях — каза спокойно Рафаел, забелязвайки уплахата, която засенчи нежните ѝ черти. Беше така крехка като порцеланова роза. Той мразеше мисълта, че трябва да я остави сама дори и за малко, но тази работа трябваше да се свърши и то за кратко време. Дан Макгърт и бандата му олицетворяваха беззаконието в колонията. Британците не се бяха оказали способни да го премахнат. Губернатор Зеспедес искаше да успее там, където те се бяха провалили.

— Ще трябва да напуснеш Свети Августин? — попита Серена с глас, който за неин ужас потрепери.

— *Si*, утре рано — отвърна Рафаел. — Ела, трябва да кажем довиждане на дона Концепсион.

Домакинята им стоеше в галерията и пожелаваше лека нощ на гостите си, които, с изключение на Джеси Фиш, щяха да напуснат Свети Августин на размисъл и да тръгнат по следите на Дан Макгърт. Обръщайки се към Серена, тя взе ръката ѝ в своята и мило ѝ се усмихна:

— Вие трябва да ме посетите, дона Серена. Мисля, че ще си допаднем, нали — каза тя меко.

— Да, вие сте много мила — отвърна Серена, трогната от топлината и искреността на жената.

— *Vaya con Dios*^[1] — промълви по-възрастната жена и пусна ръката ѝ, за да се прекръсти.

Топлият нощен въздух обгърна като милувка Рафаел и Серена, когато излязоха от къщата на губернатора. Уличните огньове на площада догаряха, а музиката, която все още се разнасяше от ъглите, беше по-нежна и меланхолична. Те тръгнаха покрай пазара към улица „Морска“ или *Calle de la Marina*, както вече я наричаха.

Докато вървяха към „Златната роза“, Серена се почувства много уморена. Съзнанието ѝ беше объркано, но тя се опитваше да прикрие душевното си състояние с измамно мълчаливо спокойствие, което, както я бяха учили, беше задължително за една английска аристократка. Само леко отпуснатите ѝ рамене издаваха, че преживяванията тази нощ и все още неразкритите тайни бяха изиграли своята роля.

— Ти си много тиха, *querida* — прекъсна Рафаел мрачните ѝ размисли, когато стигнаха до залива и тръгнаха по *Calle de la Marina*.

— Какво, или по-скоро кой, те разстрои така тази вечер? — попита спокойно тя, без да поглежда към него, загледана как луната посребрява среднощното синьо море.

— Това е една стара болка, *querida*, за която не мога да говоря — каза той с известна горчивина.

— Дори не и с мене? — попита тя, поглеждайки елегантния, класически красив профил, очертан на светлината на фенерите, висящи до вратата на къщата.

— Не, дори не и с тебе — отвърна със съжаление той, но думите прозвучаха резки и сдържани и издигнаха преграда между тях.

— Ясно — каза студено тя и се отдръпна.

— Не, *querida*, не ти е ясно и не можеш да разбереш — отговори уморено Рафаел. — Дори и да ти го обясня, ти пак няма да разбереш, защото е невъзможно за англичанка като тебе да възприеме изцяло това, което ще обясня — той се загледа в нея, тъмният му поглед беше древен като света, натежал от вековна тъга.

— Ти ми каза да оставя миналото зад себе си и да заживея отново, а сега казваш, че има неща, които не могат да се забравят никога — напомни му тя ледено. Спирайки се пред тежката дъбова врата, която водеше към личния ѝ двор, тя се обърна към него и си спомни колко чужда се беше почувствала в салона, докато той изливаше душата си в музиката. — Може би си прав, има прекалено много различия между нас. Няма да ти отнемам повече време. Лека нощ — каза кратко тя и отвори вратата преди той да успее да я достигне. След което се спусна като сърна по плочите на двора към стълбището на галерията.

Той остана за момент на прага, загледа след нея, след което проклинайки тихо я последва с гъвкава стъпка, като хищник, преследващ жертвата си. На зазоряване напускаше Свети Августин. Нямаше да прекара сам часовете, които му оставаха.

Тя го усети, че идва зад нея, докато бързаше по стълбите. Ръката ѝ беше вече на дръжката на вратата, когато топлият му дъх опари врата ѝ, горещото му тяло се притисна в нейното, а здравите пръсти обхванаха талията ѝ и я извърнаха към него.

— Не можеш да ме напуснеш толкова лесно — гласът му беше дрезгав и той почти грубо я дръпна към себе си. — Няма значение, че идваме от различни светове, когато сме така близки — прошепна той в ухото ѝ. Притисна я към себе си и зарови устни в копринената ѝ коса. — *Alma mia*, утеха за душата ми, не питай, само почувствай, ето тук, моето сърце бие за теб — каза той и постави ръката ѝ върху гърдите си. — Трябва да те имам, да ти покажа, че единственото, което има значение, е радостта между нас — закле се той. Тембърът на гласа му, нисък, дрезгав, пламтящ от силно желание, докосна нещо дълбоко в нея.

Ридание се откъсна от гърлото ѝ, тя така искаше да му повярва, но уроците от живота бяха прекалено силни. Преди много време беше издигнала защитна стена около сърцето си, но сега, в ръцете на Рафаел, слушаше изпълнени с такава нежност думи, че беше направо непоносимо и усещаше как тази стена се пропуква. Ръцете ѝ сами се повдигнаха и обвиха врата му.

Той простена и я притисна към себе си. Жадните милувки на устните му пометоха всякаква мисъл и колебание от съзнанието ѝ. Остана само предизвикателната настойчивост на неговата целувка, силата на прегръдката му, прекрасното усещане да бъде подчинена на воля по-силна от нейната. Тя усети как вратата поддаде зад нея и той я отвори с едната си ръка.

— Нямам намерение да спя сам през последната си нощ в Свети Августин — прошепна той през стиснати устни, след което вдигна глава и я поведе навътре в стаята, а тя остана сгушена в обятията му. През полуотворените жалузи се промъкваше лунен лъч, осветяващ полутъмната стая заедно с оставената запалена свещ от Тенси.

Цялата странна, подобна на сън нощ, я обгърна с очарованието си. Тя си припомни какво беше да почувства ръцете на Рафаел да я милват, да бъде поведена в този чуден любовен танц до екстаза, който можеше да изпита само с него. Дали беше правилно или не, вече нямаше значение, оставаше само споменът как всичко беше изглеждало прекрасно, като че ли те двамата бяха стари любовници, които се бяха намерили отново след дълга раздяла.

Тя потрепери силно, когато той разкопча корсажа ѝ и освободи полата ѝ. Фустите ѝ ги последваха, също и сатенения корсет, който той развърза с гримаса.

— Нямах нужда от този инструмент за измъчване. Той е измислен от Инквизицията — промърмори той, освобождавайки я от тази клетка.

За момент Серена усети някакво безпокойство да се промъква в съзнанието ѝ, почти изцяло отдадено на сладострастното чувство. Какво беше това? Като през мъгла тя видя ръцете му да свалят от раменете ѝ последната ѝ дреха, ризата, и да я оставят да падне на пода до останалите свалени дрехи. О, да, Инквизицията, това беше, което я беше обезпокоило. Тогава топлиите му ръце започнаха да галят съвършените ѝ гърди, описвайки кръгчета около набъбналите зърна и

прогониха всички мисли от главата ѝ. И тя се превърна в едно усещане, събудено от опитните ръце на Рафаел. Остана само прекрасният момент, който обещаваще чувствена наслада.

Потънала дълбоко в пухеното легло, Серена трепереше от очакване, докато го наблюдаваше как съблича с бързи движения дрехите си. Трепетно желание потече във вените ѝ като топъл мед. Тя протегна ръце към него и той се присъедини към нея под завивката.

— Треперя от силата на жаждата си за теб, *alma mia* — гласът му беше дрезгав шепот, който я милваше и възбуждаше така, както ръката му копнеещото ѝ тяло.

Малките ѝ ръце обхванаха раменете му, за да го привлекат по-близо. Тя вече не познаваше срам и скромност с този удивителен мъж, чието чувствено обожание беше като балсам за наранената ѝ душа. И тя търсеше в него нещо много по-силно и дълбоко от утоляване на физическия им глад. Тя копнееше за единение, за пълно сливане на телата и душите им.

Рафаел се удивляваше от бялата като алабастър кожа, която усещаше като коприна под пръстите си, искаше да се изгуби в чудото, което представляваше тази отнемаща дъха му прекрасна жена. Щеше да се потопи във вкуса ѝ, в горещите ѝ сладки дълбочини, в нейния страстен отговор на неговата жар, докато този болезнен спомен, отворен като стара рана в къщата на губернатора, бъдеше прокуден там, където му беше мястото, в най-далечните кътчета на съзнанието му.

Устните му помилваха нейните, закачайки я с леко като перце докосване, след което се преместиха надолу към извивката на шията ѝ. Нейната въздишка от удоволствие беше сладка музика за душата му и устата му продължи, без да спира, опитвайки, милвайки всеки инч от кожата ѝ. Той обиколи с език около зърната ѝ и тя се изви към него. След това започнала ги смуче леко, докато Серена застана от удоволствие, след това прекара език надолу по крехките ѝ ребра до мекотата на корема ѝ, изваян като че ли от слонова кост. Той търсеше едновременно утешение и забрава в любимите, деликатни форми. Тя беше като кристален поток, а той беше мъж умиращ от жажда.

Понесена от вълните на едно ново възторжено преживяване, тя се предаде на изгарящите чувства, изцяло отдадена на насладата да бъде притежавана. Извивайки стройните си бедра в отговор на

страстния му порив, тя потърси само удоволствие. Желание като опияняващо вино премина през нея, освобождавайки всичките ѝ сетива. Започна да гали тъмната коприна на косата му, насърчаваше го да не спира да проучва треперещото ѝ тяло с горещите си целувки. В този прекрасен момент тя изцяло му се бе доверила и това доверие беше залогът да освободи потисканите толкова дълго желания и глад, за чието съществуване дори не бе подозирала, докато те не бликнаха под възбуждащите ласки на Рафаел.

И точно когато горещите му устни милваха копринената ѝ кожа, треперещите ѝ бедра, изгарящите слабини, настояващи за пълно отдаване, тя чу музиката, звука на китарата. Страстната мелодия, като че ли изпълни тъмната стая с древни пулсиращи звуци, или това беше само биенето на сърцето ѝ? Изведнъж ѝ се стори, че са попаднали в друг свят. Някъде дълбоко в душата си тя знаеше, че те са правили това и преди, че тя и този мъж, който се беше появил в живота ѝ така ненадейно, се бяха любили по същия начин в друго време, на друго място. Представата за повторна среща беше толкова силна, че радост като стремителен пламък обхвана цялото ѝ същество. Те бяха разделени толкова дълго, толкова дълго.

— О, любов моя — изстена тя, ноктите ѝ силно се забиха в раменете му. — Искам да те почувствам в себе си. Не мога повече да чакам!

Той и така едва контролираше възбудата си, а думите ѝ, като че ли го възпламениха съвсем. Надигна над нея и разтвори меките копринени устни, за да я подготви.

Телата им се сляха с нежно и пълно отдаване, но и с поглъщаща страст. Мускулестото му стегнато и гъвкаво тяло се притискаше към меките ѝ форми, които се разтапяха под него, докато той я изпълваше със своята жажда и глад. Движеха се заедно в ритъм и като че ли и сърцата им биеха като едно. Горещи устни върху горещи устни, слабини съединени в едно, те се изкачваха по спиралата от любов и страст, все по-високо и по-високо в изключителна хармония. Странното усещане, че вече се е срещала и любила с този мъж, завладялата я възторжена страст, надхвърляха границите на физическото желание и раждаха увереността, че никога преди това двама любовници не са достигали подобно духовно извисяване и сливане.

— Любов моя! — извика тя в замайващ, неконтролируем изблик на радост, когато отново потъна в прекрасното освобождаване, което бе открила само с него.

Думите ѝ унищожиха и последните му задръжки и достигнал върха на наладата, той извика:

— *Te quiero con toda mi alma!*

Отпусната в сладостна отмора след това, докато още лежеше, сгушила глава до сърцето му и правейки кръгчета с ръка по черните косми върху гърдите му, тя го попита:

— Какво каза? Стори ми се, че съм чувала тези думи преди, но не мога да си спомня къде.

— *Te quiero con toda mi alma* — прошепна той в косата ѝ, целувайки я нежно по слепоочието. — Обичам те с цялата си душа. — Той взе ръката ѝ, поднесе я към устните си и продължи с тъга: — Надявам се, че не си чувала тези думи и преди, *querida*.

— Във всеки случай не и на английски до тази нощ — отвърна тя засегната. — Но испанските думи — да, въпреки че не разбрах смисъла им, сториха ми се познати. Също като... — тя спря прекалено засрамена, за да продължи.

— Какво друго ти изглежда познато — настоя той нежно, повдигайки брадичката ѝ, за да я накара да го погледне в тъмните очи, светещи от нежност и разбиране на слабата златиста светлина на свещта, поставена на нощното шкафче. Тези очи винаги успяваха да проникнат в сърцето ѝ, тези изразителни испански очи, които срутваха всички защитни прегради, които се опитваше да издигне.

— Нашето любене, изглежда... като че ли сме го правили и преди... много отдавна — заекна тя, смутена, че може да я помисли за побъркана.

При тези срамежливи думи дъхът му замря и сърцето му спря за момент. Значи тя също го беше почувствала, това усещане за повторно съединение, когато телата им се бяха слели. Циганската му кръв беше откликнала в мига, в който очите им се бяха срещнали на борда на „Бристол“ и той беше разбрал, че са предопределени един на друг. Съдбата, също както му беше обещала старата циганка, беше решила да ги събере.

— Било е предопределено да стане така, *querida* — отговори нежно той, галейки копнинените ѝ коси.

— Значи и ти си го почувствал, същото усещане, че отново се срещаме? — попита тя с приглушен, почти благоговееен шепот.

— Si, но аз го почувствах още първия път, когато очите ни се срещнаха.

— Но как е възможно това? Да те сънувам, преди изобщо да съм те видяла? Да чувам в съня си испански думи, без да знам испански? — настоя тя, сгущвайки главата си в сигурната топлина на гърдите му.

— Моята баба, която беше циганка, често ми казваше, че има много неща в живота, които не могат да се обяснят, но точно в това се крие удивително тайнство. Наслаждавай му се, бъди благодарна, че ни е било позволено да се срещнем и да се влюбим отново, ако това, което изпитваме, е истина. Отвори се за сладостта му, защото изглежда, че това ще бъде нашата съдба — промърмори сънливо той в златните къдрици на слепоочието ѝ.

Тя усети как дишането му се успокоява и той заспа, но сънят бягаше от нея или може би не ѝ се искаше да се раздели с него заради света на Морфей. Тук, сякаш пазена от прегръдката му, тя се чувстваше на сигурно място и изпитваше спокойствие, което досега не беше изпитвала. Обичаше усещането от ударите на сърцето му под върховете на пръстите ѝ, топлината на кожата му до бузата ѝ. Той беше сигурен пристан в морето от страх и притеснение за бъдещето. Не, помисли си тя, няма да заспивам още, ще се наслаждавам на това изключително спокойствие, защото съвсем скоро, с настъпването на зората, то ще изчезне.

Загледана в тъмната стая, там, където един лунен лъч огряваше пода, Серена въздъхна, лежейки до спящия си любовник, защото знаеше, че въпреки тяхната прекрасна връзка нищо не беше решено. В студената утринна светлина Рафаел трябваше да тръгне, а на нея ѝ предстоеше да се справи с безброй усложнения, настъпили в живота ѝ, усложнения, които не можеше да довери на този необикновен мъж, който за кратко време беше станал център на съществуването ѝ. Как беше допуснала, да се случи това? Тя потрепери неволно при мисълта колко неща бяха против тях. Как се случи така, че тя се остави незащитена и го допусна до сърцето си? Усещайки как ръцете му дори и в съня я прегръщат по-здраво, тя погледна красивото лице, гладката мургава кожа, опъната върху високите скули, извитите черни вежди, орловия нос, чувствените устни и разбра, че беше изгубена. Дали

можеше да му се довери с цялото си сърце? Дали той беше това, което си мислеше, че е, или беше това, което ѝ се искаше да бъде? Ако се окажеше фалшив, щеше ли да намери смелост и да продължи да живее без утешението, което ѝ даваше, запита се тя, когато първите утринни лъчи огряха залива.

[1] *Vaya con Dios* — Бог да ви благослови (исп.). — Б.пр. ↑

ВТОРА ЧАСТ

„Не е въпросът в това дали способни сме да любим или мразим, защото волята ни е подвластна на съдбата.“

Марлоу, Героят и
Леандър

*„Да избягаш от мен? Никога — Любима!
Докато ти и аз сме това, което сме и
докато двамата на този свят сме.“*

Роберт Браунинг,
Живот сред любов

ДЕСЕТА ГЛАВА

От безмилостната горещина на септемврийската сутрин, боядисаните в бяло къщи на Свети Августин, сякаш трептяха под ослепителните лъчи на слънцето. В сенчестия, затревен двор на „Златната роза“ лека прохлада се усещаше само под сянката на гигантската палма. Серена седеше до масата от ковано желязо пред сервираната закуска и четеше поканата, донесена преди няколко минути от слугата на помощник-губернатора Джон Мултри. Той я канеше да участва на другия ден в домашното парти, което организираше в плантацията си Бела Виста, на четири мили от Свети Августин. Испанският губернатор и семейството му щели да присъстват и изявили желание Серена да ги придружи.

Откакто Рафаел беше заминал с испанския полк нагоре по течението на река Свети Джон, тя се бе сближила с любезната дона Консепсион и двете ѝ дъщери. По някакъв странен начин те бяха заместили семейството, което никога не беше имала в Англия. Бяха я приели като близък човек и това означаваше много за нея. До момента, в който посети губернаторската къща, не беше съзнавала колко самотна е била досега в Свети Августин.

Доминга бе започнала да я учи на испански и да я запознава с някои от техните обичаи и богатата им история. Чак сега тя разбра в какъв различен свят беше попаднала нейната прародителка Арабела, първата златна роза, когато отишла с любимия си в Испания. Била е много смела, за да пожертва всичко заради любовта на този човек, често си мислеше Серена, застанала сутрин пред портрета в гостилницата, докато още нямаше посетители. А след това мислите ѝ се насочваха към нейния испански капитан.

От дългите разговори с дона Консепсион беше успяла да научи някои неща за загадъчния мъж, в когото се бе влюбила. Рафаел ѝ липсваше повече отколкото си признаваше. Дори и пред себе си не искаше да приеме факта, че е допуснала един мъж да заеме такова място в живота ѝ. Искаше ѝ се да запази поне илюзията, че все още е същата жена, която няма нужда от никого. Но през този безкраен месец

всеки шум от стъпки пред вратата, всяко позвъняване я караше да зарязва работата си в момента и да тича да провери дали през вратата не влиза стройният Рафаел.

— Още малко чай, милейди? — попита Тенси, приближавайки се към масата с кана прясно запарен чай.

— Да, моля — отвърна Серена и продължи да гледа към парчето пергамент. Изглежда през този ден ще трябва, да вземе много решения. Днес изтичаше срокът за изплащане дълга на Сесил към капитан Нийл Кениън. При мисълта за дръзкия начин, по който смяташе да се издължи на ирландския капитан, ръката ѝ потрепери леко, докато поднасяше чашата чай към устните си.

— Ще отидете ли утре, милейди? — продължи Тенси, посочвайки поканата, която държеше в ръка.

— Имам ли изобщо никакви тайни от теб, Тенси? — поинтересува се Серена.

— Не, мадам — отвърна прислужницата, ухилвайки се. — Говорих със слугата, който донесе бележката.

— Да, мисля, че ще отида в Бела Виста. Тъй като ще прекарам там и нощта, най-добре ми пригответи един малък куфар. Съжалявам, но донна Консепсион ще води със себе си прислужничка. Опасявам се, че в каретата няма да има място и за теб — обясни Серена, защото знаеше, че Тенси обича посещенията в различните английски плантации.

— О, няма значение. Бела Виста има добра прислуга, а и Колин не ме оставя да скучая тук — каза меко тя, без да поглежда към господарката си.

— Значи все още го виждаш — замислено каза Серена. — Сериозно ли е?

— Не знам точно какво имате предвид под сериозно, но ми е приятна компанията му, особено сега, когато Лиа и Марко прекарват толкова време заедно с Макгрегър — отвърна Тенси с отбранителен тон.

— Е, добре е, че си си намерила приятел. Това е засега. Имам малко работа в гостилницата — освободи я Серена, разбирайки, че Тенси се опитва да излекува наранените си чувства, след като шотландецът беше предпочел компанията на Лиа. — Ще решим какво ще взема за Бела Виста, след като приключа с този ангажимент.

— Добре, милейди. Ще почистя стаята ви тогава — каза Тенси и се обърна, за да си тръгне.

— Не... предпочитам да видите с Лиа какви продукти ще са необходими, докато ме няма — Серена побърза да я отклони от намерението ѝ да влезе в нейната стая. Тя трябваше първа да отиде там, за да изпълни най-важната част от плана си за изплащането на дълга на Сесил.

— Добре, милейди — каза Тенси озадачено и се отправи към кухнята.

Серена остави поканата на масата и стана. Беше казала на капитан Кениън, че ще се срещне с него в гостилницата в десет часа. Знаеше, че в този ранен час там няма да има посетители. Тръгвайки по пътеката към стълбата към галерията, тя успя дори да се наведе и да вдъхне аромата на разкошните цветове на жълтия храст близо до верандата. Опитваше се да не издава вълнението, което караше ръцете ѝ да треперят и колената ѝ да се подгъват, ако някой от прислужниците я наблюдаваше. Силното ухание на розата ѝ припомни един кратък горчиво-сладък момент онази сутрин, когато Рафаел я забеляза на отворената врата и откъсна едно цвете точно от този храст, за да го хвърли с елегантен жест към нея. При спомена болезненият копнеж я прониза като нож и очите ѝ се изпълниха със сълзи. Красивото му лице, нежната усмивка на чувствените му устни се появиха пред затворените ѝ за момент очи. След което изправи рамене, отвори очи и избърса една сълза от бузата си. Тя знаеше какво трябва да направи и решително забърза нагоре по стълбите към спалнята си.

Кутията лежеше там, на дъното на сандъка ѝ. Малката плоска кожена кутия, където бяха фалшивите бижута от майка ѝ. Беше благодарна на Сесил, че поне се беше постарал копията да бъдат добри. Можеше само да се надява, че ще са толкова добри, че да заблудят капитан Кениън. Бяха ѝ останали само те. Тя извади сапфирените обеци и ги постави в чекмеджето на тоалетната масичка. Перлите трябваше да задоволят капитан Кениън.

Когато влезе в гостилницата, той беше там, седнал на същата маса. Звукът от десетте удара на камбаната на площада проехтя в почти празното помещение. Кимвайки на изненадания Макгрегър, който подреждаше халбите за бира на рафта, Серена се запъти с уверена походка към масата на капитана.

— Точна сте, лейди Марстън — забеляза той, изправяйки се на крака.

— Бих искала да приключим с този въпрос колкото е възможно по-бързо — отвърна тя и постави кожената кутия пред него. — Мисля, че това ще уреди дълга на Сесил. В действителност смятам, че те струват повече от дължимото — каза тя със смелост, която не предполагаше, че притежава, поглеждайки го студено.

Той отвори кутията и се загледа за известно време в перлите.

— Наистина. Надявам се, че няма да имате нещо против да остана в „Златната роза“.

Стана ѝ ясно, че той иска още нещо от нея, нещо, което не беше решил още да издаде в момента, въпреки че перлите го бяха задоволи.

— Правителството ми плаща за вашия престой. Ако искате да го продължите, това си е ваша работа — каза му тя, но студеният възел в стомаха ѝ се затегна при мисълта, че капитан Кениън щеше да продължи да представлява заплаха за нея.

— Бих искал, лейди Марстън — каза той твърдо. — Дали бихте изпили с мен една глътка бренди, за да полеем сделката? — странните му неизразителни очи я гледаха втренчено в желанието си да я подчинят на волята му.

— Благодаря, но ще трябва да ви откажа. Като стопанка на тази гостилница имам много работа, а тази сутрин съм изоставила задълженията си. Но ще изпратя по Макгрегър бренди с моите пожелания. Приятен ден, сър — каза му тя с любезен тон и елегантно се поклони. Докато се приближаваше към Макгрегър, усети ледения му поглед, пронизващ гърба ѝ. След като поговори с ирландеца, тя напусна гостилницата, която изведнъж ѝ заприлича на затвор.

Почувства се по-добре на двора, независимо от горещината и горещото слънце. Те ѝ върнаха усещането, че живее. Каквито ѝ да бяха намеренията на Кениън, те за момента бяха отклонени от фалшивите перли. Изпълни я чувство, че е победила. Все още беше господарка на собствената си съдба.

Тя тръгна към кухнята, за да потърси Тенси, но чу звънеца на верандата. Сърцето ѝ заби силно. Не можа да се въздържи и се затича към вратата. Дали не беше Рафаел?

Тя отключи и отвори вратата с надеждата, че пред нея ще застане човекът, за когото копнееше. Тялото ѝ се вцепени от изненада, когато

пред себе си видя циничното, високомерно лице на сър Елстън Харгроув. С изключение на няколко случайни срещи в губернаторската къща, не го беше виждала от нощта на бала, когато я беше изненадал в прегръдката на Рафаел. При всички тези случаи се беше държал коректно, с любезна студенина и резервираност. Сега стоеше пред нея и върху аристократичното му лице беше изписано странно напрежение, някакво очакване.

— Мила моя, колко любезно от ваша страна да отворите вратата вие самата. Дали да се надявам, че сте знаели кой е и сте нямали търпение да говорите с мене — каза той, повдигайки вежди, а сарказмът се усещаше във всяка произнесена дума.

За момент Серена го загледа, загубила способността си да говори. След което си спомни за доброто възпитание и се отдръпна, за да му направи път да влезе.

— Винаги сте добре дошъл в „Златната роза“ — каза тя със студен, любезен тон.

— Благодаря ви, мила Серена, но днес не съм дошъл сам. Позволете да ви представя една моя позната, която иска от вас една услуга — каза той със зловна усмивка на тънките устни. — Маркизо, това е собственичката на „Златната роза“, лейди Серена Марстън. Серена, мога ли да ти представя новодошлата в нашия град, маркиза Евита де Марас — сър Елстън отстъпи една крачка назад, за да може застаналата до него жена да влезе първа в двора.

Серена кръстоса поглед с най-студените черни очи, които някога беше виждала. В тях нямаше топлина, нито човещина, само ледено презрение... и още нещо, което предизвика тръпки по гърба ѝ, в тези бездънни орбити се четеше лудост.

— *Buenos dies*^[1] — гласът на надменната красавица със странните очи беше студен и високомерен.

— Как сте? — каза Серена, а мисълта ѝ объркано се луташе, защото тя си спомни името, произнесено на вечерята у дона Консепсион. Това беше жената, споменаването, на която беше предизвикало такава яростна реакция у Рафаел, а в тази испанска аристократка наистина имаше нещо, което можеше да накара всеки да реагира по този начин. То беше нещо повече от драматичната ѝ личност; беше някаква аура, говореща за опасност, усещането, че за нея няма граници, които да ѝ попречат да получи това, което желае.

— Маркизата пристига току-що и търси временно квартира, докато си купи постоянно жилище — обясни на Серена, сър Елстън, а устните му се изкривиха в подигравателна гримаса. — Тя търси един човек и аз ѝ казах, че вие можете да ѝ помогнете и за двете неща — за квартирата и за намирането на тази личност.

— И как така срещнахте маркизата, Елстън? — попита Серена, досещайки се, че той си беше наумил нещо. Познаваше го твърде добре. Не беше от хората, които прощават обидите, а това, че я беше видял в обятията на Рафаел, изглежда го беше засегнало силно...

— Тази сутрин имах работа на пристана, точно когато корабът на маркизата акостира. И естествено се почувствах много щастлив, че мога да ѝ бъда полезен — отвърна той. Устните му се изкривиха в насмешка, а очите му отново заблестяха злобно.

— Разбирам — промълви Серена с известна острота в гласа. — В момента разполагам само с една малка стая над гостилницата, която е съвсем неподходяща за маркизата.

— Аз искам да остана в „Златната роза“, лейди Марстън — заяви маркизата на правилен английски, поглеждайки остро към Серена. Тя се загледа в екзотичната жена, която макар и в дълбок траур изглеждаше красива и прелъстителна.

— Мога ли да знам защо? — поинтересува се Серена, на която беше ясно, че зад думите на жената се криеше определена причина.

— *Si*, моят *novio*^[2] е отседнал тук и аз искам да съм близо до него — в тона на маркизата нямаше и сянка на съмнение, че желанието ѝ може да не бъде изпълнено.

— Това е мъжът, за когото е сгодена — каза сър Елстън на Серена.

— Знам, Елстън. Уча испански — отвърна тя раздразнена.

— Дон Рафаел Агилера и Перец е отседнал в „Златната роза“, нали? — обърна се маркизата към сър Елстън, намръщвайки се.

При звука на познатото име светът около Серена сякаш се срути. Някъде отдалече тя забеляза как отмъстително заблестяха очите на сър Елстън при вида на явната болка, изписана на лицето ѝ. Тя потрепери леко, разбирайки, че той бе планирал отмъщението, след като беше срещнал маркизата.

— Разбирам. Да... да, той е отседнал тук, въпреки че в момента отсъства — каза спокойно Серена, като част от нея се удивляваше как

успява да запази спокойствие, когато сърцето ѝ се разкъсваше. Той е бил неискрен, играл си е с нея, преди да пристигне тази жена. Не е чудно, че беше реагирал по този начин, чувайки името ѝ. Но защо дона Консепсион, която ѝ беше приятелка, не ѝ беше казала, че той е сгоден за друга жена, и то точно за тази надменна аристократка, която я гледаше с открита омраза.

— *Bueno*^[3], тогава оставам — каза испанката с твърдост, която показваше, че е свикнала да постига своето.

— Аз наистина смятам, че няма да се чувствате удобно в тази малка стая — настоя Серена, която усещаше колко мъчително ще бъде за нея да търпи присъствието ѝ.

— Оставам — каза категорично маркизата и черните ѝ очи презрително се присвиха.

— Опасявам се, че багажът ѝ е вече на път за насам — информира сър Елстън Серена с демонична усмивка.

— Изглежда сте помислил за всичко — отстъпи Серена.

— Трябва да си призная, че се постарях — отвърна той и студеният му поглед се изпълни със задоволство.

— Тенси — обърна се Серена към младата жена, която излезе от кухнята. — Имаме нов гост, маркиза де Марас. Можем да я настаним в малката стая над гостилницата. Би ли я завела до стаята и кажи на Макгрегър, че скоро ще донесат и сандъците ѝ от пристанището.

— Добре, милейди — отвърна Тенси и хвърли подозрителен поглед към екзотичната фигура на маркизата.

— Ако имате нужда от помощ при тоалета си, Тенси е сръчна в правенето на прически — успя да каже Серена на испанката, която потропваше нетърпеливо с крак.

— Ще видя. Моята собствена прислужничка нямаше възможност да ме придружи — отвърна маркизата и обърна гръб на Серена, все едно, че не съществуваше, за да благодари на сър Елстън.

След като пицната дама последва Тенси към стаята, Серена каза:

— А сега и вие може да си тръгнете, Елстън.

— Дали не забелязвам студенина в думите ви, скъпа моя Серена?

— Само огромна досада от хора като вас — отвърна тя, прикривайки яда и отчаянието си с незаинтересованост. — Вървете си, моля. Отегчавате ме — тя се обърна с гръб, отчаяно нуждаеща се да остане сама, да се скрие някъде и да се опита да се възстанови от

болката след предателството на Рафаел. Сърцето ѝ беше една болезнена, кървяща рана, която ѝ отнемаше желанието да живее.

— Аз винаги печеля, скъпа моя Серена, не го забравяй — заяви Елстън със заплашителни нотки в гласа си.

Пръстите му се забиха грубо в ръката ѝ, когато я обърна с лице към него.

— Какво повече можеш да ми сториш? — попита тя, без да се опитва да прикрива повече горчивината и поражението си.

— Ще се изненадаш — каза меко той. След това неочаквано пусна ръката ѝ и направи крачка назад, но не преди тя да успее да забележи явния глад в очите му. — Приятен ден, скъпа. Ако имаш нужда от мен, аз съм на разположение — в гласа му се усещаше копнеж, който не беше забелязвала преди. След това се поклони официално и си тръгна, оставяйки я да гледа смутена след него.

Серена притисна конвулсивно ръцете към лицето си и се опита да мисли, но единственото, което можеше да прави, беше да усеща болката и самотата. Как щеше да продължи да живее? Мъката ѝ беше толкова силна, че я почувства като физическо неразположение. Стана ѝ толкова зле, че едва стоеше на краката си.

— Болна ли сте, милейди? — мекият момчешки глас на Марко проникна през мъглата на отчаянието.

Опитвайки се да задържи сълзите, които я давеха, тя махна ръце от лицето си и ги притисна към роклята си.

— Мисля, че е от слънцето — тя се опита да се усмихне на тъмните нежни очи, които я гледаха загрижено.

— Трябва да седнете на сянка — каза ѝ той и взе ръката ѝ в своята сякаш усетил, че тя има нужда от някой, който да се погрижи за нея, да я успокои. Бавно, като инвалид, той я поведе към пейката под банановото дърво. — Седнете и починете. Сега ще ви донеса студена кърпа за очите.

— Благодаря ти — прошепна тя и се облегна на пейката, прекалено уморена да направи каквото и да е движение.

— Веднага идвам — обеща той.

Колко дълго остана седнала там, не знаеше. Времето беше спряло в момента, когато маркизата произнесе името на Рафаел. Болката в сърцето ѝ се превърна в едно терзание. Чувстваше се ужасно огорчена. Как можа да се поддаде на нежните, сладки думи,

прошепнати през нощта? В своята самота беше създавала образа на идеалния мъж, на този, който щеше да задоволи всичките ѝ нужди и се беше излъгала, че Рафаел е този мъж. Тя пламна от унижение и яд при мисълта за самозаблуждението си. По-добре, че разбра сега, преди окончателно да решиш дали ще останеш в Свети Августин, нашепваше ѝ един вътрешен глас. Тръпка разтърси нежното ѝ тяло, когато си представи какво щеше да бъде да остане в колонията, след като англичаните си заминат, и да наблюдава как Рафаел и новата му жена започват съвместния си живот. Не знаеше къде да отиде, но навсякъде другаде щеше да е по-добре, отколкото да продължи да живее в Свети Августин и да страда от унижението, което ѝ нанесе мъжът, когото беше обикнала с цялото си сърце и душа.

— Ето студена кърпа, милейди — загриженият глас на Марко разкъса мъглата на отчаяние, която я обгръщаше.

— Благодаря ти — тя отвори очи и видя съчувствения поглед на момчето. Вземайки студената влажна кърпа, тя я притисна за известно време до челото си и след това я допря до пламтящите си бузи.

— Боли ли ви много главата, милейди? — попита тихо Марко, коленичил на плочите пред нея.

— Мисля, че сега ще ми олекне. Твоята кърпа направи чудеса. Сигурно е от силното слънце — каза му тя с мъка и се опита да се усмихне.

— Мисля, милейди, че има и нещо друго — каза замислено Марко, оглеждайки преbledнялото ѝ лице. — Тази нова гостенка, испанската дама, тя ви разстрои по някакъв начин.

— Много си наблюдателен за годините си — забеляза Серена и очите ѝ се изпълниха с тъга. — Да, тя ме разстрои, но сега ще се оправя. Не се тревожи — увери го тя и си помисли, че ще трябва да се погрижи за него и Лиа, преди да продаде „Златната роза“, защото щеше да се наложи да я продаде. Това беше единствено разрешение на проблема. Трябваше да напусне Свети Августин.

— Извинете, милейди, но мисля, че има някой на вратата на верандата — каза Марко и се изправи. — Ако сте по-добре, ще отида да отворя.

— Да, моля те — каза Серена и също се изправи. Единственото ѝ желание беше да отиде в стаята си, за да почине и да обмисли какво да прави. Надяваше се да намери купувач за „Златната роза“.

— *Querida* — дълбокият, чувствен глас, изричащ тази специална дума, сякаш прекоси двора и я спря по пътя ѝ към стълбите за верандата.

Не можеше да се обърне, не можеше да срещне отново тези тъмни испански очи, които разкъсваха на части сърцето ѝ с един поглед. Дори и през разстоянието, което ги разделяше, усещаше магнетичното му присъствие. Тя сви ръцете си в юмруци, за да не посегне към него. С цялата си воля се бореше да не се обърне и да изтича към него. Беше я измамил, беше я използвал. Той не беше това, което мислеше, че е, повтаряше си тя непрекъснато, припомняйки си предателството му.

— *Querida*, върнах се — повтори той, този път съвсем близо до нея.

Можеше да усети горещината на тялото му, топлият му дъх по врата си. Без да може да помръдне, тя застина, усещайки ръцете му върху раменете си. Една дълбока въздишка се откъсна от душата ѝ. Ненавиждаше се за това, че все още го желае, че копнее за докосването му, за устните му върху своите, че иска да се хвърли в обятията му, въпреки че една част от нея го мразеше толкова силно, колкото и го желаше.

— Какво има, *alma mia*? — попита той силно загрижен и се притисна до нея.

— *Rafael, amor mio!*^[4] — прозвуча дрезгав женски вик от вратата на гостилницата.

— Попитай нея — отвърна Серена с нисък глас, натежал от гняв, и се отдръпна от него. Яростта ѝ, ѝ даде сили да го погледне. Изпълнените ѝ с болка огромни лазурни очи го изгледаха за момент, докато му каза: — Да не си посмял да ме докоснеш отново — след което си тръгна, бягайки от него, бягайки от болката в сърцето си, преследвана от жестокия смях на испанката, който кънтеше в двора.

[1] Buenos dies — Добър ден (исп.). — Б.пр. ↑

[2] novio — годеник (исп.). — Б.пр. ↑

[3] Bueno — Добре (исп.). — Б.пр. ↑

[4] amor mio — любов моя (исп.). — Б.пр. ↑

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Настойчивото чукане на вратата на стаята започна отново, въпреки че слънцето вече бе залязло и сенките на полумрака се бяха спуснали над „Златната роза“. Серена беше застанала до отворения прозорец и наблюдаваше сребърната пътека на луната върху тъмните води на залива Матанзас. Отново нямаше да обърне внимание на чукането, както беше правила през целия безкраен, досаден следобед. Само Тенси беше допусната с подноса с вечерята ѝ и вода за миене.

— Този испански капитан поиска да ви помоля да говорите с него, милейди — сподели с нея младата прислужничка. — Никога не съм виждала толкова разгневен човек, но това е някакъв странен гняв, контролиран и силен, дълбоко в него. Той и маркизата направо се караха в гостилницата. Тъй като говореха на испански, не разбрах какво си казаха. Тя изхвърча навън, а по-късно я видях да излиза със сър Елстън. Дала на Марко едно пени, за да занесе бележка за него.

— Не искам да чувам повече за маркизата, Тенси — каза Серена и бутна настрана подноса с храната. — Дай да ти покажа кои рокли искам да взема със себе си в плантацията на Мултри.

— Добре, милейди. Умно сте решила да се махнете от това, което става тук. Една промяна ще ви се отрази много добре. Нали ви казах, че не им вярвам на тези езичници, въпреки че капитанът е наистина много привлекателен джентълмен.

— Моля те, не искам да го обсъждаме — каза Серена.

— Добре, милейди. Покажете ми кои рокли искате да ви опаковам — отвърна Тенси със съчувствие в очите. Мъжете могат да бъдат същински дяволи, помисли тя с въздишка и за своя Колин, но пък правеха живота така вълнуващ.

Само по нощница, Серена стоеше до прозореца от момента, когато прислужницата си тръгна. След като се смрачи, чукането беше започнало отново. Рафаел настояваше да бъде приет. Не беше отговорила нито първия, нито втория път и сега, когато беше станало полунощ, тя отказваше да приеме третия му опит да говори с нея. Серена не можеше да си представи какво ли си мислеха останалите и

дали изобщо чуваха, тъй като в гостилницата все още имаше много хора.

— Серена, пусни ме вътре или ще счупя вратата — каза бързо и нетърпеливо Рафаел от другата страна на тежката врата и започна да натиска бравата. — Не можеш да се криеш непрекъснато от мен.

Тонът му и нежеланието му да я остави на спокойствие я възбуждаха и ядосваха. Какво очакваше той, след като беше срещнала годеницата му? — зачуди се тя с нарастващ гняв. Беше ѝ омръзнало. Запъти се към вратата, забравяйки оскъдното си облекло, и я отвори. Пронизвайки го с обвинителен поглед тя произнесе ледено:

— Ще ми доставите ли удоволствието да ме оставите на спокойствие.

Той нахлу в спалнята и ритна вратата, за да я затвори зад себе си. Здрави, силни пръсти обхванаха китките ѝ и я привлякоха към стройното, твърдо тяло.

— Спокойствието е нещо, което никога няма да получиш от мене, *querida* — тъмните му испански очи проблеснаха, обгаряйки я със силното му желание.

— Срегнах маркизата — остро отвърна тя, зарязвайки преструвките и срещайки смело погледа му с гордо вдигната брадичка.

— Ти не разбираш — каза той с уморен глас. — Тя е част от миналото, част от живота ми, който вече няма значение. Тя знае това, но обича да наранява, да причинява болка. Останала е сама, съпругът ѝ починал, без да ѝ остави нещо. Евита е дошла да търси защитник. Тя мисли, че може да се върне към миналото, но аз не съм вече онова момче, чието сърце разкъса на две — обясни той с глас, изпълнен с отвращение.

— Ти не си ли нейният *novio*, както те нарече — Серена изсъска думите, а очите ѝ изхвърляха сини пламъци.

— Тя говори за едно старо обещание, клетва на един младеж, заслепен от това, което му се искаше да вижда, а не от това, което беше в действителност. Аз ще ѝ помогна с каквото мога. Това поне ѝ дължа, тъй като ми е приятелка от младостта. Казах ти вечерта след партито у дона Консепсион, че има неща за Евита де Марас, които ти не би могла да разбереш — напомни ѝ Рафаел, наблюдайки на думите.

— Ако имаш предвид, че английското ми съзнание не може да разбере предателството и не може да приеме, че ме направи на

глупачка, тогава грешиш. Аз може и да съм била доверчивата наивница, но това няма да се повтори, никога! — гласът ѝ беше яростен и презрителен.

— *Madre de Dios!* Ти си една много избухлива жена — промълви той. Тъмните му очи блестяха от гняв, но и от друго чувство, от което я побиха тръпки. Държейки я близо до себе си, той наведе ръцете ѝ, но не престана да ги стиска здраво, без да ѝ позволява да се отдръпне. — Ти направо ме подлудяваш, *querida*, но това е една прекрасна лудост — прошепна дрезгаво той, поглеждайки надолу към нея, но тя се опитваше да не гледа в пронизателните очи, които виждаха толкова много.

Изпитваше едновременно гняв и див копнеж, докато той я държеше все едно, че е негова собственост. Твърдите мускули на бедрата му, притиснати до нейните, гърдите ѝ, опрени в неговите, запалиха огън във вените ѝ. Когато горещите му устни потърсиха извивката на шията ѝ, тя смутена чу как от устните ѝ се изтръгна стенание, предизвикано от явното ѝ желание. Мразеше необузданата личност, в която се превръщаше в обятията му. В сърцето си знаеше, че го обича, но с някаква странна смесица от презрение и желание.

— Винаги ще остане това между нас, моя срамежлива английска роза — промърмори той, допрял устни до копринената шия, езикът му леко докосваше грациозната извивка, а стенанията ѝ го изпълваха с радост. Кръвта му се възпламени, когато тя се изви и се притисна до възбудената му мъжественост и за момент устните им изпълниха един мълчалив танц, като прелюдия на предстоящото сливане.

— Не мога повече да издържам — гласът му прозвуча дрезгаво. Той освободи ръцете ѝ, само за да разкъса с бързо движение нощницата и да я хвърли на пода.

Нежният нощен въздух, промъкващ се през отворения прозорец, погали голата ѝ кожа, която цялата гореше. Искеше да избяга от него, или поне да протестира, но неговото докосване, гласът му, изгарящите очи, които я поглъщаха на слабата светлина на свещите, всичко това предизвикваше един първобитен копнеж, който не ѝ позволяваше да помръдне. Прехапала до кръв устните си, тя го наблюдаваше как съблича дрехите си с бързи движения. Дъхът ѝ спря в гърлото при вида на мъжката красота на стройното му тяло.

— Ще говорим по-късно — каза той. Наведе се към нея и я целуна по устните, които беше прехапала, облизвайки с език малката капка кръв. След което я вдигна до гърдите си и я занесе до леглото.

Когато потъна в пухената му мекота, тя го чу — забързания страстен звук на китарата. Идваше някъде отдалече, но беше упорит и като че ли се засили, щом Рафаел се отпусна до нея. Почувства едновременно огромна възбуда и страх. Когато я привлече в обятията си, музиката ги обгърна от всички страни.

Той чу как тя ахна сякаш от уплаха, усети биенето на сърцето ѝ, ускоряването на пулса ѝ, докато милваше съвършените ѝ гърди с нежно очертани вени. Кожата ѝ беше като някакво чудо за него, фината структура, прозрачността ѝ я караше да изглежда толкова крехка, че сърцето му се разтапяше. Трябваше да се пребори с желанието да задоволи примитивния си глад, който го караше да я обладае, да ѝ докаже мъжкото си надмощие.

— Чуваш ли го? — прошепна гласът ѝ в топлата тъмна нощ, когато той се наведе и целуна пулсиращото връхче първо на едната, а след това и на другата гърда.

В първия момент си помисли, че това бяха само ударите на сърцето ѝ, шумът на собствената му сгорещена кръв, който звучеше като струните на китара, но щом надигна глава и се заслуша, той също го чу, страстната музика, която се усилваше и изпълваше стаята. Поглеждайки към бледите очертания на лицето ѝ на светлината на свещите и златните къдрици на косата ѝ, разпилени по ленената възглавница, усети как сърцето му се изпълва с някакво ново, странно чувство. Струваше му се, че я вижда за първи път, а от друга страна, че я среща след дълга раздяла. Отново ще са заедно, да, помисли той, погледна надолу към нея и видя кристалните сълзи в лазурните очи, които го гледаха с такава любов, че дъхът му секна.

— Люби ме — промълви тя като насън, а музиката се надигаше около нея. Протягайки ръце към него, тя прошепна едно име. Не знаеше откъде беше дошло, но се изтръгна от гърлото ѝ:

— Родриго!

— Арабела! — отвърна той, а музиката в ушите му звучеше толкова силна, че му се струваше, че го води като в транс. Беше ли буден или това беше някакъв чуден, странен сън? Той погледна към нея

и тя беше едновременно Серена и една друга жена, наречена Арабела, но това нямаше значение, защото беше неговата любима.

Като двама участници в един и същ мечтан миг, те се приближиха един до друг, жадни, горещи устни върху гладни, горещи устни. Тънките мъжки пръсти милваха и галеха меките женски форми, докато нейните малки ръце се вкопчваха и стискаха мускулите на гъвкавото му тяло. Не успяваха да се насладят достатъчно на усещането — на вкуса, на докосването — един на друг, при това повторно сливане на тяло и душа. Когато бедрата ѝ се извиха, за да го посрещнат, за да го приеме и да го обвърже с нея в пълно задоволяване, той усети, че навлиза в друго време, където беше едновременно Рафаел и Родриго, а тя — едновременно неговата любима Серена и Арабела.

Музиката и мъглата я обгръщаха от всички страни, когато любовникът ѝ проникна в нейните очакващи, влажни, жадуващи дълбочини.

— Да! Да! — извика тя, когато се сляха в единство. Пулсиращата му мъжественост я изпълни и задоволи. Заедно започнаха да се движат. Дори и дишането им беше в унисон, когато навлязоха в ритъма на екстаза, който ги понесе напред, все по-високо и по-високо. Задъханите му страстни викове отвърщаха на възторжените ѝ стенания и те се движеха все по-бързо в съвършена хармония, докато не достигнаха връхната точка и не завършиха с пълно освобождаване, изпълнени с радост и удовлетворение.

Лежаха един до друг, музиката беше спряла и само звукът от задъханото им дишане нарушаваше тишината на нощта. И двамата бяха разтърсени от дълбочината на необяснимото преживяване по време на любовното им.

Той взе ръката на Серена и я поднесе към устните си.

— Тази нощ с теб, *querida*, се почувствах *duende*.

Тя обърна главата си върху възглавницата и го погледна въпросително. Той се усмихна.

— Това е едно чувство, което съм изпитвал само няколко пъти в живота си. *Duende* е едно типично испанско поверие, че животът придобива по-голям смисъл, ако си бил на предела на живота и си усетил присъствието на смъртта. Големите танцьори и тези, които свирят и пеят музиката наречена фламенко, често го изпитват в

моментите на върховни постижения, когато вече не контролират собствената си воля, а се ръководят от откровението. Знам, че това сигурно ти звучи странно, но в Испания, особено сред циганите, да преживееш *duende* се приема за голяма дарба, която поставя човек сред избраниците на живота.

— Тогава аз също съм опознала... *duende* — каза тя, запъвайки се на непознатата дума. — Защото тази нощ преживях нещо, което беше толкова необикновено, че не мога да повярвам, че се е случило. Толкова е нелогично — продължи тя размишленията си, заглеждайки се в тъмната стая. Почувства се почти засрамена и си помисли, че може би всичко се дължи на напрежението, изживяно покрай плащането на дълга на Сесил на ирландския капитан и гнева ѝ към Рафаел. Сигурно възбуденото ѝ съзнание е създало тази фантазия — да я накара да си мисли, че за кратко време е една жена, наречена Арабела, която отново се беше срещнала с любимия си Родриго.

— Нима всичко трябва да има своето разумно обяснение, моя сладка английска роза? — попита нежно Рафаел, привличайки я към себе си, за да постави главата си на гърдите му и погали обърканите ѝ къдрици. — *Duende* не се отнася до логиката, а е за дълбоките чувства.

— Но подобни чувства направо ме плашат — настоя Серена. — Това е нещо съвсем непознато за мене, въпреки че още като младо момиче сънувах странни сънища... за един призрачен любовник. В тези сънища винаги имаше и музика на китара — същата мелодия, която свиреше онази нощ на двора. Как мога да имам спомени за нещо, за което никога не съм чувала? — тя се надигна, за да го погледне и объркана смръщи чело.

— Това е една прекрасна дарба, *querida*, но не знам какво означава, знам само, че така е писано да стане — обясни ѝ той нежно и помилва с пръст бузата ѝ, след което я притисна отново към гърдите си. — Спи сега. И двамата сме изморени. Може би утрото ще ни донесе нещо по-добро.

— Не съм забравила за маркизата — каза тихо Серена в меките косми на гърдите му.

— *Querida*, ти си единствената жена, за която искам да се ожена — промълви той в косата ѝ.

— Какво? — каза тя и седна.

— Не ти ли е минавало през ума, че бих искал да се ожения за тебе? — отвърна той и лека усмивка изви чувствените му устни.

— Аз... аз не съм мислила за това — призна тя. Почувства някаква неловкост при мисълта за женитба с този мъж, когото обичаше.

— Ще ми окажеш ли голямата чест да станеш моя жена? — попита той, повдигайки брадичката ѝ с един пръст, за да я принуди да го погледне в очите.

— Аз... аз не знам — каза тя и се сепна от болката, която видя в тези така изразителни тъмни очи, които светеха надменно на слабата светлина на догарящите свещи. — Това е една смущаваща мисъл, та ние идваме от два толкова различни свята — тя се спря, защото разбра, че не само това я караше да се чувства неспокойна при мисълта да се омъжи за Рафаел. Някъде дълбоко в себе си усещаше нещо, което можеше да се опише само като страх. Това беше глупаво, но някакво кътче на съзнанието ѝ нашепваше, че ще съжалява, ако стане съпруга на този мъж.

— Какво има? — попита остро Рафаел, усещайки част от вътрешния ѝ смут.

— Знам само, че аз... аз не мога да се омъжа за теб точно сега — успя да каже тя. Въпреки горещата нощ я побиха студени тръпки.

— Трепериш, като че ли ти е студено. Да не си болна, *querida*? — попита той и красивото му лице стана загрижено.

— Не, не мисля — отвърна тя, опитвайки се да спре тракането на зъбите си. — Странно, прилича на това, което моята стара бавачка ми казваше, че означава — че някой ходи върху гроба ти.

— Ела, дай да те стопля — промърмори той и я дръпна обратно в леглото, привличайки я в обятията до силното си тяло, гърбът ѝ опрян в слабините му. — Всички тези емоции са те развълнували. През онези дълги самотни нощи, докато бяхме на лагер до река Свети Джон, си мислех какво ще бъде да те държа както сега, след като сме правили любов, да усетя вкуса на тялото ти. Както и ти самата видя, нашата повторна среща беше нещо повече дори и от това, което рисуваше въображението ми. Спи, малката ми. Знай, че си на сигурно място в обятията ми и че нищо не може да те нарани, докато си до мен. Да оставим бъдещето да се оправя само. Единственото, което има значение сега, е близостта на нашите сърца и души в тази прекрасна

нощ — той шепнеше успокоителни думи в тила ѝ и усещаше как тя се отпуска.

Сънят обаче не обори много бързо Рафаел, който продължаваше да държи своята любима златна роза до гърдите си. Циганската кръв му подсказваше, че нещо странно ставаше между тях. Още при първия сблъсък на погледите им на борда на „Бристол“, беше разбрал, че това е жената от предсказанията на циганката, но беше усетил, че в това се крие нещо повече. Когато облада Серена, тя го беше нарекла Родриго и той знаеше, че в този момент се беше почувствал като Родриго. Кой беше този Родриго? Знаеше, че така се е наричал негов прародител, който се оженил за англичанката от портрета, загинала така трагично. На вечерята при дон Консепсион беше разбрал, че е била изгорена на клада по нареждане на Инквизицията. Дали името ѝ е било Арабела? — зачуди се той. Имаше някакво смътно подозрение, че това беше малкото име на нещастната млада англичанка. Нима беше възможно да са наследили паметта на прадедите си, а също и физическите им черти? Притискайки заспалата Серена по-близо до себе си, желаейки да я предпази от нещо, което сам не разбираше, той усети някаква тревога, която не можеше да определи точно, но която напълно прогони съня.

Утринната светлина проникваше в стаята на Серена, когато унеслият се в неспокоен сън Рафаел се събуди от висок женски писък. Той седна и усети как Серена се размърда до него.

— Остани тук — нареди ѝ той, измъкна се от леглото и обу бричовите и ботушите си. Чу се нов писък. Изглежда идваше откъм двора.

Той бавно отвори тежката врата и погледна надолу към потъналата в сянка градина. На бледата утринна светлина едва различи фигурата на жена, облечена в прозрачна нощница, застанала на вратата на тъмната гостилница. Но когато пристъпи към парапета на верандата, видя до нея силуета на мъж, който я беше хванал здраво за раменете и я разтърсваше. Сега вече можеше да каже, че писъците ѝ не се дължаха на страх, а на ярост.

— Ти и това животно, стойте настрани от стаята ми — разнесе се грубият глас на мъжа на английски, но със слаб ирландски акцент. — *Comprende, senorita?*^[1]

— Какво става там долу? — извика Рафаел на английски, което накара двойката да прекрати караницата и да погледне към него.

— Намерих една от гостенките на лейди Марстън да претърсва багажа ми. Тя твърди, че дошла само да прибере любимеца си, но дявол да го вземе, ако не претърсваше нещата ми — отвърна с възмущение ирландецът.

Слизайки бързо по стълбите, Рафаел видя побеснялата Евита да държи в ръце нещо, което можеше да бъде само маймуна. Ирландецът, връщащ се явно от късен гуляй и доста на градус, гледаше свирепо Евита, която се хвърли в ръцете на Рафаел, а маймуната започна да врещи.

— *Madre de Dios!* Какво става тук, Евита? — Рафаел я хвана за китките и я отдалечи от себе си, а маймуната скочи на земята. — И какво е това? — посочи той към изплашеното животно, което продължаваше да крещи от страх.

Шумът беше събудил всички в „Златната роза“. В двора отекваха звуците на отварящи се врати и капаци. Серена, наметната с пенъоар, беше застанала до вратата на стаята си и наблюдаваше, както и всички останали, сцената на двора.

— Това е Педро — каза сприхаво Евита, отмятайки презрително назад дългите си черни коси, след като Рафаел освободи китките ѝ. — Той се измъкна и аз тръгнах да го търся, когато този... този човек се върна в стаята си и помисли, че аз, една маркиза, се ровя в жалките му вещи — тя се наведе, за да вземе малката, подвижна маймуна.

— Ти, малка лъжкиньо. Ти се ровеше в сандъка. Тази безобразница държеше в мръсните си лапи перлите — изсумтя ирландецът, а зачервеното му лице стана яркочервено.

— Това ли търсите, капитане? — попита Рафаел и вдигна един наниз перли от земята, където се беше свила маймуната.

— Да, те са мои — промърмори Кениън, като ги взе и ги пусна в джоба си.

— Аз ще се погрижа за това, капитане. Дамата и аз сме стари приятели — гласът на Рафаел беше студен като лед, когато посегна и хвана още веднъж китката на Евита. Той я дръпна през прага на празната гостилница.

— Що за гости имате, лейди Марстън? — извика капитан Кениън на Серена, запътвайки се към стаята си.

— И аз започвам да се чудя — отвърна тя ниско, по-скоро изричайки на глас мислите си, отколкото отвръщайки на въпроса. Ситуацията беше изпълнена с ирония. Фалшивите перли, които беше дала на капитана, едва не бяха откраднати от жената, която твърдеше, че е сгодена за Рафаел. Светът, ѝ като че ли се беше обърнал с главата надолу. Никой не беше това, което изглеждаше, че е. Изведнъж с нетърпение пожела да е вече на път за плантацията на Мултри. Трябваше да се махне от Свети Августин и дори и от Рафаел. Съпричастния поглед, който си бяха разменили с Евита, ѝ беше показал колко близки са били преди време. Беше се изморила от непрекъснатото променящите се течения на живота ѝ. Струваше ѝ се, че вече няма контрол над тях; вместо това беше теглена от хора, които не можеше да разбере.

Недоверието към Рафаел се върна отново, а също и уплахата ѝ от дълбочината на нейните чувства. Той и Евита бяха от един и същи свят, свят, за който тя не знаеше нищо и който не разбираше. Беше забелязала гневния поглед, който му хвърли Евита, когато я издърпа в гостилницата, но също така беше видяла и страстта в тези блестящи, черни очи. Независимо от горещата утрин, по гърба на Серена пробяга тръпка. Беше ѝ ясно, че Евита нямаше да се откаже от Рафаел без борба, а за маркизата средствата няхаха значение. Спокойният, добре планиран живот на Серена беше изведнъж превзет от силни и емоционални натури, които не се срамуваха да демонстрират дълбоките си чувства и това я притесняваше. Не, помисли си тя, оттегляйки се на сигурно място в спалнята си, това, което я плашеше, беше, че животът ѝ беше направил опасен обрат и тя не знаеше какво ще последва.

[1] Comprende, senorita — Разбирате ли, госпожице? (исп.) — Б.пр. ↑

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Милейди, губернаторът и придружителите му са вече тук — съобщи Тенси на Серена, която говореше с Макгрегър на прага на гостилницата.

— Моля те, кажи на Марко да занесе чантите ми до каретата — отвърна Серена, прекъсвайки разговора си с Макгрегър, който щеше да се грижи за „Златната роза“ по време на нейното отсъствие. — Идвам веднага.

— Добре, милейди. Всичко е опаковано, както поискахте — каза Тенси и хвърли продължителен поглед на високия шотландец. Колин беше занимателен, но тя все още хранеше интерес към този спокоен мъж, който обаче имаше очи само за Лиа.

— Ще се грижа за „Златната роза“, не се страхувайте, лейди Марстън — увери Серена, Александър Макгрегър.

— Хвърляй по едно око на маркизата. Изглежда, че има шавливи пръсти, също както и маймуната ѝ — каза сухо Серена.

— Аха, ще го направя — отговори той. В очите му проблесна игриво пламъче. — Май късметът на маркизата я е поизоставил.

— Така изглежда, но не трябва да я подценяваме — отвърна Серена и устните ѝ се извиха в нерадостна усмивка, докато се сбогуваше с него.

Тя пресече двора, опитвайки се да зарови случилото се през изминалата нощ дълбоко в съзнанието си. Не беше виждала Рафаел от момента, когато изчезна в гостилницата, последван от Евита. Не беше споменала за поканата на Мултри пред него и не го беше потърсила. Съзнанието ѝ беше все още смутено от техните взаимоотношения и тя изпитваше облекчение, че няма да е подложена на силното му влияние, когато беше около нея. Трябваше ѝ време, за да събере мислите си и да реши каква посока да поеме животът ѝ.

Каретата на губернатора чакаше пред вратата. Зеспедес и още няколко офицери бяха на коне. Те щяха да изпълняват ролята на ескорт, тъй като пътят до Бела Виста изкушаваше разбойниците от бандата на

Дан Макгърт. Единият от лакеите скочи долу, за да отвори вратата, върху която съвсем наскоро беше изрисуван гербът на губернатора.

— Дона Серена, толкова е хубаво, че можете да ни придружите в това малко пътешествие. Така времето ще мине много приятно — каза ѝ дона Консепсион на своя английски с мек акцент, потупвайки леко ръката ѝ за поздрав, докато Серена сядаше до нея на кожената седалка.

— Толкова беше любезно от ваша страна да ме поканите. С нетърпение очаквах това пътуване до провинцията — сподели Серена и отвори ветрилото си, за да раздвижи горещия, влажен въздух в каретата, също както правеха домакинята и дъщерите ѝ. Те тръгнаха по улица „Морска“ и през прозореца нахлуха прах и ситни песъчинки.

— Истина ли е, че маркиза де Марас е отседнала в „Златната роза“? — попита Доминга с жаден поглед, навеждайки се към Серена от срещуположното място, без да обръща внимание на предупредителното смръщване на майка си. — И че има опитомена маймунка, която води навсякъде със себе си на сребърна верижка?

— Да, маркизата ни удостои с присъствието си — отвърна Серена иронично.

— Тогава не е чудно, че искате да се махнете от Свети Августин — каза тихо дона Консепсион, размахвайки ветрилото си с плавно движение. — Тя цялата е едно зло, до дъното на черното си сърце. Там, в Андалусия, я наричаха *la bruja*, вещицата. Въпреки че произхожда от добро семейство с древно име, още от дете проявяваше жестокост. Майка ѝ беше вече възрастна, когато я роди и изпълняваше всеки неин каприз. Беше ѝ позволено да си играе с децата на циганите и когато израсна тя... — дона Консепсион спря, за да погледне към дъщерите си, които слушаха с нарастващ интерес — тя даде надежди на един млад циганин и той повярва, че тя го харесва. Той, Бог да го прости, се самоуби, когато тя го изостави. Беше само един от многото млади мъже, които Евита измъчваше, докато накрая се омъжи за маркиза заради титлата му. Разбрах, че ѝ е оставил много малко пари след смъртта си и синът му от първия му брак я изгонил, след като наследил титлата. Дошла е в Свети Августин да си търси съпруг или... защитник — погледът на дона Консепсион подсказа на Серена, че имаше още нещо, което не беше подходящо за ушите на млади, неомъжени жени.

— Мога да повярвам всичко, което ми кажете за нея. Но има нещо, което искам да разбера, дона Консепсион, и това е какви са взаимоотношенията им с дон Рафаел? Как са се запознали преди пристигането ѝ в Свети Августин? — поинтересува се Серена, като си даде сметка, че това може би ще е единствената възможност да научи защо Евита смята, че Рафаел ще приветства връщането ѝ в живота му. — И защо казва, че са сгодени и ще се оженят?

— *Pog Dios*^[1], тя ви е казала това? — раздразнено възкликна дона Консепсион и в яда си започна да си вее по-бързо с ветрилото. — Рафаел беше един от младежите, които се влюбиха страстно в Евита. Тя си поигра с него, като продължаваше да флиртува и с другите. Беше страстна почитателка на *la corrida de toros*, борбата с бикове. Човек можеше винаги да я види до арената, заобиколена от цяла гвардия, да хвърля роза на матадора победител. Рафаел беше млад, смел, може би се надяваше, че тя ще бъде така впечатлена от храбростта му на арената, че ще изостави другите и ще се омъжи за него — дона Консепсион въздъхна тежко, припомняйки си безумието на сина на своята приятелка.

— Рафаел се е бил на арената с бикове? — попита Серена шокирана, защото ѝ беше известно, че това е един опасен и понякога с фатален край спорт.

— Както вече казах, той беше млад и смел. Беше толкова грациозен и имаше такъв стил на арената. За да бъде матадор, човек трябва да притежава умение, достойнство, физическа храброст и може би... малко лудост. Рафаел притежаваше всичко това плюс елегантност. Да го наблюдаваш на арената беше все едно да наблюдаваш голям артист. Всички в Андалусия говореха за него и искаха да го видят, включително, разбира се и Евита. Тя го тласкаше към все по-големи опасности, за да може да се къпе в славата на негова избраница. Най-накрая, един горещ следобед в Севиля, той направи един голям жест за нея, решавайки да се бори с бик, за когото всички знаеха, че е непредсказуем. Никога няма да го забравя — дона Консепсион потрепери от ужас и се прекръсти, а нейните слушателки чакаха нетърпеливо да продължи.

— *Si, Madre* — подкани я Жозефа, толкова развълнувана, че забрави да говори на английски заради Серена. — Рафаел беше промушен от побеснелия бик и докато лежеше на пясъка, борейки се за

живота си, бикът го промуши още веднъж. Рафаел припадна в огромна локва от собствената си кръв. Тълпата беше потресена — всички мислеха, че е мъртъв — но аз никога няма да забравя Евита. Тя се надигна от мястото си и се приближи до края на арената, като че ли искаше да се убеди, че е мъртъв. Студена и високомерна, без никакво чувство, тя погледна към него, лежащ на няколко стъпки от нея. Виждайки я, Рафаел повдигна глава и протегна ръка към нея — „Ти си моя. Завинаги ще ми принадлежиш.“ — След това изпадна в безсъзнание. Тълпата, зашеметена от сцената, седеше мълчаливо в очакване на нейната реакция. Никога няма да забравя погледа, с който го отхвърли, обръщайки се към един от ухажорите си — „Той вече не става за нищо. Ела, дотегна ми този фарс.“ — И те си тръгнаха, без да се обърнат повече. Ето какъв тип жена е тази маркиза.

Студена тръпка разтърси Серена, а очите ѝ се напълниха със сълзи, като разбра колко близо до смъртта е бил Рафаел.

— Колко ужасно — ахна Доминга, изразявайки мислите на останалите. — Каква отвратителна жена.

— *Si*, вярно е — съгласи се дона Консепсион и повдигна рамене. — Много скоро след този страшен следобед тя се омъжи за маркиза, а Рафаел беше все още в смъртна опасност.

— Тя дори не е отишла да се поинтересува за него? — попита Жозефа с невярващ тон.

— Никога — отвърна майка ѝ и кимна категорично с глава. — След възстановяването си Рафаел беше невероятно променен. Една стара циганка се грижеше за него. Говореше се, че тя го е върнала от прага на смъртта. Може би затова хората започнаха да казват, че има *duende* около него. Това, дона Серена, е едно испанско поверие, но аз мисля, че то обяснява това излъчване на Рафаел. Той се е сблъскал със собствената си смърт и в резултат е придобил една своя философия, която му придава такова спокойствие. Самотността, която се усеща около него, е много истинска; дори и в компанията на други той винаги е самотен.

Серена можа само да кимне, защото гърлото ѝ беше свито от сълзи, готови да бликнат. Нейната домакиня беше права, Рафаел не приличаше на никой от познатите ѝ мъже. С някакво вътрешно просветление разбра, че именно това я плашеше така. Когато беше с

него, изпитваше толкова силни чувства, че ѝ се струваше, че пресича отвъд непозната граница и не знае какво ще намери от другата страна.

— Но нима маркизата може да се надява, че той ще поиска да има нещо общо с нея след начина, по който се е държала с него? — попита Доминга.

— Тя помни думите му, а самочувствието ѝ няма граници — отвърна дона Консепсион, — също както и нуждата ѝ. Хора, които нямат какво да губят, са много по-опасни, защото са способни на всичко.

Четири жени продължиха да пътуват в мълчание, размишлявайки над думите ѝ. Знойният въздух на ранния следобед се промъкваше и ги обгръщаше като одеяло, изсмуквайки волята им. Те седяха, гледайки през прозорците и единствените им усилия бяха насочени да раздвижват въздуха с ветрилата си.

Каретата продължаваше да се движи по пътя, построен от англичаните, който минаваше през гъстите гори и блата на Флорида. Беше почистен от корени и тревата беше силно отъпкана, тъй като по него често минаваха собствениците на плантациите. Смълчаната гора изглеждаше заплашителна. Единственият шум наоколо беше от копитата на конете и скърцането на кожените седла на конниците, който охраняваха каретата.

Серена гледаше вековните палми, плътната редица от борове, огромните дъбове, окичени с испански мъх, провиснал чак до земята от изкривените им клони. Но в мислите си виждаше арената за бикове в Испания и простряната фигура на мъжа, който обичаше, безценната му кръв да се стича на яркочервени струйки по оранжевия прах.

— Добре ли сте, дона Серена? Изглеждате доста пребледняла? — прекъсна продължителното мълчание Доминга.

— Да, от горещината е — каза Серена и се усмихна измъчено. След това извади една носна кърпичка от дамската си чантичка и я притисна към овлажнелите си слепоочия. — Живея тук от четири години, но трябва да призная, че изобщо не успях да свикна с летните горещини — тя се възползва от възможността да започне разговор с надеждата, че ще прогони ужасната гледка на арената от съзнанието си.

— Ще трябва да спрем да обядваме и да починем за малко — промърмори дона Консепсион и се наведе през прозореца. Тя направи

знак на мъжа си да се приближи, за да може да говори с него.

Само след минути те се отбиха от пътя и спряха под короните на огромни дъбове в една сенчеста долчинка, която предлагаше малко по-свеж въздух от този в каретата. Лакеите бързо разгърнаха шарени ориенталски килими върху високата трева, за да могат жените да седнат на сянка под дърветата. След като дамите слязоха, бяха разопаковани кошници с храна и вино. Испанските офицери, които яздеха като ескорт, слязоха от конете и се присъединиха към тях.

Серена се наслаждаваше на усещането на земя под меките кожени ботуши, които носеше заедно с ленения костюм за езда. Тя тръгна към надвисналите клони, за да раздвижи схванатите си мускули, преди да седне при другите жени на килима. Свали триъгълната шапка за езда и с наслада остави лекия ветреца да подхване няколко кичура от русата коса, измъкнали се от опашката, захваната с широка зелена панделка на врата ѝ. След това, с шапка в ръка, тя се запъти към останалите. Спирайки се до Доминга, заета в разговор с млад офицер от ирландския полк, Серена забеляза една позната гъвкава фигура да се приближава на кон по пътя откъм Свети Августин. Беше сам и явно беше яздил бързо, за да ги настигне.

— Капитан Агилера, какво ли означава това? — запита губернатора, когато забеляза Рафаел и се изправи.

Рафаел скочи леко от покритото с орнаменти испанско седло и завърза черния си жребец за един нисък клон.

— Имам неотложно съобщение, сър — каза той и козирува на губернатора. След което свали триъгълната си шапка в знак на уважение към дамите. Черните му испански очи хвърлиха страстен поглед на Серена, но в тях се четеше и гняв.

Серена вдигна трепереща ръка към деколтето на ленения си костюм. Сърцето ѝ започна да прескача удар и тя беше обхваната от хиляди емоции, които не ѝ позволиха да заговори. Тя без съмнение се радваше, че го вижда, но споменът за това, което разказа дон Консепсион, я караше да изпитва необяснима тъга и някакво смущение от присъствието му. Имаше толкова много неща, които не знаеше за него и това издигаше между тях една, макар и слаба, бариера.

Губернаторът направи знак на Рафаел да се отдалечат и да не бъдат смущавани, докато разговарят. Серена се възползва от това, за да седне на килима.

— Щастлива сте, нали? — каза дона Консепсион, посочвайки с гладко сресаната си глава по посока на Рафаел.

— Много сте наблюдателна — отговори Серена и се усмихна леко, след което кимна, за да покаже, че иска чаша вино с храната.

В единия край на килима беше постлана покривка за храна, на която бяха наредени прибори от фин порцелан и сребро. Влажният въздух се изпълни с апетитния аромат на обета, сервиран от слугите, които след това се оттеглиха под дърветата, за да се насладят и те на храната.

— Извини ме, скъпа, капитанът имаше да ми предаде едно спешно съобщение, а аз трябваше да го убедя да продължи с нас до Бела Виста. Той също е получил покана от Мултри — обясни губернаторът и в очите му проблесна весело пламъче, поглеждайки към Серена. — Заповядайте, присъединете се към нас — каза той на Рафаел.

— За мен ще е чест, сър — с лек поклон Рафаел седна на килима точно срещу Серена. Черната му лъскава коса, прибрана отзад на тила в опашка, блестеше на слънцето.

Ръцете ѝ, поднасящи чашата с вино към устните ѝ, потрепериха при спомена как беше галила черната коприна на косата му, как беше впивала пръсти в нея в изблик на страст. Тя се изчерви и погледна настрани, за да избегне пронизателния поглед, който не се откъсваше от лицето ѝ.

— Не знаех, лейди Марстън, че ще пътувате до Бела Виста — каза Рафаел с нисък глас със спокоен тон, но с известна острота. Тъмните му очи опипаха нежните ѝ черти и настояваха тя да го погледне.

— Да, с нетърпение очаквам промяната на обстановката. Животът в „Златната роза“ стана доста оживен — студено отвърна Серена и вирна брадичка, срещайки изпитателния му поглед с лазурносините си очи, които му напомниха за страстната им нощ и за това как беше завършила — със сцената на Евита.

Дългите му пръсти стиснаха чашата, която поднасяше към устните си, но очите му не изпуснаха замъгления и странно тъжен поглед на Серена. Какво не беше наред сега между тях? Мислите му се върнаха към Евита. Тази студенокръвна жена можеше да подтикне и светец към убийство. Как щеше изобщо да обясни на Серена лудостта,

която го беше обзела някога заради тази жена и към която сега изпитваше само презрение? Евита беше паднала толкова ниско, че беше изпитал съчувствие към положението ѝ, но той нямаше никакво намерение да ѝ позволи да се намесва в отношенията му с неговата срамежлива златна роза.

— Постарахте се да запазите в тайна плановете си за пътуването — продължи той, вдигайки чашата до устните си. Черните му вежди се смръщиха, а в погледа му се четеше подозрение.

— Не съм се старала да скрия пътуването си до Бела Виста — каза тя искрено, но клепачите ѝ се сведоха под погледа му, който я питаше, защо не му беше казала за пътуването.

— Но също така не направихте усилие и да съобщите — отвърна той и се наведе напред, снижавайки гласа си, за да може да го чуе само тя.

— Вие изглеждахте толкова зает, че не исках да прекъсвам един разговор, който беше много важен — забеляза тя, доволна от това колко сдържан и овладян звучеше гласът ѝ, въпреки че вътрешно изгаряше от желанието да го попита защо я беше изоставил, за да се притече на помощ на Евита. Защо беше отишъл да помага на жена, която се бе отнесла с такова презрение към него преди години? Мисълта, която се прокрадваше в съзнанието през целия ден, излезе на повърхността. Дали, независимо от всичко, все още държеше на Евита? Знаеше толкова малко за мъжете и за техните мисли, единственият ѝ опит беше с жестокия, безотговорен Сесил. Доверието ѝ в Рафаел беше крехко. За нея беше все още чужда мисълта да се довери на един мъж. Съмненията се промъкваха лесно и разколебаваха вярата ѝ в него и в техните отношения.

— Ела да се разходим заедно, не мога да говоря тук — поиска той и се изправи. С бързо движение се приближи до нея. — Извинете ни за малко, дона Консепсион, но тук наблизо има прекрасен поток, който вярвам, че ще се хареса много на дона Серена — Рафаел се поклонил с уважение на жената на губернатора, след което посегна и хвана китката на Серена. С бързо, малко рязко движение, той ѝ помогна да се изправи.

— Шапката ми — ахна тя, без да може да измисли нещо друго, толкова беше изумена от постъпката му. Само английската ѝ въздържаност ѝ помогна да не направи сцена пред останалите.

— Няма да имате нужда от шапка. Там, където отиваме, е сенчесто — каза кратко той и я поведе настрани от другите, които почти не им обърнаха внимание, тъй като младите офицери бяха заети да флиртуват с Доминга и Жозефа. Само дон Консепсион и съпругът ѝ си размениха развеселени погледи, докато високият испански капитан отвеждаше разгневената английска дама към нещо, което предполагаша, че ще завърши в романтична интерлюдия. Тя беше млада вдовица, а Рафаел беше страстен мъж. Двамата въздъхнаха, спомняйки си за своята гореща младост.

— Къде отиваме? — изсъска Серена, кипяща от гняв и унижение. — Какво ще си помислят всички останали, след като така ме помъкна към гората?

Той не ѝ отговори, преди да се отдалечат на значително разстояние от другите. Тръгнаха по една тясна пътека, водеща към тъмни борове. Той спря до един мързелив, маслиненозелен поток под надвисналите клони на едно кипарисово дърво, привлече я към себе си и каза:

— Ще си помислят, че имам намерение да правя любов с теб, *querida* — дълбокият тембър на гласа му, трептящ от едва овладяна страст, накара сърцето ѝ да забие бясно в гърдите.

Думите му като че ли я освободиха, тя се отпусна и обви ръце около врата му. Когато се наведе, за да долепи горещите си устни до нейните, тя го пресрещна.

Той я целуна така, че всичките ѝ съмнения изчезнаха. С дълбока въздишка той разтвори устните ѝ със страст, която я остави бездиханна и копнееща. Езиците им се преплетоха и тя го вкуси с нов глад, един първичен глад, който принадлежеше на вековната гора около тях.

Кръвта му запулсира във вените и той почувства как един мощен афродизиак^[2] го превръща в свирепо същество, търсещо освобождаване. Къде бяха и кои бяха вече нямаше значение. Всичко, което имаше смисъл, беше да я обладава отново и отново.

Изправяйки тъмната си глава, той погледна надолу към подпухналите ѝ от страст устни и промълви:

— Трябва да те имам, *querida*, сега! — пусна я за момент, съблече мундира си и го хвърли върху покрития с мъх бряг на потока. Тя го гледаше, притиснала треперещи пръсти към пламтящите си

устни. Очите ѝ бяха станали огромни, изпълнени с желание и удивление.

Той я дръпна върху палтото и от гърлото ѝ се откъсна леко скимтене. Тъмните му очи я изгаряха. Усети как ръцете му повдигат полата ѝ нагоре.

— Да, о, да — простена тя. Главата ѝ се замята върху постлания мундир, хълбоците ѝ се извиха, за да посрещнат топлите му устни, покриващи с целувки копринената кожа от вътрешната страна на бедрата ѝ и къдриците на венериния ѝ хълм. Беше се превърнала в диво създание, една горска нимфа, търсеца възторжено удоволствие от този мъж, който се беше превърнал на тази горска поляна в сатир, задвижван от примитивната необходимост да притежава златната красота, лежаща под него.

Ято бели чапли се надигна от тъмните неподвижни води към ослепителното синьо небе, подплашено от дълбоките, дрезгави човешки стенания, които изпълниха въздуха. Той проникна в нея с трепетен вик, изразяващ едновременно победа и предаване, след което погледна надолу към нея, а черните му очи като горящи въглени я пронизваха също като туптящата му мъжественост. Горещата сладост, която го приемаше в себе си, го накара да простене. Извиващото се тяло под него му показва силата на желанието ѝ, на дивия ѝ глад.

Така го искаше тя, силен и нетърпелив, без никакви задръжки. Увивайки плътно краката си около него, тя го притегли по-дълбоко към жадуващите си дълбочини, а бедрата ѝ инстинктивно се повдигнаха в чувствения танц — едновременно покана и цялостно отдаване. Никога до сега не се беше чувствала така жива, понесена от стихийния ритъм на живота. Тя му се отдаде с жадна настойчивост, която превърна света около тях във вихър от страсти.

— Да! Да! По-силно! По-силно! — простенваше тя, забила нокти в лепената му риза. Той се надигна над нея, за да се наслади на екстаза, изписан на бледото цвете, което представляваше лицето ѝ.

— *Querida*, погледни ме. Гледай ме! — нареди ѝ той, когато усети, че тя приближава момента на освобождаване, принуждавайки я да отвори големите си лазурни очи и да срещне поглъщащия му поглед. — Само това има значение — промълви той, дишайки задъхано. Тя достигна до върховната наслада в трепетен екстаз,

разтърсващ душата, който го доведе до кулминацията на пълно физическо задоволяване.

Докато любовта му изтичаше в нея като топъл мед, тя изпита отново порой от силни усещания, които разтопиха тялото ѝ под неговото. Светът се превърна в Рафаел и възторга, който изпитваха един към друг. Накрая остана да лежи в обятията му напълно изтощена, без да може да говори, зашеметена от силата на тяхното сливане.

По-късно, когато дишането им се успокои и разумът им се върна, те бавно се изправиха. Не можеха да говорят за това, което се беше случило. Беше прекалено важно, прекалено първично, но и двамата знаеха, че никога няма да го забравят. Докато тя оправяше дрехите си, той извади една ленена кърпа от джоба си и я намокри в потока. След това, коленичил пред нея, нежно избърса интимните ѝ части все едно, че беше малко дете. Трогната, тя се наведе и го целуна по черната, копρινена коса.

— Никога няма да забравя това място и теб, *alma mia* — промълви дрезгаво той, махна едно листо от косата ѝ и оправи полата ѝ. С неохота посегна, за да вземе мундира си и го облече, съзнавайки, че с този жест магията на това омайно място ще изчезне.

Той ѝ протегна ръка и тя пхна своята под лакътя му. С въздишка го остави да я поведе към спътниците им и действителността. Би трябвало да се чувства порочна след подобно преживяване, помисли си тя, докато вървяха към просеката, но изпитваше само дълбоко задоволство и безкрайно спокойствие. Трябваше да знае, че това няма да продължи дълго. Докато приближавала дъбовата горичка, човешката змия в техния рай надигна съскащата си глава.

[1] Por Dios — За Бога (исп.). — Б.пр. ↑

[2] средство за възбуждане на полово желание. — Б.р. ↑

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

— *Bueno!* Те най-после решиха да се присъединят към нас — дълбокият, сладен глас на Евита се разнесе във влажния въздух. Беше застанала до черна кобила, завързана за клона на един дъб. С едната си ръка удряше нетърпеливо с камшика за езда по един храст, а с другата галеше маймунката върху рамото ѝ, завързана със сребърна верижка за китката ѝ. Наблюдавайки ги как се приближават, очите ѝ излъчваха презрение.

Серена погледна към представителната фигура с леко раздражение, което много скоро се превърна в гняв, забелязвайки ескорта ѝ, елегантно облечения сър Елстън. Той леко повдигна рамене, а циничната усмивка появила се на тънките му устни ѝ даде да разбере, че е права в предположението, че той е виновникът за появата на маркизата.

— Какво правиш тук? — попита с остър тон Рафаел, без да се старае да прикрие неудоволствието си, че я вижда.

— Сър Елстън и аз отиваме в Бела Виста, *amore mio* — каза провлечено Евита, запътвайки се към него с чувствени, въртеливи движения на бедрата. — Той беше така любезен да осигури покана и за мен. Не си ли щастлив, че ме виждаш? — измърка тя, прокарайки по дължината на бедрото му върха на камшика си с едно смело движение, което беше едновременно интимно и собственическо.

Без да маха презрителния си поглед от стреснатото и лице, с бързо движение Рафаел изтръгна камшика от ръката ѝ и го счупи на две върху коляното си. След което, хвърляйки парчетата на земята, той се обърна към Серена и протегна ръка:

— Ела, започват да се качват в каретата — каза ѝ, докато минаваха покрай побеснялата Евита.

Присъединявайки се към другите, Серена усещаше очите на жената, горящи от гняв, унижение и желание за отмъщение. Стана ѝ ясно, че всички бяха наблюдавали с жив интерес сцената, разиграла се пред тях.

— Не ѝ обръщай внимание — промълви дона Консепсион на Серена, докато Рафаел ѝ помагаше да се качи в каретата. — Тя е родена, за да причинява неприятности, но по някакъв начин, а *Dios gracias*, благодарение на Бога, всичко ще ѝ се върне.

Останалата част от пътуването до Бела Виста в горещината на следобедна беше отегчително и неудобно. Серена трябваше само да погледне през прозореца, за да види грациозната фигура на Рафаел, яхнал лъскавия черен жребец. Сребърните орнаменти върху испанското седло блестяха под лъчите на слънцето, проникващи през свода, който образуваха дъбовете покрай тесния пращен път. Евита беше принудена да язди отзад до сър Елстън, защото независимо от гръмкото си име на Кралски главен път, пътят представляваше една не много широка пътека през блатистата гора.

— Няма да бъде спокойната почивка, за която си мечтаехте, дона Серена — изкоментира Доминга, заинтригувана от сцената, която беше наблюдавала преди тръгването им. Въпреки че беше още невинна, тя вече беше една романтична млада жена. Беше забелязала, че красивият Рафаел харесваше тази прекрасна англичанка с тъжните очи, която приличаше на ангелите, нарисувани по стените на катедралата в Севиля. А ако дона Серена беше ангел, то тогава маркизата беше вещица с черно сърце, помисли се впечатлителната Доминга.

— Да, и аз мисля така — отвърна Серена с въздишка. До този момент не беше проумяла гнева на Елстън, след като я беше видял в обятията на Рафаел през нощта на бала. Беше твърдо решил да я накара да страда заради нанесеното унижение. Можеше само да се чуди какво ли още криеше в ръкава си. Спокойното прекарване, което очакваше с нетърпение, се беше превърнало в неприятен ангажимент. От сърце ѝ се искаше да не беше приемала поканата. След това мислите ѝ се върнаха към прекрасния момент до потока. Нима не си заслужаваше да плати и по-голяма цена за това преживяване, когато тяло и душа се сляха в изключителна хармония? Трябваше да погледне през прозореца, защото само споменът за това я караше да се изчервява.

Там, в първобитната красота на пищната, разцъфтяла флоридска гора, тя беше отхвърлила всички задръжки и се беше превърнала в чувствено създание, ръководено само от пориви и желание. Като някоя смела богиня от древността беше намерила своя Аполон и двамата

заедно бяха отпразнували срещата си с екстаз, надхвърлил всякакви граници. Това не беше начинът, по който трябваше да се държи една истинска англичанка, помисли си тя и се обърна, за да не забележат другите червенината по бузите ѝ.

— Истина ли е, доната Серена, че покойният ви съпруг бил купил в Лондон една карта, която показвала къде е заровено испанско съкровище? — запита Жозефа, навеждайки се напред.

— Да... но откъде знаете за това? — попита изненадано Серена, изгубена в спомените от следобедното преживяване с Рафаел.

— Маркизата го спомена, докато ви нямаше. Тя беше толкова развълнувана, че попита *Padre*, извинете ме, баща ми, дали не знае нещо за това съкровище — обясни Жозефа. — Англичанинът, който я придружава, също беше доста заинтересован. Тя каза, че е чула за това в гостилницата на „Златната роза“ и не можеше да повярва, че вие никога не сте ни разказали за това.

— Може би доната Серена няма желания да говори за такива глупости — вметна майка ѝ.

— Да, права сте. Глупости е най-подходящата дума — каза Серена и върху устните ѝ се появи кисела усмивка. — Моят покоен съпруг можеше лесно да бъде измамен, особено когато беше пил. Мисля, че това е бил номер, който са му погодили някоя нощ, когато е бил прекалено пиан.

— Значи няма карта? — попита Доминга и черните ѝ очи разочаровано заблестяха.

— Не. Имаше карта, но по някакъв начин една част от нея се изгуби. А другата мисля, че я взеха испанците, когато се качиха на борда на „Бристол“, по пътя ни към Свети Августин — Серена се размърда неспокойно на седалката, защото си спомни, че хората на Рафаел бяха конфискували едната половина от картата, вземайки я от Сесил, преди тя да се качи на палубата. Защо не ѝ беше споменал нищо за това? Но може би изобщо не я е виждал. Тогава на кораба цареше голяма бъркотия, а и всичко това се беше случило преди четири години. Тя самата не можеше да си спомни ясно всичко, освен реакцията си, когато за първи път срещна очите на Рафаел. Това нямаше да забрави до самата си смърт.

— В такъв случай вашият съпруг никога не е потърсил съкровището, така ли? — разочаровано попита и Жозефа.

— Не, или поне аз не знам за това, защото той често отсъстваше. Той играеше с удоволствие карти в кръчмите на Свети Августин — обясни тя и чу горчивината в собствения си глас. — Сигурна съм, че оттогава е тръгнала и тази история в колонията. След няколко чашки съпругът ми ставаше голям разказвач.

— Тогава то може да е все още там — възкликна Жозефа, обръщайки се към сестра си. — У вас ли е втората половина на картата? — попита тя Серена. Изразителните ѝ черни очи блестяха развълнувано.

— Не ми е приятно да ви разочаровам, но се опасявам, че изобщо не помня къде я сложи. Той никога не го сподели с мен, въпреки че преди смъртта си каза, че ми оставя зеленото съкровище и че се надява аз да имам по-голям късмет и да го намеря — размисли на глас Серена.

— Зеленото съкровище, *si*, „*El Tesoro verde*“, точно така го нарече маркизата — отвърна Жозефа. — Мислите ли, че това означава, че в него има смарагди?

— Сесил каза, ако не се лъжа, че в него се предполага да има смарагди, а също злато и сребро — каза замислено Серена, чиято памет се беше съживила от думите на младите жени. — Каза ми, че идвало от един испански галеон, плуващ от Нова Испания към бреговете на Флорида, връщащ се в Стария свят. Корабът, натоварен със смарагди, злато и сребро от мините в Нова Испания заседнал по време на буря в кораловите рифове и потънал. Екипажът пренесъл част от съкровището на брега и го заровил. Но аз съм сигурна, че всичко това е една измислица, която някой е разказал на Сесил с единствената цел да му вземе портфейла, което няма да е било много трудно, ако е бил пиан — каза Серена и потрепери при спомена.

— Мисля, че е много вълнуващо — въздъхна Жозефа. — Представете си, че някъде в Свети Августин има заровено съкровище. Дона Серена, само ако можете да намерите втората половина на картата, с нея може да се започне търсене на зеленото съкровище.

— Трябва да извините дъщерите ми, те обичат да фантазират — извини се дона Консепсион, защото забеляза, че разговорът за покойния ѝ съпруг не беше приятен за Серена. Мъдрата жена предполагаше, че семейният живот на приятелката ѝ не е бил много щастлив.

— Изглежда, че те не са единствените, които са се заинтересовали от историята на Сесил, но аз наистина смятам, че да се взема за достоверна подобна история е чиста загуба на време — каза тя на другите със смутена усмивка.

— Не обръщайте внимание, мило дете — каза дон Консепсион и я потупа по ръката. — Още от най-древни времена хората са обичали мисълта да забогатеят бързо и без усилия, особено такива като Евита и нейният приятел. Мисля, че никога не бихте могли да промените това. А сега, деца, достатъчно с тези приказки. Вече сме в Бела Виста и погледнете само каква красива гледка — за облекчение на Серена, тя привлече вниманието им другаде.

Съпругата на губернатора беше права. Голямата двуетажна къща, разположена сред десет акра красиви градини, представляваше прекрасна гледка. Бела Виста се издигаше до малък залив, наречен Уудкътърс, в който се вливаше реката Матанзас. Тя напомняше на Серена елегантните имения в Англия, само че беше построена от червен камък, извлечен от голямата плантация наоколо. Приближавайки се към къщата, те минаха през градини от праскови, сливи и бананови дървета. Ярко украсени пауни се разхождаха по пътеките, посипани с едър пясък. Минаха покрай птичарник, гълъбарник и специална постройка за полски гъски и гълъби.

Когато се спряха пред елегантната къща, чийто вход беше украсен с класически изчистени гръцки колони, към каретата се приближи вратарят, чернокож роб в ливрея, който отвори вратата със замах и помогна на жените да слязат на покритата с пясък входна алея. Джон Мултри, британския помощник-губернатор, жена му и децата му бяха застанали на горната площадка на стълбите, за да ги приветстват с добре дошли.

Серена, която беше идвала няколко пъти в Бела Виста, очакваше с нетърпение следващите дни, независимо от присъствието на Евита и Елстън. Голямата просторна къща с десет стаи, шест, от които спални, винаги ѝ напомняше за детството ѝ в Девън. Многобройната прислуга, всички роби, наистина се грижеха добре за гостите.

— Добре дошли в Бела Виста — културният глас на Джон Мултри ги поздрави. Следвайки протокола, той заговори първо губернатора и дон Консепсион.

— Надявам се, че пътуването мина без много неудобства, *querida* — промърмори меко Рафаел, заставайки до Серена. — Мислите ми бяха с теб, също както и спомените ми — ръката му докосна с бърза милувка китката ѝ.

Преди да може да му отговори, една млада прислужничка, която ужасено поглеждаше към маймунката на рамото на Евита, поведе нея и останалите жени по широкото стълбище към стаите им. Мъжете се събраха в библиотеката, за да опитат от хубавото бренди на Мултри. С изключение на Зеспедес, те щяха да спят в една малка къща в края на градината към кухнята. Тя се използваше за гости ергени.

Стаята, която дадоха на Серена, беше голяма и просторна, с хубави махагонови мебели в стил кралица Анна и с прекрасна гледка към реката. Тя въздъхна с облекчение, че няма да се налага да споделя стаята с Евита. Голямото легло с четири колони, над което висяха мрежи против комари, щеше да бъде само нейно. Нямаше да го дели с друга жена, както много често ставаше при подобни гостувания. Маркизата беше от другата страна на вестибюла. Достатъчно близо.

— Да разопаковам ли, милейди — мекият бавен глас на младата робиня прекъсна размишленията ѝ. — Ще искате ли да ви приготвя банята?

Серена кимна в знак на съгласие, нетърпелива да свали прахоляка от пътя. Както винаги всичките ѝ желания щяха да бъдат задоволени. Тя се зачуди дали семейство Мултри бяха успели да намерят купувач за плантацията сред испанците. Прониза я тъга при мисълта, че това може би щеше да бъде последното ѝ посещение в Бела Виста. Джон Мултри и семейството му напускаха заедно с другите официални лица.

Тя позволи на прислужницата да ѝ помогне да се съблече зад един параван, а през това време други прислужници донесоха медна седяща вана и съдове с вода, затоплена в кухнята, откъдето я носеха по стаите на дамите. Чувайки стъпките навън в хола, Серена се досети, че и другите бяха пожелали освежителна баня преди вечерята.

След като поседя по-дълго време във ваната, тя се изправи, за да може прислужничката да ѝ помогне да облече чиста ленена риза. Серена се загледа през прозореца надолу към реката. Отново забеляза гладкия едномачтов платноход, привързан към пристана на плантацията. Не го беше виждала преди и знаеше, че семейство

Мултри не притежават такъв плавателен съд. Заинтригувана видя, че на мачтата се вееше испански флаг. Почуди се защо испански кораб ще е на котва в Бела Виста.

Облечена в рокля от небесносиня коприна, с отворена пола, от която се виждаше дантелена фуста с цвят на слонова кост със сребърни нишки, със сребърна дантела на ръкавите и квадратно деколте, Серена показва на прислужничката как да вдигне косата ѝ високо на врата и да остави няколко кичура да се спускат на раменете ѝ. Корсетът повдигаше гърдите ѝ в дълбокото деколте. Тя поиска една жълта роза за малкото шише, закачено на корсажа ѝ. Искаше да изглежда възможно най-привлекателна заради маркизата, която също щеше да бъде на вечерята. Тоалетът ѝ завършваше с копринени чорапи, закрепени на сребърни жартieri и пантофки с остри върхове и високи токове. Полата ѝ се поклащаше грациозно върху обръчите, подчертавайки тънката ѝ талия. Тя закачи едно сребърно ветрило на китката си и се погледна във високото огледало. Остана довольна и реши, че бенката във форма на златна роза, поставена високо на скулата ѝ, ѝ придаваше закачлив вид. Тя повдигна глава, така че сапфирените обеци се разлюляха. Изглеждаха истински, въпреки че бяха фалшиви. Изпита известно съжаление, че се беше разделила с перлите, но нямаше друг изход. Тънка усмивка се появи на устните ѝ. Дори и маркизата беше помислила, че са истински. Нима не се беше опитала да ги открадне?

Останалите гости вече се бяха събрали в стаята, боядисана в класическо синьо и бяло. Спирайки на портала, за да успокои дишането си — беше наредила на прислужницата да я стегне много силно — тя усети присъствието на Рафаел преди още очите ѝ да са го открили. За един кратък момент се остави на чувството, че е с него, след което срещна погледа му. Магията на невидимата, но здрава мълчалива връзка между двамата накара сърцето ѝ да потръпне.

— *Querida...*

Поглеждайки през стаята към мястото, където стоеше той близо до високия прозорец, тя не беше сигурна, че наистина беше чула думата или беше прочела мислите му. Разтапящият пламък на тъмните му испански очи я накара да закопнее за докосването му, за усещането на неговата кожа под ръцете ѝ. Гладът, който изпитваше за него, беше силен като физическа болка и тя не можеше да откъсне очи от него.

— Какви прекрасни обеци, лейди Марстън? — един дрезгав женски глас, говорещ с испански акцент, промърмори отляво на Серена. — Фамилно наследство ли са?

— Да, маркизо, принадлежаха на майка ми — отвърна Серена, без да има нужда да се обръща към жената, защото тежкия, мускусен парфюм ѝ беше подсказал, че това беше Евита, застанала до нея. За момент се зачуди защо тази жена се интересуваше от сапфирените ѝ обеци и с иронична усмивка си помисли, че наистина са добра имитация. Маркизата очевидно се беше заблудила, а Серена беше сигурна, че тя е познавач за такива неща. Колко ли щеше да побеснее, ако разбере, че и перлите, които се беше опитала да открадне от капитан Кениън, са фалшиви.

— Но вие трябва да ме наричате Евита. Маркиза е прекалено официално, а ние сме приятелки, нали?

— Както искате, дона Евита — отвърна Серена със студен любезен тон, обръщайки се към маркизата, желаейки от сърце тази жена да се махне. От тежкия аромат започваше да я боли главата.

Облечена в черна коприна, с дълбоко изрязан корсаж, маркизата представляваше една съблазнителна гледка. Гъстата ѝ черна коса беше събрана на кок ниско на врата. Червената роза зад ухото ѝ беше единственото цветно петно в тоалета ѝ. Дълги като пискюли златни обеци висяха почти до голите ѝ рамена, върху които за първи път този ден не беше маймунката. В действителност, нейният любимец не се виждаше никъде и Серена реши, че господарката му го е оставила в спалнята.

— От колко време познавате моя Рафаел? — думите бяха подхвърлени като предизвикателство към Серена, докато студените черни очи на Евита я пронизваха.

— Това, маркизо, не е ваша работа — заяви студено Серена и с леко кимване, без да поглежда повече към нея, се отдалечи от побеснялата Евита, в чиито очи се беше появило известно уважение.

— Позволи ми, моя прекрасна английска роза, да те придружа на вечерята. Виждам, че домакинята ни дава сигнал да отидем в трапезарията — дълбокият, плътен глас на Рафаел беше като милувка.

— За мен ще бъде удоволствие — промърмори Серена и се обърна, за да постави ръката си върху неговата. Можеше да усети

очите на Евита върху тях, която гледаше като дива котка, на която са осуетили лова, но която изчаква отново удобния момент.

Дългата махагонова маса беше елегантно подредена и гостите на Мултри намериха лесно местата си. Високите свещи в сребърни свещници трептяха от ветреца, повяващ откъм реката. Слугите започнаха да сервират вечерята, носейки безкраен брой подноси.

— Нали си довольна, *querida*, че уредих да седя до теб? — попита Рафаел и посегна да я погали по ръката, докато разстилаше ленената кърпа в скута си.

— Да, а аз си помислих, че домакинята ни е проявила досетливост, поставяйки ни един до друг — промърмори Серена и го погледна за момент, което ѝ позволи да се потопи в топлината на тези изразителни испански очи, които само с поглед ѝ показваха колко я желаят.

— Не оставям нищо на шанса, *alma mia*, не и когато се отнася за теб. Винаги помни това, както аз ще помня този следобед — прошепна дрезгаво Рафаел, преди присъствието на слугите да ги принуди да водят само любезен разговор.

— Бела Виста е така прекрасна, че съм убедена, че ще я напуснете със съжаление — гласът на Евита се разнесе над масата, докато се обръщаше към Джон Мултри, който седеше от дясната ѝ страна.

— О, да, наистина е така, маркизо, но такава е съдбата на губернаторските служители. Ние отиваме там, където ни изпраща нашия крал — отговори ѝ тон спокойно.

— Предполагам, че повечето от англичаните съжаляват, че трябва да напуснат — продължи да мърка Евита. — Лейди Марстън, сигурна съм, че ще се съгласите с мен? — испанката се обърна към Серена. Тъмният ѝ поглед беше напрегнат, пресмятайки следващия си ход.

— Да, много ще напуснат с тъга Свети Августин — студено се съгласи Серена, предпазлива, чудейки се накъде водеше този разговор.

— А вие? Къде ще отидете вие, след като заминете? — настоя Евита.

— Може би няма да напусна Свети Августин — отвърна Серена и поднесе чашата с вино към устните си, усетила как изведнъж устата ѝ пресъхна.

— Ще смените вероизповеданието си и ще се закълнете във вяроност на испанския крал, лейди Марстън? — продължаваше неумолимо Евита.

— Не съм казала подобно нещо, маркизо, казах само, че може и да взема решение да остана в Свети Августин — отговори сковано Серена, разбирайки, че жената се опитваше да направи неприятна сцена.

— Но точно това ще трябва да направите, ако искате да живеете в испанската колония. Еретици не се допускат, лейди Марстън. Тези, които трябваше да изгорят на кладата, са доказателство за това — измърка Евита, наслаждавайки се на смутената тишина, настанала над масата след нейната живописна атака.

На Серена ѝ стана лошо, едновременно горещо и студено. Пот изби върху горната ѝ устна и ръката ѝ така силно се разтрепери, че с усилие успя да остави чашата. Изведнъж, отнякъде далече дочу китарист да свири познатата тъжна мелодия. Обхвана я паника. В съзнанието ѝ се въртяха думите на Евита. Какво ѝ ставаше? Дали не полудяваше? — почуди се тя, а паниката ѝ ставаше все по-силна, докато стисна така гърлото ѝ, че не можеше да диша. Очите ѝ се заковаха на трепкащите пламъци на високата свещ пред нея, в гърлото ѝ се надигна писък. Горящи пламъци отвсякъде! Поглъщаха я! Горещината... Тя не можеше повече да издържа. След това го чу, един ужасяващ звук, изтръгнал се от нея, едно треперещо стенание, след което я обгърна тъмнина.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

— *Querida*, всичко е наред. Нищо няма да те нарани, аз съм с теб — чу как я вика един плътен дълбок глас, вдъхвайки ѝ увереност и спокойствие.

Нещо ѝ пречеше да си отвори очите. Защо просто не можеше да повдигне клепачите си? В това защитено място, където се беше скрила от ужаса, който изглеждаше така истински, ужас, който дори не можеше да назове. Тя усети едно докосване, милувката на силни мъжки пръсти, познати ѝ така добре, които я погалиха по бузата и махнаха един кичур коса от слепоочието ѝ. Ласката беше едновременно нежна и успокоителна. Да, помисли тя с въздишка, беше вече готова да напусне своето сигурно място, за да бъде с него, да погледне още веднъж в тези изразителни тъмни дълбочини, които можеха да я предпазят от всички ужаси, които криеше животът.

— Рафаел — прошепна Серена с глас на изплашено дете.

— *Si*, аз съм, *alma mia* — промълви нежно той до ухото ѝ и дъхът му погали кожата ѝ.

Клепачите ѝ потрепераха и се отвориха, зениците ѝ бяха разширени от уплаха. Тя се огледа за момент наоколо като пленена птичка, докато не срещна тъмния, настойчив, изразителен поглед, който си спомняше. Въздъхвайки, тя го погледна и пожела единствено любовта и утехата на неговото присъствие, защото тези черни испански очи можеха да я приютят в спокойните си дълбочини, където щеше да намери утеха и убежище.

— Ти си в стаята си — обясни ѝ Рафаел. — Пренесох те тук, след като припадна. Още ли се чувстваш зле? — той продължаваше да я гали по косата с едната си ръка, а с другата държеше нейната. Топлината на тялото му проникваше в нея през преплетените им пръсти и ѝ даваше сила.

— Не, само много отпаднала. Не мога да обясня какво се случи, но като че ли аз бях там и можех да усетя пламъците, за които говореше Евита, страхът... паниката... — Серена спря и потрепери, отмествайки погледа си от Рафаел.

— Не мисли повече за това, малка моя — сгълча я Рафаел, все едно, че говореше на ужасено дете.

— Аз я чух отново... музиката — прошепна Серена и обърна бледото си лице така, че да може да го гледа с огромните си лазурносини изплашени очи, които се открояваха сред белотата на кожата ѝ.

— Музиката? — попита той с озадачен тон, опитвайки се да разбере какво му казва.

— Испанската музика, изпълнена от китара, така тъжна, така печална. Това беше песента, която ти свиреше онази нощ на двора. Аз... аз съм я чувала и преди в сънищата си и понякога... понякога, когато се любим — прошепна тя и деликатното ѝ лице беше истински отчаяно. — Може би полудявам — една сълза се плъзна по бузата ѝ, докато се взираше в него.

— Не, не, *querida* — каза нежно той и вдигна ръката ѝ, за да допре горещите си устни до чувствителната кожа на дланта ѝ. — Нещо... необикновено става между нас — моята циганска кръв ми го подсказва със сигурност — но аз мисля, че така е било предопределено. Това е нашата съдба, а човек не може да се бори срещу providението. Не мога да ти кажа откъде го знам, но в сърцето си съм сигурен, че това е вярно — обясни ѝ той и притисна ръката ѝ до гърдите си, усмихвайки ѝ се с такава топлина и нежност в тъмните испански очи, че всичките ѝ страхове се разпръснаха.

— Може би вълнението и страхът ми за бъдещето възбуждат така въображението ми. Има толкова много нови и чужди неща в живота ми. Аз обикновено не съм такава — да се плаша от сянката си — каза със съжаление тя. — Това ме кара да се срамувам. Държа се като някоя глупачка. Винаги съм мразила жените, които се държат истерично — Серена потрепери с отвращение.

— Ти си изключително силна жена, *querida*, и това е едно от нещата, които обичам в теб — каза дрезгаво той, а чувствената му уста се изви в лека усмивка. — Но дори и най-силните от нас не могат до безкрайност да носят теглото си сами. Искам да споделям с теб всичко, както болката, така и удоволствието, страховете заедно с радостите. Твоите тревоги да са и мои тревоги, твоята болка да е и моя болка. Аз имам широки рамене, *alma mia*, и те могат да издържат много страдание, защото и отчаянието, и възторгът са част от живота. Човек

не може да оцени радостта, ако не е изпитал и другата страна на монетата, горчивината на живота. Това ние, испанците, го разбираме. То е в нашата музика, известна като фламенко, музиката, която ме чу да свиря онази нощ на двора, музиката, която казваш, че чуваш в съня си. Най-висшата форма на тази музика изразява тъмните страни на живота. Ние не се крием от тези емоции, ние ги превръщаме в песни, които идват от душата. Те са известни като *canto hondo* или дълбоки песни, това са песните на циганите, които докосват страстта в кръвта и душата. Може би те говорят също така и на теб.

— Това е, когато изпитах *duende* — отвърна Серена и очите ѝ се изпълниха с разбиране към този тайнствен мъж, който не приличаше на никой от познатите ѝ досега. Той насочваше съзнанието ѝ по други пътища — да възприема нови идеи, да се отвори за философията на живота, който беше чудесен и богат на преживявания. Това, както и мъжът, едновременно я интригуваха и объркваха, и тя никога, никога не скучаеше. Рафаел не беше предсказуем и въпреки че понякога това я притесняваше, също така я очароваше. Тя осъзна, че Сесил никога не я беше очаровал. Той беше съвсем ясен с неговата тъпота и жестокост. Тя не беше чувала за *duende*, а още по-малко го бе изпитвала, докато не срещна Рафаел. Може би той беше прав, че всичко това е дело на провидението. Човек не може да разпитва съдбата си, помисли си тя с усмивка.

— Какво има, моя прекрасна роза? Когато се усмихваш така, все едно, че цвете разцъфва под топлината на слънцето — каза ѝ той с този поетичен начин на изразяване, който обичаше, въпреки че понякога я караше да се изчервява, така необичайно беше за нея да чува такива думи.

— Аз вече не се страхувам. Ако ти си прав, че това е работа на провидението, аз няма да се противопоставям на съдбата си — отговори тя, дарявайки го с усмивка, от която кръвта му заигра.

Ръцете му жадуваха да я притисне до гърдите си, устните му горяха от желанието да усети меката влага на нейните, но знаеше, че в дъното на стаята стоеше прислужница, която чакаше нареждания. Една много ефикасна *duenna*, помисли си Рафаел. Освен това знаеше, че доня Консепсион беше напуснала стаята само за няколко минути. Беше излязла скоро след като Серена отвори очи, за да вземе някакви билки, от които искаше да приготви отвара за приятелката си. Той не се

съмняваше, че тя беше наредила на прислужницата да остане, за да бъде в помощ на Серена, защото не смяташе, че е редно един мъж да бъде в дамска стая. По някакъв начин той щеше да измисли нещо, за да останат сами на другия ден. Някъде в Бела Виста трябваше да се намери едно закътано място, далече от любопитни очи.

Бързо почукване на вратата стресна и двамата и им напомни, че отреденото време да бъдат заедно беше изтекло. Рафаел направи знак на прислужницата да отговори на настойчивото чукане.

— Донесох една чаша мадейра за дона Серена — сладният глас на Евита се разнесе в стаята и тя самата влезе с гъвкава грациозност. Топлият влажен въздух се насити изведнъж с тежкия ѝ парфюм. — Добре е за кръвообращението — тя приближи леглото с четирите колони, носеща в ръка стъклена чаша пълна с тъмно червено вино.

— И какво има в тази чаша? — поиска да знае Рафаел, изправяйки се в пълен ръст. Той взе чашата от ръката ѝ.

— *Las hierbas del medicina* — отвърна с враждебен тон тя, а черните ѝ очи мятаха гневни пламъци.

— Не мисля, че дона Серена има нужда от твоите лековити билки, Евита. Изпий ги ти! — нареди ѝ той, поднасяйки чашата до плътните ѝ устни, оцветени в тъмно червено.

Тя отвори устни и пое една голяма глътка, впервайки в него яростен поглед. Той отдалечи чашата от устата ѝ и тя изплю червеното вино в лицето му.

— *Gitano* — изсъска тя, сложила ръце на хълбоците си. След това плю още веднъж на пода, обърна се и напусна стаята, затръшвайки вратата след себе си.

— Добре ли си? — попита Серена и се надигна. — Какво те нарече тя?

— Циганин — отвърна рязко той, докато изтриваше виното от каменното си лице с една ленена носна кърпа, която извади от джоба на униформата си. — Вземи това и го изхвърли някъде, където никой да не може да го пие — каза той на изплашената прислужница.

— Отровно ли беше? — попита Серена със спокоен глас.

— С нея човек никога не е сигурен — каза той и уморено повдигна рамене. — Стой настрана от нея, *querida*. Ще ѝ кажа, че трябва да си намери стая в друг хан. Не е безопасно за теб тя да живее в „Златната роза“.

— Нито пък е безопасно за вещите на другите ми гости — изкоментира сухо Серена.

— За какво беше дошла тази жена? — заинтересува се дона Консепсион, която Евита едва не беше съборила при излизането си. В ръцете си носеше поднос с кана с топла вода и една чаша за билковия чай.

— Както винаги да създаде неприятности — в гласа на Рафаел се усещаше презрение.

— Ти можеш вече да си тръгваш, след като аз съм тук да се погрижа за дона Серена — каза му съпругата на губернатора с твърд тон. — Тя трябва да си почине на спокойствие след такъв ден. Утре ще имате време да се видите.

— До утре тогава — обеща Рафаел и поднесе за сбогуване ръката на Серена към устните си.

Дона Консепсион затвори плътно вратата след него и се върна до леглото, където приготви бързо прахообразната смес, която беше донесла.

— Изпий това, дете. Ще ти помогне да заспиш и да забравиш ужасите на тази вечер. И тази вещица Евита — възрастната жена подаде на Серена чашата. — Аз ще остана при теб, докато заспиш.

Изглежда, че това, което ѝ даде дона Консепсион, подейства, защото Серена се отпусна и се унесе в сън, а майчински загрижената жена остана до леглото ѝ, работейки една бродерия опъната върху малък гергеф от слонова кост.

Не разбра какво я беше събудило, но изведнъж установи, че се визира в тъмната стая. Дона Консепсион се беше оттеглила. Всички свещи, с изключение на една в най-отдалечения край на стаята, бяха загасени. Обръщайки глава, тя видя през мрежата против комари, че пламъкът на свещта се мести, все едно че някой я носи. След това разбра какво я беше събудило — слабото поскърцване на дъските под стъпките на някой, който се движеше из стаята. В стаята ѝ имаше друг човек. Тя се беше събудила при влизането му.

Сърцето ѝ подскочи от радост при мисълта, че посетителят може да е Рафаел. Тя почти изрече името му на глас, но в това време фигурата мина покрай отворения прозорец и лунната светлина очерта силуета на натрапника, беше жена. Тя остана да лежи мълчаливо и през притворените си очи наблюдаваше как посетителката отвори

гардероба и разгледа всичките рокли, които висяха в него. След като провери съдържанието, жената тихо затвори вратата, хвърли бърз поглед към леглото и се насочи към тоалетната масичка.

Сапфирените обеци, помисли си Серена, тя е дошла за моите обеци. Сигурно беше Евита. С разтуптяно сърце реши да изчака, за да разбере намеренията на жената, оставяйки я да претърси тоалетната масичка. Каквото и да търсеше, изглежда натрапницата го беше намерила. Тя се придвижи като призрак към вратата, отвори я и изчезна така безшумно, както се беше появила.

Серена стана от леглото, отмятайки мрежите и отиде към вратата. Отвори я леко и на светлината на сноп лунна светлина, проникваща през прозореца в отдалечения край на хола, видя как се затваря вратата на стаята на Евита, като че ли някой току-що беше влязъл вътре. Доволна от това, че се е убедила коя е натрапницата, Серена затвори и заключи вратата на собствената си стая. Сега трябваше да види какво беше взела Евита.

Стаята беше тъмна, с изключение на лунната светлина, хвърляща бели отблясъци върху пода. Серена отиде до мраморната камина и се опита да запали една свещ с кибритените клечки, оставени в една кутия. След многобройни опити успя да запали пламък и бързо го поднесе към една от свещите върху камината. Бързешком се приближи към тоалетната масичка и за своя изненада видя, че обеците са все още там. Нищо не липсваше. Четката ѝ за коса беше отместена и тя установи, че през нея беше прекаран гребенът, за да се съберат космите, които обикновено оставаха, а сега липсваха. Четката беше чиста, почти като нова. Защо, помисли си тя озадачена, Евита ще си прави труда да дойде през нощта в нейната стая, за да вземе няколко косъма от четката ѝ. Тя отиде към гардероба и го отвори. Провери дрехите си, нищо не липсваше. След това забеляза, че от корсажа на една от роклите беше отрязано като с ножица едно парче дантела. Смутена, Серена остави свещта на камината и безцелно се заразхожда из стаята, опитвайки се да намери разумно обяснения за действията на Евита. Колкото и да се опитваше, не успя да измисли нищо. Изглеждаше безсмислено.

Утрото вече настъпваше, когато Серена успя най-после да заспи отново. С часове се бе въртяла в леглото, опитвайки се да осмисли

странното поведение на Евита. Слънцето ярко огряваше стаята ѝ, когато отвори клепачи, натежали от сън.

— По-добре ли се чувствате, донна Серена? — поздрави я мекият мелодичен глас на съпругата на губернатора.

— Да, но май е доста късно — каза Серена, сядайки и отмятайки разпиляната руса коса от очите си.

— Бяхте изморена и се нуждаехте от почивка. А ето и прислужницата с подноса ви — обяви донна Консепсион и даде знак на момичето да остави подноса в скута на Серена, докато тя самата оправи пухените възглавници зад гърба ѝ.

Серена се усмихна при мисълта колко прекрасна беше тази жена с грижите си за другите, въпреки че можеше да разбере оплакванията на дъщерите ѝ, че тя се отнася с тях като с деца. Но тъй като никога не беше имала майка, Серена се оставяше с удоволствие да я гледат.

Тя посрббваше от горещия шоколад и се колебаеше дали да каже на любезната възрастна жена за странната нощна посетителка.

— Чувствате ли се достатъчно добре, за да излезете? — попита донна Консепсион и нареди на момичето да донесе вода за миене. — Другите са планирали развлечение, което вие на английски мисля, че наричат пикник. Такава странна дума — повдигна тя рамене. — Там долу, до реката, под върбите. Много ще е приятно, независимо от присъствието на тази жена в отсрещната стая — тя въздъхна.

— Чувствам се добре, донна Консепсион. Благодаря ви за загрижеността. Със сигурност ще дойда на пикника — отвърна Серена и се усмихна на грижовната жена. Обръщайки се към прислужницата, тя посочи гардероба. — Мисля да облека белия муселин.

— Милейди, роклята ви — възкликна младата жена, изваждайки синята коприна, украсена с дантела, от която сега беше отрязано едно парче и която Серена беше носила предишната вечер.

— Няма нищо, аз знам, че това не е твоя грешка. Ако можеш, вземи да огладиш малко белия муселин — помоли спокойно Серена, забелязвайки озадачения вид на донна Консепсион. — Има нещо, което трябва да знаете — каза Серена на възрастната жена, след като прислужницата излезе с бялата муселинена рокля в ръце. — Миналата нощ имах един посетител, който мислеше, че спя, един посетител, който отрязва едно парче дантела от роклята и взе космите, останали по

четката ми за коса. Това е всичко, което взе, но аз го намирам за много странно.

— Вие знаете кой е бил този посетител, този натрапник? — попита дона Консепсион с пребледняло лице и въпросително извити вежди.

— Да, беше Евита. Защо ѝ са тези неща? Няма никакъв смисъл.

— Всички постъпки на Евита са с определена цел — заяви дона Консепсион. С намръщено чело тя започна да обикаля стаята, опитвайки се да си спомни нещо важно.

— Но защо точно парче дантела и няколко косъма? — настоя Серена.

— Нали ви бях казвала, че в Севиля я наричаха вещицата — припомни ѝ дона Консепсион и се приближи отново до леглото. — Тя често минаваше през река Гуадалкир и отиваше в една местност, наречена Триана, не далече от Севиля. Там във варовиковите пещери живеят циганите в моята родина. Носеха се слухове, че е платила много пари на една стара циганка да я научи на техните черни магии. Кой знае, това може и да е вярно — дона Консепсион повдигна рамене. — Но аз чух, че докато е била в Хавана, е посетила лагерите на робите, дълбоко в джунглата извън града, където те практикуват своя форма на черна магия, за да се научи на техните проклетия срещу хората, които иска да премахне от пътя си. Тя не е съвсем с всички си, за нея няма граници — гласът на по-възрастната жена беше сериозен. Тя приседна на леглото и очите ѝ бяха изпълнени със загриженост.

— Но това са действия на луд човек — протестира Серена.

— Si. Вие би трябвало да се страхувате от нея, защото притежавате любовта и възхищението на мъжа, когото тя желае с цялата си душа, особено сега, когато той не се интересува от нея. Изпратете я далече от „Златната роза“ и стойте настрана от нея. Нека Божията майка ви пази — каза меко дона Консепсион и прекръсти Серена, след което извади от джоба си един сребърен медальон, закачен на нежна верижка. — Дръжте това близо до себе си, дете мое. Нека то да ви предпази от беди.

Серена усети студена тръпка, когато разбра, че дона Консепсион наистина е обезпокоена от действията на Евита. Изведнъж се оказа въввлечена в нещо извън нейното разбиране. Разликата в културата, в обичаите, в начина, по който гледат на живота, я порази с нова сила.

Как биха могли те двамата с Рафаел да създадат един съвместен живот, когато са толкова различни? Може ли страстта, дори и прекрасният екстаз, който споделят, да устои на напрежението между двама, които се опитват да създадат общ живот, но които идват от толкова различни светове? Дори и сега, помисли си тя, загледана в иконата медальон върху дланта ѝ, съзнанието ѝ не беше освободено поради любовта ѝ към Рафаел.

Мислите ѝ като че ли предизвикаха дявола, от когото всички се страхуваха. На вратата се чу бързо почукване. Тя кимна на дона Консепсион да отвори. Серена чу гласа на Евита, която каза няколко думи на испански. По-възрастната жена отвърна с твърд тон, който явно вбеси по-младата, защото тя избухна, изричайки думи, което дори и за ушите на Серена прозвуча като проклетие.

— Аз я пропъдих, но с такива като нея, човек не знае кое е по-доброто. Тя все още е така упорита, каквато беше и в Севиля, също като глезеното дете — каза дона Консепсион с неодобрение и се приближи отново до леглото, след като беше затворила плътно вратата.

— Да, а дали всичко това не е една детинска игра, с която иска да ме накара да се махна? — каза Серена, разтърсвайки къдриците си. Изведнъж реши, че нещата се изясняват и се почувства в много глупаво положение от факта, че се беше поддала на всички тези приказки за черни магии и негърски заклинания. Нейното логично английско съзнание и възпитание смяташе подобни идеи за прекалено драматични.

— Недейте да подценявате Евита, тя ще направи всичко възможно, за да постигне своето — предупреди я по-възрастната жена. — Тя знае сега, че сме наясно с нейните номера, но това ще я направи по-злобна. Пазете се от нея, мила, а аз ще се моля за вашата безопасност — дона Консепсион я потупа по ръката като дете, нуждаещо се от утеха.

— Благодаря ви, че така се грижите за мен, но може ли да ви попитам, защо заставате на моя страна срещу... срещу една от вашите сънароднички — пристраши се най-после Серена. Тя знаеше, че дона Консепсион, както повечето от испанците, не изпитваше симпатия към англичаните.

— Вие сте добър човек, дона Серена, може да се забележи в милите ви очи, сини като небето над нас. Но също така вие сте

възлюбената на Рафаел, който ми е като син. Жената, която той обича и е приел в сърцето си, аз също обичам и я приемам. Той изпита много страдания през живота си; заслужава жена, която да го обича с цялата си душа. Той вярва, че съдбата е предопределила вие двамата да бъдете заедно, независимо от всички пречки. Аз се надявам, че той е прав, че циганската му кръв му помага да прозре в бъдещето, защото когато е с вас, виждам в очите му светлина, която никога не е имало преди там. Когато е с вас, болката от живота е по-слаба и душата му е щастлива.

— Благодаря ви за тези прекрасни думи, доня Консепсион — меко каза Серена.

— Това е самата истина, *belleza* — каза по-възрастната жена с мила усмивка. — Но вашата прислужничка е вече тук с водата за къпане и аз ще ви оставя, за да можете да се облечете.

Доня Консепсион излезе и Серена стана от леглото, докато прислужницата пълнеше ваната със студена вода. Тя застана на прозореца, за да изчака да приготвят ваната. Горещината на деня вече се усещаше. Погледна надолу към ширналата се тревиста поляна, спускаща се към реката. Две познати фигури стояха под могъщите извити клони на дъбовете.

Серена изведнъж преbledня от гняв, като видя слабата женска ръка да посяга и да милва бузата на Рафаел със собственическо движение. Една потъмняла от слънцето мъжка ръка хвана китката ѝ и нежно я отмести от лицето си.

Когато той се обърна, Евита отметна назад дългите си черни коси с предизвикателен жест и му извика нещо на испански. Серена разпозна само думата *querido*, мъжки род на думата, която имаше такова специално значение за тях. Тя почувства как това, че са я изrekli устните на Евита, я осквернява.

— Побързай, трябва бързо да се изкъпя и облека — каза тя на прислужницата, събличайки нощницата си. Евита нямаше намерение да престане да причинява неприятности. В действителност Серена се опасяваше, че най-лошото тепърва предстои.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Дълги снопове златиста слънчева светлина проникваха през клоните на дъбовете и хвърляха шарена сянка върху ленената покривка, постлана на голямата маса, която, слугите бяха изнесли на поляната. Въпреки че щяха да обядват без официалности на чист въздух, както беше обявила домакинята, Серена забеляза, че масата е наредена със сребърни прибори и порцелан. Тя се усмихна и се запъти по алеята, образувана между дъбовете, да пресрещне другите, които се връщаха от разходка из градината.

— Лейди Марстън, колко прекрасна е роклята ви и колко е модерна — забеляза домакинята им госпожа Мултри, докато посочваше на останалите местата им около дългата маса. — Миналата седмица получих едно модно списание от Лондон и в него имаше подобни рокли. Изглеждат много леки и прохладни. Ще трябва да поръчам на шивачката си да ми ушие една. Те са толкова подходящи за топлото време във Флорида.

— Благодаря ви. Наистина този модел е много подходящ за климата — съгласи се Серена и намери мястото си до Рафаел. Чисто бялата рокля, ушита от прозрачен индийски муселин, беше едно малко удоволствие в тази влажна горещина. Тя си обеща мислено да даде на Тенси специален подарък, че я направи така бързо по модела от същото модно списание от Лондон, за което спомена домакинята й. Можеше само да се надява, че тази мода ще се задържи, защото за климата във Флорида тежките брокати и сатени бяха много неподходящи.

— Скъпа Серена, изглеждате като рисунка на Рейнолдс^[1] — изкоментира сър Елстън от другия край на масата. — Нека да си помисля, може да бъде наречена „Една английска дама с големи качества далече от дома си“. Не сте ли съгласен с мен, капитан Агилера? — той се обърна с цинична усмивка към Рафаел.

— Наистина дама с високи качества, но не и далече от дома си. Мисля, че тя изглежда съвсем като у дома си във Флорида. Тя цъфти като другите рози пренесени от Англия, които току-що видяхме в

очарователната градина на нашите домакини — отвърна Рафаел със своя богат, дълбок глас. Обръщайки се към Серена, той повдигна ръката ѝ, която лежеше върху ленената покривка и помилва леко пръстите ѝ със своите устни.

Прекрасното усещане на желание я изпълни при това леко докосване на устните му до кожата ѝ. Поглеждайки към него, в тези тъмни блестящи испански очи, които сякаш се любеха с нея, докосвайки я навсякъде, поглъщайки я със сила, Серена усети как във вените ѝ потече топла струя. В този кратък момент, когато очите им се срещнаха, светът престана да съществува за тях. Всичко друго беше изчезнало.

— Колко странно, че можеш да кажеш такова нещо, когато аз самата намерих няколко рози, които бяха увехнали от горещината този следобед. Те нямат — как го казвате на английски — съпротивителни сили — дрезгавият глас на Евита разпръсна очарованието и позволи на другите да заговорят едновременно, за да прикрият смущението си от безсрамната страст, която бяха демонстрирали Рафаел и Серена. Само Евита не се смути, а изпадна в ярост, която накара очите ѝ да се присвият, докато беше втренчила поглед с неприкрита омраза в съперницата си.

Остатъкът от следобеда премина в мързеливо хранене с много блюда и различни хубави вина. През цялото време, докато говореше и се смееше с другите гости, Серена усещаше върху себе си критичния поглед на тези студени гневни очи. Евита беше необикновено мълчалива, ядеше малко и пиеше една след друга чаши с вино, но не изглеждаше пияна. Тя просто наблюдаваше Серена като котка, която дебне плячката си, търсейки слабите ѝ места.

— Не ѝ доставяй удоволствието да разбере, че те притеснява — промърмори Рафаел, навеждайки се близо до нея. В това време слугите донесоха няколко богати десерта и пресни плодове, покрити със сметана, които щяха да се сервират с шампанското.

— Но, как... как разбра? — попита Серена изненадана. Мислеше, че успешно прикрива смущението си, предизвикано от втренчения, пълен с омраза, поглед на Евита.

— Аз те познавам, моя студена английска роза, аз виждам зад съвършената любезна фасада на срамежлива чувствителна жена, зад аристократичното държание. Но ти не трябва повече да се страхуваш,

защото аз ще бъда с теб — думите, произнесени със слаб акцент, действаха като ободряващ дъжд на зажадняла душа.

— Капитан Агилера, разбрах, че виртуозно свирите на китара, маркизата ми каза. Също така разбрах, че нашата маркиза, от своя страна, е съвършена танцьорка на фламенко — вметна сър Елстън сред потока от разговори. — Може ли, докато всички ние си почиваме след този прекрасен обяд, да ви помолим да ни посвирите, за да се насладим на изкуството на вашата страна — блясъкът в очите му подсказа на Серена, че той се опитва да причини нови неприятности.

— За мен ще бъде удоволствие — каза Евита със студен дрезгав глас. Тонът ѝ показваше, че приема предизвикателството.

Рафаел се поколеба, но когато Джон Мултри и жена му се присъединиха към тази молба, той повдигна елегантно рамене.

— Ако искате да слушате как свиря, за да потанцува маркизата, тогава естествено ще го направя — прие той и сведе с грациозно движение гладко сресаната си глава.

От реката повя лек ветрец. Слънцето беше ниско на хоризонта и огряваше испанския мъх, висящ от клоните на дъбовете, създавайки впечатлението, че са поръбени с дантела. Те станаха от масата и слугите, облечени в ливреи, пренесоха столовете им долу на брега на реката, до едно равно място, където мъхът изглеждаше добре отъпкан и където Евита можеше да танцува.

Отмествайки стола, Рафаел седна на високата трева с гръб към реката и с лице към останалите, които бяха насядали в полукръг пред него. Серена видя, че донна Консепсион е седнала на съседния стол и ѝ се усмихна мило. По-възрастната жена я погледна с безпокойство и я потупа успокоително по ръката.

— Чувал съм, че този танц може да стане доста буен — заяви сър Елстън, който придърпа стола си, за да седне от другата страна на Серена.

— Но нима не се надявате точно на това, Елстън? — попита сухо Серена. — Тогава ние, англичаните, ще покажем колко сме уверени и спокойни.

— Скъпа моя Серена, придавате доста злобен смисъл на думите ми — отвърна сър Елстън с явна подигравка в гласа си.

— Може би, защото сте ми съвсем ясен — отговори Серена и раздвижи ветрилото си, за да отпъди едно насекомо, характерно за

Флорида. Искаше ѝ се да може със същата лекота да пропъди и Елстън.

След това всички разговори затихнаха, когато Рафаел докосна струните на китарата. Първите акорди бяха тъжни и печални, но Евита, отдалечена на няколко крачки, изглежда ги разпозна. Бавно, с усиливането на музиката, тя започна да се движи. Първо краката ѝ изпълниха няколко бързи сложни стъпки, след това ръцете и тялото ѝ направиха красиви плавни движения, които човек наблюдаваше с наслада.

Както всички останали, и Серена се поддаде на очарованието на музиката и на грациозността на Евита. Дългите лъчи на залязващото слънце падаха върху черната копринена дреха и блестящите коси и тя наподобяваше гъвкава женска пантера, дошла тук, привлечена от музиката, от зелените блатата, ограждащи ливадата на Мултри.

Очите на Серена се местеха от плавните движения на Евита към Рафаел. Той свиреше напълно съсредоточен, с наведена глава и пръстите му летяха по струните. Песента ѝ беше непозната, но страстният ѝ ритъм я увличаше, запалваше един пламък, който караше тялото ѝ да копнее за тези силни, мургави ръце. Споменът за усещанията ѝ, когато я милваха тези чувствени всезнаещи пръсти, накара сърцето ѝ бясно да подскочи в гърдите.

Публиката седеше омагьосана, докато залезът най-напред оцвети небето в яркочервено и след това в розово-виолетово, а Рафаел продължаваше да свири и Евита да танцува. Тяхната хармония, като че ли се засилваше, докато преминаваха от една страстна песен към друга, без да говорят. Той завършваше една балада с шумни акорди и веднага започваше друга. Тя го следваше, грациозното ѝ тяло пресъздаваше музиката. Той подчертаваше стъпките ѝ по твърдата земя като почукваше по кутията на китарата с кокалчетата на пръстите си. Между тях съществуваше невидима, но сложна връзка и той успяваше със своята китара да изрази движенията на танца.

Наблюдавайки тяхната хармония, Серена беше обзета от нарастващо отчаяние. Само мъж и жена, които се познават интимно, могат да пресъздадат музиката по такъв страстен начин. Как изобщо е могла да си мисли, че всичко между тях е свършило? Те споделяха една и съща дарба да изразяват емоции в музика и танц. Каква ли силна връзка трябва да е това? Обхвана я ужасно, горчиво самосъжаление.

— Бих казал, че те двамата са доста страстна двойка — промълви сър Елстън, навеждайки се към ухото на Серена. — Изглежда почти, като че ли наблюдаваме един интимен акт.

Серена здраво стисна ръце в скута си, без да може да отговори на Елстън или да пляска като испанците в такт. Тя се опита да скрие колко е нещастна от останалите, като се втренчи право напред и се направи, че не е чула коментара му.

Когато тропическият полумрак се сгъсти около тях, слугите донесоха запалени факли в поставки от ковано желязо, които наредиха на земята, за да осветят изпълнителите и да прогонят насекомите, които след залязването на слънцето ставаха много нападателни.

Серена знаеше, че представлението на фламенко можеше да продължи часове, докато изпълнителите се изтощят. Считаше се, че при пълното си изтощение, изпълнителите могат да усетят *duende*, абсолютно вдъхновение. Публиката беше запленена, но испанците демонстрираха по-буйно ентусиазма си. Един от испанските офицери се беше измъкнал, за да вземе още една китара и сега се присъедини към Рафаел, свирейки драматичната музика. Щом го чу, Евита се усмихна победоносно, и отмятайки назад дългата си черна коса извика:

— *Ole!* — гласът ѝ се понесе към звездното небе.

Серена усети, че изпълнението смени темпото си. Движенията на Евита станаха по-чувствени, а очите ѝ придобиха диво, почти фатално изражение. Придвижвайки се с грациозно движение към Рафаел, тя издърпа китарата от ръцете му. Засвири буйно известно време, след което я хвърли на един от испанските офицери. Рафаел се изправи на крака и тя застана пред него, полата ѝ се поклащаше чувствено, докато движеше въртеливо хълбоците си с явно предизвикателство. Той остана за момент огрян от светлината на факлите.

Серена чу как дона Консепсион ахна, когато Евита направи движения като бик, готов да нападне. По някакъв начин тя успя да пресъздаде тези движения в един чувствен балет, с който едновременно се подиграваше и предизвикваше Рафаел, мъжа, матадора. След това се завъртя, използвайки полата си както матадора пелерината, дразнейки го все едно, че той е бика.

— *Toro!* — подигра се тя, наричайки го бик, докато размахваше полата си, правейки с бедрата си недвусмислени движения, стари като

света.

Те всички затаиха дъх в очакване на неговата реакция. Серена усети, че дори и сър Елстън беше изваден от обичайната си цинична летаргия. Той също се наведе напред като другите, усещайки, че пред очите им се разиграва нещо повече от обикновен танц. Серена наблюдаваше и усещаше как болката в сърцето ѝ става така силна и разяждаща, че се наложи да притисне ръката си към гърдите.

Рафаел се придвижи с бързо гъвкаво движение, което сигурно е демонстрирал и на арената. Докато Евита танцуваше предизвиквайки го, той я завъртя така, че в един момент тя се оказа притисната до тялото му и студеният ѝ черен очи хвърлиха победоносен поглед на Серена. След това, с друго плавно движение, той я наведе над ръката си, като че ли искаше да я дари с пламенна целувка, но вместо това ръцете му се увиха около врата ѝ и той я бутна на земята. Зашеметена, тя остана да лежи известно време, а на лицето ѝ се изписа недоверие като видя, че той се запътва към Серена.

— Върви с него, танцувай с него — настойчиво прошепна дона Консепсион, притиснала настойчиво с ръката си ръката на Серена.

Един лъч светлина освети фините аристократични черти на мургавето слабо лице на Рафаел, който се приближаваше. Трепереща, тя се изправи, привлечена от влажните черни испански очи, които я изгаряха, предизвикваха, поглъщаха. Сърцето ѝ заби бързо. Той протегна към нея силната си мургава ръка с елегантен жест. Тя тръгна към него, подчинена на чужда воля. Музиката, свирена от испанския офицер, придоби плавен чувствен ритъм, който възпламени кръвта ѝ.

— *Querida* — прошепна той, усещайки бързия ѝ пулс в китката. Разбра битката, която се водеше в нежното тяло на любимата жена, която се опитваше да преодолее вродената си срамежливост, за да изпълни танца с него и изпита благоговейна радост.

Тя тръгна с него към музиката, а прозрачната рокля беше като облак около тялото ѝ. Евита беше изчезнала в сенките, за да наблюдава, изпълнена с убийствена омраза. Затваряйки съзнанието си за всичко друго, освен Рафаел, Серена се опита да следва ритъма на китарата. Изведнъж ѝ се стори, че си припомня стъпките и движенията на един танц, който е умеела да танцува... преди много време.

Зашеметен, Рафаел гледаше как Серена изпълнява сложните движения на древен испански танц. Привлечен от неотразимата

красота на златната руса коса, блестяща на светлината на факлите, от грациозното полюляване на фигурата ѝ, което притежаваше чувственост, но също така и изящество, което липсваше на движенията на Евита, той се присъедини към нея.

Тънки мургави мъжки ръце докосваха меки, бели като слонова кост, женски ръце с кратки милувки, след което се отдръпваха, а стройната му гъвкава фигура правеше любовни движения само на сантиметри от грациозните бедра, които го закачаха и предизвикваха. Прелъстителният ритъм на музиката, обсебващото чувство, че по някакъв странен начин те са танцували и преди така на светлината на факлите, правеше танца им сърцераздирателно печален.

Кръвта на Серена се сгорещи от желание. Тя се движеше под звуците на китарата и знаеше, че не е лейди Марстън, а друга жена, жена, която можеше да потъне в един настойчив, изразителен мъжки поглед. Едно дивно създание, което се наслаждаваше на факта, че възбужда този горд мъж, който се въртеше около нея, с обожание изписано върху мургавото слабо лице. Тя чу как останали ахнаха изумени, но това беше като шум на далечно море. Нямаше значение какво си мислят, защото в тази знойна тропическа нощ, под луната и звездите тя се чувстваше така жива, както не беше се чувствала от самото си раждане.

Когато музиката премина в кресчендо, Рафаел я дръпна към себе си, притискайки заоблените ѝ форми към стройното си тяло. Горещите му устни първо намериха пулсиращата извивка на шията ѝ, а след това покриха устните ѝ с такава сила, че тя трябваше да се облегне на него. Останалата част от света престана да съществува; цялата вселена се събра в неговата прегръдка, в горещата сладост на устните му.

В мъгла, като събудени от сън, те чуха изпълнените с възхищение викове на останалите — олето на испанците, които станаха на крака, за да ги аплодират. Рафаел повдигна главата си и нежно ѝ се усмихна. След това притисна устни до ръката ѝ и леко се отмести, за да се поклони в нейната посока, като че ли те двамата бяха артисти на сцена.

Вземайки пример от него, Серена също направи дълбок поклон, за да благодари за аплодисментите. Изправяйки главата си, тя видя зашеметеното изражение върху лицето на сър Елстън, а когато Евита излезе от сянката на дъбовете в светлината на факлите, погледът на Серена срещна враждебните черни очи, изпълнени с омраза и злоба.

— *Bravo*, лейди Марстън! Тази вечер танцувахте като истинска испанка. Никога не съм виждал фламенко да се танцува с такава грация — заяви губернатор Зеспедес ентусиазирано. — Не съм имал представа, че вие сте така добре запозната с нашето изкуство.

Серена усмихнато му благодари, мислейки си, че той не е единственият изненадан от нейното умение. Откъде беше дошло то, не ѝ беше ясно, освен ако не се бе родило под влияние на музиката и на силното излъчване на Рафаел като неин партньор. Беше също, като че ли се бяха любили. Кръвта ѝ още пулсираше от незадоволен копнеж.

— В полунощ, когато другите си легнат, ела там, където е привързан кораба — бързо прошепна Рафаел в ухото ѝ, когато тръгнаха към къщата заедно с другите.

Поглеждайки към него, тя забеляза огъня на желанието в любимите тъмни очи. И за него е било същото, разбра тя. Духът ѝ се повдигна при мисълта за предстоящата среща. След което бяха разделени от дъщерите на Зеспедес, които дойдоха да я поздравят за изпълнението.

— Вие двамата бяхте прекрасни — каза ентусиазирано Доминга, а до нея бе застанал млад офицер от ирландския полк.

Серена започна разговор с младата двойка, докато се приближаваха към къщата. След като прошепна съобщението си, Рафаел се беше присъединил към Джон Мултри и губернатора, и заедно с тях отиде в библиотеката да пийнат бренди, да изпуснат по една лула и да обсъдят за кой ли път оттеглянето на англичаните от Свети Августин. Този въпрос възникваше винаги щом се съберяха двамата губернатори.

Серена се извини на другите, които решиха да поиграят вист в гостната. Вечерта се беше оказала вълнуваща за нея и тя искаше да прекара известно време сама, за да сложи разбърканите си мисли в ред, преди нощната ѝ среща с Рафаел. Тя се надяваше, че той има някакъв план, въпреки че беше озадачена от избора на мястото.

— Вие нямате желание да бъдете с другите? — дрезгав женски глас се разнесе от сенките на хола, когато Серена стигна до вратата на стаята си.

— Не, а изглежда, че и вие също, нали — студено каза тя, обръщайки се с лице към Евита. Светлината от лампата, поставена върху масата в хола, хвърляше дълги сенки върху лицето ѝ.

— Може би вместо това ще се срещнете с любовник? — изказа размишленията си на глас Евита, а странните ѝ студени черни очи я пронизваха през разстоянието, което ги делеше.

— Това, бих казала, че не е ваша работа — отвърна Серена и се обърна, за да влезе в стаята си.

— Ти никога няма да можеш да го задържиш, англичанке — изсъска Евита и бързо мина през хола, за да хване Серена за ръката. — Аз ще се погрижа за това — през плата на роклята пръстите ѝ се впиха в кожата на Серена.

— Махнете ръката си от мен — каза Серена с презрителния глас на английска аристократка.

— Аз имам мощ, магия, за които ти нямаш и представа, англичанке — продължи Евита, но пусна ръката ѝ. — Той ми принадлежеше и винаги ще ми принадлежи. Между нас има неща, които ти изобщо не можеш да си представиш, моя студена, префинена лейди Марстън. Той много скоро ще се отегчи от студената вода, която тече във вените ти. Ледената дама от Свети Августин никога няма да задържи подобен мъж. Ти си само една интригуваща новост за него, с твоята жълта коса и сини очи, но когато задоволи любопитството си, той ще се върне към тези, които са като него. Той ще те захвърли без прощален поглед. Ти ще видиш, той ще се върне при мен — звукът от налудничавия смях на Евита продължаваше да кънти в ушите ѝ, когато влезе бързешком в стаята.

Серена заключи след себе си вратата и остана известно време неподвижна, дишайки учестено, разкъсвана от противоречиви чувства. Маркизата наистина беше луда, но тя притежаваше едно коварство, което я плашеше. Дона Консепсион я беше предупредила, че за Евита не съществуваха граници. Тя се опасяваше, че проникателната жена може да се окаже права. Една част от нея искаше да се махне от тази къща, да напусне Свети Августин и да избяга от странния обрат, който беше поел живота ѝ. Как би могла да продължи да живее до края на живота си сред тези хора, които бяха така различни във всяко отношение? Разхождайки се из стаята, тя си помисли как щеше да се почувства, след като всички англичани напуснат колонията. Беше започнала да обича дона Консепсион и дъщерите ѝ, но да остане да живее в Свети Августин като испанска гражданка щеше да изисква абсолютна промяна на живота ѝ.

Отиде до отворения прозорец и се загледа навън в лунната светлина към реката, която проблясваше, към привързания на пристана кораб.

Ако отидеше тази вечер при него, дали щяха да останат без значение нещастията, които ѝ носеше бъдещето? Тя потрепери, независимо от горещината на лятната нощ. Заплахите на Евита бяха изразили и нейните страхове, че това, което беше между нея и Рафаел, нямаше да продължи дълго, че още веднъж щеше да се довери на мъж и щеше да бъде измамена в очакванията си. Какво трябваше да направи? Трябваше ли да напусне Рафаел, мъжа, когото беше започнала да обича така както не беше мислила, че ще обича някого. Любовта ѝ към него беше силна, но инстинктът ѝ за съхранение също беше силен. Кой щеше да надделее?

Тя погледна към часовника върху камината, поставен между две високи свещи, запалени от прислужницата. Оставаше един час до полунощ, само един час до срещата, която беше обещала на Рафаел. Дали можеше да отиде при него, отхвърляйки съмненията си и да му се довери, че няма да я изостави? Или щеше да се постави в глупавото положение да позволи на един мъж да контролира отново живота ѝ? Дали можеше да прекара една нощ в ръцете му, една любовна нощ, с която можеше да заплати останалата част от живота си, ако предсказанията на Евита се сбъднеха?

[1] Сър Джошуа Рейнолдс (1723–1792) — английски художник, станал първия президент на Кралската академия, известен най-вече с портретите си. — Б.пр. ↑

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Когато часовникът на втория етаж на Бела Виста удари полунощ, Серена все още беше разкъсвана от нерешителност. Беше се разхождала из стаята като пленено животно толкова дълго, че ѝ се струваше, че ще полудее. Сега, застанала отново до прозореца, броеше ударите на часовника.

Ярката тропическа луна осветяваше поляната, простираща се до реката, белите лунни лъчи образуваха сребърни паяжини от испанския мъх, който покриваше клоните на дъбовете. Елегантният силует на високата мачта на платнохода се очертаваше на фона на луната.

Докато стоеше неподвижна до прозореца, я обзе до болка мъката, че ударите, които досега животът ѝ бе нанесъл, ѝ пречеха да последва сърцето си. Инстинктът ѝ за оцеляване се оказа по-силен. Нямахме да се срещне с Рафаел тази нощ под пълната луна, нито която и да е друга нощ. При първите утринни лъчи щеше да се върне в Свети Августин. Щеше да се опита да намери купувач за „Златната роза“ и за плантацията на остров Анастасия. Нямахме да има достатъчно пари, за да започне всичко отначало, но може би щеше да успее да купи малка гостилница на Бахамите. „Златната роза“ щеше да съществува отново в тази британска колония.

Думите на Евита бяха верни, помисли си Серена с болка в сърцето. За Рафаел тя беше нещо необичайно, нещо интересно за момента, но след като новото се изхаби, нима натискът на различните им култури нямаше да го разколебае, дори да се измори от нея? По-добре да си тръгне, докато той все още мисли за нея със страст, отколкото да види тези изразителни испански очи да я гледат хладно, така както беше станало със Сесил. Не би могла да го понесе, този път раната щеше да бъде смъртоносна. Оттегляйки се с достойнство, поне щеше да запази спомена за голямата си любов.

Леко, бързо почукване на вратата на спалнята ѝ, я откъсна от прозореца и от меланхоличните ѝ мисли. С очи, пълни със сълзи, от които почти не виждаше, Серена се приближи до вратата и я откряхна леко.

— Пусни ме вътре, *querida* — заповяда ѝ студеният глас на Рафаел.

— Моля те... моля те, по-добре ще бъде ако си тръгнеш — каза Серена, запъвайки се на думите.

— По-добре за кого, *querida*? Със сигурност не и за мен, а също и за теб. Вярвам в това с цялото си сърце. Престани с тези глупости и отвори вратата или аз ще я отворя със сила.

Тя бавно отвори тежката дъбова врата, защото знаеше, че не се шегува. Той влезе с бързи целеустремени стъпки и блъсна вратата зад себе си.

— За какво е всичко това? Защо не дойде на срещата? — той се приближи към мястото, където беше застанала. Беше склонила ръцете пред себе си в отбранителен жест. — Защо са тези сълзи? — попита я нежно и помилва бузата ѝ с пръст.

— Това не може... не може да стане — отвърна тя с треперещи устни и извърна очи от настойчивия му поглед. — Аз ще си тръгна оттук и от Свети Августин. След две седмици ще отплува един британски кораб. Ще продам всичко, защото е безнадеждно. Ти трябва да разбереш, че не би могло да стане. Това е само една налудничава фантазия, която ни заслепява и не ни позволява да видим истината — че това, което е между нас, е съвсем невъзможно.

— И защо е всичко това, *querida*? — каза с дрезгав шепот той и се наведе, за да докосне с устни нейните. — Ти знаеш, че не можеш да ме напуснеш. Защо трябва да мислиш за подобни глупости, да продадеш всичко, което си постигнала с такъв труд през последните години? Какво те накара да изпаднеш в такова отчаяно настроение, за да мислиш за бягство?

— Ние сме толкова различни — въздъхна тя, като не искаше да се поддава на нежните му целувки, които бяха предназначени да приспят разума ѝ и тя да слуша само сърцето си.

— Затова ли плачеш, защото сме толкова различни? — закачи я той и я дръпна към себе си. За да сломи защитната преграда, която тя издигаше между тях, той я прегърна и нежно зацелува къдриците по слепоочията ѝ, проследи с език извивката на ухото ѝ. Серена едва успяваше да се пребори с неудържимия копнеж да бъде близо до него.

— Това не е честно, ти не си честен — промърмори тя в извивката на шията му.

— Кога любовта е честна, *alma mia*? Любовта просто се ражда — при поглед, при докосване, а някои са особено ощастливени от съдбата да срещнат този, който ще отвърне на любовта им — прошепна той с глас, дрезгав от глад и желание. — Ние трябва да сме благодарни, че ни е било позволено да свържем съдбите си.

— Но, аз съм изплашена — промълви тя, допряла устни до пулсиращата вена на врата му.

— Изплашена от какво, моя срамежлива роза? Тази нощ ти не прояви нито свенливост, нито фалшив срам, докато танцуваше с такава страст — напомни ѝ той меко и помилва гърба ѝ с познатото нежно движение.

— Опасявам се от това, към което ни води съдбата. Какво ще се случи, когато вълненията затихнат, новите неща изчезнат? Какво друго ще остане, освен съжаления? — промълви тя все още скрила глава на гърдите му. Как би могла да се откаже от това прекрасно чувство да му принадлежи, което усещаше, когато я държеше така близо до сърцето си?

— Погледни ме, *querida* — заповяда ѝ той, отдръпвайки се леко назад, за да може да обхване брадичката ѝ с топлата си силна ръка и да я накара да го погледне в очите.

На слабата светлина на свещите върху камината черните му като ебонит орбити изглеждаха магнетични, пронизващи. Тръпка премина през нея, като видя нежния пламък, който гореше в тези тъмни испански очи.

— За нас, *alma mia, la emocion, la pasion* — вълнението, страстта никога няма да умрат, чак до вечността — гласът му беше плътен, леко треперещ от дълбочината на неговите чувства. — Не може да има съжаления за това, че си изживял пълноценно живота си. Запомни, ако човек знае и дава любовта си, без да държи сметка за цената, то тогава той няма да съжалява за нищо.

Самотата и объркването ѝ се сляха заедно с един изблик на завладяващ копнеж, че всичко, което казваше така уверено той, е истина.

— Аз... аз така искам да ти повярвам — отвърна колебливо тя, разкъсвана от противоречиви чувства, а сълзите ѝ блестяха по бледото сърцевидно лице.

— Ела, аз ще ти покажа какъв би могъл да бъде животът ни заедно — той я хвана за ръката и тръгна към вратата.

— Какво искаш да кажеш? — попита Серена, озадачена от бързата промяна на настроението му.

— Не питай, *querida*, просто приеми нещата. Вярвай ми — каза той кратко и гласът му стана по-твърд. В проникателните черни очи, които гледаха към нея в светлината на свещите, се четеше непоколебима решителност. — Ако не дойдеш доброволно, аз ще те занеса, без да ме е грижа кой ще ни види. Ако твоят мил приятел сър Елстън ни види, или онази вещица Евита, с репутацията ти в Свети Августин е свършено. Тогава ще ми позволиш да те направя почтена жена като се ожения за теб, за да възстановя репутацията ти — чувствената му уста се изви в подигравателна усмивка, защото видя, че думите му ѝ направиха впечатление.

Вроденото ѝ английско отвращение към драматични сцени, както и собствената ѝ свенливост, станаха причина за съгласието ѝ да го придружи. Знаеше, че няма да се поколебае да изпълни заплахата си. Една разходка под дърветата на лунна светлина беше за предпочитане от подобно драматично излизане, което щеше да привлече вниманието на Евита и да подхрани пламъците на омразата у тази побъркана жена. Театралните изяви тази вечер ѝ бяха предостатъчни.

Те се промъкнаха като две сенки надолу по стълбите, през фойето, покрай играчите на карти, които нищо не забелязаха. Рафаел я поведе през градината на кухнята, надолу по пътеката към реката със сигурните стъпки на голяма гъвкава котка. Той вървеше малко пред нея и държеше здраво ръката ѝ в своята. Отражението на светлината върху начупените мидени черупки по пътя беше като маяк, който ги водеше към реката.

— Къде отиваме?

— Там — отвърна той, спирайки се под извитите клони на огромен дъб. — „*La Sonata*“.

Едномачтовият платноход се поклащаше леко на котвата си в черното като нощта море. Издълженият му силует се очертаваше на лунната светлина. Но сега имаше нещо различно във вида на кораба, забеляза Серена. Платната му бяха опънати. Когато се приближиха, успя да забележи движение върху палубата, като че ли моряците очакваха заповеди.

— Твой ли е? — обърна се тя с изненада към него.

— Да, „*La Sonata*“. Дългият му бушприт ни позволява да имаме повече платна, а това ни дава възможност да маневрираме при подходящи ветрове в канали и заливи, където не могат да влязат бригантините^[1]. Както знаеш, корабите на три държави плуват около бреговете на Флорида с надеждата да пленят кораб от испанската флотилия. „*La Sonata*“ е много полезна за откриване на тайни канали и заливи, където се крият враговете на испанците в очакване на плячка. Аз съм горд да ѝ бъда капитан. Моят екипаж я докара дотук от Свети Августин, за да мога да бъда с теб и компанията на губернатора. Ела, от доста време искам да ти я покажа — в очите му блестеше гордост, докато я водеше по дървения пристан към мястото, където беше завързана малка гребна лодка.

— Ще отидем до кораба с това? — ужасена попита Серена, като първо погледна надолу към подскачащата върху вълните лодка и след това към роклята си.

— Освен ако не предпочиташ да плуваш? — попита я той и лека усмивка изви чувствените му устни. Белите му зъби блеснаха и той заприлича на пират. — Няма нещо, което да се сравни с едно плуване под лунна светлина в гореща лятна нощ.

— Аз мисля, че мога да видя добре лодката и оттук — каза сковано Серена.

— „*La Sonata*“ не е просто лодка, *querida* — въздъхна Рафаел раздражено. — Стига толкова обсъждания — той я вдигна и преди тя да успее да се противопостави и да се вкопчи в него изненадана и уплашена, я пусна безцеремонно в малката лодка. След това разви въжето от желязната кука и скочи грациозно до нея.

— Моля те, не мога да плувам — ахна Серена, когато малката лодка се разлюля под тежестта на тялото му.

— Ясно. Е, тогава ще трябва да разчиташ на мен да не те потопя — каза ѝ Рафаел и се ухили, заемайки мястото до греблата. С дълбоки загребвания започна да отдалечава лодката от пристана.

— На теб явно ти доставя удоволствие да ме плашиш — обвини го тя, хванала се здраво за двата борда на лодката.

— *Si*, трябва да си призная, че е така, защото сега ти си изцяло в ръцете ми — той се шегуваше с обич, без да ѝ се присмива. — Мислех, че никога няма да видя студената лейди Марстън да изгуби контрол.

Какво удоволствие е да узная, че има неща, които не можеш да правиш, *querida*, и както всички нас, и ти не си абсолютно свършена. Каква радост ще бъде да те науча да плуваш, а и още колко много прекрасни неща искам да те науча — смехът му беше дълбок и топъл, наблюдавайки ядосаното ѝ лице. Тя приличаше на упоритото дете, опитвайки да не показва страха си, докато се отдалечаваха с малката лодка от брега.

— Защо никога не си се научила да плуваш? — попита Рафаел като се приближиха до платнохода. Моряците на борда вече спускаха въжената стълба, по която да се изкатерят на палубата.

— Никой не се погрижи да ме научи — отвърна тя, поглеждайки с ужас как се приближават до кораба, а лодката подскача в опасна близост до корпуса му.

Тъга и разбиране преминаха по мургавите горди черти на Рафаел, като усети самотата, която се криеше зад тези думи. Изведнъж му стана ясно нежеланието ѝ да отвори доверчиво сърцето си. Никой досега не се беше грижил за нея, тя е била едно самотно дете, превърнало се в резервирана, самотна жена. Не опознала любовта, тя се страхуваше от такива завладяващи емоции и не вярваше, че някой може да изпитва дълбоки чувства към нея. Той усети пристъп на гняв към онези хора в живота ѝ, които така изцяло я бяха предали, че бяха унищожили способността ѝ да се довери на когото и да било.

Един от моряците им извика нещо, когато се приближиха до висещата въжена стълба. Тъй като говореше на испански, Серена не го разбра, но жестовите, с които сочеше стълбата, бяха красноречиви.

— Аз ще задържа лодката неподвижна, *querida* — инструктира я Рафаел със спокоен твърд глас, защото виждаше колко е уплашена. — Събери полата си с една ръка и се хвани за стълбата. Нищо няма да ти се случи. Дори и да паднеш, аз ще се хвърля след теб и няма да допусна да потънеш. Хайде, стани — нареди ѝ той.

Нещо в нея откликна на гласа му, на спокойствието му, въпреки че беше едновременно ядосана и изплашена. Тя се изправи бавно и се хвана за въжената стълба. Погледът на Рафаел я уверяваше, че не трябва да се страхува. Тя прибра полата си и успя да постави крака си на първата хлъзгава въжена преграда.

— *Виепо*, справяш се добре, просто поставяй единия крак след другия — дълбокият му глас я окуражи и тя бавно се закатери по

люлеещата се стълба към лъскавата палуба на платнохода.

Преди да направи и три стъпки, силни ръце от горе я хванаха и я издигнаха на твърдата палуба на кораба. На светлината на луната и фенерите усети как настойчиво я разглеждаха дузина тъмни очи. И тя с облекчение чу гласа на Рафаел зад себе си.

— *Bienvenido, Capitan*^[2] — мъжът с прошарена коса, който ѝ беше помогнал, поздрави Рафаел.

Рафаел се обърна към хората си с няколко кратки думи, след което взе ръката на Серена и промълви:

— Сега ще се оттеглим в моята кабина. Оттук, през вратата — той я поведе по палубата към вратата, която водеше навътре и после по един тъмен коридор.

Какво правеше посред нощ на борда на един испански кораб? Изведнъж я обзе умора. Защо не бе настояла да разбере къде ще отидат, след като напуснаха къщата. Не можеше да повярва, че бе допуснала за пореден път магнетичното присъствие на Рафаел да я заслепи.

Малката кабина беше обзаведена луксозно с легло, вградено в една ниша, бюро от орехово дърво с дърворезба, завинтено за пода, правоъгълна дъбова маса с пречки от ковано желязо и два испански стола с високи облегалки, тапицирани с кожа с цвят на червено бургундско вино.

Серена застана в средата на стаята и установи, че за първи път се намира в стая, обзаведена от него, в която се усещаше присъствието на мъж. Имаше нещо определено испанско в кабината, подсилено от свещника и скрина с дърворезба, украсен в стил, за който донна Консепсион ѝ беше казала, че се нарича мудейар. Тя ѝ обясни, че това беше характерно муриш^[3] влияние върху изкуството в Андалусия. Беше странно, но ѝ се стори, че го е виждала и преди. Но тъй като никога не беше ходила в Испания, ѝ беше ясно, че не е възможно.

— Харесва ли ти, *querida*? — попита Рафаел и застана до нея, прихващайки с ръце раменете ѝ, докосвайки леко с устни копринените ѝ коси.

— Да, защото е твое — отвърна меко тя и се загледа през няколкото остъклени отвора, разположени в края на кабината зад бюрото. Луната светеше през стъклото, танцувайки из тъмната стая,

осветена само от една дебела восъчна свещ в черен свещник от ковано желязо.

— Толкова често си те представях тук, докато плувахме от Хавана към Свети Августин. Чудех се дали все още си в колонията, или си се върнала обратно в Англия със съпруга си, както много други англичани. Много пъти съжалявах, че не постъпих като пират онзи ден на борда на „Бристол“ и не те плених. Да те оставя с твоя съпруг, беше едно от най-трудните решения, които съм взимал в живота си — промълви той в златистата коса, която така обичаше и дъхът му погали ухото ѝ.

— Колко по-различно щеше да бъде всичко, ако го беше направил — каза Серена с въздишка.

— Може би така ни е било писано, *querida*. По-добре да не се опитваме да разпитваме провидението. Моята циганска кръв ми казва, че за всичко, което се случва има причина, която може да не е очевидна в момента. Дадена ни е повторна възможност да бъдем заедно и аз съм ѝ благодарен.

— Бих искала да притежавам твоя фатализъм, твоето спокойно приемане на нашата съдба — промълви Серена, чувствайки се притеснена от този израз на различните им възгледи за живота.

— Може би след време, *alma mia*, и ти ще го притежаваш — каза той със спокойна увереност в гласа. — А сега искам да довърша това, което започна рано тази вечер между нас.

Той я завъртя бавно, така че да е с лице към него. Ръцете му я обгърнаха и я притиснаха към мъжките му форми.

Една въздишка на поражение се изтръгна от нея и тя престана да се бори. Нейното собствено желание се беше възбудило, докато траеше техния чувствен танц, който беше като мъчителна прелюдия към този момент, когато бяха най-после сами, далече от очите на другите. Съмненията и страховете ѝ бяха победени от по-силни емоции, от един глад, който беше стихия и нямаше граници.

Той продължаваше да я държи, допирайки всеки сантиметър от тялото си до нейното, наслаждавайки се на меките форми, които като че ли се сливаха с неговите. Започна да гали нежно гърба ѝ, а езикът му проследяваше подобната на раковина извивка на ухото ѝ. Той я възбуждаше, обгръщайки я със своята страст, докато от гърлото ѝ започнаха да излизат потиснати стенания на желание. Наклони леко

тялото ѝ и проследи с език туптящия пулс на стройната ѝ, гладка като слонова кост шия.

Серена започна да се движи в един танц, известен от древни времена, подканяйки го с тялото си и със стенания, които звучаха като сладка музика в ушите му. Тя усети как издърпа по-надолу деколтето ѝ, за да вкуси червените връхчета, които жадуваха за неговата уста. Без да се интересува от нищо друго, освен от това прекрасно усещане, Серена му помогна да съблече роклята, която беше само пречка пред удоволствието ѝ.

— Красива, толкова красива — промърмори той срещу копrienената белота на кожата ѝ. Не можеше да се насити на вкуса, на докосването, на усещането да е до нея. Нима беше едва вчера, когато отпразнуваха своята любов дълбоко в гората до потока?

Докато езикът му обикаляше около едното от напрегнатите зърна, а след това около другото, поднесени му като дар от малките ръце, той разбра, че никога няма да се насити на тази нежна жена, която заради него беше преодоляла вродената си свенливост и страха да се довери. Беше разкъсван от желанието да е обладан отново и отново, а от друга страна искаше да ѝ се люби като на статуетка от най-фин порцелан. В отговор на неговото колебание Серена, изтощена от преживяванията през деня и нощните емоции, залитна в ръцете му.

— Предупредих те, *querida* — каза загрижено той, изправяйки глава. След това я вдигна на ръце и я занесе до леглото в нишата.

— Чувствам главата си олекнала — призна тя и се облегна на гърдите му.

Той я постави внимателно върху завивката в тъмно червен цвят и започна да съблича бельото ѝ с бавни движения. Когато остана да лежи пред него гола, той я погледна с обожание и изгарящ глад в черните му испански очи. За Серена те бяха като хипнотични, повличайки я в техните дълбочини. Сърцето и душата му бяха в очите му, казвайки ѝ колко силен е копнежът му. Така уверен в своята мъжественост беше Рафаел, че не се страхуваше да ѝ покаже, че я обича, че силата и дълбочината на чувствата, които предизвикваше в нея, бяха по-важни от всякакви претенции. Беше все едно да погледне в душата му.

— Сега, любов моя! — извика тя и протегна ръцете си към него, подканяйки го да се присъедини към нея. Чувствата между тях бяха така силни, че ѝ се струваше, че я пренасят в други измерения, където

целият свят беше събран в тези прекрасни тъмни орбити, които гледаха надолу към нея, надолу към скритите дълбочини на нейното същество. Времето, като че ли спря и тя не съзнаваше нищо друго, докато неговото бронзово красиво тяло не се присъедини към нея.

— Искам да те гледам, *belleza roza* — простена той и я издърпа върху себе си. Тя се усмихна надолу към тези тъмни испански очи, изпитвайки едновременно радост и екстаз, докато той проникваше в нея, снижавайки я върху себе си. След което светът се изпълни със сладка лудост, която беше едно откровение за нея. Тя беше върху него и се чувстваше така игрива и неудържима, че се засмя от радост.

— *Si*, да, това е очарованието на любовта, *alma mia*. Колко си красива. Винаги ще си спомням този миг — гласът му беше станал дрезгав от страст. Той се опиваше от вида на тази златна роза, която го обичаше, наслаждаваше му се със свобода, която не беше изпитвала досега. С разбъркана буйна руса коса, с лазурни очи, широко отворени от желание, тя беше като богиня, възплътила се в жена. Тя беше негова.

Когато Серена погледна надолу към него през обърканите кичури на косата си, поглъщайки образа на любимото лице, смекчено от възбудата, чертите му като че ли леко се промениха. И някъде дълбоко от съзнанието ѝ или от душата ѝ изплува името Родриго. И докато го любеше бурно, все по-силно и по-силно, до тяхното взаимно освобождаване, тя чу как името се откъсна от устните ѝ. След което се предаде на преживяването и някъде отдалече го чу да простенва името Арабела. Изтощени те останаха да лежат смълчани.

По-късно, докато лежаха прегърнати, с успокоено дишане, Серена отмести главата си от гърдите му и го погледна с разтревожени очи.

— Кой са Родриго и Арабела? Защо викаме техните имена?

— Не знам, *alma mia*, но мисля, че това може би са имената на наши прародители. Жената на твоя портрет и нейният съпруг. Може би по някакви причини ние ги помним или сме предопределени да поправим неправдата, която им е била причинена. Може би техните души са също и наши души. Не знам, но по някакви причини съдбата им е преплетена с нашата — каза тихо той, притискайки я близо до себе си.

— Това не е възможно — отговори бавно Серена и отново скри глава в убежището на гърдите му. Равномерните удари на сърцето му ѝ

носеше успокоение в тази странна нощ.

— Кой може да каже кое е възможно и кое не? — промърмори Рафаел, галейки косата ѝ. Той не ѝ спомена историите, които неговата баба му беше разказвала за провидението. Когато приживе на някого е сторена голяма неправда, съществува възможност тя да рефлектира в друг живот. Ако Арабела е била изгорена на кладата по нареждане на Инквизицията, това означаваше ли, че животът на Серена е в опасност?

Той се взря в тъмната стая и го побиха тръпки. Ръцете му обхванаха Серена по-здраво. Циганката беше предсказала, че той ще бъде нейното спасение. Това означаваше ли, че той щеше да спаси живота ѝ, и ако е така, как и къде?

[1] двумачтов кораб — Б.пр. ↑

[2] Bienvenido, Capitan — Добър вечер, капитане (исп.). — Б.пр.

↑

[3] Стил наложен от мюсюлманските арабски племена, които са владеели Испания от 711 до 1492 година. — Б.пр. ↑

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Лекото полюляване на кораба събуди Серена от дълбокия сън. Посягайки към силното, даващо ѝ увереност тяло на Рафаел, ръката ѝ докосна само празната възглавница. Тя се изправи и видя потока слънчева светлина, който нахлуваше през големия остъклен отвор зад бюрото. С изненада установи, че слънцето беше изгряло отдавна и започна да се чуди как ще обяснят връщането си в Бела Виста. Беше се надявала да се върне преди другите да са станали, за да може да се изкъпе и преоблече в друг костюм. Изчервявайки се от смущение, тя забеляза, че муселинената ѝ рокля беше метната върху облегалката на един стол. Поне нямаше да е много измачкана. Въздъхна, благодарна на Рафаел, че се беше сетил да я вдигне от пода, когато беше станал.

Отхвърляйки завивките, Серена се изправи. И тогава забеляза, че корабът се движи. Той плуваше. Тя пресече бързо кабината, за да вземе от купчината дрехи ризата си и отиде до прозореца. Помещенията на Рафаел бяха на носа на кораба и пред нея се разкри прекрасната гледка на ширнала се вода, която предположи, че е реката Матанзас. Те плуваха надолу по течението към открито море.

— Чудесно, ти най-после си се събудила — разнесе се зад гърба ѝ дълбокият мелодичен глас.

— Ние плуваме — заяви Серена объркана.

— *Si*. Казах ти миналата нощ, *querida*, че искам да ти покажа какъв може да бъде нашият живот заедно. Имаме нужда да прекараме известно време сами, далече от другите. И освен това искам да видиш още нещо, една част от *la Florida*, която мисля, че никога не си виждала, и някои други неща, които си виждала, но не както трябва — обясни меко той, застанал в края на стаята, облегнат на вратата.

— Но какво ще си помислят другите? — ахна Серена, изпаднала в смут.

— Може би, че любовникът ти те е отвлъкъл — пошегува се той нежно, а тъмните му испански очи ѝ се усмихваха с този разтапящ огън, който като че ли я докосваше навсякъде и я оставяше бездиханна. — Англичаните сигурно ще бъдат потресени, моя срамежлива роза, но

моите хора ще се усмихнат с разбиране и ще ни пожелаят всичко хубаво.

— Но колко време няма да ни има? — попита тя, усещайки по бузите си топлина и притисна разтвореното деколте на ризата си с трепереща ръка.

— Толкова, колкото трябва — каза той и повдигна изразително рамене.

— Това не ми казва нищо — отвърна раздражено тя, усещайки, че животът ѝ отново е извън нейния контрол. И това не ѝ харесваше. Караше я да се чувства притеснена и уязвима. „Златната роза“ се нуждаеше от грижи. Тя не можеше просто така да замине, когато ѝ се прииска.

— На живота, на любовта ти трябва да се наслаждаваш, а не да ги подчиняваш на разписание, *querida* — скара ѝ се той меко и закачливо, докато пресичаше кабината, за да отиде до мястото, където беше застанала, облечена само в ризата си.

— Да, но „Златната роза“ работи по разписание — настоя Серена и устните ѝ се присвиха от раздражение. Разкъсваше се от противоречиви чувства, състояние, в което изпадеше често, когато беше в компанията на Рафаел, помисли си тя. Споменът за споделената страст през нощта все още се усещаше осезателно във въздуха между тях. Една част от нея искаше да е с него, да плува на воля с вятъра, без да прави сметка за нищо; но съществуваше и миналото, споменът за това как беше останала без средства, само с волята и решителността си. Дали беше, както каза Евита, само едно очарователно забавление за Рафаел? Тя искаше да поеме риска, да каже да става каквото ще, дори и ако един ден той я напусне. Но навиците, наслоени с времето, предпазливостта, която я беше защищавала, когато нямаше на кого да разчита, също бяха така силни и стихийни като любовта ѝ към този магнетичен мъж, който така я привличаше.

— Какво има, *querida*? — попита с нежен глас той и повдигна брадичката ѝ с дългите си силни пръсти, за да я накара да го погледне.

— Аз... аз нямам други дрехи, освен тази измачкана рокля — успя да каже тя, въпреки че и двамата знаеха, че не това я безпокоеше.

— А, ако е само това, погледни в сандъка и ще разбереш, че накарах една прислужничка да изпрати някои от дрехите ти по моите хора, докато вечеряхме на поляната пред Бела Виста. Виждаш ли,

опитвам се да помисля за всичко — каза той с блясък в тъмните очи. Щеше да има достатъчно време по-късно да поговорят за страховете ѝ и да я успокоят. Един ден прекаран сред морския въздух ще заличи смръщването от нежното ѝ лице и, надяваше се той, тревогата от лазурните ѝ очи.

Рязко почукване на врата стресна и двамата. За един кратък момент той се наведе и докосна устните ѝ с неговите, след което отстъпи и отдръпна ръката си.

— Това сигурно е водата за къпане. Аз ще отида да донеса подноса с храна, за да закусим заедно.

След като се изми със сапуна, чиито аромат ѝ напомни за Рафаел, Серена облече бързо лека прозрачна рокля от муселин в цвят на слонова кост върху фуста и риза от бледозелена коприна. Подходящият корсаж от бледозелен копринен бродат за щастие се закопчаваше отпред, така че успя да се справи без прислужница. Тя ги намери сред нейните неща в сандъка на Рафаел. Среса косата си и я прибра отзад с една зелена панделка. Дългите ѝ коси се спуснаха до кръста. Без помощ не можеше да направи никаква по-сложна прическа. Благодарна, че роклите, които ѝ бяха донесли, можеха да се обличат лесно без помощта на Тенси, тя извади едни бледозелени копринени чехли от сандъка, които бързо обу върху копринените чорапи с цвят на слонова кост, с избродирани розови рози по шева. Обикновено намираше носенето на подобни чорапи за прекалено ексцентрично, но откакто се беше качила на кораба, се чувстваше свободна и необузdana. Някъде между къпането и обличането беше решила да забрави за няколко безгрижни дни съмненията си за Рафаел. Ще се наслади за кратко време на живота; действителността щеше да я обгърне много скоро след като се върнеха в Свети Августин. За няколко часа щеше да бъде жената на испанския капитан.

— Мога ли да вляза? — попита познатият глас зад затворената врата.

— Да, можеш — отвърна тя и забърза да отвори широко вратата, за да бъде отново с него.

— Колко прекрасно изглеждаш — въздъхна той и влезе, носейки голям поднос, върху който имаше сребърен сервиз за кафе, сребърна кошница с инкрустации пълна с портокали и още няколко други покрити съда.

В униформата той също изглеждаше много привлекателен, но Серена прехапа езика си точно преди да му го каже. Тя само се усмихна, усещайки познатото прекрасно, особено чувство на възбуждане, което я връхлиташе винаги, когато го виждаше, дори и след като са били разделени за кратко време.

— Нека хапнем. След което искам да дойдеш с мен на палубата. Има толкова много неща, които трябва да видиш. Трябва да видиш как изглежда *la Florida* от палубата на „*La Sonata*“. А в твоята рокля ти изглеждаш така студена и зелена като морето, покрито с бяла пяна — забеляза той и постави подноса на дългата маса.

— Установих, че съм доста гладна — каза Серена, сядайки срещу него.

— Много добре. Пригответе съм испанска закуска — обясни той и махна похлупака на съда, който постави пред нея.

Тя погледна в чинията и видя нещо, което приличаше на няколко парчета пържени сладкиши. Вдигна погледа си към него и се усмихна нерешително:

— Как се наричат?

— *Los churros*. Те са много вкусни, моя тактична английска роза. Ти очакваше нещо по-питателно като вашите английски закуски с пушена риба, яйца, препечен хляб, нали? — в тъмните блестящи очи, които срещнаха нейните, се виждаше, че се забавлява. — Ние, испанците, правим леки закуски, като французите, но винаги изпиваме по няколко чаши силно, горещо кафе. Ето, ще ти наляя една чаша *café con leche*, това е кафе с горещо мляко — той наля от двете сребърни кани в чашата ѝ, от едната черно кафе, а от другата гъсто прясно мляко с каймак. Отвори сребърната захарница и постави малко захар в чашата ѝ.

— Няма ли чай? — попита с тънък глас тя, въпреки че факта, че се намира на испански кораб означаваше, че отговорът ще бъде не.

— Съжалявам, *querida*, но ние, испанците, не пием като вас чай на закуска. Скоро ще свикнеш с кафето и може да започнеш да го предпочиташ, както и някои други испански обичаи — закачи я той, а в думите му се четеше двоен смисъл. Споменът за тяхната нощ, изпълнена със страст, още веднъж се появи между тях и накара пулсът ѝ да се учести, а тялото ѝ да се затопли, спомняйки си удоволствието.

— Ти си непоправим — отвърна му тя и вдигна с лека гримаса чашата до устните си. Как би могла някога да свикна със закуска без освежителната чаша чай?

— А ти си възхитителна, особено като се опитваш да бъдеш любезна и да се справиш без чай. Вие англичаните, никога ли не губите доброто си възпитание? Очаквам с нетърпение да видя всичките ти настроения, *querida* — гласът му, изпълнен с лека насмешка, достигна през масата като бавна ласка.

— Някои от настроенията ми може и да не ти харесат — каза замислено тя, отпивайки от горещото кафе.

— Но настроенията са част от живота — тъгата, щастието, дори гнева — отвърна той и посегна през масата, за да вземе ръката ѝ в своята, милвайки дланта и нежните ѝ пръсти. — Това означава да живееш с друг човек, да се опознаете един друг така добре, както човек познава собственото си сърце.

— Това е прекрасна мисъл, но не съм убедена, че има много женитби като тази, която описа — заяви Серена и се усмихна нерадостно. Костваше ѝ голямо усилие да мисли за всичко друго, но не и за реакцията на тялото ѝ при неговото докосване.

— Какво те е направило така цинична, *alma mia*? Но мисля, че знам отговора на този въпрос — каза тихо той и изразителният му поглед изведнъж стана печален.

— Нашият живот е бил съвсем различен, Рафаел — отвърна с тъга тя, мислейки за живота си със Сесил. — Моят ме накара да съм предпазлива за всякакви по-близки връзки, много ми е трудно да се доверя на някого, дори... дори и на човек като теб — тя измъкна ръката си от неговата, взе един портокал и започна да бели кората му.

Той усети, благодарение на връзката, която съществуваше между тях, че тя има нужда отново да се оттегли зад своята английска сдържаност и че да свали всички стени около сърцето ѝ щеше да бъде един продължителен процес. Но, *Madre de Dios*, помисли той, тя заслужаваше всички усилия. Никога не си беше помислял, че може да изпитва такива чувства към жена, каквито изпитваше към тази златна английска роза. Каква ирония беше, че тя принадлежи към нацията, която смяташе, че мрази най-много от всички. Никога нямаше да забрави какво беше причинило на семейството му напускането на Свети Августин, след завземането на колонията от англичаните. Не ги

компенсираха за земята, която беше продадена за нищожна част от това, което струваше в действителност, принуждавайки майка му и баща му да се върнат в Испания почти без пукнат грош. Да живее от милостинята на семейството на жена му беше сломило гордостта на баща му и скоро след връщането им в Севиля той умря. Как мразеше Рафаел да взема подаяния от чичовците си, за да могат майка му и сестрите му да живеят в елементарни удобства. След смъртта на майка си се почувства изоставен. Затова напусна дома си и опита щастието си като матадор на арените в Андалусия, където Евита почти унищожи душата му. По предложение на чичо си постъпи в морската академия и това се оказа добро решение. В Кралската морска академия той изкара шест години и се научи да оставя миналото зад себе си, но въпреки това, някъде в съзнанието му се таеше мисълта, че по някакъв начин ще накара англичаните да си платят за това, което бяха причинили на семейството му. А сега, помисли той, вирайки се през масата в прекрасната жена, която плени сърцето му, се беше влюбил в една *la inglesa*. Съдбата наистина си играеше с него.

— Какво има? — попита Серена. Веждите ѝ се извиха загрижено. Изведнъж Рафаел, като че ли се отдалечи от нея. Не можеше да разчете чувствата върху мургавото слабо лице и това я притесни; това беше едно изражение, което не беше виждала досега на аристократичните му лице.

— Нищо, *querida*, нищо, за което да се безпокоиш — отговори той, но гласът му потрепери от някакви емоции, които явно бяха предизвикали този отдалечен поглед в черните му испански очи. — Изглежда, че не си единствената, която не иска да си припомня някои неща — той погледна над масата към нея и повдигна рамене, а усмивката му явно показваше, че имаше неща в миналото му, за които предпочиташе да не говори.

— Изглежда, че испанската закуска ще ми хареса — каза тя, установявайки, че ѝ беше невъзможно да не отвърне на обезоръжаващата му усмивка. Тя сръчно се опита да промени темата на разговора, подавайки му половината от портокала, който беше обелила.

— Харесват ли ти златните ябълки на рая, наречен *la Florida*? — попита той, отхапвайки от сочния плод.

— Да. *La Florida* наистина е рай — съгласи се Серена. — Мисля, че испанското произношение ми харесва повече, звучи като музика.

— Ах, *alma mia*, ти намери най-верните думи към моето сърце — промълви Рафаел, а очите му заблестяха одобрително за опита ѝ да изглади нещата между тях.

— И къде по-точно в този рай ще отидем, ако мога да запитам? — поинтересува се тя, хвърляйки му един нежен поглед на сините си очи, който докосна една струна в него.

— Покрай брега, после навътре в морето през Атлантика до остров Анастасия. Тази страна е прекрасна. Аз искам да я видиш, да я почувстваш с душата си така, че никога да не искаш да я напуснеш — каза той с нисък, контролиран глас, в който се усещаха дълбоки чувства.

— Ах, мисля, че имате някакви задни мисли, любезни господине — пошегува се тя.

Той изправи гордата си глава и особен израз премина през лицето му. Тъмните му очи, като че ли погледнаха през нея все едно, че беше непозната. Продължителната тишина стана неловка, а той продължаваше да я гледа с този обезпокоителен поглед.

— Съжалявам. Това английска шега ли беше?

— Очевидно не много смешна — забеляза Серена сухо.

— Прости ми, *querida*. Има някои изрази на английски, които ми е трудно да разбирам. Може би и ти ще установиш същото с испанската култура — каза той с очарователна прямота. — Но колко приятно ще бъде да се научим да познаваме всички тези нюанси.

Нещо ѝ подсказа, че независимо от бързото му възстановяване, нейната случайна забележка го беше засегнала по някакъв начин. Докато приключваше със закуската си, тя изслуша обясненията му за брега, покрай който щяха да минат, но някакъв глас в подсъзнанието ѝ продължаваше да пита, какви ли биха могли да бъдат задните му мисли. Изглежда, че не бяха обичайните романтични, които изявяваше постоянно, защото в израза, променил елегантното му лице, нямаше нищо романтично. Беше видяла гняв и дори студена, примитивна ярост в тези тъмни испански очи, които можеха да греят с такава страст. Беше я пронизало до мозъка на костите, позволявайки на старото недоверие и потиснатите съмнения да изплуват на повърхността.

— Ела, ще оставим съдовете на юнгата. Искам да ти покажа истинската *la Florida* — каза ѝ той, след като закусиха и стана.

А дали ще успея да видя и истинския Рафаел? — помисли Серена, докато ставаше и му позволи да я изведе на палубата. Изпитваше нетърпение да се махне от стаята, която изведнъж се беше изпълнила с неизказано напрежение. Въпреки тясната връзка, която съществуваше между тях, имаше области в живота на двамата, които не можеха да се обсъждат, области, които оставаха покрити с мистерия.

Свежият вятър, носещ соления дъх на морето, поздрави Серена, когато се изкачи на дървената палуба. Ясното утринно слънце помилва лицето ѝ, а един полъх на вятъра развя къдриците ѝ около бузите. Беше един нов ден и поглеждайки в тъмносинята вода изведнъж се почувства много добре.

— Ела, да отидем там, откъдето гледката е най-хубава — каза ѝ Рафаел в ухото, за да може да го чуе сред шума на плющящите на вятъра платна. С ръка около кръста ѝ той я насочи през палубата към няколко стъпала, които водеха до по-горна палуба, а след това по хлъзгавите дъски до перилата на носа на кораба.

Серена усети как я обзема оживление, докато се наслаждаваха на дивния, спиращ дъха пейзаж от двете им страни. Белите пясъчни дюни на девствените брегове се простираха до мястото, където се издигаха тъмни борови гори, които бяха като фон на тропическите палми и на живите скулптури, които представляваха извитите стволове на дъбовете. Стотици крещящи чайки се издигнаха и закръжиха над тях. Нямаше нищо друго, освен плъзгащия се по вълните кораб, зелената дивна красота на бреговете на Флорида и синьо-зелената вода, която се плискаше около носа на кораба.

— Това е нашият рай, *querida* — промълви застаналият зад нея Рафаел в копринената ѝ коса, обвил с едната си ръка кръста ѝ, а с другата хванал едно дебело въже от такелаж.

Серена се облегна назад върху солидната опора на гърдите му и се хвана здраво за перилата. Корабът ритмично се поклащаше, порейки вълните с пълна скорост. Вятърът се завъртя около тях и измъкна панделката, с която беше завързала косата си, отнасяйки я със себе си. Златните къдрици се разпиляха свободно върху раменете ѝ и по лицето на Рафаел.

Той затвори за момент очи и се загуби в аромата, в усещането на тази очарователна жена. Приливът на емоции, който го завладя, беше повече отколкото можеше да понесе. Да плува така с вятъра, на любимата си „La Sonata“, с прекрасната златна роза до него, сърцето му преля от щастие. Отваряйки очи, той се замисли колко пъти през годините след кратката им среща, си я беше представял застанала точно на това място. Образът ѝ така го беше завладял, че беше намерил един скулптор в Хавана, който извая главата на една жена със златни коси за носа на кораба. Той погледна към скулптурата и се усмихна. В ръцете си държеше истинската жена и вече нямаше да има нужда от нейното скулптурно изображение на носа на кораба, който така гордо пореше вълните.

Пулсът на Серена се ускори, когато притисна гърба ѝ към себе си и усети твърдите форми на бедрата му до своите, напомняйки ѝ, че беше негова жена. Съзнаваше, че целият екипаж може да ги види, но свенливостта ѝ беше изчезнала. Необузданата личност, която беше оставила косата си свободно да се вее на вятъра, не беше лейди Марстън. Не, това беше една друга жена, която не се съобразяваше с правилата. Тя се беше преобразила в нея миналата нощ, когато дойде на борда на „La Sonata“. Днес тя беше жената на испанския капитан и се наслаждаваше на чувствена свобода. Под безкрайното синьо небе на Флорида, плувайки в чистите сини води, изпитваше невъобразимо въодушевление.

— Колко дълго време трябваше да чакам, за да те имам тук до мен, на палубата на „La Sonata“ — възкликна Рафаел. Гласът му беше изпълнен със силна радост, а устните му галеха ухото ѝ, докато я държеше притисната здраво до него.

— Прекрасно — ахна тя и се обърна, за да го погледне с лазурносините си очи, пълни с щастие.

— Не съжаляваш ли, че дойде? — попита той.

— Би трябвало, но... не, не съжалявам — тя се разсмя като щастливо дете, вкусящо забранено удоволствие.

Докато стоеше в обръча на неговата прегръдка, със соления вятър върху лицата им, изпита странно чувство, че и преди е стояла така и е плувала заедно с него. То беше толкова силно, това чувство, че приличаше повече на полузабравен спомен, но тя знаеше, че е невъзможно.

Един вик, разнесъл се над тях от възметата, прекъсна странните размишления на Серена и стресна Рафаел. Той отвърна на мъжа на испански.

— Ела. Страхувам се, че можем да имаме нежелана компания и искам да си на сигурно място в кабината — каза ѝ той рязко и я дръпна от перилата, за да го последва.

— Но защо? Какво има? — попита Серена, която не желаше да напусне красивата гледка и да се затвори в задушната кабина.

— Ето там в онова заливче — посочи той към брега, където се виждаше малък провлак между солените мочурища. Един едномачтов платноход, подобен на „*La Sonata*“, излизаше в открито море.

— На него се развява британското знаме — забеляза с облекчение Серена.

— А ние сме испански кораб, *querida*. В тези води, британският флаг върху една шхуна означава, че тя има разрешение да плени каквото може от испанската флота — обясни той с явно смущение. — Побързай, не искам да си на палубата, докато не разберем за какво се отнася.

Тя повдигна полата си и го последва по стълбите и през палубата към вратата, която водеше към вътрешния коридор. След ярката сутрешна светлина беше почти ослепяла и се запрепъва по тъмния коридор. Какво ѝ беше станало, че да бяга като престъпник от един британски кораб? Изведнъж идеята да бъде жената на испанския капитан придоби заплашителен смисъл. Какво се беше случило с уравновесената лейди Марстън? — помисли си Серена, отвратена от себе си, докато я издърпаха в кабината на Рафаел. Беше позволила на сърцето си да ръководи действията ѝ и това се превръщаше в нещастие. Изглежда, че съдбата беше решила да я накара да заплати романтичните си приумици. Можеше само да се чуди каква ли щеше да бъде цената.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Останала сама в кабината, Серена изтръпна от ужасните картини, които въображението ѝ започна да рисува за това, което ставаше на палубата на „*La Sonata*“. Можеше да чуе виковете на хората от екипажа и бързите им движения по дървената палуба. Тя застана до остъкления отвор в стената на каютата. В същото време оглушителен тътен разтърси кораба. Тя залитна и се хвана за бюрото.

Защо разреши на Рафаел да я доведе в кабината, където се чувстваше като хванато в капан животно? Страх и гняв бушуваха в нея, докато се вслушваше, без да може да разбере какво става горе. Ето, такъв щеше да бъде съвместният им живот, помисли си тя, спомняйки си думите му. Всеки път, когато излезе в морето, тя щеше да седи и да го чака, без да знае дали ще се върне или не. Не, нямаше желание да стане част от това, реши тя при следващия оръдеен изстрел и сърцето ѝ се скова от страх. Той беше капитан от испанската флота. Защо до сега не се беше замисляла каква опасност се криеше в това? Щеше винаги да бъде в очакване да научи дали всяко следващо пътуването не е било последно. Не, не би могла да понесе такава постоянна болка, помисли тя и притисна дланта си към треперещите си устни. С горчивина установи, че романтичната фантазия да бъде жената на испанския капитан, се бе оказала точно една нереална мечта. Действителността беше брутална и я изплаши.

През прозореца не можеше да се види нищо, освен сиво-синия пушек от оръдейната стрелба, надвиснал като облак над кораба. Парливият дим на барута и оглушителният тътен на оръдието, като че ли нямаше да спрат никога. Стоеше залепена до прозореца, опитвайки се да разбере какво става с този красив кораб и с екипажа му.

— *Senora! Senora!* — повика я мъжки глас от другата страна на заключената врата на кабината. Рафаел беше настоял да дръпне след него резето, забранявайки ѝ да пуска някой друг в кабината, освен ако не го познава. Разкъсвана от нерешителност, тя остана за момент неподвижна. След това, когато гласът стана по-настойчив, се приближи до вратата.

Дръпна настрани тежкото резе, отвори я предпазливо и надникна през пролуката. Насреща я гледаха две малки черни очи, подобни на маслини върху потъмнялото като махагон лице на старшия кормчия. Той ѝ направи знак да отвори и да го пусне да влезе.

— *Adelante*, влезте — каза Серена на испански. Доминга я беше научила на някои думи. Отваряйки широко вратата, тя отстъпи назад, позволявайки на предания на Рафаел моряк да влезе в кабината.

— *El Capitan*, той каза вие качите горе — успя да ѝ каже той със силен акцент, сочейки нагоре към палубата над тях.

— *Si* — отвърна Серена, а устата ѝ пресъхна от напрежение, докато го следваше. Дали беше свършило? Нямаше представа, толкова беше развълнувана, но поне със затворничеството ѝ беше приключено.

Сцената, която се изправи пред очите ѝ, след като кормчията отвори вратата, водеща към палубата, беше всичко друго, но не и успокоителна. Над кораба беше надвиснал плътен облак дим, който се виеше около мачтите. По-малкият кораб, плуващ под британски флаг, беше издърпан от страни, а офицерите му се намираха на борда на испанския кораб. През димната завеса Серена видя гъвкавата властна фигура на Рафаел, застанал до перилата. Сърцето ѝ подскочи от радост. Той беше жив и невредим; в този момент това беше най-важното.

— *Senora* — промърмори с уважение гласът на кормчията. Той ѝ направи пак знак да го последва по палубата към мястото, където стоеше Рафаел, потънал в разговор с един червенокос мъж с навъсени, твърдо изсечени черти. Мъжът ѝ се стори странно познат и когато се приближи разбра, че го е виждала.

— Лейди Марстън, познавате ли този човек? — попита Рафаел със студен любезен тон, обръщайки се с лице към нея.

— Да, разбира се. Това е Уилям Пейн — възкликна изненадана Серена. Той и мъжът, застанал близо до него, от месеци бяха редовни посетители в гостилницата на „Златната роза“.

— Те твърдят, че са от британската флота, но аз си спомням, че една нощ вашият човек Макгрегър ми каза, че са от Каролина. Тогава си помислих, че са дошли по своя работа. Но сега разбирам, че това са пиратите, за които получихме доклади. Това е една банда, която плува в тези води, плячкосвайки изолирани плантации и случайни испански галеони на път за Испания. Преди да ги изпратя оковани обратно в Свети Августин, искам потвърждение, че не съм се припознал —

обясни Рафаел студено на Серена, преди да даде знак да върнат мъжете на техния кораб, но този път под арест.

— Испанска любовница — изръмжа червенокосият мъж с огромно презрение. Светлосините му очи я изгледаха с омраза.

Серена застина засрамена и на бузите ѝ се появиха яркочервени петна. Никой досега не я беше поглеждал с такова презрение, като че ли не беше нещо повече от проститутките в най-долните пристани в Лондон.

— Не му обръщай внимание, *querida* — промълви Рафаел с нисък глас, за да може да го чуе само тя. — Бих искал да не трябваше да правя това, но се нуждаех от потвърждения на съмненията ми.

— Какво ще стане с тях? — попита тихо тя.

— Ще бъдат задържани в *Castillo de San Marcos* преди да ги изправят пред съд — отвърна той. — Те няма да ти сторят зло, не се страхувай. Аз не бих го позволил — той ѝ се усмихна и протегна ръка, за да я отведе. — Ще продължим пътя, след като моите хора освободят кораба. Част от екипажа ще се върне с него и пленниците в Свети Августин.

— Не може ли и ние да се върнем в Свети Августин? — попита Серена и обърна разтревожените си очи към загриженото му лице.

— Не съм си и помислял, че ще видя някога лейди Марстън уплашена от нещо — пошегува се той, а черните му испански очи я предизвикваха да признае, че се страхува.

— Това трудно би могло да се нарече спокойно прекарване, както обеща — парира го тя и се усмихна накриво.

— Аз може да съм обещал, че това пътуване ще бъде много неща, *querida*, но не смятам, че спокойно е било едно от тях — промълви със съзнателно прелъстителен тон, който подчерта двойния смисъл на думите му. — Ти изобщо не би могла да си представиш какво още съм планирал.

— Потрепервам само като си помисля — пошегува се тя с блясък в лазурносините очи.

— Но трябва да признаеш, че си любопитна — настоя Рафаел. Той я поведе към носа на кораба, откъдето можеха да наблюдават всичко.

— Да, тук печелиш точка — призна тя, докато ѝ помагаше по няколкото стъпала, водещи до перилата на носа.

— Смятам да спечеля изцяло, защото последната награда заслужава да направя всичко, за да я постигна — предупреди я той с полусериозен тон, което я накара да го погледне изненадано.

— Не разбирам какво искаш да кажеш — каза тя смутена, взирайки се в тези загадъчни черни очи.

— Ти, моя прекрасна роза, ти си наградата, единствената награда, която търся — отвърна той. Дрезгавият му глас ѝ напомни за страстния шепот през нощта.

Наложи си да извърне погледа си от интимното изражение на тъмните му очи, защото то ѝ показва, че и той си го спомня също, екстаза от предишната нощ. Събитията през последните няколко часа бяха прекалено изтощителни. Изглежда, помисли си тя и се премести до перилата, за да погледне към пиратския кораб, върху който вече се беше качил новият му екипаж, че когато беше с Рафаел, животът ставаше по-богат и всеобхващащ, и със сигурност по-вълнуващ. Дори понякога прекалено вълнуващ, призна тя, гледайки надолу към Уилям Пейн, който беше принуден да влезе в трюма със завързани отзад ръце. Точно в този момент той явно почувства погледа ѝ върху него, защото се обърна и погледна през рамо в посоката, където стоеше тя. Враждебността в очите му ѝ подеждва като удар. След което го накараха да слезе долу и се изгуби от погледа ѝ.

— Какво има? — попита Рафаел и дойде до нея. — Така дълбоко въздъхна.

— Уилям Пейн, той ме плаши — каза тя потрепервайки. — Само като си помислиш, че е идвал толкова пъти в „Златната роза“ и ние нищо не сме подозирали. Той и приятелите му ставаха шумни и буйни след няколко чаши бира, но и през ум не ми е минавало, какво могат да правят в Свети Августин. Сигурно са планирали много от нападенията си в моята гостилница. Това ме кара да се замисля. Чудя се какво ли още става там без мое знание.

— Опасявам се, че Свети Августин няма да стане поцивилизован под испанско управление — довери ѝ Рафаел, докато гледаха как пиратският кораб се отблъсна и заплува към *Castillo de San Marcos*. — Няма да бъде подходящо място за сама жена, *querida*. Мислех да изчакам още, преди да ти кажа това, но смятам, че ще ти бъде трудно да живееш в испанската колония като вдовица без семейство. Има някои обичаи, някои закони, на които трябва да се

подчиняваш и аз считам, че ще ти бъде по-лесно, ако се омъжиш за испанец. Не ми отговаряй сега, моля те да помислиш върху това, което ти казах. Знам, че не си лекомислена жена, *alma mia*, знам, че ме обичаш, но по някакви причини се страхуваш да се омъжиш за мен. Повярвай ми като ти казвам, че нашата женитба ще ти донесе само спокойствието и сигурността, които търсиш — гласът му беше като тиха ласка в ухото ѝ.

— Аз... аз искам да ти повярвам, и може би част от мен го прави, но се и страхувам — промълви тя към вятъра, без да смее да се обърне към него, защото знаеше, че погледне ли в тези изразителни тъмни очи, които можеха да виждат в душата ѝ, беше изгубена.

— Тогава трябва да те убедя по някакъв начин да не се страхуваш от бъдещето си с мен — каза той спокойно, но силно наблегна на думите, което ѝ подсказа, че няма намерение да се откаже. — Поне си в мой плен през следващите дни. Може би ще успея да те накарам да погледнеш на нещата от моята гледна точка — пошегува се той с усмивка.

Корабът вдигна котва и „*La Sonata*“ заплува отново с издути от вятъра платна. Застанали до перилата, Серена и Рафаел се изпълниха с трепет от плавното плъзгане на кораба по водите на реката Матанзас, която се беше простряла като ръка към Атлантика. Броят на кръжащите над тях чайки нарасна с приближаването им към форта Матанзас на края на провлака. Тук реката се стесняваше и ставаше по-дълбока, забързана да се присъедини към бушуващите синьо-зелени води на морето, а разпененият прибой се разбиваше в пясъчния бряг на южната издадена част на остров Анастасия.

— Чувала бях за форта Матанзас, но го виждам за първи път — извика Серена през рамо към Рафаел, който стоеше зад нея.

— Тук наблизко оцелелите корабокрушенци от един заседнал военен френски кораб се предали и били убити от испанския командващ Педро Менендец де Авилес. Оттам идва и името на залива. На испански *матанзас*, означава *изкланите*, и името от няколко века служи като възпоминание за тези, които били убити от Менендец и хората му — обясни ѝ Рафаел, докато плуваха покрай форта, построен от естествен червен камък.

— Те са се предали, а той ги е убил? — попита Серена и потрепери. Не беше чувала досега откъде произлиза името Матанзас.

Красивата река и залива, на които винаги се беше любувала, се оказа, че са наречени с кървава испанска дума.

— Командващият Менендец е бил основателят и първият губернатор на Свети Августин. Конквистадорите не са се славели със своята любезност, *querida* — каза със сух тон Рафаел.

Серена се загледа към форта. Известно ѝ беше, че испанците имат кървава история, но сега в паметта ѝ изплува описанието на Евита за Инквизицията. Изведнъж почувства как някаква ръка се обвива около гърлото ѝ и я завладя паника. Хващайки се здраво за перилата, тя си спомни как дон Консепсион разказваше, че по времето на Арабела изгаряли на клада дори и нещастните английски моряци, случайно попаднали на бреговете на Испания. След това дочу думите на жената на губернатора, прошепнати като че ли от вятъра. Те я изгориха като еретичка, бедната нещастна жена, известна като златната роза. Той толкова много я обичаше, но не можа да направи нищо, за да ги спре.

— Какво има? — загриженият глас на Рафаел достигаше до нея от много далече. — *Querida*, да не си болна?

Серена усети ръката му на рамото си да я разтърсва леко и да я обръща с лице към него. Но тя не искаше, единствено ѝ желание беше да се махне от този кораб и да се върне в Англия, където щеше да бъде на сигурно място. Фразата продължи да се върти в главата ѝ. Англия! Тя трябва да се върне в Англия.

— *Madre de Dois!* Какво става с теб? — Рафаел насила я обърна към себе си, с ръце върху раменете ѝ и с очи, изпълнени със загриженост.

— Англия, ти трябва да ме върнеш в Англия — простена тя с лице бяло като платната, които плющяха над тях. Очите ѝ бяха станали огромни и гледаха през него в нещо, което само тя можеше да види. — Родриго, помогни ми! — думите се изтръгнаха от гърлото ѝ, тя изгуби съзнание и се строполи в краката му.

Светлината ту се появяваше, ту изчезваше и я подканяше да отвори очи, също както и, звучния глас на Рафаел. Имаше някаква причина тя да не желае да повдигне натежалите си клепачи, но не можеше да си я спомни.

— *Querida*, няма от какво да се страхуваш. Ние сме в морето, на борда на „*La Sonata*“. Ти си на сигурно място в моята кабина. Испания

е много далече. Нищо не може да те нарани тук в *La Florida* — гласът му беше спокоен и убедителен. Той я приспиваше също както шумът на вълните, които се удряха в корпуса на кораба.

— Аз... аз съжалявам. Не знам какво ми стана — промълви Серена. Клепките ѝ се отвориха отново и тя срещна познатия изразителен поглед на Рафаел.

— За кратко време си спомни една стара трагедия — каза той тихо, погалвайки бузата ѝ, но в тъмните му испански очи се четеше тревога. — Как е възможно това, не зная.

— Това ме плаши... тези странни моменти, когато изглежда си спомням мислите и преживяванията на една... жена, мъртва от много време — запъна се Серена в недоумение.

— Историята е тъжна, а ти си роднина на починалата жена, разбираемо е, че може да ти повлияе. И особено, откакто любовната история на нашите взаимни роднини по определен начин напомня на нашата — обясни той със състрадателен тон. Силната му, но същевременно нежна ръка продължаваше да милва бузата ѝ, след което се премести към златната копринена мекота на косата ѝ. — Но тяхната история не е и наша история, *querida*, и само защото тяхната е завършила трагично преди двеста години, това не означава, че и нашата е обречена на същото.

— Но какво означава тогава? — продължи да настоява тя и го погледна втренчено.

— Бих искал да зная, но има някои неща, които не ни е съдено да узнаем. Но съм сигурен, дълбоко в сърцето и душата си, че това не означава, че на нас не е предопределено да сме заедно. Това не е някакъв вид тайнствено предупреждение, в това съм напълно убеден — след което добави с нисък глас, дрезгав от чувствата, които го вълнуваха: — Аз не мога, няма да те оставя да си отидеш.

— Тогава аз наистина съм твоя пленница — пошегува се леко тя и за първи път устните ѝ се извиха в усмивка.

— *Si* — промълви той и проследи с върха на пръста си плътната ѝ долна устна. — Но когато съм с теб, започвам да се чудя кой е пленникът и кой победителят, *alma mia* — от прелъстителния тембър на гласа му дълбоко в нея завибрира една струна.

Черните му очи задържаха погледа ѝ, докато се навеждаше да целуне нежно разтворените устни, които току-що беше проследил.

Продължителното очакване беше почти непоносимо, той целуна първо единия, а след това другия ъгъл на нейните влажни зажаднели устни. Езикът му проследи извивката там, където беше минал пръста му и всичките ѝ сетива оживяха, докато той нежно продължаваше да събужда пламъка на възбудата ѝ.

— Ти държиш в своите ръце сърцето ми, моя сладка златна роза — прошепна до устните ѝ той и притисна пръстите ѝ до гърдите си, за да може да усети бързото биене на сърцето му.

— А моето е в твоите — промълви тя, преди той да покрие устните ѝ с една дълбока страстна целувка, която изискваше незабавен отговор. Устните ѝ се разтвориха като цвете, докоснато от слънцето, нетърпеливи да поемат животворната топлина. Езикът му се промъкна, за да погали меките, влажни и скрити дълбочини на устата ѝ с болезнено нежно внимание и тя го посрещна със същата страст, вкусвайки го с нов глад.

Светлината на залязващото слънце проникваше през множеството остъклени отвори на кабината и я осветяваше в розови тонове. Рафаел съблече дрехите от стройните, изваяни като от слонова кост форми, които грееха като кадифени листенца на грациозна лилия. Устата му, ръцете му не можеха да се наситят на копринената ѝ кожа.

Серена лежеше върху тъмnochервената завивка, понесена от този чувствен сън, роден от нежното, но настоятелно докосване на Рафаел, от изгарящото усещане на топлите му устни върху гърдите ѝ, върху извивката на кръста ѝ, върху свивката на коляното ѝ, върху чувствителната вътрешна страна на бедрата ѝ. Езикът му обхождаше страстно копринената ѝ кожа, докато накрая тя не затрепери от желание, което нарастваше в нея и я караше да иска все повече от него — искаше го целия.

— Колко си прекрасна, *alma mia*, моя златна роза, огряна от залязващото слънце. Никога няма да забравя колко красива си била в този момент — промълви той с глас, дрезгав от желание и обожание.

— С теб аз се чувствам красива. Никога не съм си мислила, че ще изпитам такова нещо, докато съм жива — думите ѝ бяха като въздишка. Той се надигна, прекъсвайки чувственото изследване на тялото ѝ и я погледна с обич. — С теб се чувствам обичана.

— Винаги, *querida*, винаги ще те нося в сърцето си — каза ѝ нежно той и се наведе да поеме с целувка двете кристални сълзи, които

се появиха в ъгълчетата на очите ѝ.

С няколко сръчни движения той съблече дрехите от стройното си тяло, което заблестя бронзово под дългите лъчи на залязващото слънце. Гърлото ѝ се сви при вида на красотата му, а сърцето ѝ туптеше в очакване на тяхното сливане. Ръцете ѝ се протегнаха, за да го посрещнат, когато дойде да легне до нея. Едно стенание на копнеж се изтръгна от гърлото ѝ щом усети топлината на тялото му върху нейното. Ръцете ѝ се сключиха около него и тя се отдаде на насладата да усеща гърдите му върху своите, пулсиращите ѝ зърна галени от космите върху тях.

Рафаел потрепери, опитвайки се да контролира неудържимия глад, нуждата да я обладае, да задоволи необузданото желание, което го връхлетя. Поглеждайки надолу към приличащото на цвете лице, към сините като море очи, замъглени и разширени от възбуда, към меките влажни устни, подпухнали от неговите целувки, към златната коса разпиляна по раменете ѝ и върху тъмночервената завивка, той усети силна болка в слабините си, която ставаше непоносима.

Тя като че ли прочете какво става в съзнанието му, бедрата ѝ се разтвориха и тя се надигна, за да посрещне нежното докосване на ръката му, която разтвори устните на очакващите дълбочини, галейки я, възбуждайки я, докато се изпълни с влагата на копнежа ѝ за него. А в нейното съзнание отекваше звукът на испанската китара, но вече нямаше значение дали тя беше Арабела, или Серена, дали той беше Родриго, или Рафаел, защото те се обичаха с цялата сила на душите си и само това имаше смисъл.

— *Querida*, не мога повече да чакам — изпъшка той. Пулсиращата му мъжественост потърси тайното място на екстаз, което беше Серена и той проникна в стегнатата очакваща топлина.

Горещи устни едни върху други, вкусващи, смучещи, проучващи, силното мъжко тяло съединено с меките женски форми в един ритъм на тласъци, който ставаше все по-див, все по-неудържим с всяко движение. Серена се беше превърнала в едно еротично, необуздано, чувствено създание, което се извиваше под него, искащо още и още, жадуващо да бъде изцяло изпълнено с неговата мъжественост. През мъглата от желание тя си помисли, че не може да понесе това изключително удоволствие, което беше почти като болка. И тогава дойде първата вълна на освобождаването. С вик тя посрещна вълните,

които напиреха една след друга, докато достигна връхната точка. Когато тя потъна в пълното удовлетворение, и Рафаел се присъедини към нея със стон на пълно мъжко удоволствие и освобождаване.

Тропическата нощ, нахлула неочаквано в кабината и изпълнила я със сенки, ги завари заспали в прегръдките си, полюлявани от ритъма на морето. „*La Sonata*“ беше хвърлила котва зад мястото, където се разбиваха вълните. Серена лежеше, поставила глава върху могъщата опора на гърдите му, но в сънищата си беше далече от това място и време. Люлеещият се кораб не беше едномачтов платноход, а тежък испански галеон. Сълзите, които се стичаха от очите ѝ върху гърдите на Рафаел, бяха на една жена, която напускаше завинаги родната страна, заради един мъж, когото обичаше. Мъката ѝ, че напуска Англия, не можеше да се сравни с радостта ѝ да бъде с него, с Родриго. Той никога нямаше да я изостави и да я направи нещастна. Тя беше сигурна, както беше сигурна в своята любов. Животът им в Испания щеше да бъде нестихваща радост.

В този момент Серена се събуди, без да разбере защо. Само с едно мигане на клепачите и тя вече не беше Арабела и се озова във Флорида, на борда на кораба на Рафаел. Но споменът за съня остана и тя се загледа в красивото лице на спящия си любовник. Дали сънят не беше едно предупреждение, идващо да ѝ напомни, че Арабела се беше доверила изцяло на Родриго, считайки, че той ще я защити от всичко, и прекалено късно и трагично беше открила, че това е невъзможно. Дали не беше това един урок от миналото? Дали и тя беше така сляпа към действителността както е била бедната Арабела?

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Крясъците на чайките нахлуваха през отворените прозорци, заедно с мекия полъх на солен въздух. Утринното слънце огряваше масата, до която седяха Серена и Рафаел, наслаждаващи се на удоволствието от компанията на другия и ядяха испанската закуска, поднесена им от готвача на кораба. Рафаел беше отишъл да даде нарежданията за деня, след което се беше присъединил към нея на масата.

Мекият чист въздух, със солен мирис, като че ли беше измил нощните страхове на Серена. На ярката, златиста утринна светлина те й се струваха глупави, предизвикани от умора и неспокоен сън. Винаги е била обсебена от портрета на жената на испанеца, помисли си тя, докато отпиваше от горещото кафе. Беше глупаво да допусне романтичните й фантазии да вземат връх. Рафаел беше прав; историята на Арабела и Родриго не беше тяхната. Тя принадлежеше на миналото.

— Какво си мислиш така усърдно, че чак си смръщила прекрасното си чело? — попита Рафаел, закачайки я нежно, но погледът, с който я погледна над масата, беше сериозен.

— Нищо важно — усмихна му се тя и реши да забрави, че изобщо е чувала името Арабела. — Къде отиваме днес? Забелязах, че сме вдигнали котва и плуваме на север, към остров Анастасия.

— Помислих си, че може да ти хареса да посетиш плантацията си и този път да я видиш така, както трябва — отвърна й той и посегна над масата, за да покрие ръката й със своята.

— Да, тя би трябвало да е тук някъде. Спомням си, че имаше един дълъг пристан — размишляваше на глас Серена. — Но в действителност ти си бил там, нали? — и Серена обърна замислените си очи към него.

— *Si*, бил съм там — отговори той със странен тон, говорещ за недоизказани неща. Очите му бяха неразгадаеми и за момент той извърна погледа си от нея, изгубен в спомени, в които нямаше място за нея.

— Какво има? — попита тя и усети как пръстите му се свиха.

— Само спомени, *querida*, отдавна забравени спомени — промълви загадъчно той, след което стисна за момент ръката ѝ и я пусна. — Хайде, изпий кафето си. Искам да дойдеш на палубата. Обикновено в тези води има училища на делфини. Интересно е да ги наблюдава човек — той се изправи и отиде до нея, за да задържи стола ѝ докато стане.

Тя му се усмихна, за да му благодари, но не се успокои от бързата смяна на разговора. Явно искаше да я разсее, за да не му задава повече въпроси за мястото, което сега беше нейна плантация. Тя не можеше да спре да се чуди, защо се държи така. Докато се качваше с него на огрятата от слънцето палуба, установи, че всеки път, когато го попита за остров Анастасия, той се отдръпваше в себе си.

— Ето, прав бях. Погледни! — Рафаел насочи погледа ѝ над водата към тъмните силуети на борове и палмите, които ограждаха дългите пясъчни брегове и дюни на острова. Близо до линията на приборя можеха да се видят триъгълните перки на големи игриви същества, известни като делфини.

— Но те са прекрасни — съгласи се Серена и се засмя на лудориите им, дарявайки Рафаел със зашеметяваща усмивка, от която дъхът му спря.

— Ето това е *la Florida*, тази, която исках да видиш, *querida* — наклони се към нея, за да може да чуе гласа му над шума на вятъра и приборя.

Тя стоеше в обръча на ръцете му и се наслаждаваше на прекрасната утрин, на свободата, предизвикана от соления въздух върху лицето ѝ от платната, плющящи на вятъра и извиващите се над тях чайки. Никога не се беше чувствала така жива както сега, с Рафаел застанал до нея. Знаеше, че няма да продължи дълго, но искаше да запомни всяка минута, за да може по-късно, когато щеше да бъде сама, да затвори очи и да си спомни идеалното щастие.

— Това е рай — той се наведе към ухото ѝ и топлият му дъх погали врата ѝ.

— Да — съгласи се тя, облягайки се на силните му гърди, без да се интересува, че бяха пред погледа на по-голямата част от екипажа. Това беше едно омагьосано място, където времето нямаше значение и където единствените правила, на които трябваше да се подчиняват бяха тези, които измисляха сами.

Прекрасната сутрин отминаваше, а те продължаваха да стоят и да наблюдават чудния див тропически пейзаж от палубата на „*La Sonata*“. Серена не беше предполагала каква невероятна красота може да се крие в белите като алабастр пясъци, блестящата синьо-зелена вода на морето и буйната зеленина на остров Анастасия. Тя изведнъж разбра, че за да може човек наистина да възприеме красотата, той трябва да е в подходящо състояние на духа. Ако сърцето ти е тъжно и изпълнено с мъка, ти можеш само да гледаш навътре към собствената си болка и тогава не виждаш нищо. Когато беше дошла на дивния тропически остров със Сесил, всичко, което можеше да види, беше собственото си отчаяние, но сега с Рафаел за първи път успя да види красотата на острова, защото сърцето ѝ беше леко и изпълнено с щастие.

— Толкова е красиво — въздъхна Серена и погледна към високия хубав мъж, който я държеше в прегръдката си. — Много съм щастлива, че ме накара да дойда и да го видя.

— Виж там, ето дългият пристан, който води към къщата — посочи ѝ той към потъмнелия от времето дървен пристан, към който можеше да се завърже малка лодка. — Какво беше името, с което си нарекла плантацията? — попита той с известно напрежение в гласа и се наведе към нея, за да може да го чуе над шума на прибоя.

— Никога не сме я наричали с някакво име — каза тя и повдигна със съжаление рамене. — Въпреки това съм сигурна, че докато е била притежание на испанци, тя е имала име, но съм забравила дали Сесил изобщо ми го е споменавал. Много скоро след пристигането ни Сесил проигра всичките ни роби и ние никога повече не дойдохме тук. Съпругът ми изпрати една минорканска двойка да се грижи за къщата. Те идват на всеки четири месеца в Свети Августин да ми докладват, че къщата е все още в добро състояние, но се опасявам, че през всичкото това време земята е запустяла — каза тя, като че ли се извиняваше. — Мисля, че англичанинът, който я е продал на Сесил, я нарекъл „Лунна светлина“ — добави тя, опитвайки се да си спомни всичко, което съпругът ѝ беше казал за тази собственост.

— Ах, „Лунна светлина“ — повтори Рафаел, като че ли името имаше за него особен смисъл.

— Да, знаеш ли това име? — попита с изненада Серена и се обърна да го погледне.

— Не, просто е едно прекрасно име, а от тази страна на острова човек наистина може да види как луната изгрява над морето — отвърна той, но тъгата в очите му не отговаряше на думите.

— *El Capitan* — гласът на един от моряците ги прекъсна и Рафаел се отдръпна за момент. Двамата мъже заговориха на бърз испански, който Серена не можеше да следи.

— „*La Sonata*“ не може да се приближи повече до пристана. Ще хвърлим котва тук. Ще отидем дотам с малката лодка — каза ѝ Рафаел, връщайки се при нея.

— О, не, искаш да кажеш да се катеря отново по онази въжена стълба — промърмори Серена и пребледня при тази мисъл, поглеждайки муселинената си рокля и чехлите с високи токове.

— Напълно съм съгласен, въпреки че самата рокля е прелестна, че не е най-подходящият костюм за подобно приключение — огледа я Рафаел с весело пламъче в тъмните очи. — Но мисля, че имам разрешение за твоя проблем. Ела с мен долу — каза ѝ той с игрива гримаса и взе ръката ѝ.

Той я остави в кабината, като ѝ каза да опакова някои от нещата си за престоя им в плантацията. Серена го послуша. Тя потрепери при мисълта за предстоящото спускане по въжената стълба. Изглежда всеки път, когато беше с Рафаел, той я караше да поеме някакъв риск, да се сблъска с някаква уплаха. Може би, помисли си тя, поставяйки четката за коса в сандъка, точно това я привличаше да бъде с него.

— Ето, моя прекрасна роза, ето разрешението на проблема ти, естествено ако имаш смелостта да ги облечеш — плътният глас на Рафаел ѝ отправи предизвикателство от прага на вратата.

— Какво си донесъл? — попита тя и се обърна към него, заинтригувана от думите му.

— Това. Те са на един от юнгите. Беше много разстроен, защото това, така да се каже са официалните му дрехи за брега. Голямо пазарене му дръпна, но мисля, че ще ти станат — каза ѝ Рафаел с чувство за хумор и с известно забавление в тъмните очи, докато я наблюдаваше как оглежда тъмносините ленени панталони и бялата памучна риза. — Помислих, че можеш да ги носиш с ботушите си за езда. Те са в сандъка.

— Мисля, че са подходящи, въпреки че не знам какво ще си помислят Инес и Жозе, моите наематели, когато ме видят в този

костюм — отговори тя, поглеждайки го смело с вирната брадичка.

— Възхищавам се на здравия ти разум — отвърна той, — и на авантюристичния ти дух. Ти си невероятна жена.

— Гледай да не го забравиш, господине, след като облека тези мъжки дрехи — сръза го тя и посегна към панталоните и ризата, наслаждавайки се като него на размяната на реплики.

— Струва ми се, моя прекрасна роза, че това няма да представлява трудност за мен — отговори той с неустоима усмивка, която се отрази в закачливия му поглед. — Сега ще те оставя да се облечеш. Колкото ѝ да ми се иска да присъствам на това занимание, страхувам се, че ако остана, никога няма да стигнем до „Лунна светлина“ днес. Освен това трябва да се погрижа за някои неща, преди да тръгнем. Побързай, трябва да използваме високия прилив.

Веднага след като вратата се затвори след него, Серена съблече роклята и чехлите и ги прибра в сандъка заедно с бельото си. Остави само чорапите с жартиерите, които щяха да се скрият от панталоните. Тя бързо облече панталоните, ризата и меките кожени ботуши за езда. Панталоните ѝ бяха малко широки в талията, но иначе не ѝ стояха зле, реши тя докато се въртеше пред сребърното огледало. Нямаше никакво съмнение в женствеността ѝ, установи със задоволство. Вместо да прикрият женската ѝ фигура, панталоните подчертаваха тънкия ѝ кръст и закръгления ханш. Трябва да направи нещо за косата си, реши тя. С няколко сръчни движения успя да прибере разбърканите руси кичури в дебела плитка, която пусна на гърба си. Тя се усмихна на отражението си в огледалото. Облечена така, приличаше на малкото момиче, което беше тичало на воля в горите на Девън през онези незабравими дни на детството ѝ. За първи път от години усети същото чувство на свобода, което смяташе, че е изгубила завинаги.

— Ах, *querida*, ти ме изкушаваш. Никога не бих могъл да забравя каква жена си — в гласа на Рафаел, който беше влязъл междувременно в стаята, се усещаше някакво удивление.

— Колко щастливи сте вие мъжете, че можете да носите такива свободни дрехи — изкиска се Серена и се обърна, за да установи, че блестящите тъмни очи я гледаха с желание, стаено в дълбочините им.

— Ако не напуснем веднага тази кабина, не нося отговорност за действията си — пошегува се той и даде знак на мъжа, застанал зад него в коридора, да вземе малките сандъци с багажа им.

Серена беше зашеметена от лекотата, с която се движеше в новите дрехи. Тя се чувстваше невероятно свободна и авантюристично настроена, въпреки че виждаше как мъжете извърщаха поглед щом ги погледнеше. Тя не беше лейди Марстън, а член на екипажа на „*La Sonata*“. Тя беше първият помощник на капитана, помисли си и се ухили на думите, които употребяваше.

Да се спусне по въжената стълба се оказа много по-лесно с новите дрехи. С малко треперене успя да се спусне в подскачащата лодка, задържана от Рафаел и един моряк. Малкият съд заплашително се клатеше, когато приближиха пристана и навлязоха в прибоя. Морякът наблягаше здраво върху греблата. Островът изглеждаше безлюден. Те завързаха лодката за един голям кол. Нощният прилив щеше да залее пристана, затова трябваше бързо да слязат. Рафаел ѝ помогна да стъпи на плъзгавите дъски, като си позволи за кратък момент да я погали, преди да се обърне да поеме сандъците от моряка.

— Знам, че не ни чакат, но все пак би трябвало да има някой — забеляза Серена. След като пожелаха довиждане на моряка, те се запътиха по дългия пристан към брега.

Над белите пясъчни дюни, покрити със сол, можеше да се види как проблясва сиво-белият силует на главната къща. До нея се водеше една редица от изкривени от вятъра дъбове, с клони обкичени с испански мъх, надвиснал над сочната трева. Къщата се извисяваше, огряна от слънчевите лъчи, на фона на портокаловата горичка зад нея. Имаше някакво спотаено очакване, надвиснало над земята. Единственият шум беше от прибоя на празния плаж и крясъците на виещите се чайки, които за изострените сетива на Серена звучаха като предупреждение.

— Какво не е наред? — попита тя, обръщайки се към Рафаел, когато започнаха да се изкачват към къщата, построена в стила на Антилските острови, с големи галерии, обикалящи около двата етажа, стръмен покрив и прозорци, покрити с жалузи.

— Не зная, но и аз усещам, че цари някаква неестествена тишина. Да не би сега да е времето, когато тази двойка идва в Свети Августин? — попита Рафаел, смръщил тежките си вежди. Досега все някой трябваше да забележи пристигането им и да дойде да провери кои са посетителите.

— Не, те бяха в Свети Августин точно преди месец — отвърна Серена, когато оставиха пясъчния бряг зад себе си и тръгнаха по високата трева. Странната тишина ги обгърна като мъгла и ги накара да бъдат нащрек.

Когато стигнаха до дългата галерия на първия етаж видяха, че всичко изглежда нормално. От двете страни на отворената двойна врата имаше високи яркочервени хибискуси в глинени гърнета. Каменните плочи на пода на галерията изглеждаха прясно изметени от навятия пясък. Но въпреки това беше необичайно тихо за обитаема къща. Серена не виждаше нищо нередно около себе си.

— Не се приближавай повече! — разнесе се глас над тях, на английски, но със силен акцент.

Поглеждайки нагоре към втория етаж, Серена и Рафаел видяха дулото на стара пушка, насочено към тях. Двамата се спряха, без да могат да разберат кой стои зад пушката, тъй като слънцето се отразяваше в метала и ги заслепяваше.

— Жозе, ти ли си? — извика Серена и вдигна ръка, за да заслони очите си, стресната, че нейният пазач изпълняваше така сериозно задълженията.

— Кой казва моето име? — попита бързо мъжът, без да навежда пушката.

— Тук са лейди Марстън и капитан Агилера от испанската флота — извика Серена с възможно най-спокоен тон при вида на това старо оръжие, насочено към тях. — Съзнавам, че съм облечена твърде необичайно, но тези дрехи бяха най-подходящи за плуването дотук от кораба на капитан Агилера — тя се обърна и погледна Рафаел с отчаяние и смущение. Нямаше нищо чудно, че Жозе не я беше познал в тези момчешки дрехи.

— Извинете ме, милейди — извика отгоре смутеният Жозе. — Веднага слизам — пушката изчезна и по дървените стълби се чуха стъпки на крака, обути в ботуши.

— Той наистина е взел много сериозно отговорността да охранява къщата — забеляза сухо Рафаел, а устните му се извиха в усмивка на облекчение. Той безмълвно се беше наругал за нехайството си, че не беше взел със себе си някой от екипажа.

— Да, надявам се, че човекът не страда от някаква мания — промърмори Серена развълнувана. — Не съм забелязвала нищо

странно досега нито в него, нито в жена му, но вече не съм много сигурна, дали животът тук, така отдалечени от другите, не се е отразил на разума му. И освен това се чудя къде е самата Инес?

— Извинете ме, милейди, но не очаквах да ви видя — извини се Жозе, появявайки се от дългия централен хол, който разделяше къщата на две части: — Помислих си, че са се върнали онези мъже — той поклати тъмната си, започнала да посивява глава, а в очите му се изписа страх. — Когато видях лодката ви на пристана, казах на Инес да се скрие в конюшната.

— Какви мъже, Жозе? — попита загрижено Серена.

— Преди два дни те пристигнаха от Свети Августин с малък кораб, плуващ под испански флаг. В началото аз ги посрещнах, защото бяха облечени в униформите на ирландския полк. След като говорих с тях, разбрах, че наистина са ирландски войници. Отначало се държаха приятелски, казах, че били стари приятели на покойния сър Сесил и дошли да видят плантацията, за която им бил разказвал толкова много. Това беше първия път, когато се усъмних, че лъжат, защото знам, че сър Сесил не го беше грижа за земята — обясни им Жозе с въздишка, от която стана ясно, че искаше да забрави спомена за случилото се. — След като обиколиха къщата и земята наоколо, започнаха да ме разпитват къде било специалното тайно място, за което им бил казал сър Сесил. Казах им, че не знам за такова място — каза Жозе и дрезгавият му глас трепна. — След което ми сториха това, като казах, че то ще опресни паметта ми — и той се обърна, за да видят голямата рана на бузата и слепоочието му.

— Толкова съжалявам, Жозе. Трябвало е да дойдеш в Свети Августин да те прегледа лекар — възкликна Серена и се приближи към по-възрастния човек, за да прегледа раната му. — Но какво може да са търсили?

— Някакво съкровище, милейди. Най-накрая си признах. Мислех, че тук в плантацията има заровено съкровище. Те дори разкопаха земята около кладенеца, а един от тях се спусна с фенер по въжето, за да види дали съкровището не е на дъното — обясни Жозе и леко се намръщи, когато Серена повдигна косата му, за да види колко дълбока е раната.

— Не мога да повярвам, че са се хванали на тази глупава история на Сесил. Но защо иначе ще дойдат чак дотук в плантацията, за да

търсят някакво въображаемо съкровище? — каза Серена на двамата мъже.

— Алчността кара хората да вършат много глупави дела, които могат да се окажат и опасни — заяви късо Рафаел, свъсил вежди и присвил устни.

— Вярно е, капитане — съгласи се Жозе. — След като видяха, че няма да намерят лесно съкровището, те нападناха кухнята и библиотеката, търсейки нещо за пиене. Но не намериха нищо, защото Инес беше заровила бутилките с виното, което прием, в пясъка, за да е на студено — той се подсмихна като си спомни раздразнението на войниците. — Скоро след това се измориха от безуспешните си опити и при следващия прилив си тръгнаха. Когато видях кораба ви, капитане, и испанския флаг, аз се изплаших, че са решили да се върнат — Жозе поклати глава, спомняйки си ужаса, който той и жена му бяха изживели при вида на малката лодка, приближаваща към пристана.

— Не се притеснявай, хората ми ще охраняват брега докато сме тук, но може би ще бъде по-разумно, ако ти и жена ти се върнете с нас в Свети Августин — каза Рафаел на изморения мъж, на когото преживяното вече започваше да дава отражение.

— *Gracias*, сър, но на нас с Инес тук ни харесва, където сме близо до земята. Мисля, че те разбраха, че тук няма съкровище, няма „*El Tesoro verde*“ — отвърна Жозе. — Не смятам, че ще си направят труда да се върнат.

— „*El Tesoro verde*“ — повтори Рафаел със студенина в дълбокия си глас, а устните му се извиха в цинична усмивка.

— Определено не мисля, че има нещо забавно в това, че Инес и Жозе са били заплашвани от някаква банда грубияни, търсещи измислено заровено съкровище — каза Серена с голямо неодобрение. Тя го погледна, като че ли той беше загубил разсъдък си. Имаше нещо нередно в това как той реагира на разказа на Жозе и това я разгневи. Започваше да ѝ омръзва да слуша за зеленото съкровище, защото всеки път ѝ напомняше за глупостта и алчността на покойния ѝ съпруг и как я беше предал след пристигането им в Свети Августин.

— Не намирам забавна историята, а само виждам иронията на живота — отвърна ѝ той със загадъчен тон и ѝ направи път, за да влезе в къщата.

— Отново ми убягва твоята испанска философия — отговори Серена с глас, изпълнен със сарказъм, и му обърна гръб. Бузите ѝ пламтяха от възмущение при вида на подигравателното му изражение, което като че ли криеше някакво тайно забавление, което нямаше намерение да сподели с нея.

Ах, моя разгневена роза, ако само можех да ти обясня прекрасната горчиво-сладка ирония на всичко това, на нашето посещение тук, но времето не е подходящо, помисли си той, следвайки я в познатия широк хол, който не беше виждал от много години. Ако ти кажа сега, ти никога повече няма да ми вярваш, а аз не мога да поема този риск, реши той, с упорита непоколебимост, така характерна за него. Беше стигнал достатъчно далече, за да изгуби всичко. Мрачното му изражение щеше да изненада Серена, ако се беше обърнала да го погледне. Тя обаче вървеше пред него, без да усети промяната, настъпила в този тайнствен мъж, когото обичаше.

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

Топлият въздух на тропическата нощ беше пропит с богатия чувствен аромат на разцъфналия жасмин, провиснал от лозите, увити около колоните на галерията, примесен със стипчивия солен дъх на морето. Серена седеше в галерията на приземния етаж на един стол, който ѝ донесе Жозе. В ръката си държеше чаша с испанско бренди. Изглежда англичаните не бяха допринесли много за вида на плантацията, размишляваше тя, загледана в голямата златна сфера на луната, която изгряваше над тъмните води. Жозе ѝ беше казал, че мебелите от тежък испански махагон били останали от собственика испанец. Англичанинът, който купил плантацията при превземането на колонията от британците, също както Сесил, предпочитал да прекарва времето си в Свети Августин. Беше наел човек, който да се грижи за портокаловите насаждения. Къщата беше останала почти същата каквата е била, когато първият испански собственик я е построил, една здрава, но същевременно и елегантна постройка.

— Ще искате ли още нещо, милейди? — поинтересува се Жозе, който излезе от хола с фенер в ръка.

— Не, не мисля — отвърна Серена със слаба усмивка. — Моля те, предай моите благодарности на Инес. Вечерята беше отлична. Вие и двамата можете да се оттеглите. Знам, че нашето пристигане ви измори, особено след това, което се е случило преди няколко дни.

— Мислите ли, че капитанът ще има нужда от моите услуги? — попита Жозе, нетърпелив да се прибере, без да се налага да говори с високия красив испанец, който се разхождаше сам на брега. Капитанът беше сдържан джентълмен, но Жозе не го мислеше като обида.

— Не вярвам, че той ще се нуждае от твоите услуги до сутринта. Благодаря ти, Жозе — отвърна Серена и го освободи с усмивка.

Нямаше представа от какво има нужда Рафаел или за какво си мислеше от момента, в който влязоха в къщата тази сутрин. Той, като че ли се беше оттеглил в свой собствен свят, където тя не беше добре дошла. Когато Жозе им предложи да ги разведе из къщата и другите постройки, Рафаел се извини и остана в галерията на втория етаж,

загледан мрачно в морето. Ако по-възрастната двойка намираще държанието му малко странно, те с нищо не се издадоха, въпреки че тя забеляза размяната на озадачени погледи, когато мислеха, че не ги гледа.

Серена се заслуша в стъпките на Жозе и Инес, които се качваха на третия етаж, където бяха стаите за слугите и се зачуди, дали Рафаел щеше да дойде тази нощ в стаята ѝ. За да не предизвиква любопитство, беше казала на Жозе да остави сандъците им в две различни стаи в предната част на къщата, гледаща към морето. Рафаел явно се наслаждаваше на гледката, помисли си тя с болка, наблюдавайки високата стройна мъжка фигура, очертана на фона на пясъците. Той се визираше в тъмните като индиго води на морето. Пред него, в бялата лунна пътека, водата блестеше като сребро, а вълните изглеждаха като посипани с диаманти. Името „Лунна светлина“ беше наистина подходящо, помисли си Серена, докато гледаше безпомощно към Рафаел, скрита в сенките на галерията.

Приключвайки с брентито, тя остави кристалната чаша на една маса до нея и стана. В такава чудесна, прелъстителна нощ беше мъчение да си сам, но припомняйки си тихата вгълбеност на Рафаел по време, на вечерята се поколеба дали да се присъедини към него. Тя въздъхна като погледна към копринените чехли, които беше обула за вечеря, заедно с муселинената рокля, която Инес беше изгладила внимателно. Чехлите щяха да се съсипят в дълбокия влажен пясък. Обърна се, за да отиде в стаята си, но преди това погледна още веднъж към самотната фигура на Рафаел. Знаеше, че няма да може да заспи, не и в такава нощ. В този момент усети, че нещо я привлича към Рафаел и към водата, и тръгна подчинена сякаш на чужда воля, през високата трева към брега.

Когато стигна до пясъка, събу бързо чехлите, посегна под полата и свали копринените чорапи и жартиерите. Остави ги на земята, повдигна полата и фустата си и тръгна към Рафаел. Босите ѝ крака потънаха в топлия пясък.

Той, като че ли почувства нейното приближаване и се обърна, за да я погледне. Неземна в своята прозрачна с цвят на слонова кост рокля, с дълга руса коса, блестяща като сребро на лунната светлина, тя като че ли плуваше към него. В тъмнината на неговите болезнени спомени тя беше като маяк, огряващ пътя към бъдещето. Напомняше

му за едни древни римски руини в Андалусия, които били храм на римската богиня на луната, Диана. Една нейна прекрасна, грациозна статуя беше останала незасегната в центъра на това, което преди е представлявало храма. Често беше ходил там нощем, за да лекува наранената си гордост и унижението, че трябва да живее от подаянията на роднините на майка си. Там, в онова древно място, беше намерил покой през нощта, след като умря баща му и беше разбрал, въпреки че беше още малък, че трябва да се погрижи за майка си и сестрите си. И сега, в тази нощ, изпълнена със спомени за стари болки, той отново беше намерил своята богиня на луната, своята Диана, но тя беше топла, жива и не беше направена от мрамор.

— *Querida* — повика я той и протегна ръце. Тя падна задъхана в прегръдката му.

— Стори ми се, че ме викаш — промълви тя в топлината на врата му, притисната до него. И двамата знаеха, че искаше да каже, че го е чула със сърцето си.

— Ела. Знам едно място надолу по брега, където не могат да ни видят от кораба — гласът му беше дрезгава молба. Той я желаше, тук сред прелестта на нощта, под луната, като езически любовници, като римляни, чествачи русата богиня Диана, или гръцки любовници, чествачи своята богиня на луната, Артемида.

— Да, о, да — простена тя, усещайки неговото вълнение, собственото й тяло копнеещо за докосването му, кръвта й пулсираща от примитивно желание да се съедини с него в тази гореща тропическа нощ, под светещата луна.

Обвили ръце един около друг, изпълнени с предчувствието за това, което щеше да последва, те се приближиха към края на брега, където се разбиваха вълните. В този рай близо до природата те, като че ли бяха единствените живи хора.

Стигнаха до скрита пещера, отдалечена от платнохода, който се поклащаше на котвата си. Рафаел я поведе към една падина между две дюни, която образуваше естествено легло. Високите дюни скриваха мястото от погледа на всеки, който би минал по брега. Той съблече мундира си и го постла върху пясъка. След което с няколко сръчни движения съблече и останалата част от дрехите си.

С дрезгав нисък смях, поддала се на неговото настроение, Серена започна да развърза корсажа си. След това свали роклята и

фустата си. За момент застана само по риза, загледана в стройните форми на Рафаел, които блестяха като мрамор на лунната светлина. Секунда по-късно и ризата ѝ лежеше на пясъка.

Той ѝ протегна ръка и каза:

— Ела, искам да се любим с морето около нас.

— Но... аз не мога да плувам — запротестира Серена, поемайки ръката му, но изявявайки нежелание. Тя със страх погледна към тъмната вода, тук-там докосната от лунната светлина.

— Не съм казал, че ще плуваме, *querida* — закачи я той нежно.

— Няма от какво да се страхуваш, аз съм с теб. Няма да влизаме надълбоко, само до кръста. Съгласна ли си?

— Да — въздъхна тя и му се усмихна, чувствайки, че когато е с него, нищо не може да я нарани.

Като две деца те се затичаха през разбиващите се вълни, а луната целуваше телата им със сребърни лъчи. Топлият влажен въздух ги милваше, подтиквайки ги към чувственото изследване на природата и на тях самите.

Серена се разсмя с истинска радост, когато водата заля първо върховете на пръстите ѝ, а след това и краката.

Тя дълбоко вдъхна свежия солен въздух и отметна назад разбърканата си златна коса с един жест на освобождаване и удивление. Никога не се беше чувствала така жива, така свободна, така опияняващо необузdana, както в този момент с изгарящите очи на Рафаел, които поглъщаха с наслада голото ѝ тяло, подложено на милувките на морето и въздуха.

Тя беше като живо възплъщение на Диана, неговата собствена богиня, която щеше да обожаваш с очи, с ласки, с тяло. Когато водата докосна слабините му, усети как възбудата му нараства и трудно може да се контролира. Една вълна ги заля. Той привлече Серена в прегръдката си и пое устните ѝ в една дълбока опияняваща целувка. Ръцете ѝ се обвиха около мокрото му гъвкаво тяло. Пълните ѝ топли гърди се притиснаха към гърдите му, а твърдите зърна го изгаряха с допира си. Краката ѝ се увиха около неговите. Той обхвана с ръце закръглените ѝ задни части и я повдигна върху пулсиращата си мъжественост. Чу стенанието, което се изтръгна от гърлото ѝ, когато влезе в нея, след това остана само усещането. Те бяха едно цяло с шумящото море.

Серена посрещна нашествието на езика му с радост. Тя беше като залепена за него и усещаше как оживява в нея първобитната жена, докато го приемаше с възторжен стон. С тела мокри от водата, която се вихреше около тях, тя смучеше и вкусваше езика му, докато той стоеше, проникнал дълбоко в нея. Всичко беше естествено и неудържимо.

Копринената топлина на водата засилваше усещането, че се намират в свой собствен рай, един езически рай, където господстваше чувственото желание. Времето спря за тях. Той я крепеше над водата, притискайки гърба ѝ с една ръка, а с другата закачаше набъбналите от възбуда зърна на гърдите ѝ, които се подаваха като подаръци от водата, луната караше всяка една от тях да прилича на водна лилия. Косата ѝ се беше пръснала в морето и плуваше около нея. Напомняше му на някой воден дух, изпратен от морските богове да го изкушава с красотата си.

Никога досега не беше изпитвала подобно чувствено удоволствие, предизвикано от милувките на водата до всяка част на тялото ѝ, от твърдостта му вътре в нея. Когато ръката му посегна и помилва интимната роза над мястото, където беше проникнал в нея, горещото пулсиране в слабините ѝ стана неудържимо. Тя започна да се движи като сребърна сирена, обвила крака около кръста му, извивайки тялото си, принуждавайки го да навлезе по-дълбоко в нея и стоновете ѝ се понесоха в тропическата нощ. С долепени едни до други горещи устни, те се движеха във водата в прастар танц на страстта, докато пулсиращата експлозия разтърси Серена и го доведе до връхната точка на освобождаването.

Бавно краката ѝ го пуснаха. Тя допря с върховете на пръстите си пясъчното дъно, все още долепена до мокрото му тяло, заслушана в задъханото му дишане, с глава върху мокрите косми на гърдите му. Бедрата ѝ трепереха. Беше изпитала прекрасното изтощение на пълно удовлетворяване. Неуморните вълни продължаваха да ги обливат и милват.

— Такова удоволствие, *alma mia* — промълви той, притиснал я до себе си с устни върху мократа ѝ коса.

— Да, истинско удоволствие — прошепна тя до гърдите му, закачайки го с езика си, ближейки солта от кожата му, което го накара отново да простене.

— Ти си ненаситна — каза той, а в гласа му се смесваха радост и благоговение. — Нека да починем на брега. Има още много неща, които могат да се преживеят през тази чудна нощ, моя езическа богиньо.

Да, помисли си Серена. Тя наистина се чувстваше като езическа богиня в този рай, където природата помагаше на тяхната чувствена наслада. Измъквайки се от разбиващите се вълни, тя гордо вдигна глава, изправи рамене и изпъчи гърдите си, със зърна все още напрегнати от любовенето на Рафаел и от възбуждащото усещане на въздуха върху мократа ѝ кожа. Усещаше тялото си и удоволствието, което можеше да ѝ даде по непознат за нея начин, а Рафаел я поглъщаше с пламнал поглед.

— *Si*, вдигни високо главата си, моя прекрасна роза — нареди ѝ той, спирайки се за момент на пясъка. — Искам да те запомня така, за да те нося винаги в сърцето си — той нежно хвана брадичката ѝ и повдигна главата ѝ така, че дългата ѝ коса докосна закръглените ѝ хълбоци. — *Si*, точно така — прошепна той, когато гърдите ѝ се повдигнаха. Той приведе тъмната си глава и обиколи с език набъбналите зърна. Ръката му обгърна кръста ѝ, след това се спусна надолу, за да погали задните ѝ части. Падна на колене пред нея, а устните му покриваха с целувки златните косми на венериния хълм. Той я притисна към нетърпеливите си устни и я доведе още веднъж на границата на екстаза. Ръцете ѝ сграбчиха раменете му, ноктите ѝ се забиха в кожата му, а тя се извиваше, предлагайки му себе си, без да се срамува, наслаждавайки се на собственото си желание, на удоволствието, което ѝ даваше.

— Да, о, да! — виковете ѝ ехтяха над пясъка, докато се движеше срещу устата му, огъвайки се, въртейки бедра. В един стар като времето танц, тя се притискаше до неговия търсещ език, докато не беше изпълнена отново с онзи пулсиращ екстаз, който разтърси цялото ѝ същество. Също както в морето, вълна след вълна удоволствието я заливаше, докато стигна до кулминацията. Без да може да стои на краката си повече, тя се отпусна със стон върху него. Той скочи бързо, за да я хване.

С нисък дрезгав смях той я вдигна на ръце и я пренесе между дюните.

— Легни до мен, *querida* — прошепна той във влажната ѝ коса. Той я положи върху дрехата си и нежно подсуши с ризата ѝ треперещите ѝ крайници, както би постъпил с изкъпано дете. След това се присъедини към нея и постави главата ѝ върху гърдите си. Те се унесоха в сън под шума на вълните, търкалящи се върху пясъка.

Серена не знаеше колко време е спала, но в един момент усети, че е напълно будна и заслушана в тътнежа на прибоя и беше сигурна, че е чула музика. Една тъжна меланхолична музика, която разкъса сърцето ѝ и предизвика сълзи в очите ѝ. Тя седна и фустата, която Рафаел беше метнал върху тях, се плъзна надолу. Беше така топло, че нямаше нужда от завивка. Серена отметна косата от очите си и се вслуша внимателно, за да чуе музиката, която я беше събудила, но тя се беше изгубила. Беше останал само безспирния шум на вълните.

— Какво има, *querida*? — дълбокият глас на Рафаел прекъсна концентрацията ѝ.

— Стори ми се, че чух музика — отговори тя, обръщайки се към него. На отразената в белия пясък светлина на луната можеше да види тъмните му очи, проблясващи към нея, докато галеше с ръка гърба ѝ.

— В такава нощ всичко е възможно — каза меко той. — Може би е била флейтата на Пан, изпращаща прелъстяваща песен. Въпреки че никой мъж няма нужда от магии, щом като има такава красавица, каквато виждам пред себе си, за да запали огън в кръвта му.

— Засипваш ме със сладки думи, благородни сър. Струва ми се, че се опитваш да прелъстиш бедната невинна девойка — пошегува се тя, поглеждайки през рамо към него, а закачката ѝ прозвуча като покана.

С бързо движение той я дръпна надолу и тя се излегна с цялата си дължина върху него.

— А иска ли тази бедна невинна девойка да бъде прелъстена? — попита той с глас, дрезгав от желание.

— Вие ме държите в ръцете си, сър. Опасявам се, че можете да правите с мен, каквото поискате — присмя се тя, поглеждайки в тъмните му очи със своите лазурносини, изпълнени с предизвикателство и закачливост очи. Бавно започна да търка меките си като коприна бедра в мускулестите му крайници, покрити с нежен мъх, които ѝ напомняха колко различно беше неговото тяло от нейното.

— Кой на кого прави това? — попита той с пресекващ глас, когато тя започна да трие зърната си в гърдите му. Те се втвърдиха и запулсираха от този чувствен контакт. Ръцете му пуснаха китките ѝ и обгърнаха кръста ѝ, след това хълбоците ѝ, притискайки я силно към себе си. Започна бавно да гали бедрата ѝ и накрая разтвори най-интимните ѝ устни. Тя изстена от удоволствие. Тогава той вкара единия си пръст, възбуждайки я, докато тя отново беше възпламенена от новата любовна игра. Тя се усети как се движи в ритъма на това ново нашествие, все по-силно и по-силно, търсейки все повече от това странно ново удоволствие. Изведнъж разбра, че трябва да го има целия, да изпита прекрасното чувство на пълнота, което намираше само когато я изпълваше със своята възбудена мъжественост.

Той като че ли усети нуждата ѝ, защото я претърколи, изправи се над нея и с бързо движение проникна в сладките дълбочини, които беше галил така умело. Устата му покри нейната в неумолима целувка на завоевател и той започна да се движи с бавни тласъци. Езикът му трескаво обикаляше в устата ѝ, а нейният го посрещаше със страст, вкувайки го, като че ли никога нямаше да му се насити.

Безумието между тях нарасна както никога досега. Нежната игра беше изчезнала, заменена от дълбок еротичен глад и те се движеха един срещу друг с изгаряща сила. Хълбоците на Серена се извиваха, за да пресрещнат всеки тласък, ръцете ѝ се впиваха в бедрата му, тя се огъваше, опитвайки се да го почувства още по-силно в себе си.

Нейният глад и пълното ѝ приемане, което разтърсваше крехките ѝ форми, възпламени Рафаел и той не можеше повече да удържи желанието си. Отново и отново той я облада с дълбоки тласъци, а от гърлото му се изтръгнаха стонове.

Това беше, което желаше, да бъде любена по този начин, без задръжки, от мъж загубен в своя глад и желание. И тогава започна да усеща чудната спирала, така болезнено приятна, че цялото ѝ тяло замря, преди да достигне кулминацията. Див вик на благодарност се изтръгна от гърлото ѝ и се понесе към звездите. Виковете на Рафаел се присъединиха към нейния при последния тласък към освобождаването.

Той се измести, за да легне до нея и се отпусна изтощен, заслушан в пресекливото ѝ дишане.

— Нали не те нараних, *querida*? — попита тихо той, привличайки я прегръдката си.

— Не, но не смятам, че би имало някакво значение. Аз... аз бях като някакво подивяло създание, желаещо да бъде обладано от теб, както би сторило едно животно със самката си — призна с въздишка тя.

— Ах, каква жена си ти, моя срамежлива прекрасна роза, да имаш смелостта да ми кажеш това, да признаеш без срам, дълбочината на твоите чувства към мен. Горд съм, че жена като теб ме допусна до сърцето си. Ти ми оказваш чест — каза той нежно и поднесе ръката ѝ към устните си за поздрав.

— Може би съм била зашеметена от луната — каза му Серена със срамежлива усмивка, поглеждайки в тъмните испански очи, които така обичаше.

— Тогава трябва да направим така, че да прекарваме повече нощи навън под пълната луна, *querida*.

Изтощени, те се унесоха в кратък сън. След това с нежелание, знаейки, че трябва да се върнат в къщата преди настъпването на деня, те станаха и мълчаливо се облякоха, и двамата под влиянието на магията на тази нощ и на това място.

— Ще дойдем пак, *alma mia* — обеща ѝ Рафаел. Той като че ли разбра, че се беше натъжила, след като всичко свърши.

— Да, трябва — каза тя с меланхолична усмивка, привършвайки обличането си.

— Ела, босонога лейди, ще ви съпровожда до дома ви — пошегува се той нежно, поглеждайки към босите пръсти, които се подаваха под роклята ѝ.

— Благодаря ви, любезни сър — отвърна шеговито тя и се облегна на ръката му, пародирайки маниерите на света, в който живеяха и двамата, и в който трябваше да се върнат.

Разходката им по брега под звездите беше бавна. И двамата не искаха да сложат край на вълшебната нощ, въпреки че край трябваше да има.

— Чудя се какво ли е било испанското семейство, на което е принадлежало това прекрасно място — изкоментира Серена, докато вървяха покрай разбиващите се вълни. — Познаваше ли ги? — тя погледна към него на лунната светлина и усети как при въпроса ѝ ръката му под нейната се стегна.

— Защо питаш? — попита в отговор той, опитвайки се да овладее чувствата, които го заляха при нейния невинен въпрос.

— Просто се чудех. Трябва да е било много трудно да напуснеш такъв рай, въпреки че те очевидно не са искали да живеят тук, когато колонията е станала английска.

— Сърцата им бяха разбити — отвърна тихо той, като си напомняше, че тази прелестна жена пита само от съжаление към хората, които не познаваше. Тя има добро сърце, помисли с болка той.

— Тогава ти си ги познавал — изказа мислите си тя. — И аз си помислих така, когато стана така тъжен и вгълбен щом пристигнахме в къщата. Какви бяха те?

— *Querida*, това беше преди много време и аз бях много малък. Боли ме да си спомням онези дни, когато бяхме принудени да напуснем *la Florida* — обясни той с внимателен равен глас.

— Разбирам — каза тя, въпреки че изобщо не разбираше, само знаеше, че отново беше докоснала онези забранени моменти от миналото на Рафаел. Изведнъж я връхлетя меланхолия при мисълта, че магията на вечерта беше изчезнала; действителността беше нахлула в техния рай. Тя забеляза, че са достигнали високата трева пред къщата и се обърна към Рафаел, желаейки нищо да не развали настроението от тази любовна нощ.

— Почакай тук един момент. Аз ще тръгна първа, в случай, че Инес и Жозе са се събудили — тя повдигна полата си и затича боса по тревата към галерията, без да поглежда назад към мъжа, който гледаше след нея с тъжен копнеж в тъмните очи.

Той я изчака да влезе в къщата и тръгна след нея, но един проблясък в тревата — там, където се срещаше с пясъка, привлече погледа му. Той се наведе и вдигна два дълги копринени чорапа. Докато държеше копринената мекота в ръцете си, болка прониза сърцето му; слабият аромат на парфюма ѝ се беше задържал по чорапите. Той ги постави в дълбоките джобове на мундира си и забеляза, че във високата трева имаше още нещо. Два малки чехъла, с високи токове. Той тежко въздъхна, вдигна ги и ги задържа до гърдите си, след което погледна към звездното небе, като че ли търсеше подкрепа или отговор.

— *Alma mia*, как си играе с нас съдбата — промълви той, а гласът му беше изпълнен с мъка, докато притискаше чехлите към сърцето си.

По някакъв начин тези нежни обувки символизираха неговата смела прекрасна роза, която беше минала без страх през живота, който не е бил лесен за нея. Тя му даваше толкова много и искаше толкова малко, а той дори не можеше да я дари с пълната си искреност. С примирено движение на широките си рамене си каза, че правеше това, което трябва, освен ако не искаше да я загуби завинаги. Носейки малките чехли в големите си ръце, той се запъти към къщата, която за него беше населена със спомени от миналото и чувство на измяна в настоящето.

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Благоуханият аромат на портокалите от близката горичка, намираща се зад къщата, изпълваше библиотеката на плантацията в знойния късен следобед. Серена седеше зад огромното махагоново бюро, обърнато към отворения прозорец, и се опитваше да разчете избелелите редове, изписани на испански върху пергаментовите страници на един стар тефтер, който бе намерила пъхнат между два мухлясали тома на полицата, заемаща цялата дължина на едната стена. Всички книги бяха испански и тя разбра, че са оставени тук преди двадесет години от предишния истински собственик на плантацията.

— *Querida*, какво правиш? — попита рязко Рафаел, застанал до отворената врата със скръстени ръце и стиснати челюсти, а очите му бяха леко присвити.

— Попаднах на този тефтер днес следобед, докато Жозе те развеждаше из портокаловата горичка. На испански е — каза му тя развълнувана. Ослепителната ѝ усмивка го накара да почувства хлад, защото той знаеше какви ще бъдат следващите ѝ думи. — Опитах се да го превода, но моят испански не може да ми помогне. Ела, за теб ще е лесно.

— Защо искаш да прочетеш нещо, което ми прилича на домакински сметки? — попита той сдържано, без да помръдне от мястото си до портала.

— Трябва да е на първите собственици на „Лунна светлина“. Всичките тези книги са на испански — отговори тя, като посочи рафтовете с книги. — Изглежда семейството е трябвало да продаде всичко, дори и книгите, когато са заминавали. Тези не са в много добро състояние, били са изложени на соления въздух през всичките тези години, но ако прочета някоя от тях, ще мога да разбера малко повече за първите собственици на плантацията. Ти казваш, че не ги помниш добре, защото си бил твърде малък, когато сте напуснали Свети Августин.

— Защо ти трябва да знаеш нещо за първите собственици? Те са умрели и са на оня свят. Няма нищо общо с теб — заяви кратко той, а

черните му очи станаха враждебни.

— Може би... защото ти така твърдо си решил нищо да не ми казваш за тях. Има ли нещо, което не желаеш да науча — попита раздразнено тя, като се изправи, явно ядосана от хладното му държание и нежеланието му да ѝ помогне в превода на книгата.

— Най-добре е да оставиш тези неща, случили се в миналото, *querida* — каза той нежно, а в гласа му се долавяше тъга.

— За кого ще е по-добре? — продължи тя, без да може да изостави темата, тъй като той се бе държал доста загадъчно.

— За нас двамата, моя сладка любопитна роза — сви рамене той, а тъмните му очи бяха нежни, въпреки че в тях проблясваше твърдост, която я предупреди да не продължава с настояванията си. — Повярвай ми! — тръгна към нея той и застана пред бюрото ѝ. — Направих грешка, като те накарах да дойдеш тук. Ще отплаваме със сутрешния прилив. Тази вечер ще поставя знаме на кея — сигнал, че утре ще тръгнем.

Мургавото му лице беше напрегнато, а черните му очи я гледаха непреклонно.

— Не те разбирам?! Първо нямаш търпение да ме доведеш тук, за да видя и оценя красотата на това място, а след като вече сме тук, бързаш да си тръгнем — възнегодува раздразнена тя. — Какво толкова страшно виждаш в един стар испански тефтер, който едва се чете? Какво толкова страшно има, ако науча нещо за хората, които са построили „Лунна светлина“? Може би някъде тук ще мога да открия имената им. Сигурно ще можеш да си спомниш как се е казвало това място, макар и да си бил малко момче, когато си дошъл тук — продължи с нотки на сарказъм в гласа си тя.

Той настръхна, сякаш тя го беше зашлевила.

— Всички ли *la inglesas*^[1] са толкова упорити и решителни да постигнат своето като теб, лейди Марстън? — попита яростно той, а язвителният му глас я разгневи.

— Ние не позволяваме на мъжете да ни плашат и да ни третират като деца — повиши тон тя, а в гласа ѝ се долавяше неприязън. — Това те безпокои, нали? — внезапно тя прозря какво не беше в ред. — Ти не можеш да понесеш мисълта, че „Лунна светлина“ принадлежи на една *inglesa*, дори тази англичанка да съм аз.

Остана силно изненадана и потресена, разбирайки от изражението на лицето му, че предположението ѝ е истина. Мъжът, който я бе любил толкова страстно миналата нощ на брега на морето, сега въставаше срещу факта, че тя е господарката на плантацията.

След като забеляза смущението в очите ѝ, Рафаел възвърна самообладанието си, обиколи бюрото и я прегърна.

— Не отричам, че ме боли при мисълта, че тази плантация вече не е в испански ръце, но това няма нищо общо с теб. Миналото е много болезнено за мен, за моето семейство и приятелите ни, които трябваше да продадат на безценица своите имоти на англичаните. По това време ти си била бебе. Безспорно, аз не мога да те държа отговорна за това, което твоите съотечественици сториха на испанците в Свети Августин преди двадесет години.

— Но аз все още съм *la inglese* — каза тя с горчивина в гласа си, като се измъкна от прегръдката му и се отправи към прозореца. Остана там един безкраен миг, втренчена в морето и в „*La Sonata*“, която беше закотвена в залива. Тя си спомни думите на Евита. За Рафаел тя беше само една странна, синеока, руса англичанка, която той се стремеше да покори, тъй като го вълнуваше, но след като веднъж я завладееше, тя щеше да му омръзне и щеше да я захвърли като една от своите многобройни любовници.

— *Querida*, това е нещо, което не мога да ти обясня. Това е едно чувство, което не очаквам ти да разбереш — каза тихо той, — но то няма нищо общо с теб или с това, че си англичанка.

Той застана зад нея и протегна ръцете си с намерение да обгърне раменете ѝ.

— Не — отблъсна го тя с леден тон, когато ръцете му я докоснаха. Тя се отдръпна от него с желанието да се освободи. Лазурносините ѝ очи блестяха, когато го погледна. Гняв и отчаяние изкривиха чертите на лицето ѝ.

— Съгласна съм, че трябва да заминем за Свети Августин утре сутринта.

Тя щеше да стане непристъпна за него, издигайки бариера от гняв, така че той да не успее да я нарани. Беше ѝ дал възможност да осъзнае факта, че това, че е англичанка, бе една спънка в техните отношения. Колко ли дълго, мислеше тя, този факт ще има порешаващо значение, отколкото страстта, която изпитваха един към

друг? „Ти сега си интересна за него, но после той ще те изостави.“ Серена се страхуваше, че Евита е казала истината. Но тя нямаше да позволи това да се случи, тя ще го отблъсне, преди той да е успял да я нарани.

— Не прави това — каза Рафаел, а гласът му все още звучеше тих, с едва сдържан гняв.

Очите му издаваха чувствата, които го вълнуваха. Бяха станали тъмни и яростта в тях я порази.

— Ще правя, каквото искам — заяви тя, завладяна от гняв и негодувание.

— Какви изтънчени думи за една английска дама — реагира той, а гласът му беше студен и дразнещ.

Никой от двамата нямаше възможност да разбере докъде щяха да стигнат, защото звукът от конски копита върху твърдата земя ги накара да замълчат и да излязат от библиотеката. Когато отидоха в хола, те завариха Инес застанала до двойната врата. Тъмните ѝ очи бяха станали огромни от страха, който я бе обсебил. Запитаха се, дали ездачът не е някой от ирландските войници, върнал се да търси заровеното съкровище.

— Чакайте тук, и двете! — нареди им Рафаел, издърпвайки оръжието от ботуша си.

Той предпазливо се приближи до отворената врата на галерията. Серена го последва и застана до Инес. Двете жени с трепет се загледаха навън, за да видят кой е техният посетител.

— Това е мистър Джес Фиш, Инес — въздъхна с облекчение Серена. — Чудя се, какво го е накарало да напусне плантацията си и да пристигне тук.

Жените гледаха как Рафаел поздрави по-възрастния мъж и му помогна да слезе от коня. После двамата поведоха оживен разговор, докато Жозе излезе от портокаловата горичка и забърза към тях, за да се погрижи за коня на мистър Фиш. Серена имаше странното усещане, че говореха за нея, тъй като забеляза Рафаел често да поглежда към отворените врати. Джес Фиш също погледна в посоката, където беше застанала тя, а след това започна утвърдително да кима и последва Рафаел в обширния хол.

— Сеньор Фиш е яздил чак дотук, за да види дали сме добре. Ирландските войници са го посетили, но не са му създали никакви

проблеми. Споменали, че ще посетят „Лунна светлина“. След като заминали от Свети Августин, един от неговите работници съобщил, че видял испански кораб пуснал котва близо до брега на плантацията. Аз го придумах да остане и да сподели вечерята с нас — съобщи Рафаел на двете жени.

— Добре дошли в „Лунна светлина“, мистър Фиш. Приятно ми е да ви видя отново — каза Серена с най-приятния тон, на който беше способна, като съзнаваше, че с поканата си за вечеря Рафаел ловко беше направил невъзможно да продължат спора си в присъствието на Джес Фиш.

— Благодаря ви за любезната покана, лейди Марстън. Човек среща толкова малко хора на острова, че просто жадува за един приятен разговор — отговори любезно той. — Хубаво е да видя, че в тази стара къща отново има живот.

— Моля, чувствайте се у дома си. Може би мистър Фиш би желал чашка коняк — каза тя, като се обърна към Рафаел. — Мисля, че Жозе напълни гарафата в библиотеката. А сега господа, моля да ме извините, оттеглям се, за да приготвя вечерята. Инес, ще дойдеш с мен, нали... ще имам нужда от помощта ти.

С грациозен протоколен реверанс към двамата мъже, Серена ги остави, шумолейки с фустите на муселиновата си пола.

— Наистина сте късметлия, дон Рафаел. Вие върнахте към живота нашата ледена лейди — отбеляза Джес Фиш, докато вървяха към библиотеката.

— В момента тя забележимо е охладняла към мен — каза кисело Рафаел, като постави гарафата и чашите на масата. — Тя се интересува от първите собственици на „Лунна светлина“, испанските собственици — поясни той, и като повдигна черните си вежди, подаде на госта кристалната гарафа, в която имаше малко от златистия испански коняк, който и двамата харесваха.

— А вие, както ме предупредихте, когато за пръв път пристигнах тук, не искате тя да знае нищо за тях — отбеляза сухо той.

— Si. Оценявам вашата дискретност по този въпрос — отговори Рафаел, а лицето му издаваше, че е напрегнат.

— Това е най-малкото, което мога да направя. Дължа много на вашето семейство още от времето на онези ужасни дни преди двадесет

години — отговори той, а състареното му лице издаваше болката и угризенията на съвестта.

— Направихте това, което трябваше да направите. Англичаните не са плащали действителната стойност на имотите, те са знаели, че могат да получат това, което искат за много малко. Испанците не са имали избор. Трябвало е да ги продадат, тъй като са искали да заминат и са били принудени да го направят.

Рафаел вдигна чашата и изпи коняка на един дъх.

— Може би вие можете да си възвърнете това, което е взето от вашето семейство — намекна Джес Фиш. — Или може би сте намерили друг начин, за да го получите?

Старческите му очи наблюдаваха проникателно елегантната мъжествена фигура на мъжа, който стоеше пред него. Почувства се безсилен да му попречи, защото той нямаше да позволи нищо да застане на пътя му, когато пожелае нещо.

— Тук, в *La Florida* има много мои неща. Те ще бъдат отново моя собственост и никога няма да позволя да ги загубя — заяви направо Рафаел, като се взираше през прозореца.

Джес Фиш подозираше, че той не вижда гледката пред себе си, а нещо друго, нещо, което само той можеше да види.

На втория етаж в спалнята, Серена също се взираше към ширналото се море, но пред очите ѝ беше само аристократичното лице на Рафаел, с гневно разкривени черти и яда в черните му испански очи. Какво не искаше да ѝ каже той? Какво беше това, което е свързано с „Лунна светлина“ и което той не желаше тя да разбере?

— Милейди, изгладих копринената ви рокля — прозвуча гласът на влязлата в стаята Инес, която носеше единствената рокля, която Серена все още не беше обличала. — Тя е прекрасна. Цветът ѝ е като този на морето.

— Да, така е — отговори Серена и погледна към коприната, която затрептя в синьо-зелено, когато слънчевите лъчи, струящи през отворените френски прозорци, я огряха. — Виждала ли си зелените ми копринени пантофки? Сигурно съм ги бутнала някъде — намръщи се озадачена тя.

Беше обута в пантофки с цвят на слонова кост, тъй като не успя да открие копринените обувки с високи токове. Другият чифт обаче щеше да отива много повече на копринената рокля, която тя искаше да облече за вечеря.

— *Si*, милейди, капитанът ми ги даде тази сутрин. Каза ми, че ги е намерил на брега заедно с чорапите ви — отговори Инес, а върху набръчканото ѝ лице се появи усмивка.

— Да... да. Е, разхождах се по брега миналата нощ, преди да си легна. Една самотна разходка. Трябва да съм ги забравила — отвърна сдържано Серена, разбирайки, че Инес не повярва нито за миг, че разходката ѝ е била самотна.

— Мога ли да ви помогна да се съблечете, милейди? В резервоара има вода, ако пожелаете да се изкъпете — забеляза Инес, като постави роклята върху муселинената покривка на кревата с балдахин.

— Да, моля те, и сложи няколко капки от парфюма ми във водата — нареди Серена, останала само по риза и корсет. — Мога и сама да довърша тоалета си, Инес. Знам, че имаш много работа в кухнята. Оставането на мистър Фиш за вечеря стана най-неочаквано, но се надявам това да не обърка прекалено много работата ти.

Инес винаги се изненадваше от любезността и учтивостта на лейди Марстън, дори в случаите, когато покойният ѝ съпруг, сър Сесил, се показваше като истински дявол. Тя се надяваше, че лейди Марстън ще намери щастието, което винаги ѝ се бе изплъзвало досега, като се омъжи за красивия испански капитан. Възрастната жена въздъхна и излезе от стаята. Къщата, като че ли трептеше от страстта на двамата влюбени, защото тя знаеше, ръководена от своята женска интуиция, че те наистина бяха любовници.

Серена запълни времето си с подготовка на тоалета си с желанието да успокои нервите си и да укроти гнева си след инцидента с Рафаел в библиотеката. Ако останеше в стаята си, докато вечерята бъде сервирана и тогава да слезе долу, може би щеше да има време да анализира случилото се тази сутрин. Студената вода, с която наплиска пламналото си лице и ръце, ѝ помогна да успокои гнева си. Но даже два часа по-късно, когато Инес влезе в спалнята, за да запали високите свещи, поставени в стъклени ветрозащитни стъкла, тъй като тропическият здрач падаше бързо, Серена все още се бореше с

объркването си от рязката промяна в настроението на Рафаел след пристигането им в „Лунна светлина“.

— Изглеждате прекрасно, милейди — каза Инес и погледна с преценяващ поглед господарката си, облечена в елегантна рокля, с дълга руса коса, падаща свободно по раменете ѝ и проблясваща със сребърни оттенъци на фона на залязващото слънце.

Серена постави един сребърен гребен в косата си, за да я придържа да не пада върху челото ѝ. Аквамарините, които го украсяваха, подхождаха на роклята ѝ.

— Благодаря ти. Тази вечер не съм в състояние да се проявя като взискателна фризьорка. Боя се, че имам леко главоболие — обясни Серена и докосна с пръсти слепоочията си. — Надявам се, че мистър Фиш ще извини неразположението ми.

— На такава красива коса трябва да се позволи да пада свободно, милейди. Сигурна съм, че и двамата джентълмени ще бъдат щастливи да имат пред очите си такава прекрасна гледка — увери я Инес като ѝ подаде дантеленото ветрило, което извади от страничното отделение на пътническия ѝ куфар.

— Мисля, че е време да слеза при господата. Вечерята скоро ли ще бъде сервирана? — попита Серена и тръгна към вратата, а красивата ѝ копринена рокля падаше в изящни меки гънки около нея.

— *Si*, милейди. Веднага щом вие седнете на масата, Жозе ще започне да сервира. Блюдата са покрити и са поставени върху бюфета. Току-що ги донесоха от кухнята. Аз ще слеза веднага щом запаля свещите в спалнята на капитана.

— Благодаря ти, Инес — усмихна ѝ се топло Серена и излезе от стаята, а главата ѝ започна да пулсира.

Полутъмният хол беше прохладен и действаше успокоително след топлата спалня с високи френски прозорци, през които слънчевата светлина проникваше безпрепятствено.

Серена чу мъжки гласове, докато слизаше безшумно по стълбите, покрити със сламена рогозка, която поглъщаше шума от високите токчета на обувките ѝ. Когато достигна подножието на стълбището, тя видя приготвената дълга маса за вечеря в трапезарията вдясно, но там нямаше никой. Гласовете идваха от библиотеката, която се намираше от другата страна на хола. Като си пое дълбоко въздух, за да успокои възбудените си нерви, Серена тръгна нататък, за да им

съобщи, че вечерята е готова. Спря пред отворената врата и оправи дантелата на дълбоко изрязаното си деколте. Тогава чу думите, които смръзнаха кръвта ѝ и възвърнаха недоверието ѝ към Рафаел.

— Имате думата ми, че аз никога няма да спомена „*El Tesoro verde*“^[2] пред лейди Марстън. Това ще бъде нашата тайна, макар че не зная колко дълго ще можем да я опазим, тъй като има хора в Свети Августин, които знаят какво означават тези думи — дълбокият глас на Джес Фиш, леко треперещ от възрастта, прозвуча съвсем ясно и изпълни хола.

— *Gracias*^[3]. Знам, че мога да разчитам на вашата дискретност — отговори Рафаел, а при тези думи Серена трепна, сякаш я бяха ударили.

Тя стоеше там и дишаше учестено, а думите „*El Tesoro verde*“ — зеленото съкровище, се въртяха отново и отново в главата ѝ. Съзнанието ѝ беше замъглено от обхваналия я смут и тя се опитваше да разбере това, което току-що беше чула. Рафаел знаеше нещо за зеленото съкровище, нещо, което той не искаше Джес Фиш да споменава пред нея. Това обаче не означаваше, че техният гост знаеше също за него. Нима Рафаел криеше от нея, че и той преследва това, което половината от населението на Свети Августин търсеше — легендарното закопано съкровище, известно с испанското име „*El Tesoro verde*“? Съкровище, за което всички мислеха, че тя знае нещо или че има картата, на която е обозначено местонахождението му. Поразена и отвратена, тя се чудеше, дали това не е причината, поради която Рафаел я преследваше с такъв плам. Този плам, който тя бе помислила за една завладяваща страст, която той изпитва към нея, беше може би завладяващото желание да намери съкровището „*El Tesoro verde*“. Тя затвори очи. Сърцето я заболя, когато мислите и подозренията затормозиха съзнанието ѝ ли беше причината, поради която той не искаше тя да научи какво е написано в книгите в библиотеката? Нима мислеше, че в тях се крие указанието за мястото, където е заровено съкровището? Указание, което той нямаше намерение да сподели с нея, защото това би означавало край на връзката им. Защото щеше да я изостави с лекота, когато намери това, което търсеше...

Мъката ѝ беше толкова силна, че я почувства като физическа болка. Облегна се на стената, а роклята ѝ докосна прага на вратата на

библиотеката.

— Ти ли си, дона Серена? — чу плътния глас на Рафаел.

Объркана в своето страдание, Серена се помъчи да си възвърне самообладанието. Не можеше да позволи на двамата мъже да се усъмнят, че е дочула това, за което си говореха. Някакъв първичен инстинкт ѝ подсказа, че тяхното желание е да опазят тайната си от нея. Ако разберяха, че е чула разискванията им, за нея можеше да стане опасно.

Навикът да прикрива чувствата си зад фасадата на любезна дама, както се очаква да постъпи всеки английски аристократ, ѝ дойде на помощ. Поемайки си дълбоко въздух, тя повдигна високо глава и като скри стиснатите си в юмруци ръце в диплите на роклята, влезе в библиотеката с ледено изражение на деликатното си лице.

— Колко сте красива, лейди Марстън — промълви Джес Фиш и се изправи, когато тя влезе.

Рафаел стоеше пред високия френски прозорец, през който се виждаше малкия кораб.

— *Si*, ти си пленителна гледка, дона Серена — съгласи се той. Черните му очи я гледаха със затаен огън, когато се спряха върху силно изрязаното ѝ деколте, което разкриваше налетите снежнобели гърди. Сега тя би предпочела да е с дантеленото си болеро, с което би прикрила част от дълбокото деколте, но когато се обличаше, копнееше да бъде желана и да му припомни колко силно го привличаше. Но това беше преди да чуе тези фатални думи, казани от Джес Фиш. Сега тя изпитваше единствено отчаяние при мисълта, че може би той я желае и я люби само за свое удоволствие, че това не е прекрасната предопределена от съдбата любов, която прогони самотата ѝ.

Когато Рафаел се приближи до нея и се наведе над ръката ѝ, за да засвидетелства своето възхищение от красотата ѝ, тя усети истинска болка при допира на устните му. Скръб изпълни сърцето ѝ, а в същото време пулсът ѝ се ускори от усещането на топлите му устни върху кожата ѝ. Сетивата ѝ не се съобразяваха с трезвата мисъл. Докосването му все още я възбуждаше, все още караше кръвта ѝ да пламва.

— Позволи ми да те придружа до масата — каза нежно той, повдигайки гордата си глава, за да я погали с горещия си поглед, който говореше само на нея и в момента ѝ казваше, че техният спор е

забравен. — Надявам се, че масата е сложена — покани той госта, без очите му да се откъсват нито за миг от лицето ѝ, сякаш я любеха.

Очи, които лъжат, помисли с болка тя, като му позволи да я придружи до трапезарията. Прохладният вечерен бриз, полъхващ от морето, се усещаше в стаята и раздвижваше пламъка на високите свещи, докато тримата заемаха местата си около дългата махагонова маса. Серена седна в единия край, а Джес Фиш зае място до дясната ѝ ръка. Рафаел седна срещу нея, в другия край на масата. Държеше се така, сякаш той беше господарят тук, помисли си с горчивина тя, като се чудеше дали това в действителност не беше и истината, защото той се преструваше, че иска да се ожени за нея. Ако той беше спечелил доверието ѝ, може би щеше да му разкрие, че знае за заровеното съкровище. Внезапно тя си спомни деня, когато намери копчето от испанска униформа на пода на стаята си в „Златната роза“, деня, в който разбра, че някой беше търсувал из вещите ѝ. Денят — тя потръпна вътрешно при тази мисъл — след нощта, когато за първи път се бяха любили.

— Нещо не е наред ли, дона Серена? — попита Рафаел, показвайки уважението си чрез учтивата форма, с която се обърна към нея в присъствието на госта им.

— Аз... аз не се чувствам добре. Моля... трябва да ме извините — запъна се тя и като се изправи, усети стаята да се завърта пред очите ѝ.

Разбра, че няма да издържи дългата вечеря с тези двама мъже. Рязко отмести стола си назад и бързо мина покрай слисания Джес Фиш.

— *Querida*, какво има?

Рафаел я бе последвал от трапезарията в хола. Ръката му, поставена върху рамото ѝ, я спря точно когато тя бе започнала да се качва по стълбите. Черните му очи бяха тревожни.

— Остави ме сама — изсъска тя, а гневът бе изкривил чертите ѝ. — Твърде много съм отвратена от мъже, които си мислят, че могат да ме използват за собствените си егоистични цели. Всичко между нас е свършено. Свършено, чуваш ли? Искам с утрешния прилив да тръгнем за Свети Августин или ще помоля Джес Фиш да ме заведе обратно.

Тя свали ръката му от рамото си. Той беше толкова слисан, че не успя да изрази протеста си.

Серена повдигна полите на роклята си и затича нагоре по стълбите към убежището на спалнята си, а сълзите пълнеха очите ѝ и я заслепяваха. Като затвори вратата зад себе си, тя я заключи и се тръшна върху леглото. Отдавайки се на чувствата си, тя се разрида от гняв и отчаяние. Свитите ѝ юмруци удряха по пухения дюшек. Тя мразеше Рафаел, но Бог да ѝ е на помощ, все още го желаше. Как беше възможно това? И какво, питаше се с болка тя, щеше да прави?

[1] la inglesas — англичани (исп.). — Б.пр. ↑

[2] El Tesoro verde — Зеленото съкровище (исп.). — Б.пр. ↑

[3] Gracias — Благодаря (исп.). — Б.пр. ↑

ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Яростният порив на вятъра, нахлуващ през отворената френска врата, и ударите на дъжда по стените и прозорците на къщата събудиха Серена. Тя неудържимо беше ридала, докато накрая, съвсем изтощена, се бе унесла в сън. Сега в стаята беше тъмно. Изключение правеха двата малки светли кръга, които идваха от изгорелите почти наполовина свещи, поставени в предпазващите ги от вятъра стъкла.

Като стана от леглото, Серена отиде да затвори вратата, тъй като бурята бе охладила въздуха. В стаята беше влажно и студено. Потръпвайки, тя успя да стигне до вратата, но силата на вятъра я затрудни при затварянето на двете крила.

— Позволи ми да ти помогна — долетя дълбок познат глас откъм сенките на мократа от дъжда веранда.

Рафаел влезе бързо в спалнята ѝ и преди тя да може да възрази, затвори вратата и я заключи срещу силата на блъскащия вятър.

— Кога започна това чудо? — попита Серена и отметна назад обърканата си коса. — Аз... аз съм заспала.

— Надявам се, че главоболието ти е минало — каза нежно Рафаел. — Може би ще искаш нещо да хапнеш. Инес ти остави храна долу в бюфета. Изглежда сме в самия център на бурята. Това е техния сезон. Може само да се надяваме, да не е *huracan*, ураган.

— А „*La Sonata*“? — попита разтревожена Серена, защото знаеше, че и морето е бурно.

— Сигурен съм, че е навлязла навътре в морето, за да избегне бурята — отговори спокойно Рафаел, наблюдавайки я с огромните си черни очи. — Там е много по-сигурно за нея, а и екипажът знае инструкциите ми как да постъпи в такъв критичен момент. Моят пръв помощник е опитен офицер, който ще се справи с положението. Разбираш ли, че се налага да останем по-дълго в „Лунна светлина“, *querida*?

Той не се приближи до нея, но погледът му я владееше по-силно, от каквато и да е физическа връзка.

— Да... разбира се — тя се опита да откъсне погледа си от тези тъмни, изпълнени с безпокойство, магнетични очи, както и да попречи на галещия дълбок глас да проникне до дъното на душата ѝ и да заличи в съзнанието ѝ думите, които беше дочула. — Мистър Фиш настанен ли е удобно? — попита тя, спомнила си, че е господарка на „Лунна светлина“ и трябва да се погрижи за госта си.

— Инес пригответи една от стаите, когато излезе вятърът. Макар че той трябваше да остане, даже и да нямаше буря. Страхувам се, че двамата прекалихме с коняка тази вечер и той беше прекалено изморен, за да се върне вкъщи. Доста време, откакто се оттегли в стаята си — гласът на Рафаел бе приглушен и мамещ, напомняйки ѝ, че те бяха единствените будни хора в къщата.

— Колко дълго ще остане „*La Sonata*“ в открито море?

Серена бе твърдо решена да поддържа разговор, на каквато и да е тема, стига само да не засяга интимността на връзката им. Тя беше в своята къща, която се намираше на километри от Свети Августин, с двама мъже под покрива ѝ, които може би бяха, а може би не, търсачи на съкровището, но със сигурност бяха мъже, които не бяха това, за което се представяха.

— Докато бурята отmine и морето се успокои — отговори Рафаел и леко сви рамене. Слаба усмивка плъзна по чувствените му устни. — Няма да можеш да се отървеш от мен, *querida*. Защо не се примириш с това? Може би ще ми кажеш с какво толкова те ядосах?

Някакво неясно за нея чувство проблясваше в тъмните му очи, които я гледаха, сякаш тя беше палаво момиченце.

Настъпи дълго мълчание, през което Серена се бореше с желанието си да излее гнева си върху него и да му каже това, което бе чула. Ако той наистина се преструваше, докато намери съкровището, което търсеше, тогава беше най-добре да не се издава, че е разкрила намеренията му. Нейният свят сякаш се бе обърнал с главата надолу. С какви думи да го успокои, без да издаде подозренията си?

— Толкова ли си сърдита, че даже отказваш да говориш? — закачи я леко той. — Какво толкова съм направил, за да те разгневя така силно? Не е обичайно за моята студена, владееща се английска роза да издава такава възбуда и такава страст. Ако беше *la espanola*^[1], щях да разбера, че това е само моментно настроение, което бързо ще

премине, но не мисля, че това е начинът, по който действа една англичанка, нали?

Той пристъпи към нея и застана така, че светлината на свещите огряваше приведеното му бронзово лице. Доближи я бавно, но уверено, сякаш се опитваше да спечели доверието на диво същество, което все още не беше убедено, че може да му има вяра.

— Не ме засегна с отношението си към мен в библиотеката, но ме обиди начинът, по който ме напусна, сякаш моите чувства нямаха значение, когато Джес Фиш пристигна — каза тя.

Трябваше да го убеди, че това е причината за гнева ѝ, който все още не я бе напуснал и че тя му се сърди, защото я беше оставил сама. Полумракът, който цареше в стаята, скри червенината, която изби по страните ѝ от мисълта, че не може да му се довери, но все още се вълнува от близостта му и от спомена за възторжените усещания, които бе изживяла с него.

— Аз не пренебрегнах чувствата ти, нито гнева ти, *querida*. Просто помислих, че не е редно да позволя нашият гост да ни види да спорим за лични работи, които не го засягат.

— Така, разбира се. Напълно си прав. Би било неучтиво да се разправяме пред него — трябваше да признае Серена.

Тя се чувстваше впримчена, безсилна да застане пред него и да му каже за подозренията си. Вместо това беше принудена да води любезен разговор.

— Щом си съгласна, тогава защо заяви, че между нас всичко е свършено, *querida*? Знаеш, че това никога не може да се случи.

Той дойде още по-близо до нея. Тя стоеше прикована на мястото си, пленена от пронизващия му поглед и за свой срам, усещаше познатия копнеж към този мъж. Дори и сега кръвта започна да пулсира във вените ѝ.

— Това, което ни привлича един към друг, е по-силно от всичко на света, по-силно може би и от самия живот. И някъде дълбоко в съзнанието си ти го разбираш, но то те плаши и ти го отричаш с гняв само и само отново да се почувстваш пълновластна господарка на съдбата си.

Неговият плътен глас беше като галещ ромон, който я омайваше, сякаш той притежаваше способността да проникне в душата ѝ и да разбере най-съкровениите ѝ копнежи.

— Никой човек не може да бъде пълен господар на съдбата си, *querida*.

Той протегна ръка и докосна леко една къдрица, паднала на бузата ѝ. После бавно и нежно плъзна пръста си надолу по линията на чувствените ѝ потръпващи устни, което накара кръвта във вените ѝ да потече със силата на буйна река.

След това тежката сладка топлина на желанието се разля по цялото ѝ тяло, както медът се разлива, когато го огреят палещите лъчи на слънцето. Силно желание, сякаш беше някакъв прекрасен лек, успокои всичките ѝ страхове и заличи всичките ѝ спомени, като остави единствено страстта, която изпитваше към този мъж. Въпреки всичко, тя леко се наклони към него, сякаш силното му излъчване я привличаше като магнит. Всичко, което изглежда имаше значение, беше този миг във времето, потребността от него, жаждата, която заличи всички останали мисли.

— *Si*, това е нещото, което е важно за нас. Единственото, което действително има значение, *querida*.

Думите му сякаш раздвижиха въздуха и тя ги почувства като топла милувка върху бузата си. Той наведе глава и този път очерта линията на устните ѝ не с пръста си, а с върха на езика — бавно, подканящо, възбуждащо сетивата ѝ.

Дълбока, тръпнеща въздишка се изтръгна от гърдите ѝ, когато ръцете му я обгърнаха, притискайки я нежно, но настойчиво до себе си, докато бурята навън продължаваше да вилнее. Когато устните му докоснаха нейните, усещането беше толкова приятно, колкото студената вода за умирация от жажда. Полуотворените ѝ устни изтръпнаха от страстните му, опияняващи целувки. Тя търсеше езика му, който заедно с нейния започна танца на страстта, карайки я да стене от радостта на освобождаването.

Ръцете му ловко я разсъблякоха, а устните му се плъзнаха надолу, целувайки отначало с леко докосване, а след това с настойчиви целувки дългия ѝ нежен врат, възбуждайки до краен предел сетивата ѝ. Тя не само не протестираше, но ръцете ѝ дърпаха ризата му, докато накрая той ѝ помогна да я съблече, така че тя можеше да гали твърдия му мускулест гръб и да забива ноктите си в кожата му. Той свали и нейната риза, така че пълните ѝ гърди се притиснаха до мургавите му гърди. Стаята се изпълни с техните стенания, а желанието, което

изпитваха един към друг, съперничеше на силата на дъжда и вятъра, биещи по френската врата.

Устните му отново потърсиха нейните. После я взе на ръце и я отнесе до покритото с балдахин легло. Тя беше останала само по чорапи и пантофки, тъй че бялата, гладка като коприна кожа на налетите ѝ гърди се притисна до тялото му, излъчвайки такава буйна и несдържана чувственост, че той трепереше в желанието си да я притежава. Като я постави върху леглото, той застана до нея, а ръцете и устните му непреставаха да я галят и целуват, докато тя започна да се извива, сама търсейки ръцете и устните му, сякаш не можеше да им се насити.

Отпуснала глава върху пухената възглавница, Серена сграбчи покривката, когато Рафаел зацелува пулсиращите връхчета на гърдите ѝ, а ръцете му — между бедрата ѝ — галеха нейната съкровена женственост, докато в един миг тя почувства, че обезумява от желание да изживее всеки нюанс на страстта. Тялото ѝ, възбудено и чувствено, трептеше при всяко докосване на ръцете му, при всеки допир на устните му. Тръпки на екстаз преминаха през нея.

— *Si, querida*, наслаждавай се, отдай се на прекрасното усещане. Позволи ми да ти дам това, което искаш — прошепна дрезгаво той, а в гласа му се долавяше преклонение и възторг.

— Да! Да! Още! Искам още! Моля ти се, още! — чу тя собствения си глас през шума, идващ от бушуващата вън буря.

Извивайки се, за да се притисне по-силно към него, тя се движеше в ритъма на мелодията, която звучеше около нея. Мелодия, която се прокрадваше сред шума на бурята, мелодия, която се раждаше под струните на китара.

Настойчивите страстни звуци, които може би само тя чуваше, я заобикаляха, карайки я да отговоря със страст на допира на ръцете и устните му. Когато музиката изпълни душата ѝ, тя забрави за реалността. Сега беше само жена, която живееше единствено за този любовен миг, за възторга от изживяването с този мъж, който я държеше здраво в ръцете си. Завладя я дивна забрава и тя осъзна единственото, което имаше значение на този свят — сливането на тялото ѝ с това на любимия. Желанието да почувства още веднъж същата върховна наслада, която единствено можеше да ѝ даде той, мъжествената му сила, дълбоко навлязла в нея.

Чувствайки как кръвта бие във вените му, Рафаел се контролираше с мъка, воден от желанието да я подготви за върховната наслада, която трябваше да изпитат. Той искаше да я накара да забрави гнева и огорчението си и всички отрицателни емоции да изгорят в огъня на тяхната страст. Когато целуна гладкия ѝ корем и се спусна по-надолу, целувайки стройните ѝ бедра, той помисли през тътена на бурята, че можеше да чуе струните на китарата, свиреща една старинна мелодия от Андалусия. Мелодията, която неговата любима роза се кълнеше, че е чувала в сънищата си много преди той да пристигне в Свети Августин. Тогава той внезапно се пренесе в друго време и на друго място. Неговата красива Арабела лежеше на леглото под него, а устните му нежно целуваха меката заобленост на корема ѝ, където растеше тяхното дете. Той трябваше внимателно да се люби с нея, мислеше той, когато я доведе до кулминацията на любовното им единение през тази нощ.

— Моля, моля те! — стенеше Серена, когато се понесе на гребена на вълната на екстаза.

Миг след силното усещане на пълно доволство и болка, тя почувства, че вихрушката от чувства се завъртя като рулетка, без тя да може да я контролира. След минутите на възторг тя се отпусна тръпнеща в постелята. В момента изпитваше единствено изтощението от разтърсващите усещания. Както лежеше със затворени очи, тя чу един глас да я вика и усети една ръка да гали разпилените ѝ коси.

— Сладка, сладка Арабела, моя роза! Този път ние достигнахме заедно върха на насладата — шептеше плътният глас до ухото ѝ.

Ръката му галеше гърдите ѝ, чиито зърна бяха все още твърди и тръпнещи от възбудата. Те бяха толкова нежни и чувствителни, че реагираха и на най-лекото докосване на дланта му.

Тя стенеше, докато тялото ѝ отговаряше на милувките му. Огънят пламна още веднъж в нея, докато всичко друго оставаше в мъгла. Тя бе увлечена от тъмната спирала на страстта с чувството, че всичко това се е случило в друго време и че тя е едновременно и Серена, и Арабела. Отваряйки очите си, тя се загледа в черните като абанос очи на своя любовник. Бронзовата му красота блестеше, огряна от свещите и накара дъхът ѝ да секне.

— Ще те имам отново, но много бавно, ще те накарам да изживееш това още веднъж. Този път далеч по-прекрасно и по-

завладяващо.

Гласът му беше дрезгав, а думите му ѝ обещаваха още наслада и удоволствие в полутъмната стая, където тътенът на бурята и звуците на китарата сякаш ги подтикваха да търсят сладострастното удоволствие от сливането на телата си.

Разтваряйки стройните ѝ бедра, той отново проникна дълбоко в нейната влажна, очакваща го женственост, усещайки я стегната и тясна и беше почти готов да достигне до кулминацията на изживяването, но продължи прекрасното усещане, като остана да лежи притихнал вътре в нея, а после започна да се движи нежно и внимателно. Отново беше със своята Арабела и потръпна от щастие и възторг.

— Мой Родриго — въздишаше тя, галейки раменете и гърба му, като че ли не го беше докосвала цяла вечност.

Сега струните на китарата заглушиха шума на бурята или може би това бяха палмите, които се извиваха под напора на вятъра и звучаха като струни на китара? Тя не знаеше. Знаеше само, че е в ръцете на любимия си и че не иска никога да се разделя с него.

Чувайки въздишката и произнесеното от нея име, той започна да се движи все по-бързо вътре в нея, забравяйки за контрола, който си бе наложил, навлизайки навътре и стенойки от удоволствие, когато тя откликваше на всяко негово движение, като че ли двамата бяха едно цяло. Тялото му желаше тя да остане завинаги негова.

Тя продължаваше да се движи заедно с него в ритъма на бурята или може би на китарата, като единствено значение за нея имаше върховното удоволствие, което изпитваше. Краката ѝ се повдигнаха и се увиха около стройните му бедра, така че да може да го притегли още по-дълбоко в пулсиращите си дълбини. Тя даваше толкова много, колкото той взимаше, докато отново я поведе по познатата спирала на сладостни усещания към онзи пълен екстаз, който тя жадуваше с всяка фибра от тялото си.

Движенията им ставаха все по-забързани, сякаш възбудата пулсираше в сърцата и главите им. Към нея се прибавяше и възбудата от фламенкото, което китарата свиреше, и то се пулсираше в телата им, довеждайки ги до пълнота на изживяването. След миг тя усети, че е на върха. Понесена сякаш над някаква бездна, тя се изви за последен път към него, преди да се потопи в тази бездна на удоволствието, надавайки вик:

— Родриго!

Когато и той избухна в нейните сладостни дълбини, гласът му се присъедини към нея и изстена:

— Арабела!

Сега остана да звучи единствено шумът от падащия дъжд и учестеното дишане на двамата любовници, които лежаха прегърнати.

И двамата бяха твърде замаяни от удивителното преживяване и много уморени, за да се опитат да мислят за това, което се бе случило. Нейното объркване, засегнало Рафаел и нежеланието отново да стане близка с него, беше изчезнало след това страстно интермецо.

Сънят я завладя, докато лежеше положила глава на гърдите на Рафаел. Дъждът барабанеше по стъклата на прозорците като приспивна песен, която успокояваше всичките ѝ страхове. Утре щеше да има достатъчно време, за да помисли какво да прави. Това беше последната ѝ съзнателна мисъл, преди да се отправи в царството на Морфей.

Сутринта, когато ярката слънчева светлина озари света, окъпан от нощната буря, Серена откри, че е сама в леглото. Инес беше отворила френските врати, за да могат златните слънчеви лъчи да прогонят и последната влага, която се усещаше в стаята.

— Добро утро, милейди — поздрави я с обич възрастната жена, без да покаже изненадата си, че господарката ѝ е спала гола. Дрехите на Серена бяха прибрани в дъбовия гардероб, а подносът със закуската бе оставен на масата. — Да ви поднеса ли закуската в леглото, милейди? — попита тактично Инес.

— Да, би било прекрасно — съгласи се Серена и издърпа чаршафа нагоре, като останаха незавити само голите ѝ рамене. — Знаете ли дала „*La Sonata*“, корабът на капитана, се е върнал?

— Не още, милейди, но бурята престана само преди три часа. Ако корабът е навлязъл навътре в морето, ще трябва време, докато го върнат в залива — обясни тя, като оправи възглавниците, на които бе лежал Рафаел и ги постави под раменете на Серена.

След това Инес донесе подноса, върху който беше наредена типична английска закуска — яйца, хляб, мармалад и няколко портокала, които Жозе бе набрал от старата горичка. В плантацията

имаше няколко кокошки и очевидно Инес бе събрала яйцата, за да приготви закуската.

— Благодаря ти, толкова апетитно изглежда — каза тя на възрастната жена, която ведро ѝ се усмихна.

— Радвам се, че сте довольна, милейди. Ако не желаете нещо повече, ще ви оставя, за да проверя какви поразии е причинила снощната буря в зеленчуковата ми градина.

— Не, това е всичко — отговори Серена. После, като погледна нагоре, попита: — Мистър Фиш замина ли?

— Si, милейди. Беше много разтревожен дали портокаловите му дръвчета са издържали на бурята.

— А капитан Агилера? — насили се да попита тя.

— Той е в библиотеката, милейди, чете онези стари испански книги. Изглежда много заинтересуван от тях, защото е там от няколко часа.

— Благодаря. Това е всичко — отговори кратко тя.

Не чу кога Инес напусна стаята. Проблемите от вчерашния ден изплуваха в съзнанието ѝ.

Той се интересува от същите книги, които отказа да ѝ преведе вчера, размишляваше тя, докато пиеше чая си. Търсеше ли там нещо, споменато във връзка с „*El Tesoro verde*“? Каква глупост, мислеше намръщена тя, толкова хора да се запалят от историята на Сесил, от неговата безразсъдност. Тя можеше да си представи как той, седейки в кръчмите на Свети Августин „разтягаше локуми“ за картата със съкровището. Тези приказки бяха създали легендата за „*El Tesoro verde*“. Тя се усмихна леко. Нека да търсят, щом желаят, тя нямаше да бъде единствената, която се беше хванала на лъжите на Сесил. Щеше да бъде добър урок за всички, които преследват един фантом, дори за Рафаел, ако той също бе повярвал на тези несериозни детски приказки за скрито съкровище.

След като закуси, Серена стана от леглото и се пхна в хладката вода на ваната, която Инес беше донесла от кладенеца. Взе глинената кана, която се намираше до ваната и изля водата върху главата си, пресегна се за сапуна, ухаещ на шибой — възрастната жена го бе извадила от големия ѝ пътнически сандък — и започна да мие косата си. След банята се почувства освежена и силна да се справи с всичко, дори с подлостта на Рафаел. Разкъсваше се от противоречиви чувства,

като ѝ се искаше да повярва, че даже и да се интересува от съкровището, това не е причина той да я измъчва. Странните събития от изминалата нощ, когато те, докато се любеха, още веднъж се бяха въплътили в двама любовника, умрели преди повече от двеста години, нямаха нищо общо със заровеното съкровище. Съществуваше някаква необикновена тайнствена сила, която въздействаше върху тях двамата. Всичко това озадачаваше и интригуваше Серена, но същевременно я плашеше.

Като излезе от ваната, тя видя високите мачти с надути платна на „*La Sonata*“ да се показват на хоризонта, там, където небето и морето се срещаха. Добре, мислеше си тя, ще мога да се върна в Свети Августин. Беше оставила твърде дълго „Златната роза“ без надзор. Тя харесваше „Лунна светлина“, но по време на пребиваването ѝ тук изникнаха прекалено много въпроси, отнасящи се до Рафаел, въпроси, на които тя не можеше да отговори.

След като изсуши косата си с ленена кърпа, тя реши да я сплете на плитка. Спря за малко до гардероба в колебание дали да облече панталон и риза на юнга, но разсъди, че щяха да пристигнат в Свети Августин и с неохота реши да облече костюма си, който беше с пола. Щеше да прибере панталоните и ризата за друг път, когато нямаше да е нужно непрекъснато да помни, че е лейди Марстън.

Побиха я тръпки, когато си представи каква би била реакцията на дона Консепсион, виждайки я да върви по улиците на Свети Августин облечена като момче.

Щом облече костюма си, отново се почувства студената английска аристократка — лейди Марстън. Когато излезе от спалнята, завари Инес в трапезарията да прибира приборите от закуската на Джес Фиш и Рафаел.

— „*La Sonata*“ пристигна. Ще заминем, преди да е настъпила най-високата точка на прилива. Моля те, пригответи ми куфара за път, а нека Жозе прибере багажа на капитана — нареди ѝ Серена и като прекоси хола, се отправи към библиотеката, за да се заеме с последната си задача, която трябваше да свърши тази сутрин.

— „*La Sonata*“ е в залива и аз искам да заминем, както бяхме планирали — спокойно каза тя, застанала на прага.

— Мисля, че предпочитам да те видя с панталони, *querida* — закачи я Рафаел, като вдигна поглед от разтворената книга, която

лежеше на бюрото. В тъмните му изразителни очи обаче нямаше усмивка. В тях се четеше само печал, която стресна Серена.

— Не искам да дразня благонравните жители на Свети Августин, когато слезем на пристанището — обясни Серена, усещайки, че в действителност неговите мисли са много далеч от темата на разговора им. Той все още беше под впечатлението на това, което четеше. — Откри ли нещо интересно в тази книга? — сдържано попита тя.

— Само това, че основната култура, която се е отглеждала в плантацията, са били портокалите, което и без друго и двамата знаем — отговори той, изправи се и затвори внимателно книгата. — Съгласен съм, че ако трябва да тръгваме, това трябва да стане скоро — каза той през рамо, докато вървеше към рафтовете с книги и мушна тежкия дебел тефтер между другите книги.

По-късно, когато вървяха по брега, а Рафаел и Жозе носеха багажа, Серена си спомни бързината, с която той се бе съгласил да заминат. Като че ли не можеше да чака повече и искаше да напуснат плантацията час по-скоро, преди тя да е открила някоя тайна, която той не желал да научи. Когато се качиха в малката лодка и започнаха да гребат към кораба, Серена се обърна и се загледа към отдалечаващата се къща, почти скрита зад клоните на старите дъбове и пълзящия испански мъх, спускащ се като воал над фасадата на „Лунна светлина“, за да я защити от погледа на външен човек. Изглеждаше толкова тайнствена, колкото и поведението на Рафаел след пристигането им. Някъде в тази къща лежеше ключът на загадката, която беше толкова важна за мъжа, комуто позволи да заеме важно място в нейния живот. Тя се наклони, тъй като една вълна удари леко борда на лодката. Трябваше някак си да разбере каква беше тази тайна, свързана с „Лунна светлина“, която Рафаел не желал да разбере. Коя беше причината за дълбоката тъга в погледа му, когато се обърна и отправи последен взор към къщата, преди да се качат на борда на „*La Sonata*“! Да, мислеше тя, застанала до перилата, докато моряците вдигаха котвата, заглеждана в къщата и белия пясъчен бряг, дремещ под жаркото слънце на Флорида, те щяха да се върнат в „Лунна светлина“. И тогава тя щеше да разгадае тайната на Рафаел.

[1] la espanola — испанка (исп.). — Б.пр. ↑

ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Бляскавите лъчи на залязващото слънце огряваха белите варосани стени на „Златната роза“, когато Серена пристигна пред портата и позволи на Рафаел да ѝ помогне да слезе от наетата карета. Докато тя звънеше с черния, изработен от ковано желязо звънец, закачен на покритата веранда, той се върна и свали пътническите сандъци на земята.

— Милейди, вие се върнахте! — поздрави ги Марко, когато отвори вратата, а в гласа му се долавяше лек акцент. Нежните му черни очи блестяха от щастие и усмивката сияеше на момчешкото му лице, когато излезе на улицата, за да внесе сандъка на Серена.

Горещината все още беше непоносима. Усещаше се дори в мрачния сенчест двор с неговата тучна, гъста зеленина. В гостилницата имаше малко посетители. Когато хладината, която със спускането на здрача, щеше да изпълни сенчестите улици на Свети Августин, мъжете щяха да се появят, търсейки компания и нещо за пийване в кръчмите на оградения с високи стени град.

— Къде е Тенси? — попита Серена момчето, докато вървяха през потъналия в зеленина и тишина двор.

Мирис на подправки и вкусни гозби се носеше от кухненското помещение. Наоколо не се виждаше никой, само няколко пилета мързеливо кълвяха в ограденото място до зеленчуковата градина.

— Тя е в гостилницата. Прави се, че почиства масите. „Златната роза“ има най-чистите маси в цяла Източна Флорида — каза Марко с глас на вече пораснало момче.

— Виждам, че нищо не се е променило, докато съм отсъствала — отбеляза Серена, досещайки се, че Тенси или беше още влюбена в Макгрегър, или нейният Колин беше станал постоянен гост на кръчмата. — Моля ти се, доведи я при мен, Марко.

— Si, милейди.

Гато, черното котенце, изтича от кухнята и започна да се гали в полите ѝ за добре дошла. Когато тя се наведе, за да го вземе в ръцете си, видя две черни очи да надзъртат към нея от лозницата, виеща се по

стената на двора и внезапно Педро — пъргавата маймунка на Евита, се спусна надолу и започна да си играе и да се гони с котенцето. Малките животинки лудуваха като стари партньори в игрите.

— Маркизата ми я даде, милейди — похвали се Марко, връщайки се с доста мрачната Тенси.

— Радвам се, че той е намерил господар с такова добро сърце. Маркизата се насища бързо на това, което притежава — каза Рафаел с горчиви нотки в гласа си.

— Той се е научил да прави фокуси — каза гордо Марко и издаде лек звук, който накара Педро да скочи върху раменете му. Малкото телце на маймунката се сви отзад на врата на момчето.

— Намерил си си предан другар — отбеляза нежно Серена.

Тя никога не беше виждала Марко толкова щастлив. В един миг тъгата, която засенчваше черните му очи, беше изчезнала и той приличаше на едно безгрижно дете. На душата ѝ стана леко, когато го видя да си играе с маймунката. Маркизата беше донесла радост в живота на един човек, макар че не това е било намерението ѝ. Малкото животинче просто ѝ беше омръзнало и тя с радост се бе отървала от него. Тази жена беше неспособна да разбере други чувства, освен своите собствени.

— Така, вие сте се върнала? — възбуден глас, примесен с презрение, се чу зад тях.

Сякаш разговорът, който водеха, я беше извикал тук и сега Евита стоеше пред тях, поставила ръка на отворената порта.

— Върнахме се преди два дни — в гласа ѝ имаше обвинение. Нейните необикновено студени като на влечуго очи, поглеждаха ту към Серена, ту към Рафаел.

— *Pienso en ti* — каза тя с дрезгав глас и тръгна към него със съблазнителна походка. Спря пред Рафаел и вирна брадичка: — Мисля за теб — повтори на английски тя, за да може да я разбере Серена.

— *Basta!* Стига! — каза Рафаел и в погледа му блесна студено предупредително пламъче.

— Сър Елстън ще вечеря с мен. Поканих го тук като мой гост — обяви Евита, повдигна рамене и като загърби Рафаел, нареди на Марко: — Кажу на майка си да сложи още един прибор на масата — и като се прозя пресилено, сякаш усилието да разговаря с тях я беше

съвсем изтощило, продължи: — Ще си почина, докато вечерята бъде сервирана.

Като прошумоля с черната си копринена рокля, тя ги напусна.

— Моля те, Тенси, съобщи на маркизата, че местата в гостилницата не стигат дори и за редовните ни клиенти. Ще направя изключение тази вечер, но в бъдеще бих желала тя да се въздържа да кани гости тук — каза Серена през стиснати зъби и вдигна ръце, за да разтрие слепоочията си, тъй като главата я заболя.

Тази жена трябваше да си върви. Тя щеше да ѝ намери друго жилище, дори ако за тази цел трябваше да обиколи всички къщи в Свети Августин.

— Да, милейди, време е някой да постави тази персона на мястото ѝ — отговори Тенси и поклати главата си с боне върху нея.

Пъстрите ѝ очи светнаха от удоволствие и тя тръгна след високомерната Евита, за да предаде съобщението.

— Вечерята ще бъде сервирана след един час, милейди — каза Марко и тръгна към кухнята. — Ще позвъня със звънеца.

Гостите на хана се хранеха в трапезарията, която се намираше от другата страна на предния салон, срещу гостилницата. Серена въздъхна като си представи как щеше да седи на една маса с Евита и сър Елстън.

— Моля те, кажи на Тенси да донесе малко топла вода в стаята ми — извика тя след Марко. — Ако ме извиниш, ще отида да се преоблека за вечеря — обърна се тя към Рафаел.

— Ще принудя тази жена да спазва благоприличие — настоя той, а гласът му, макар и спокоен, звучеше заплашително.

— Тогава ти ще си първият, който ще трябва да го спазва, сигурна съм — отговори тя, а във всяка от думите ѝ прозвуча дързост.

Като сви леко рамене, с уморена иронична усмивка, която не докосна сините ѝ очи, тя го остави и се отправи към убежището на своята спалня, търсейки уединение от силните вълнения на изминалия ден.

Буканир я посрещна с песента „Британия над всичко“ и тя затвори тежката врата зад себе си, като не искаше да допусне поне за няколко минути дразгите да разстроят нейния подреден свят.

— Искал ли си някога да се върнеш в морето? — попита тя пъстрия охранен папагал, докато изсипваше зърна в паничката му,

закачена на една от страните на клетката. — Сигурно чувството, че си хванат в капан е ужасно, но аз не смея да те пусна, защото се страхувам, че ще ти се случи нещо лошо — каза тъжно тя на птицата, като за първи път си помисли колко ли мъчително е за нея да стои затворена в клетка, след като преди е била на свобода. — Ние всички живеем в клетка, Буканир, макар че нямаме решетки!

Като остави любимеца си да кълве зрънцата, тя съблече костюма си, събу ботушите и махна корсета, като остана само по тънката си ленена риза. Почувства се чудесно. Разплете косата си, която се разпиля на вълни по гърба ѝ. Би предпочела да донесат подноса с храната в стаята ѝ и да си легне веднага щом се мръкне, също като гълъбите, които се прибираха да спят под стряхата на къщата. Едно почукване на вратата прекъсна мислите ѝ.

— Милейди, аз съм. Нося ви водата и чиста кърпа — чу се зад масивната врата приятният глас на Тенси.

— Влез — отговори Серена, върната към задълженията си.

Тя нямаше да се крие от Евита. Тази жена беше един проблем, който нямаше да се махне, както нямаше да изчезне и объркването ѝ от държанието на Рафаел. Тя трябваше да се изправи лице в лице и с двамата и да намери някакъв начин да се справи с тях. Животът беше много по-лесен преди испанците да дойдат в Свети Августин. Но един слаб глас дълбоко в нея ѝ припомни, че той далеч не беше толкова вълнуващ.

— Косата ви е прекрасна така — отбеляза Тенси, като влезе в стаята.

В ръцете си тя носеше метална кана, пълна с дъждовна вода, която събираха в голямо ведро до кухненските помещения. Покриваха ведрото с тънко платно, за да не падат вътре листа и буболечки. Меката дъждовна вода, която събираха, беше много по-добра за миене, отколкото зловонната вода от кладенеца, която първо трябваше да се прецежда, за да се изчисти от утайките и след това да се преварява.

— Мисля, че ще искате да измиете солта от кожата си, която полепва по време на морски пътувания — каза младата прислужничка, като изля малко вода в порцелановия леген, а после остави сапуна и ленената кърпа до него.

— Разбрах, че маркизата е успяла да разтръби навсякъде за моето пътуване — каза кисело Серена и започна да мие праха, който бе

полепнал по нея от прашните, покрити с пясък улици на Свети Августин.

— Тази жена има отровния език на змия — съгласи се Тенси. — Не ми е приятно да почиствам стаята ѝ. Навсякъде има стъклени буркани, пълни с отвратително миришещи сухи листа, с които тя непрекъснато се занимава. Искам да се махне от тази къща — добави тя и потръпна.

— Трябва да се погрижим и да ѝ намерим друго жилище — една по-просторна стая в някоя друга къща, така че да не може да откаже да се премести, тъй като ако не го направи, ще излезе, че е глупачка — каза замислено Серена, докато избърсваше ръцете и лицето си. — Знаеш ли някой, който дава стая под наем или продава къщата си, при условие, че заминава за Бахамските острови?

— Мислите ли, че тя има достатъчно пари, за да купи къща, милейди? — попита Тенси със съмнение в гласа. — Струва ми се, че има парични затруднения. Постоянно е в компанията на този сър Елстън. Може би той ще ѝ даде пари, ако я направи своя метреса.

— Не мисля, че сър Елстън е толкова глупав, но човек никога не знае. Той ѝ обръщаше голямо внимание в Бела Виста и мисля, че тази вещица е достатъчно умна, за да не пренебрегва тези, които я покровителстват — размишляваше Серена на глас.

Тя се изправи, за да може Тенси да ѝ помогне да съблече ризата си.

— Сега той е твърде зает със случая на Луиза Уолдрън, така че тя ще трябва да поработи усилено, за да отклони мислите му от тази бъркотия, която испанците са забъркали — промърмори Тенси, като отиде до гардероба, за да помогне на Серена да избере тоалет за вечерята. Тя искаше нейната господарка да засенчи злобната маркиза.

— Какво искаш да кажеш за Луиза Уолдрън? — попита изненадана Серена.

Тя познаваше тази жена, на която често беше съчувствала и се беше опитвала да помогне дотолкова, доколкото можеше. Животът не се бе отнесъл благосклонно към Луиза Уолдрън. Тя беше бедна жена. Имаше малка къща и няколко акра земя на около миля северно от града, близо до старата отбранителна линия, направена от дървени колове и известна като оградата, която се простираше от река Сен Себастиен до Северната река. Беше ушила няколко неща за Серена и

заедно с нея беше съчувствала на несигурното положение на мъжете през първата година прекарана в Свети Августин. Тогава Сесил гуляеше, а по-късно умря, оставайки Серена да разчита единствено на ума си, за да оцелее. В действителност, Луиза беше поощрила Серена да започне с чана. Тя не беше виждала Луиза известно време, но винаги разговаряше с нея, когато се срещаша на пазара на площада. Даваше ѝ неща за шиене и за кърпеж, за да ѝ помогне да връзва двата края.

— Е, онзи испанец, Франсиско Фатио, когото испанският губернатор направи съдия във връзка с решаването на проблемите по разделянето на собствеността между добрите богобоязливи англичани и онези езичници, извинете, испанците, та той заяви, че капитанът на един испански кораб купил една робиня от английския ѝ собственик и когато тя избягала от него, мисис Уолдрън я укрила. Робинята бягала на два пъти от своя господар и двата пъти я намирали в къщата на Луиза Уолдрън. Изпратили двама испански войника да отведат мисис Уолдрън в града, за да се изправи пред съдията Фатио. Той решил, че тя е виновна и настоял да бъде задържана и пазена от английския надзирател на затвора, тъй като испанците все още нямат свой затвор. И така, милейди, сега тя е в британския затвор. Испанците взели коня ѝ и го продали, а домът ѝ бил ограбен в нейно отсъствие. Нямамо никаква следа от избягалото момиче. Казват, че бедната мисис Уолдрън е зле, а двама испанци я разпитвали ден и нощ. Вчера се наложило да извикат лекар. Изпаднала в такава истерия, че припаднала.

— Но това е ужасно! — каза задъхано Серена, като мислеше за слабата крехка женица, която изглеждаше така, че и най-слабият вятър може да я събори.

Със сигурност Луиза не представляваше заплаха за испанското правителство и не трябваше да бъде затваряна в затвора.

— Милейди, говори се, че испанците наказват мисис Уолдрън за назидание. Искат да сплашат другите англичани, които имат намерение да останат тук след заминаването на губернатора Тонин и да знаят добре какво ги очаква, ако тръгнат срещу законите на Испания. Така поне казва Колин — обясни Тенси и поклати глава. — Те ме плашат. Не се срамувам да го призная, но чух, че Ню Провидънс в Бахамите е дяволска дупка и че на първите преселници от Свети Августин там им оказали студен прием.

Серена си блъскаше главата, като се опитваше да направи заключение от това, което ѝ беше казала Тенси. Многото съмнения и страхове, които беше имала при оставането си в испанската колония, отново я завладяха, но тя като че ли нямаше избор. Да замине за Ню Провидънс и да започне всичко отначало изглеждаше също толкова рисковано. Тук в Свети Августин, поне имаше „Златната роза“. Освен това, помисли тя с болка, кимайки одобрително с глава на Тенси, че ще облече жълтата копринена рокля с дантела с цвета на слонова кост, тук беше и Рафаел.

Като облече шумолящата рокля, Серена се остави да бъде убедена от Тенси да пусне косата си да пада свободно като златен ореол около лицето и върху раменете ѝ, като само я прихвана от страни с украсените със сапфири гребени. Сложи си също и сапфирените обеци. След като завърза и кремавото дантеленото ветрило на тясна панделка около кръста си, тя се огледа в огледалото на сребърната поставка.

— Вие ще я засенчите напълно тази вечер, милейди — затаи дъх от възхищение Тенси.

— Надявам се да се окажеш права — отговори Серена, като срещна очите на прислужницата си в огледалото и изшумоля с копринените си фусти и поли, преди да напусне стаята.

Светлината от високите свещи, поставени върху бюфета, се отразяваше в огледалото, което беше закачено на бялата стена и кристалните винени чаши, поставени пред всяко място на дългата маса, искряха, отразени в блестящата повърхност. Серена влезе в трапезарията сред ореол от златиста светлина. Роклята и косата ѝ засилваха златистия ефект. Всички очи се обърнаха към нея, когато тя поздрави присъстващите с реверанс, после се изправи и отвори ветрилото си с елегантен жест. Всичко беше малко театрално, трябваше да признае Серена, но искаше да покаже на Евита, че не е единствената, която умее да влиза в една стая така, че всички да ѝ обърнат внимание.

— Златната английска роза! — чу се от другия край на масата дълбокият глас на Рафаел, който издаваше чувствата му.

— Капитан Агилера! — произнесе с мъркащ глас името му тя, разтвори отново дантеленото си ветрило и като го повдигна с безразличие, постави го точно пред очите си. После бавно го отпусна

надолу, разкривайки фините черти на лицето си, като за миг го задържа под пълните си, леко нацупени устни. Това очевидно беше един жест на съблазнителка чрез „езика на ветрилото“ и въпреки че беше твърде претенциозен, тази вечер тя искаше да бъде толкова дръзка, колкото и блестящата маркиза.

— Очарователна сте, лейди Марстън — поздрави я капитан Нийл Кениън от ирландския полк, като леко се поклони от мястото си до бюфета.

— Действително, моя скъпа Серена, това беше едно драматично появяване — каза привлечено сър Елстън, който стоеше до Евита.

— *Reina de la belleza!*

Двамата испански войника извикаха, че тя е кралицата на красотата и ѝ се поклониха изискано.

— Благодаря ви, господа. Моля, седнете — каза им тя с лека усмивка, като се понесе леко към стола си накрая на масата.

Рафаел и капитан Кениън тръгнаха едновременно към нея, за да ѝ кавалерстват, но Кениън беше по-бърз и стигна до нея за част от секундата по-рано. Тя грациозно му позволи да ѝ помогне да заеме мястото си на масата. Беше добре Рафаел да си помисли, че има съперник, мислеше доволна Серена. Той не трябваше да знае истината за Нийл Кениън, който беше тук, за да я принуди да му изплати стар дълг, направен от Сесил на комар, и който беше един студеноок опортюнист и всъщност я отвращаваше.

Останалите гости се настаниха около масата. Серена седеше начело на трапезата. Рафаел беше от лявата ѝ страна, а Нийл Кениън — от дясната. Евита бързо зае мястото до Рафаел. Сър Елстън я последва като се прозяваше, сякаш цялото това изпълнение го отегчава. Тенси, по нареждане на Серена, не беше поставила стол срещу нея на другия край на масата. Серена беше собственичката на „Златната роза“ и тази вечер искаше да припомни на всички този факт. Беше една независима жена, която не се нуждаеше от мъж, за да оцелее. Мъжът, който би допуснала да влезе в живота ѝ, щеше да бъде избран от нея самата.

Когато Тенси започна да сервира, Марко опъна дългите въжета на двете люлеещи се платнени ветрила, закачени на тавана над дългата маса, за да разхлади гостите и да отпъжда вечно присъстващите мухи да кацат върху храната. Полъхът, който идваше от ветрилата,

разлюляваше оранжевите пламъци на високите свещи. Можеха да се чуят първите постоянни посетители да влизат в гостилницата, за да изпият първото си питие за вечерта.

— Днес говорих с една ваша приятелка, скъпа моя Серена — започна разговора сър Елстън, като се обърна директно към домакинята.

Тя видя как очите на Рафаел потъмняха, като чу фамилиарното обръщение на сър Елстън към нея, с което показваше на всички, че са стари приятели.

— Наистина ли, сър Елстън, и коя е тя? — обърна се официално към него Серена, като кимна с глава към Тенси да напълни чашите им с испанско вино, което знаеше, че нейните гости предпочитат, и които хвалеха готварските способности на Лиа Майноркън.

— Луиза Уолдърн — отговори той, а сивите му очи проблясваха на светлината на свещите.

След думите му внезапно настъпи мълчание и сякаш в трапезарията притъмня. Това беше деликатна тема за разговор, особено по време на вечеря, и то в присъствието на английски и испански гости. Не беше редно да го прави и сър Елстън го знаеше много добре. Случаят Уолдърн беше разделил жителите на Свети Августин по националност.

— Това разискване не е подходящо за масата, това е работа на испанските власти — каза Рафаел с леден тон, изразяващ неодобрението му.

— Госпожа Уолдърн е английска поданица. Мисля, че британското правителство трябва да реши каква е вината ѝ — упорстваше сър Елстън, а всяка негова дума тежеше от сарказма, който влагаше в нея. — Или може би тази бедна нещастна жена трябва да послужи като пример за испанско правосъдие на всеки британски поданик, който смята да остане в испанската колония Свети Августин?

— Законите на Испания са справедливи, сър — продължи Рафаел. В гласа му, макар и спокоен, се долавяше застрашителна нотка, която показваше, че няма да позволи изказването на мнение, различно от неговото.

— За испанските поданици, които са лоялни към испанската корона — да, но за другите ще трябва да почакаме и да видим — не му остана дължен сър Елстън.

— Утре ще посетя Луиза Уолдърн, но тази вечер забранявам разговори за политика на моята маса — каза строго Серена. — Няма ли някоя пикантна клюка, която сте скрили и която сега искате да спделите с нас, сър Елстън?

— Е, скъпа моя Серена, наистина има една пикантна новина — отговори той, повдигна чашата към устните си и отпи една дълга глътка, докато те чакаха да им разкаже историята. — Свързана е с прелестната дъщеря на губернатора Зеспедес, Доминга. Тя е влюбена в един известен младши лейтенант от ирландския полк. Изглежда, че той е отговорил на чувствата ѝ, но баща ѝ, без съмнение, е побеснял от яд. Лейтенантът не бил с благородно потекло и имал малко пари.

— Баща ѝ, разбира се, е прав. Тя е още едно наивно дете, едно безразсъдно романтично момиче — изкоментира Евита.

— Човек няма да сгреша, ако каже същото и за вас, скъпа моя Евита — каза провлачено сър Елстън.

Думите на англичанина предизвикаха лека подигравателна усмивка у Рафаел.

— Много сте наблюдателен, сър Елстън — и той вдигна чашата си, като се обърна да поздрави Харгроув.

— Кого го е грижа, ако едно малко наивно момиче, чийто баща в края на краищата ще ѝ намери подходящ съпруг, мисли, че се е влюбило? — каза раздражено Евита, без да обръща внимание на подигравателната забележка, направена по неин адрес. — Бих искала да знам, дали лейди Марстън си е спомнила къде е картата с указанията за мястото на скритото съкровище „*El. Tesoro verde*“.

Нийл Кениън обърна безцветните си очи към Серена.

— Значи има такава карта, лейди Марстън?

— Как да ви убедя, че това беше само някаква налудничава фикс идея на моя съпруг. Някой му продал някаква карта в Лондон, когато вече си бил пийнал порядъчно. Сигурна съм, че това е било нагласено, за да измъкнат парите на Сесил — обясни Серена, като се опита да парира очакванията на испанските офицери и на капитан Кениън.

— Но би било вълнуващо да се следват указанията на картата — настояваше на своето Евита. — Кай знае какво може да се намери?

— Страхувам се, че първо трябва да се намери картата, защото аз наистина нямам представа къде я е скрил Сесил. Тъй като всички

знаем, че той може на свой ред да я е препродал — каза Серена като повдигна грациозно рамене.

— Лейди Марстън може би е права. Ако е имал картата, той сигурно щеше да я използва и да намери това въображаемо заровено съкровище — заяви твърдо Рафаел със стиснати челюсти, а тъмните му очи се присвиха, когато се втренчи в светлия пламък на свещите.

Странни тревожни мисли изплуваха в съзнанието на Серена, като си спомни за разговора на Рафаел в библиотеката на „Лунна светлина“. Джес Фиш беше казал да не споменава за „*El Tesoro verde*“ пред нея. Защо Рафаел бе поискал такова обещание, след като сега показва, че не гледа сериозно на цялата работа, заявявайки, че зеленото съкровище беше само една уловка?

Сър Елстън опроверга Рафаел.

— Мисля, че той е имал на свое разположение поне една част от картата, когато умря. Пристигнах в Свети Августин, сигурно можете да си спомните, скъпа моя Серена, малко преди съпругът ви да почине. Сесил и аз играехме на карти една вечер и тъй като не беше съвсем трезвен — беше пил твърде много — той ми довери, че няма пари, но имало изгледи да забогатее. Каза ми, че копаел, защото търсел старо испанско съкровище, но досега бил намерил само няколко испански монети. Той като че ли мислеше, че е близо до откриването на съкровището.

— А каза ли ви къде е копал? Кажете ни, моля ви — попита Евита, а очите ѝ блестяха като два черни ледени къса на светлината на свещите.

— Точно в това е възелът на тази история — поклати натруфената си перука сър Елстън. — Когато го попитах, той само се засмя и каза: В морето, под златните ябълки.

Като пресуши чашата си, сър Елстън сви рамене и продължи:

— Естествено, аз разбрах, че той няма намерение да ми разкрие нищо. Той може да е бил пияница, но в никакъв случай не беше глупак.

Студени тръпки полазиха по гърба на Серена, защото тя внезапно разбра къде беше копал Сесил, търсейки заровеното съкровище, а също и причината, поради която често отсъстваше от дома си за няколко дни от време на време. Той е ходил в „Лунна светлина“ и е копаел под портокаловите дървета. Не ги ли бе нарекъл Рафаел „златните ябълки в нашия рай“? Тя си спомни думите на Инес,

че Сесил е ходил в плантацията, но съвсем не се е интересувал от нея като плантатор. Серена си бе помислила тогава, че Инес има предвид времето, когато те бяха ходили двамата там, но сега разбра, че жената искаше да каже, че Сесил е бил там сам, за да търси заровеното испанско съкровище. Това ли беше причината, поради която Рафаел искаше да я заведе в „Лунна светлина“? И той ли търсеше испанското съкровище, за което се говореше, че е заровено там? Затова ли не искаше да ѝ каже нищо за първите собственици и не пожела да ѝ преведе книгите в библиотеката? Наистина ли се надяваше да намери нещо в онези томове във връзка със съкровището?

В трапезарията настъпи тишина, като че ли гостите премисляха казаното за „*El Tesoro verde*“. И тогава Макгрегър влезе в трапезарията със странно изражение в синьо-сивите си очи.

— Извинете, милейди, но един испански офицер иска да види сър Елстън и капитан Агилера. Казва, че е спешно. Госпожа Уолдрън се е опитала да посегне на живота си и английският губернатор настоява да бъде освободена веднага.

Ирландецът изглежда се чувстваше неудобно, че е принуден да предаде това объркано съобщение.

Двамата мъже се извиниха и станаха от масата. Серена също се възползва от повода да напусне компанията. Десертът беше сервиран, но тя беше убедена, че няма да може да го изяде, а изглежда, че и гостите нямаха повече апетит, защото и останалите станаха.

— Да дойда ли с вас, Елстън? — запита Серена, когато той тръгна към вратата. — Може би тя ще има нужда от жена до себе си в този момент, а ние сме приятелки.

— Ще останеш тук, *querida*.

Това беше заповед и тя усети силната ръка на Рафаел да обхваща кръста ѝ, сякаш искаше да я задържи да не тръгва с англичанина.

— Нямах право да ми казваш къде мога да ходя — каза ядосана Серена, а сините ѝ очи го изгледаха с недоверие и гняв.

— Като член на испанския съвет, който сега управлява Свети Августин, аз имам всички права — напомни ѝ студено той, а черните му очи светнаха предупредително. — Това е служебен въпрос. Ти ще останеш тук. Ако преценя, че можеш да помогнеш на тази нещастна жена, ще изпратя да те повикат, но засега трябва да останеш в „Златната роза“.

— Лека нощ, скъпа моя Серена. Ако бях на ваше място, щях да обмисля моето предложение да ви придружа до Ню Провидънс, където всички ние заминаване. Тези хора тук не са ваши сънародници, мила моя. Може би, вие сега ще разберете какво съм се опитвал да ви кажа.

Сър Елстън се бе навел по-близо до нея, докато ѝ нашепваше с удовлетворение тези думи, които отдавна му се искаше да ѝ каже.

После той се изгуби в тропическата нощ заедно с Рафаел.

Като излезе на двора, Серена вдигна глава и се загледа в тъмното кадифено небе, чудейки се дали Елстън наистина беше прав? От друга страна, нямаше ли животът ѝ тук да бъде едно мъчение, ако останеше при този непостоянен мъж, на когото тя дори не знаеше дали може да се довери?

ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Знойната жарка горещина на късния септември се стелеше по застланите с пясък улици и оградените с високи зидове градини на Свети Августин като душно влажно одеяло, изсмуквайки енергията на неговите жители. Тесните улици, с боядисаните в бяло гипсови мазилки на къщите и надвиснали дървени балкони, бяха безлюдни. Испанците се бяха прибрали за своята следобедна почивка в стаите зад затъмнените срещу ослепителното слънце прозорци — един обичай, който бяха донесли със себе си от Испания, за да ги предпазва от тропическата горещина на Флорида.

Серена поспря за миг в сянката на балкона. Никога не бе предполагала, че в края на септември във Флорида можеше да бъде по-горещо от летен ден в Англия. Голямата периферия на шапката ѝ пазеше лицето ѝ, но в такъв горещ следобед от нея нямаше голяма полза. Посещението, което беше направила преди малко на Луиза Уолдърн, силно я беше разстроило. Бедната жена бе изплашена до смърт от продължителните разпити на двамата представители на испанската управа, които бе принудена да изтърпи. Серена беше ходатайствала пред сеньор Франсиско Фатио, избран за съдия на арбитражния съд, който трябваше да ръководи разискванията по предявеното обвинение, като му заяви, че мисис Уолдърн не знае нищо за избягалото момиче. Той я беше отпратил сърдито, като ѝ каза, че се намесва в законните дела на испанската корона. След като обеща на Луиза, че ще се върне скоро, Серена си тръгна отчаяна и уплашена, че може би вместо добро, намесата ѝ е влошила положението на бедната жена.

След като си почина малко, тя тръгна към „Златната роза“. Дори в този горещ следобед площадът беше пълен с продавачи на риба и зеленчуци. Наоколо се разхождаха вождове и изявени войни от племето селинолс, единственото индианско племе, което беше останало в земите на Източна Флорида. Индианските вождове бяха дошли в Свети Августин, за да вземат участие в първата официална среща с испанските управници. Страхът, който жителите на Свети

Августин изпитваха при вида на тези високи, свирепи на вид червенокожи войни, изпълнили главния площад на града, витаеше из горещия въздух. Появата на живописните индианци не можеше да облекчи страховете на тези жители, които бяха изплашени, виждайки, че толкова много от тях бяха допуснати да влязат в оградения с високи стени град. Главите на войните бяха стегнати с ленти, в които имаше забодени три или четири разноцветни пера. На вратовете им висяха сребърни синджири с окачени на тях медали, които падаха тежко върху голите им гърди — отличия, които им бяха дадени при среща с предишната британска управа на острова. Мокасини и панталони завършваха облеклото им, заедно с някое червено или синьо пончо, украсено със златен ширит и малки медни или сребърни камбанки, праметнато през едното им рамо. Войните седяха под сенките на огромните дъбове и се взираха невъзмутимо към малкото граждани, които минаваха през площада. Кълба прозрачен сив дим се виеше от дългите им глинени лули, докато те се наслаждаваха на пушенето. Тежки кожени торбички, пълни с тютюн висяха на гърдите им и така те лесно можеха отново да пълнят лулите си. Над мястото, където стояха, беше надвиснал облак сиво-син пушек от дузината индиански лули, който се носеше като мъгла във все още горещия въздух на този следобед и се смесваше с морския въздух и с тежкия аромат на тропическите растения.

Серена погледна с интерес към индианците, но горещината беше толкова непоносима, че не можеше да мисли за нищо друго, освен за прохладата, която „Златната роза“ предлагаше. Още само една пресечка и ще си е у дома, мислеше си тя, усещайки топлината на пясъка през тънките подметки на белите си кожени пантофки с квадратни токове, които бяха по-удобни за пясъчните улици на Свети Августин, отколкото пантофките с високи тънки токове.

— Лейди Марстън — извика я един до болка познат плътен глас, в който се усещаше лек испански акцент при произнасянето на английските думи.

Серена се обърна и видя Рафаел да се приближава, крачейки по пътеката, която пресичаше площада и водеше към сградата на управата на града. Тя забеляза, че тъмните му вежди са почти склучени. Лицето му беше смръщено, а устните му стиснати, което му придаваше

неприветливо мрачно изражение. Той вървеше с твърди стъпки след нея.

— Да? — каза тя равнодушно и повдигна решително брадичката си.

Миналата вечер беше заключила вратата на стаята си заради него, опитвайки се да го държи настрана известно време. Трябваше да реши какво ѝ се иска да направи с живота си и дали трябва да включи в него и Рафаел — мъжът, който завладя чувствата ѝ, но и за когото разумът ѝ я предупреждаваше да внимава. Като се въртеше и мятеше в леглото, без да може да заспи чак до ранните утринни часове, тя не можа да стигне до някакво решение.

Сега този, който бе причина за душевния ѝ смут, отново се бе появил. Разбираше, че е ядосан. Гневът му личеше в стойката, в искрящите черни испански очи, но не беше съвсем сигурна каква е причината.

— Какво правиш самичка по улиците на Свети Августин, когато в града има толкова пришълци? Сигурно знаеш, че срещата с индианците ще се състои утре? — попита той, като застана пред нея.

— Да ти кажа право, бях забравила — отговори кисело Серена, раздразнена от въпросите му и от безцеремонното му държание. Но въпреки това, само като я погледна, сърцето ѝ започна да бие по-бързо и тя отново почувства властта, която този мъж имаше над нея и това я накара да пребледнее от яд.

— Позволи ми да те придружа до дома ти — каза той по-нежно и застана до нея. — Ако имаш нужда от нещо, което трябва да се купи от пазара, най-добре е да изпратиш Марко да го купи. В момента по улиците е много неспокойно. Жена, която е без придружител, е лесна мишена, *querida* — обясни той, като взе ръката ѝ и я постави под свитата си в лакътя ръка.

Тя не знаеше какъв дявол я накара да заговори, но думите започнаха да се леят от устата ѝ:

— Бях при Луиза Уолдърн. Горката жена е докарана до лудост. Сигурна съм, че не знае нищо за избягалата робиня на капитана.

Тя усети как ръката му се стегна, като чу разказа ѝ.

— Защо си направила това? Твърде опасно е да взимаш страна в тази работа, особено ако искаш да останеш в Свети Августин сега, след като английската управа вече си замина — каза той с нетърпение.

— Но това, което правят, е несправедливо. Аз не мога просто да стоя и да гледам, без да се опитам да помогна — противопостави му се Серена с леден тон.

— Намеренията ти сигурно са благородни, *querida*, но те могат да ти навлекат много неприятности. Научих от сигурно място, че Луиза Уолдрън ще бъде освободена скоро. Франсиско Фатио се съгласи, че в този случай жената няма вина, тъй като няма доказателства, че е укривала избягалата робиня. Както знаеш, къщата ѝ е била ограбена, а конят ѝ е бил продаден, така че как ще живее по-нататък, не знам. Носи се слух, че робинята се крие в една друга плантация, на един ден път с кон от тук. Един войник бил изпратен там, за да провери дали слухът е верен. Ако я намерят, Луиза Уолдрън ще бъде освободена веднага, но за това, което е притежавала и е разграбено, не може да се направи нищо.

— Може да бъде обезщетена парично — отговори Серена, като не искаше да изостави тази тема. От цялата работа я побиваха студени тръпки. Този случай беше твърде показателен за начина, по който испанците щяха да се отнасят в бъдеще към английските заселници в колонията. Ако Луиза Уолдрън, с нейните оскъдни вещи, не можеше да бъде защитена от испанските власти, какво ли можеше да очаква човек, който притежава по-скъп имот, ако му се случи да си има работа със същите тези власти?

— В местната хазна има много малко пари. Губернаторът Зеспедес беше назначен тук, без да му осигурят достатъчно финансови средства и досега не е получил никакви парични постъпления от Хавана. Няма пари за изплащане на обезщетения или компенсации, нито пък да се закупят английските имоти на тези, които заминават, *querida* — обясни ѝ спокойно той, но в гласа му се долавяше печал. Искаше да ѝ внуши, че ако напусне Свети Августин, няма да може да продаде „Златната роза“, нито пък плантацията си. Просто нямаше да се намерят купувачи.

Серена въздъхна и примирено повдигна рамене.

— Казваш ми, че ако имам намерение да остана в испанския Свети Августин и ако искам да ми се окаже голямата чест да стана испанска поданица, то аз не трябва да привличам вниманието върху себе си — отбеляза студено тя.

— Si, така е — призна той със съчувствие и тържество в черните очи, а когато я погледна, те излъчваха такава сила, че тя трябваше да извърне погледа си. — Има още нещо, което трябва да направиш, но ще го оставим за по-късно. Тук не е нито мястото, нито времето да говорим за това — загадъчните му думи увиснаха във въздуха, докато вървяха към „Златната роза“.

Когато спряха пред портата на къщата, Рафаел взе за миг ръката ѝ в своята, погледна я в очите и каза:

— Тази вечер вратата да бъде отключена.

Черните му очи я пронизваха, докато изричаше думите, после повдигна ръката ѝ и я поднесе към устните си.

Серена пламна, когато тялото ѝ откликна на смисъла на думите му и на докосването на устните му. Преди да може да му отговори, той си бе отишъл, беше се върнал към задълженията си в сградата на управата. Щеше ли тя да остави вратата си отключена? Не беше сигурна какво решение ще вземе.

— Милейди — прекъсна мислите ѝ Тенси, като излезе от отворената врата на малката всекидневна, която се намираше на партера и сега служеше като приемна на хана и канцелария на Серена, тъй като първоначалната приемна на къщата беше преустроена в гостилница. — Имате гости. Току-що влязоха. Мислех да им поднеса чаша *aquarieste* преди да ги изпратя по пътя им, защото мислех, че ще се забавите — обясни бързо младата прислужничка.

— И са испанци — каза Серена на глас това, което си помисли, защото *aquarieste* беше испански коняк, предпочитано питие от испанските жители на Свети Августин.

— Да, милейди. Съпругата и дъщерите на губернатора.

— Благодаря ти, Тенси. Занеси им питието, а за мен донеси чай, моля. Веднага отивам при тях.

Серена премина през двора, като пътьом развърза панделките на шапката си и я свали от главата си. Какво ли толкова важно се е случило, че донна Консепсион и дъщерите ѝ да напуснат затъмнените си стаи по това време на деня, определено за почивка?

Трите жени бяха облечени в копринени рокли и дантелени мантила^[1]. Те си вееха с бели дантелени ветрила, които леко раздвижваха въздуха. Тъмните изразителни очи на двете девойки искряха от вълнение.

— Добре дошли в дома ми. Току-що влизам и много се зарадвах, като чух, че сте дошли. Мога само да се надявам, че нищо неприятно не ви е накарало да излезете в такъв горещ следобед като днешния — поздрави ги любезно Серена и седна на един от столовете, покрити с бели ленени калъфи заради горещото лято.

— Съдбата е била благосклонна, че се върнахте скоро — отговори с нежния си глас дона Консепсион — защото, както казахте, такъв следобед не е много подходящ за разходка. Ние обаче не можехме да изчакаме и минута повече, без да дойдем и да ви поднесем нашите поздравления. Трябва да знаете колко щастлива бях, колко щастливи сме всички ние, като чухме чудесната новина от Рафаел — ясните черни очи на жената милваха Серена с майчински радостен поглед.

— Страхувам се, че не ви разбирам, дона Консепсион — каза Серена и смутено се усмихна.

— О, дона Серена, сватбата ви! — възкликна Жозефа, като склучи ръце от възмущение.

— Майка ми каза, че ние се радваме много и за двама ви — включи се в разговора и Доминга, а бледото ѝ овално лице бе поруменяло от тази романтична мисъл.

Серена ги изгледа за миг, без да промълви нито дума, тъй като се почувства много объркана. После смисъла на думите им бавно започна да нахлува в съзнанието ѝ. По някакъв начин Рафаел беше създал у тях впечатлението, че двамата — той и тя — щяха да се женят. „Ще го убия“, мислеше тя, стиснала здраво зъби от яд, като същевременно се опитваше да се усмихва любезно.

— Ние дойдохме, за да ви помогнем в приготовленията за сватбата, тъй като знаем, че не сте католичка и нямате семейство — обясни с майчинска загриженост дона Консепсион.

Серена не можеше да си позволи да нарани чувствата на тази мила грижовна жена, която се беше отнесла към нея така, сякаш тя беше една от тях. Какво трябваше да каже? Гневът ѝ към Рафаел и объркването ѝ от обрата на събитията се бореха в нея.

— Ние... ние в действителност не сме уточнили датата — успя да каже тя с треперещ глас.

— Но аз разбрах, че отец Фрей Кампос няма да чете забраните, така че да можете да се ожените преди предстоящото заминаване на

Рафаел — каза деликатно дона Консепсион.

— Той ще заминава? — успя да попита Серена, този път наистина шокирана и слисана.

— Извинете ни, дона Серена, но имаме чувството, че сме направили грешка — каза възрастната жена и започна усилено да си вее с ветрилото, разбирайки, че беше поднесла новина, за която нейната домакиня не знаеше нищо.

— Моля ви, за какво пътуване говорите? — настояваше Серена.

— Да поставя ли подноса на масата, милейди? — попита Тенси, която бе застанала до вратата и прекъсна разговора им.

— Да, разбира се — отговори Серена, правейки знак с ръка към масичката за чай, която се намиреше между нейния стол и този, на който седеше дона Консепсион.

— Изпращат капитан Агилера с някаква мисия при вожда на индианското племе крийк в Западна Флорида. Мисля, че неговото име е Мак Джиливари, тъй като баща му бил бял. Оттам капитан Агилера ще пътува до испанската колония Пенсакола и после ще се върне в Свети Августин. Мисията му ще трае дълго време. Мога да разбера желанието му да се ожени за вас, преди да замине — обясни дона Консепсион, без да споменава очевидния факт, че пътуването щеше да бъде твърде опасно.

При думата „ожени“ ръката на Тенси трепна и едва не обърна чашата, преди да налее *aquariente*. Тя погледна поразена Серена, после бързо изправи кристалната чаша и с трепереща ръка наля златистия коняк.

— Да, ние ще трябва да говорим за това, когато той се върне в хана — запъна се Серена, като си помисли, че би желала чаша коняк, вместо чая, който Тенси сега й наливаше.

— Тъй като единствената църква, освен малкия параклис, заема горния етаж на старата епископска къща, ние решихме, че сватбената церемония на двама толкова видни граждани на Свети Августин трябва да стане в балната зала на сградата на управата. Отец Кампос се съгласи с това, тъй като нямаме истинска църква — продължи да смайва Тенси, дона Консепсион. — Тъй като капитан Агилера заминава само след няколко дни, има много задачи, които трябва да се свършат. Фрей Кампос, разбира се, желае да разговаря с вас относно религията, но както знаете, той е един изключително внимателен и

търпелив божи служител. Когато ви е удобно, можете да се посъветвате с него. Не се тревожете, донна Серена, ние ще ви помогнем във всичко — каза с покровителствени нотки в гласа си възрастната жена, като се наведе и потупа леко ръката на Серена.

Тя погрешно изтълкува слисаното изражение на Серена за изненада и тревога от току-що чутата новина за предстоящото заминаване на Рафаел по работа за Западна Флорида.

— Благодаря — отговори Серена с несигурен глас, защото наистина бе шокирана и смутена.

— А сега трябва да си вървим, защото имаме много работа — заяви решително донна Консепсион, като хвърли поглед към дъщерите си. Те станаха покорно, готови да я последват. — Елате утре след почивката следобед и ще уточним всичко за сватбата — усмихна се тя на Серена, която стана бързо, за да изпрати гостите си. — Тъй като се омъжвате за сина на моята приятелка, чувствам се така, сякаш имам още една дъщеря.

Тя целуна нежно Серена по двете бузи и после подкани с движение на ветрилото дъщерите си да я последват.

Като каза довиждане на гостите на входната врата на покритата веранда, Серена се обърна и влезе в двора, като застана лице в лице със смаяната Тенси. Тя разбра, че младата прислужничка вече е побързала да съобщи новината на Лиа и Марко, тъй като и те бяха застанали пред кухненските помещения, а върху лицата им бяха изписани доволни усмивки.

— Истина ли е това, милейди? Ще се омъжите ли за испанския капитан? — попита Тенси, сложила ръце на хълбоците си, твърдо решена, да разбере дали това, което съпругата на губернатора беше заявила, съвпада с намерението на господарката ѝ.

— Не знам — отговори Серена с въздишка. — Не можех да нараня чувствата на донна Консепсион, така че ѝ позволих да вярва, че капитан Агилера ѝ е казал истината, но все още нищо не е решено. Наистина имам ужасно главоболие. Моля ти се, донеси ми една мокра кърпа за главата. Ще се кача в спалнята си и ще си легна.

Серена забърза през двора и после нагоре по стълбите към коридора, преди да могат и другите да ѝ зададат въпроси. Горещината и спомена за посещението, както и усилието да разбере това, което

беше чула, качиха кръвта в главата ѝ и слепоочията ѝ силно запулсираха.

Затъмнената спалня с наклонени жалузи на прозорците, които предпазваха стаята от заслепяващата слънчева светлина, беше като спасителен пристан за Серена. Наистина ли Рафаел възнамеряваше да се ожени, преди да замине на това пътешествие в Западна Флорида? Нима той въпреки всичко я обичаше толкова силно? Беше ли удивителното изживяване, което изпитваше, когато бяха заедно, също толкова чудесно и за него? Но да се омъжи... Една част от сърцето ѝ искаше да стане негова жена, но друга част се страхуваше от такава възможност. Нямаше основателна причина тя да се страхува от брака си с него. Щеше да стане испанска поданица, тъй като — ако искаше да остане в Свети Августин — това във всеки случай щеше да бъде необходимо. Не, мислеше си тя, съществуваше още нещо, което изпитваше — едно първично усещане за грозяща заплаха, предупреждение за опасност. Беше все едно да се събудиш посред нощ, след сънуван кошмар, и да не си сигурен дали е било само сън. Страхът ѝ беше неосъзнат, като дим. Но също като дима ясно предупреждаваше за опасността.

След като си легна и постави върху очите си студената кърпа, която Тенси ѝ беше донесла, Серена най-после се унесе в дрямка. Лежеше облечена само с риза, тъй като искаше да разхлади горещото си тяло и да успокои пулсиращата болка в главата си.

Когато жената дойде при Серена, тя не знаеше, че тя е там, а само усещаше нейното присъствие. После я видя да стои близо до леглото ѝ. Беше жената от портрета, окачен долу в гостилницата. Прекрасната тъжна лейди от времето на кралица Елизабет, известна като жената на испанеца, която сега стоеше до леглото ѝ в затъмнената стая. Облечена в дрехи, модерни преди двеста години, жената плавно пристъпваше из стаята и Серена разбра, че тя чакаше дете. Когато тя обърна лице към Серена, стаята сякаш се изпълни от звуците на китара. По лицето на жената се стичаха сълзи. Тя леко постави ръка върху издутия си корем, където растеше нейното дете, детето, което очакваше. Поклати бавно с глава напред-назад, а устните ѝ помръднаха и произнесоха думата „не“, докато струните на китарата се чуваха все по-силно и по-силно, а стаята се изпълни с аромата на рози.

— Моля ви! Моля ви! — извика Серена, като мятеше глава върху възглавницата, влажна от сълзи, които не разбираше откъде са дошли.

— *Querida*, успокой се, това е само сън — като че ли я викаше плътен, мъжки глас.

Серена се опитваше да избяга от това ужасно кошмарно място, но нещо я държеше и тя не можеше да се помръдне. После жената, която плачеше, изглежда също чу гласа, защото се обърна и каза „Родриго“. Серена внезапно се отърси от ужаса на съня си. Отвори очи и срещна загрижения тъмен поглед на Рафаел.

— Това беше само сън, *querida*, само сън — шепнеше той, като галеше косата ѝ и нежно бършеше сълзите ѝ.

Опитвайки се да седне, Серена видя, че той е оставил една жълта роза на възглавницата до главата ѝ. И разбра защо беше усетила, че стаята е изпълнена с аромата на рози. Потръпвайки, тя въздъхна с облекчение, че кошмарът е отминал. Сега се мъчеше отново да дойде на себе си.

— Добре ли си? Видях розата да блести на лунната светлина и си помислих за теб — каза Рафаел, а гласът му беше тих, дрезгав и топъл като знойния нощен въздух.

— Трябва да съм спала дълго — каза Серена и отново въздъхна. Обърна лице към него, а под очите ѝ имаше тъмни сенки.

— Добре ли се чувстваш, *querida*? — попита той, разтревожен от бледото ѝ изпито лице.

— Да. Чувствам се някак особено, защото този кошмар беше толкова реален. Днес бях твърде дълго навън, а слънцето припичаше силно и главата ме заболя — обясни тя, като леко му се усмихна.

За негово успокоение цветът на лицето ѝ започна да се възвръща.

— Днес разбрах, че са те уведомили за намеренията ми преди самият аз да мога да го направя — заяви той и чувствените му устни леко се изкривиха. — Казаха ми за посещението си при теб, когато се върнаха в губернаторството. Съжалявам, *querida*, не исках да го узнаеш по този начин, но като офицер на испанската корона аз трябваше първо да получа разрешение за женитбата си от губернатора Зеспедес, преди да мога да се обрека на теб — обясни той, като взе ръката ѝ в своята. — Мисля, че дона Консепсион е сигурна, че ти вече си се съгласила да станеш моя съпруга.

— Значи така е приела държанието ми — размишляваше Серена на глас.

— Мислех да те помоля за ръката ти в традиционния за испанците стил, но сега не мога да чакам повече, за да чуя отговора ти. Ще ми окажеш ли честта да станеш моя съпруга, *alma mia*? Обещавам да те обичам с цялото си сърце и душа до края на отредените ми от Съдбата дни.

Сноп светлина от блещукащите свещи, които той беше донесъл със себе си и поставил на масичката до леглото ѝ, падна върху почернялото му от слънцето аристократично лице, като запали черните абаносови езера на очите му и ги накара да заблестят. Те горяха от страст и нежност към нея. Тези две изразителни очи, които издаваха цялата същност на този мъж. В тях се четеше нежност и доброта, които бяха толкова необикновени за този силен високомерен човек, който бе пленил и като че ли я бе оковал с най-добрата толедска стомана.

— Аз... аз искам да кажа „да“... сърцето ми казва „да“.

Серена се спря, тъй като споменът за жената на испанеца се върна в съзнанието ѝ, споменът за устните ѝ, които произнесоха една безмълвна дума „не“. Беше ли това предупреждение, че не трябва да се омъжва за Рафаел?

— Но ти се страхуваш, защото твоят живот ще бъде толкова различен — отговори той вместо нея, привличайки я, изпивайки я, галейки я с напрегнатост и разбиране. — Нека да ти разкажа за моите стракове, моя прекрасна английска роза. Както вече знаеш, губернатор Зеспедес ме изпраща с мисия в Западна Флорида. Не мога да те оставя тук, в Свети Августин, без покровителството, което моето име ще ти осигури, особено сега, когато ти може би носиш нашето дете. Мислила ли си за това, *querida*?

Трогната с цялата си душа от неговата загриженост, Серена усети сълзи да замъгляват сините ѝ очи, но този път това бяха сълзи на щастие.

— Аз... аз не успях да забременея по време на първия си брак, а месечните ми неразположения са толкова нередовни, така че не мисля, че е това — отговори тя със срамежлива и печална усмивка.

— Трябва да се оженим, преди да замина, защото аз не мога да те оставя сега, когато ти може би носиш нашето дете — повтори той с

твърдост и нежност, които стоплиха сърцето ѝ, когато той внимателно докосна плоския ѝ корем.

— Да, ти си прав — усмихна му се тя през радостни сълзи.

Неговата нежност и магнетизмът, който излъчваше, победиха нейната сдържаност. Тя просто я изтласка някъде дълбоко в себе си и позволи на сърцето да победи разума.

— *Bueno, alma mia* — възкликна той с нисък страстен глас, който отекна дълбоко в душата ѝ. После извади нещо от джоба на униформата си и като повдигна ръката ѝ към светлината на високата свещ, каза: — Този годежен пръстен се пази отдавна в семейството ми. Моята майка ми го повери, за да го дам на своята любима. Поставяйки го на твоя пръст, аз се заклевам да те уважавам и закрилям до последното си дихание. Мисля, че дори и тогава, *alma mia*, аз ще те обичам. Ще те обичам и отвъд живота, във вечността.

Той сложи мъничкия златен кръг, който представляваше две стиснати ръце, на пръста на дясната ѝ ръка — странно, но той сякаш беше правен за нея.

— Виж, това е добро предзнаменование — прошепна Рафаел, а топлият му дъх я галеше, когато повдигна ръката ѝ и я поднесе към устните си.

Когато се вгледа в златния пръстен с двете слети ръце, Серена почувства студени тръпки да лаят нагоре по гърба ѝ. Споменът за кошмара отново я завладя и изящната ръка на жената от портрета, поставена върху закръгления ѝ корем, изплува пред очите ѝ. Арабела носеше на своя пръст същия този пръстен. Преди Серена да може да проговори и да разкаже на Рафаел за това съвпадение, той вече я беше взел в обятията си. Горещите му устни търсеха нейните, докато я притискаше към себе си. Вече нямаше време да мисли или да говори, а само да обича. Тя искаше всичките ѝ страхове да изчезнат и под въздействието на силата на страстта му да се заличи споменът от обляното в сълзи лице на жената на испанеца, носеща същия пръстен, който сега беше на пръста на нейната ръка.

[1] Мантила — наметало от тънък плат, носен като шал от испанките, което покрива косите и раменете им. — Б.пр. ↑

ДВАДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Златистите лъчи на утринното слънце нахлуваха през френските прозорци на сградата на губернаторството и падаха пред олтара, който се намираше в единия край на дългата стая, сякаш и те присъединяваха своята благословия към тази на възрастния свещеник, който благославяше младоженците, изправени пред него.

Серена повдигна лазурносините си очи към горещите тъмни очи на своя нов съпруг и за първи път в живота си разбра какво е истинското щастие. Високите кремави свещи, поставени в златните свещници на олтара, бяха запалени, макар че беше късна утрин и се отразяваха в блестящите абаносови очи на Рафаел, когато погледна повдигнатото ѝ към него лице, което сияеше като цвят на магнолия и красеше балната зала.

— *Alma mia*, ти си моя и нищо не може да ни раздели, кълна се в това — шепнеше ѝ той, така че само тя да може да го чуе, като наведе глава, за да докосне устните ѝ с кратка нежна целувка, с която запечати своята клетва.

Те се обърнаха и се изправиха пред събралото се множество от всички важни личности — испанци и англичани — в Свети Августин. Поставила ръка върху неговата, Серена запристъпва грациозно надолу по пътеката между редовете от позлатени столове, подредени като в църква. Тя носеше сватбения си букет от жълти рози и отвърщаше на усмивките и поздравленията на гражданите на колонията. Очите ѝ срещнаха тези на дона Консепсион, организираше чудесната церемония, която сега държеше дантелена кърпичка и я поднасяше към страните си, за да изтрие радостните си сълзи. Зад себе си Серена чу шумоленето на копринените поли на роклите на Доминга и Жозефа, които я придружаваха.

Тя беше вече испанска гражданка по силата на брака си с испански благородник, но знаеше, че някои от английските ѝ приятели гледаха с неодобрение на начина, по който се бе облякла — с бяла, испанска дантелена мантила, драпирана и захваната високо в косата ѝ със златен гребен и жълта копринена рокля. Беше ѝ подарък от дона

Консепсион и Серена я носеше с гордост. Сега тя бе съпруга на испански офицер и искаше да го оповести на всички в този прекрасен ден.

Единствено два чифта очи я гледаха враждебно и тя ги забеляза, когато погледът ѝ се плъзна край тях. Евита стоеше в другия край на залата, а до нея се бе изправил кавалерът ѝ, сър Елстън. В ледения поглед на черните очи на испанката се четеше ненавист, макар че лицето ѝ имаше особен, скръбен израз.

Серена скоро забрави за обезпокояващата двойка, когато всички влязоха в банкетната зала, за да се подкрепят с обилната сватбена закуска, приготвена от готвачката на дон Консепсион. Изисканият бюфет беше подреден според елегантния френски маниер, популярен сред благородниците в Испания. Кафе, чай и испански вина се лееха в голямата банкетна зала, пълна с гости, докато слугите подготвяха залата за танци.

— Колко прелестна изглеждаш с тази испанска дантела, моя сладка английска роза — каза ѝ Рафаел, когато и последният от гостите се настани до отрупаната с лакомства маса.

Той ѝ се усмихна, а надменното му студено лице се смекчи от любовта, изписана на него. Тъмните му изразителни очи бяха пълни единствено с нежност и страст, които винаги съществуваха между тях.

— Напоследък откривам, че испанците ми харесват — закачи го тя, опитвайки се да контролира замайващата тръпка, която премина през нея в отговор на посланието, изпращано от неговия горещ възбуждащ поглед.

— Ти си една безсърдечна жена щом ми признаваш това точно сега, когато ни предстои да издържим този дълъг ден, преди да останем сами — възнегодува Рафаел, а ръката му обгърна кръста ѝ и той я привлече към себе си. — Трябва да си тръгнем веднага — предложи той, а гласът му беше дрезгав и повелителен.

— И да се лишим от прекрасната закуска, която дон Консепсион е организирала за нашата сватба? — притисна се Серена към него, усещайки стегнатите му бедра до себе си.

— Не съм гладен за храна, *querida* — отговори той, а плътният му глас трептеше от желание.

— Елате, деца мои, ще имате много време за сладки приказки — забеляза губернатор Зеспедес с разбираща усмивка, като им направи

знак да отидат при него до отрупаната с лакомства маса.

Като въздъхна, Рафаел пусна кръста на Серена и ѝ предложи ръката си, за да я придружи до мястото, където дона Консепсион ги очакваше.

— Не трябва да разочароваме нашата домакиня. Тя си е направила този труд, за да може да се говори за това събитие в цяла Източна Флорида.

Серена се засмя в знак на съгласие. Скоро беше въввлечена във въртележката на поздравления и наздравници. Слънцето грееше ярко и дори когато обедните часове отминаха и настъпи позлатеният следобед, гостите продължиха да се радват на гостоприемството на губернатора. Дона Консепсион, известна в Хавана и Испания като изискана домакиня, умееше да придаде атмосфера на разкош в провинциалната бална зала. Добросърдечната съпруга на губернатора стоеше до младоженците и без усилие поддържаше разговор с техните гости, като същевременно наглеждаше прислугата, за да се увери, че всичко върви гладко.

Когато всички хапнаха и пийнаха до насита, губернатор Зеспедес съобщи, че сватбеният прием ще продължи с танци в балната зала. Още веднъж гостите влязоха в дългата стая, която гледаше към площада. Застанали на малки групи, те наблюдавала влизането на музикантите от оркестъра. Когато първите звуци от испански китари отекнаха в залата, един възрастен мъж с набръчкано, почерняло от слънцето лице започна да пее с дрезгав глас, изпълнен със страст. Неочаквано една привлекателна жена с дълга гарвановочерна коса излезе от сянката, където стоеше скрита до този момент, и тръгна към средата на стаята.

Дъхът на Серена секна в гърдите ѝ, защото тя си спомни жената и танца, който тя изпълняваше онази нощ на площада, след церемонията в *Castillo de San Marcos*, нощта, през която Рафаел за първи път я взе в прегръдките си на балкона в същата тази зала. Страстната музика, тъжният глас на певица и възбудата от изпълнението на танцьорката — всичко това като че ли трептеше във въздуха и изпълваше балната зала. Въпреки че англичаните не можеха да разберат съдържанието на испанските лирични песни, ритъмът на музиката говореше на всеки на неговия майчин език, а това бе един пламенен език, който тялото отлично разбираше.

Рафаел стоеше зад нея, поставил едната си ръка върху рамото ѝ, а с другата бе обгърнал кръста ѝ. Тя чувстваше топлия му дъх като милувка до бузата си и усещаше разливащата се по здравето му, мускулесто тяло страст.

— Това са цигани, които са последвали войниците от Севиля до Хавана и сега са в Свети Августин — прошепна на ухото ѝ той. — Те са истински виртуози на фламенкото. Така се играе този танц в Андалусия.

Тембърът на дълбокия му мамещ глас, топлината, която излъчваше тялото му, така близко до нейното — всичко това беше в хармония с чувствения ритъм на музиката и запали кръвта на Серена. Внезапно тя го пожела с такава сила, че бузите ѝ издайнически пламнаха. Желанието, като че ли я изгаряше и тя започна да трепери, подчинявайки се на копнежа и желанието, които изпитваше към този мъж. Беше доволна, че гостите бяха заплени от музиката и страстния танц на жената и всички очи бяха приковани върху извиващото се тяло на танцьорката.

Когато един от младите испански офицери бе насърчен да се присъедини към танца на жената, насъбралите се гости затаиха дъх при гледката на двамата танцьори, понесли се в увличащия ритъм. Техните сложни грациозни движения бяха такива, сякаш се любеха, въпреки че едва се докосваха. Това майсторско изпълнение раздвижи кръвта и на най-сдържаните и резервирани гости. В страстта и изкушението на танца се долавяше сладко-горчива меланхолия. Тя показваше красотата от физическата любов и преходността на човешкия живот. Имаше някакво мълчаливо очакване в притихналите англичани, докато испанците възторжено пляскаха с ръце в ритъма на танца.

Серена несъзнателно се облегна назад към Рафаел, търсейки допира на тялото му, дори и през преградата на дрехите. Ръката му обхвана по-здраво кръста ѝ, а дланта му легна точно под гърдите ѝ. Усещането на топлата му ръка, така близо, но и така далеч от розовите връхчета на гърдите ѝ, накара зърната им да станат твърди и възбудени, пулсиращи и копнеещи неговия допир. Като че ли усетил желанието ѝ, той я притисна до себе си и тя почувства дългите му твърди бедра през коприната и тънкия лен на фустите и полата си. После, макар и съвсем леко, пръстите му докоснаха гърдите ѝ, които

опъваха роклята. Серена рязко пое въздух и започна да диша по-бързо, а сърцето ѝ ускори ритъма си. Той започна нежно да си играе с чувствителните, изпъкнали под коприната, зърна на гърдите ѝ, така че всеки можеше да ги забележи, ако погледнеше към тях, докато музиката ставаше все по-бърза и по-бърза. Серена знаеше, че това, което той прави, бе едно рисковано предизвикателство, от което тя се задъхва, но от друга страна разбираше, че всички присъстващи в залата гости са захласнати по танцьорите, които се движеха с гъвкава страстна грациозност в ритъма на музиката, издигнала се в прекрасно кресчендо.

Погледът на Серена също беше прикован в танцуващата двойка, а Рафаел разпалваше страстта ѝ, като галеше гърдите ѝ през тънката материя на роклята, докосвайки първо едното зърно, а после другото, докато горещите тежки вълни на желанието я заляха и краката и омекнаха. Тя не можеше повече да се въздържа и леко се изви към него, защото тялото ѝ имаше свои копнежи и желания, които не знаеха нищо за границите на благоприличието.

— Мога да те взема тук, *querida*. Кръвта ми пулсира в унисон с жаждата ми за теб — шепнеше той в ухото ѝ, докосвайки го леко с език, което караше сърцето ѝ да замира.

Тихото ѝ стенание се заглушаваше от буйния ритъм на китарите и ударите на токовете на танцьорите по дървения под. Серена плъзна ръката си зад широките поли и притисна мускулестото му здраво бедро, забивайки ноктите си в него така, че и той да усети силата на нейното желание, заради което — ако го откриеха — присъстващите високопоставени личности на Свети Августин биха я нарекли покварена жена. Желанието бе замъглило нейното съзнание и тя беше благодарна, че гостите са твърде погълнати от очарованието на представлението, за да ги забележат.

— Ах, довечера, *alma mia*, ние ще се любим така, както никой преди нас не се е любил — обеща той, а гласът му беше станал дрезгав от страст, после се загуби в шума от аплодисментите, които проехтяха в балната зала, тъй като танцьорката се отпусна в прегръдката на изморения си партньор.

Като се отдръпна леко от силните ръце на Рафаел, така че да може да си поеме въздух, Серена отвори ветрилото, което висеше на

кръста ѝ, завързано с копринена панделка, и започна да си вее бързо, опитвайки се да разхлади лицето си и да възвърне самообладанието си.

— Смятам, че и на мен ми е необходимо, *querida* — каза Рафаел, без да откъсва от нея изгарящите си черни очи, а чувствените му устни се извиха в бавна потайна усмивка, толкова интимна, сякаш я целуваше.

— Ти си истински дявол — заяви тя с глас все още дрезгав от възбудата, а устните ѝ несъзнателно се издадоха напред, като че ли му предлагаха да ги целуне.

— И все пак, ти се омъжи за мен — отговори той, докато погледът му я галеше и възбуждаше, сякаш я докосваше с опитни пръсти. — Струва ми се, че и ти нямаш търпение нощта да настъпи час по-скоро.

— Прав си — каза протичко тя, като му се усмихна печално и сви леко рамене в знак на примирение.

— *Querida* — каза той, взе ръката ѝ и я поднесе към устните си. — *Te quiere con toda mi alma.*

Тя си спомни значението на тези думи — че той я обича с цялата си душа. Устните ѝ се извиха в изпълнена с копнеж усмивка, а лазурните ѝ очи излъчваха обич. Тя знаеше, че е постъпила правилно, омъжвайки се за този жизнерадостен нежен мъж, чиято душа преливаше от тъмните му изразителни очи и изпълваше сърцето ѝ.

— Идвам да покана младоженката на първия танц — застана пред тях губернатор Зеспедес, а мелодията на менуета изпълни балната зала.

Серена направи реверанс и постави ръката си върху неговата, за да я заведе на дансинга. Те предвождаха гостите, които желаеха да танцуват тържествения официален танц. Прислужниците се движеха безшумно и запалваха свещи, поставени във високи свещници от ковано желязо, тъй като слънцето вече залязваше и светлите лилаво-сини сенки на здрача се спускаха над площада и сградите на Свети Августин. От кухнята бе донесена и сервирана още храна по масите, за да засити глада на източените от танците гости. Златисто и рубиненочервено вино пълнеше кристалните чаши и блестеше като скъпоценни камъни на светлината на свещите, когато ожаднелите танцьори ги поднасяха към устните си.

— Мога ли и аз да претендирам за един танц? — каза твърдо Рафаел, когато един млад офицер придружи Серена от дансинга, след като беше танцувала няколко танца.

— Наистина бих се радвала да поема глътка свеж въздух — призна Серена с въздишка.

Беше танцувала няколко менуета и се чувстваше изморена от спазването на етикета. Един сдържан церемониален танц като менуета нямаше нищо общо с чувството ѝ към Рафаел. Той самият олицетворяваше страстта, огъня, ярката емоционалност на любимото си фламенко.

— *Si*, тази вечер желанията ти са заповед за мен — каза нежно той, като ѝ предложи ръката си, за да я заведе до балкона, където за първи път целуна топлите ѝ потръпващи устни.

Горещата влажна тропическа нощ и лекият бриз, полъхващ от морето, ги обгърнаха като милувка, докато те наблюдаваха огньовете, запалени на открито в сумрака на площада. Музиката се носеше в кадифената нощ заедно с дима от трептящите пламъци на огъня. Група испански войници почиваха, осветявани от синьо-оранжевите пламъци на огньовете. Някои от тях поливаха със сос месото, което се печеше на шишове. Смях и песни се прибавяха към усещането за празничност, която се долавяше в благоуханния нощен въздух.

Серена въздъхна доволна, докато наблюдаваше сцената долу на площада, а ръцете на Рафаел я обгръщаха. Отсега нататък тя щеше да бъде част от тези хора, които изглежда изпитваха радост и от най-обикновените неща в този живот. Всичко щеше да бъде наред, казваше си тя, сигурна, че взетото от нея решение да свърже живота си с този горд жизнерадостен мъж, който сега я държеше толкова нежно в обятията си, е правилно. Този брак щеше да бъде всичко онова, което първият ѝ брак не беше, закле се тя.

— Ако бъдем внимателни, моя красива съпруго, смятам, че можем да се измъкнем преди някой от гостите да забележи, че ни няма — прошепна Рафаел. — Бях търпелив доста време, а аз по природа не съм търпелив мъж, *querida*.

— Да — отговори с възбуден шепот тя, — отведи ме отук.

Той хвана ръката ѝ и я поведе под колоните, далеч от френските прозорци, водещи към балната зала. В отдалечения край Серена видя тясна дървена врата, за чието съществуване даже не можеше да

предположи. Когато той завъртя кръглата дръжка, в първия момент вратата отказа да се отвори, но след няколко опита резето подаде и вратата увисна на ръждясалите си панти.

— Сеньора, нашето бягство започва — съобщи Рафаел, като отстъпи назад, за да може тя да мине преди него. — Не се страхувай. Това е задния коридор, който малко се използва — увери я той, усещайки нейната несигурност.

Серена прескочи прага и с колебливи стъпки тръгна по тъмния коридор, в дъното, на който мержелееше светлината на дебела лоена свещ, поставена във висок свещник от ковано желязо. Скърцането на мишки неприятно напомняше, че тази част на сградата е необитаема, както и Рафаел ѝ беше казал.

— Хайде, върви след мен — нареди Рафаел и затвори вратата зад тях. После хвана ръката ѝ и я поведе по тъмния, миришещ на мухъл коридор. — Оттук можем да излезем от къщата. Зад онази врата има тайна стълба — каза той, когато минаха през една врата, покрита с изгнил гоблен.

След завоя на коридора, той стана по-широк. Наближиха кабинета на губернатора. И тук беше тъмно и тихо, защото гореше само една дебела лоена свещ, поставена във фенер, закачен на стената, а дебелите стени заглушаваха всички шумове, дори музиката от балната зала. Тази част на сградата на губернаторството изглеждаше изоставена, помисли Серена, докато накрая видя тънък лъч светлина под масивната махагонова врата, която водеше към кабинета на губернатора.

— Почакай малко тук, *querida* — прошепна Рафаел, забелязвайки светлината. — Изглежда тук има някой. Трябва да проверя, за да съм сигурен, че е някой от състава на управата.

Неясно предчувствие накара Серена да потръпне. Нещо не беше в реда на нещата и тя знаеше, че Рафаел също го усеща. Като хапеше края на устните си, тя видя как той тихо приближи до вратата, също като свирепа пантера, обитаваща тъмните девствени блата на Флорида. Той отвори с рязко движение вратата и застана на прага.

— По дяволите!

Серена с изненада чу това проклетие, изречено на английски с познат аристократичен британски акцент. Тя също влезе в стаята и видя сър Елстън Харгроув, застанал зад масивното бюро на

губернатора, точно когато ровеше в чекмеджетата, а върху лъскавата повърхност на бюрото бяха разпръснати купчина листа.

— Елстън! — проехтя в стаята шокираният глас на Серена.

— Нещо специално ли търсите? — попита Рафаел. Въпреки че гласът му беше спокоен, в него звучеше застрашителна нотка, която разреза като с нож топлия неподвижен въздух.

— Изглежда ме хванахте на тясно, драги — каза привлечено сър Елстън, възвръщайки невъзмутимостта си. Той сви безгрижно рамене и постави пергамента, който държеше, върху купчината листа на бюрото.

— Какво търсите тук? — отново попита Рафаел, но този път гласът му беше студен и твърд като стомана.

— Не можах да открия нищо, драги — отговори без притеснение сър Елстън и скептична усмивка изкриви тънките му устни.

След това извади дантелената си носна кърпа от маншета и избърса челото си. После я върна на мястото ѝ, оправи ръкавите си, като че вършеше особено отегчителна задача.

— Сигурно вие, испанците, не мислите, че сте единствените, които имат шпиони. Винаги сме били наясно с дейността на Лусиано де Хереа, откакто неговият баща реши семейството му да бъде едно от малкото фамилии, останали да живеят тук след изселването на испанците през шестдесет и четвърта година, когато Свети Августин стана английска колония. Но сигурно знаете всичко по този въпрос, тъй като вашето семейство е живяло дълго време в Свети Августин и сте били едни от първите *floridanos*.

— Значи признавате, че сте английски шпионин — каза стегнато Рафаел.

— Нищо не признавам, освен че изпитвам огромно любопитство към бюрата на другите хора. Открих, че те могат да разкажат много неща за човека, комуто принадлежат — каза безгрижно сър Елстън, но очите му бяха като два ледени къса. — Могат да ви разкажа неща дори и за техните приятели, като например какви земи са притежавали първите *floridanos*. Не знаех каква прекрасна вечер е за вас днешната, капитан Агилера — заяви сър Елстън и замлъкна за миг, а бледите му очи се стрелнаха към слисаната Серена. — Днес вие спечелихте две неща — красива съпруга и плантация, която е била собственост на

вашиите родители — първите господари на земята на остров Света Анастасия. Поздравявам вашата инициативност.

Серена замръзна на мястото си, когато неговите думи проникнаха в съзнанието ѝ, а след това пронизаха сърцето ѝ като с нож. Тя се втренчи в Рафаел, като несъзнателно повдигна едната си ръка в умоляващ жест, сякаш го молеше да ѝ каже, че това не е истина. Но като видя тревогата, изписана върху лицето му, болката и съжалението в изразителните му черни испански очи, тя разбра, че Елстън казва истината и че нейният прекрасен свят се разпада на хиляди парчета.

— *Querida*, трябва да ти обясня — каза той с нисък глас, в който звучеше съчувствие.

Той тръгна към нея, забравил напълно за английския благородник.

— Не! — извика Серена и повдигна ръце, като че ли искаше да го отблъсне.

После тя се обърна и избяга от стаята, а в сините ѝ очи се четеше болката на ранено животно.

Когато Рафаел се спусна след нея, сър Елстън се опита да го спре.

— Виж, друже, мисля, че ѝ причини достатъчно неприятности. Остави я да си отиде!

— Никога! — изрева Рафаел и блъсна англичанина, който падна на пода.

После той се втурна след Серена надолу по тъмните пусти коридори на сградата. Музиката от тяхното сватбено тържество се прокрадваше тихо през отворените врати на вътрешния двор.

Беше я изгубил от погледа си, но следваше лекото ухание на парфюма ѝ, докато накрая престана да го усеща, тъй като се бе изгубил в тежкия аромат на цветята, които цъфтяха в градината.

Часовоят, който стоеше до портата твърдеше, че видял една жена да тича към площада. Като съжаляваше и се ядосваше на себе си, че позволи да се случи всичко това, Рафаел забърза надолу по пътеката между портокаловите дървета, които ограждаха площада. Малко по-надолу няколко пийнали войници му показаха посоката, в която бяха видели млада жена, облечена в жълта рокля, да тича бързо, като че ли я гонят.

Серена се препъваше, тичайки по твърдата земя. Очите ѝ бяха замъглени от сълзи, така че едва виждаше. Болката в сърцето я разяждаше, но тя бързаше напред, търсейки място, където може да спре, и като ранено животно да оближе раните си. Той се беше оженил за нея, за да си върне „Лунна светлина“. Тази мисъл отекваше в съзнанието ѝ отново и отново, като думите на някаква натрапчива песен, която човек иска да забрави, но не може. Тя не можеше да понесе това, не можеше да понесе тази ужасна болка, която я съсипваше.

Пияни мъже ѝ подвикваха и даже няколко ръце се протегнаха към нея, докато тичаше и се препъваше, но продължаваше да бяга по прашния площад, докато накрая стигна улица „Морска“, или *Calle de la Marina*, както испанците я наричаха сега. В „Златната роза“ тя щеше да намери някакъв начин да се освободи от това вцепняващо отчаяние.

Всяка частица от тялото я болеше от усилието и напрежението да тича по-бързо, а стегнатият корсет притискаше гърдите ѝ и ѝ пречеше да диша. Накрая тя спря и се облегна за миг на стената на една къща. Дантелената ѝ мантила и златният гребен се бяха свлекли от главата ѝ и сега висяха закачени на една кука, която се спускаше от един балкон, но тя не обърна внимание на това и ги остави там. Нямаше нужда от тях сега, те само щяха да ѝ напомнят за глупостта да се довери на този мъж и да повярва, че може да обича и да бъде обичана. Вятърът, който духаше откъм морето, се беше усилил и носеше буреносни облаци, които преминаваха бързо през студения бледен диск на луната. Дантелената мантила бе вдигната високо във въздуха, а после бе запокитена върху каменните стъпала пред един магазин.

Когато Рафаел стигна до края на площада, той не можеше да види нищо друго, освен бурята, която се задаваше откъм залива и облаците, които затъмниха луната и превърнаха улицата в тъмен тунел, осветяван тук-таме от някой фенер, закачен на фасадата на някоя къща. Като погледна напред, по посока на „Златната роза“, той видя нещо бяло да се развява като призрак, носещ се от силния вятър, предвестник на бурята. За миг му се стори, че някъде там, в бледата светлина на един фенер, се мярна силуетът на Серена. Той направи

няколко крачки, хвана парчето дантела и го притисна до гърдите си, а върху изразителното му лице, също като облаците, които се стрелваха пред луната, пробяга бързо израз на страдание. В парчето дантела, което държеше, той разпозна сватбената мантила на Серена. Нищо не можеше да символизира по-силно трагичния поврат на техния кратък брак от захвърленото сватбено було.

Бурята се засили. Вятърът виеше и фучеше по тесните улици на Свети Августин, шумейки в листата на високите палми, също като шума на копринените рокли на жените, когато се носеха в ритъма на танца. Този звук преследваше Рафаел, когато се устреми напред през бушуващата вихрушка, търсейки своята златна роза. Трябваше да я намери, да ѝ обясни защо беше пазил досега тайната, че неговото семейство е притежавало някога „Лунна светлина“.

Пустите улици, като че ли го мамеха, но накрая той намери пътя към хана. Като видя, че вратата не е заключена, той се увери, че Серена е дошла тук, за да се скрие, като ранено животно, устремено към леговището си. Когато влезе в двора, той чу смеховете на пийналите постоянни посетители на гостилницата, защото вратата ѝ беше отворена дори и в дъжда, който се лееше навън по улиците. Тя със сигурност не бе там. Като погледна нагоре към верандата, разбра, че е в спалнята. Те бяха планирали да прекарат брачната си нощ в малката къща за гости, която се намираше в края на частната градина на губернатора, до сградата на управата. Именно натам се бяха запътили, когато той направи злощастната грешка да отвори вратата на кабинета.

Като премина по плочника, Рафаел заизкачва стълбата към верандата, а шибацият дъжд измокри дрехите, косата и лицето му. Но нищо друго нямаше значение, освен да вземе в ръцете си това прекрасно тяло още веднъж и да накара Серена да разбере, че тя е негова и никой не може да промени това. Прескачайки стъпалата по две, той стигна до втория етаж и след миг се озова пред вратата на спалнята ѝ.

— *Querida* — извика той силно, за да надвие воя на бурята, и нетърпеливо почука по тежката дъбова врата.

След като никой не му отговори, той се опита да завърти облата дръжка и за негова изненада вратата се отвори. Влезе в тъмната стая, която му се стори пуста. Къде ли беше отишла тя?

ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

За част от секундата спалнята се освети от назъбена светкавица, чиято ослепителна светлина блесна през отворите на жалузите на прозорците и на вратата. Този миг бе достатъчен за Рафаел, който съзря свитата на кълбо фигура, която лежеше под мрежата за комари спусната над леглото. Последвалата гръмотевица накара стъклата на прозорците да издрънчат и заглуши всеки друг шум, но той успя да види потрепващите рамене на Серена, която плачеше, заровила глава в покривката на леглото.

Като затвори вратата след себе си, Рафаел тръгна пипнешком към камината, където намери една малка кутия с кибритени клечки. Драсна една от тях в тухлите, запали я и поднесе пламъка към двете свещи, поставени във високи стъклени абажури. Движението и светлината на свещите в стаята накараха лежащото върху леглото тяло да се надигне.

— Аз съм, *querida* — каза Рафаел и тръгна към леглото.

— Махай се! — гласът ѝ беше груб. Тя повдигна глава и обви ръце около раменете си, като че ли искаше да се предпази.

— Не! Има много неща, които трябва да си кажем — настоя той с напрегнат и твърд глас, който не търпеше никакво противоречие.

— Не искам да слушам повече лъжи — отговори му тя с презрение.

В бледата светлина на свещите, лазурните ѝ сини очи блестяха с кристален, студен, син пламък.

— Няма да чуеш нито една — увери я той, като погледна напрегнато през мрежата за комари.

Отново блесна светкавица и светлината ѝ се прокрадна през спуснатите жалузи, осветявайки за миг цялата стая. Той погледна обляното ѝ в сълзи лице, чиито изящни черти бяха толкова изкривени от болката, че сърцето му се сви от мъка. Русата ѝ коса се спускаше в безпорядък върху раменете, а жълтата ѝ копринена рокля беше мокра от дъжда и изцапана с кал, но той никога не я беше желал така силно, както в този момент.

— Si, плантацията „Лунна светлина“ някога е принадлежала на семейството ми. Това беше испанска земя, подарена на фамилията от испанската корона. Живях там до десетгодишната си възраст, когато Свети Августин и Източна Флорида бяха дадени на Британия. Ние напуснахме острова, както направиха всички испански семейства, защото да останем тук, под английско владичество, бе немислимо. Джес Фиш продаде нашите земи на един англичанин за една десета част от стойността им, но ние не бяхме единствените с подобна съдба. Върнахме се в Испания след няколко тежки години в Хавана. Нямахме достатъчно пари, за да купим голяма плантация в Куба, която да осигури такъв живот на майка ми и баща ми, на който те бяха свикнали в Свети Августин. Разказвам ти това сега, *querida*, защото не можех да ти го кажа по-рано, тъй като знаех, че това щеше да изопачи представата ти за мен. Страхувах се, че ще си помислиш, както правиш в момента, че те искам заради земята ти. Ето това е причината да не ти го кажа.

Той я погледна, а очите му, под гордите дъги на черните му вежди, я пронизваха, търсейки лицето ѝ, като че ли искаше да прочете мислите ѝ и да проумее дали тя го разбира.

— И кога смяташе да ми кажеш това? — попита тя с напрегнат глас, а деликатното ѝ лице беше уморено и печално.

— Може би, преди да замина за Западна Флорида — отговори той и леко сви раменете си. — Очаквах такава реакция от теб. Една част от мен настояваше да не ги го казвам. Това няма нищо общо с нас, *querida*, то не може да ни раздели.

Той дръпна настрани мрежата за комари, когато трясък от друга гръмотевица разтърси къщата. Протегна ръце към нея, а дългите му пръсти стиснаха раменете ѝ.

— Махни си ръцете от мен — изсъска тя и се втренчи в него като сърдито котенце, а сините ѝ очи го пронизваха.

— Има само един начин, по който мога да ти припомня всичко, което е между нас. Всичко това не означава нищо в сравнение със страстта и огънят, които никога няма да угаснат, дори и сега, когато изглежда ме мразиш. Ти ме желаеш, моя студена английска роза, мога да го почувствам — каза той, а дрезгавият му чувствен глас сякаш изпъна до скъсване струните на желанието в нея.

Той нетърпеливо смъкна роклята и ризата ѝ, като ги разкъса по шевовете.

Дъхът ѝ заседна в гърлото, когато той пое гърдите ѝ в ръцете си, навеждайки тялото ѝ назад, докато тя легна върху леглото. Опитните му ръце опипваха и галеха кораловите връхчета на гърдите ѝ, докато те станаха горещи и наедряха от желание.

Отвън бурята бушуваше и дъждът шибаше по стените на хана. Водните капки чукаха по прозорците и барабаняха яростно по кипарисовите шинди^[1] на покрива. Стаята, като че ли кънтеше от бумтежа на гръмотевиците и назъбените бляскави светкавици. А вътре, зад мрежата, върху меките дюшеци на леглото, се разразяваше друга буря.

Серена искаше да го спре, да му каже колко го мрази, да го издере с ноктите си. Но вместо това тя стенеше от удоволствие, когато той наведе глава и обиколи с устни всяко от пулсиращите ѝ зърна, като поемаше пъпките в устните си и ги смучеше, докато сладката тръпка на желанието я подлуди. Ръцете ѝ се протегнаха към него, за да разкъса дрехите му и да почувства стоманените мускули на тялото му.

— *Si*, искам да почувствам кожата ти до моята — прошепна той, заровил глава в налетите ѝ гърди.

Като се надигна само за миг, той бързо съблече мундира и ризата си, а изгарящите му черни очи не изпускаха нито за миг лицето ѝ, влажните ѝ полуотворени устни, очите ѝ, които го гледаха жадно. Серена притисна ръце към постелята, за да им попречи да се протегнат към него.

Той захвърли настрани и останалите си дрехи и накрая застана гол пред нея. Кожата му блестеше в бронзови оттенъци, осветени от пламъка на свещите. Очите ѝ потъмняха при вида на широките му рамене, на мургавите мускулести гърди с окосмяването, което се спускаше до възбудената му мъжественост. В гладките му мускулести форми се усещаше едва доловимо насилие, което за ужас на Серена, беше невероятно еротично.

В един миг на прозрение, тя разбра, че едновременно го обича и мрази, но че въпреки всичко го желае с целия плам на душата си. Каквото и да чувстваше към него, тя искаше да изживеят заедно цялото многообразие на страстта.

— Да! — дишаше тежко тя и се надигна към ръцете му, докато той освобождаваше от фустите, нейното извиващо се тяло.

Наслаждаваше се на горещото желание, което прочете в очите му, когато той развърза корсета и после смъкна и последната ѝ дреха — нейната риза, от пламналото ѝ тяло. Тя лежеше пред него, притиснала ръка върху устните си, за да не извика от желанието, което напираше в нея. Но сега тя разбираше, че изживява един от редките моменти на надмощие, защото той я искаше със същата необузданост. Това се отразяваше в тъмните му испански очи, в потрепващите мускулчета върху челюстта му, в дивия възторг, който се излъчваше от цялото му същество.

С удивително нежно докосване той разтвори бедрата ѝ, докато тя лежеше и го наблюдаваше, без да издава звук, просто очакваше опиянението с една сигурност, която само засилваше възбудата ѝ. Той се наведе над нея. Горещите му устни бяха навсякъде, целуваха слепоочията ѝ, после се плъзнаха надолу към устните ѝ. Тя усети езика му и сърцето ѝ замря, сякаш той искаше да ѝ покаже, че е готов да се слеят, стига тя да го желае.

После откъсна устните си от нейните и ги спусна по брадичката, по дългата нежна шия, обикаляйки около вдлъбнатинката, където кръвта ѝ пулсираше като сърцето на пленена птичка.

— Да! Там! И там! — стенеше тя, извивайки се нагоре, когато ръцете му започнаха да галят гърдите ѝ, а устните следваха чувствителните му пръсти.

Тя мислеше за тези фини и чувствителни пръсти, мургави от слънцето, които дърпаха струните на китарата, и тогава се разсмя с дълбок гърлен смях, разбрала желанието си да бъде като този инструмент, докато също достигне до прекрасното кресчендо.

— Това беше смях от удоволствие, *querida*, един прекрасен сладострастен смях. Ще си спомням за него, когато замина и ще усещам още по-силно липсата ти и горещото си желание за теб — прошепна той, заровил глава в копринената мекота на гърдите ѝ, а тя усещаше дъха му до своите влажни твърди зърна, които той галеше с език.

Продължително стенение се откъсна от гърдите ѝ, когато той премести ръката си и започна да гали топлатата ѝ влажна женственост, което накара ханшът ѝ да се извие нагоре към ръката му, въртейки се в

екстаз. Тогава той постави пръста си в стегнатата гореща интимност, наслаждавайки се на сладостта, която почувства там.

— Хубава, толкова е хубава — прошепна той, склонил глава върху нежния ѝ корем, докато устните му се движеха по гладката кожа и я изгаряха с дъха си.

Той се наслаждаваше на аромата и на вкуса на копринената ѝ кожа. Стон на удоволствие се изтръгна от гърдите му, когато тя заби ноктите си в загорелите му от слънцето рамене, притискайки го до себе си, показвайки му страстта си и непреодолимото желание да я изживее докрай.

Внезапно, когато устните му намериха цветеча на нейната женственост, сгъстен в златистите ѝ къдри, първите вълни на наслада заляха Серена. Цялото ѝ същество беше опиянено от възбуда, докато пръстите му я галеха, устните му се движеха в разтворения цвят на нейната женственост.

Диви първични звуци на задоволеност се изтръгнаха от дълбините на съществото ѝ, сякаш да уравниесят вилнеещата навън буря, която разтърсваше хана, като че ли той беше една играчка. Тя не съзнаваше нищо друго, освен спиралата на възторга, която я издигаше все по-високо и по-високо чрез тези чувствени устни, език и опитни ръце, които я водеха до висините, където единственото значимо нещо беше удоволствието. Тръпка след тръпка преминаваха през нея, докато тя се задържа на върха, след което потъна в удивителната топлина на пълното изживяване.

— *Bueno, alma mia* — каза той, отпусна се до нея и я притегли до себе си, за да почувства тръпнещото ѝ тяло до гърдите си.

За малко те останаха в прегръдката си. Серена разбираше, че любовта с Рафаел е като опиат, който успокояваше съзнанието ѝ, заличаваше всичко, освен чувствата ѝ към него — прекрасното усещане, че живее с всяка фибра на тялото и душата си.

— Искам да те гледам, да се наслаждавам на красотата ти докато съм в теб — прошепна той, заровил лице в обърканата ѝ коса.

Преди тя да може да отговори, за да протестира, че трябва да си почине малко, той я повдигна и я постави върху себе си. Ръцете му обхванаха тънкия ѝ кръст, тъмните му очи се спряха върху пламналото ѝ лице с потъмнели от страст очи и леко разтворени влажни устни, а после се плъзнаха по дългата линия на шията ѝ, по пълните стегнати

гърди с твърди потръпващи зърна, продължавайки надолу до тънката линия на кръста ѝ, по меката закръгленост на стройните ѝ бедра, по нежните златисти къдри на венериния ѝ хълм, който съблазнително се търкаше в слабините му.

— *La belleza!* — възкликна той и като повдигна очите си към лицето ѝ, каза: — Знам, че е голяма чест за мен да имам такава прекрасна жена, *querida*. Животът толкова рядко ти дава това, което искаш. Моята благодарност към Съдбата е огромна, тъй като тя ми позволи да те открия, моя прекрасна свършена съпруга!

Сълзи на радост замъглиха очите на Серена, когато сведе поглед към него, защото думите му бяха балсам за изнуреното ѝ съзнание, за болката, която премълчаването на истината ѝ причини.

— Моят съпруг, моят любим съпруг! — шепнеше тя като благодарствена молитва.

Странно, но имаше чувството, че и преди е изричала същите думи. Като гледаше надолу към него, той като че ли беше в мъгла, сякаш го виждаше през леща на телескоп, която не бе фокусирана. Премигна и отметна назад кичур коса, който падаше пред очите ѝ.

Усещаше топлата плът между краката си, а нежните ѝ женски устни докосваха стегнатия му корем и бедрата ѝ усещаха стройните му бедра. Обгръщаше ги полумракът на стаята, в която единствената светлина бе мъжделивия пламък на двете свещи. Струните на китарата можеха да се чуят сред тътена на бурята и тя изведнъж осъзна какво се бе случило. Но тази нощ усещането за превъплъщаване в отдавна живелите любовници не я плашеше. По някакъв странен начин, това беше брачната нощ на Арабела и Родриго.

— Чу ли това, *querida*? — плътният глас на Рафаел идваше някъде отдалеч. — Музиката. Те са с нас. Те се обичат, любят и чувстват чрез нашите тела.

— Да. Това са те — усмихна се тя, когато той я повдигна, така че да може да навлезе в очакващите го дълбини. — О! Толкова е хубаво, любов моя — въздъхна тя, когато той я изпълни цялата.

— Толкова дълго те чаках, моя златна роза — думите отразяваха чувствата му и Рафаел разбра със замъгленото си съзнание, че любовенето им имаше друго измерение, което придаваше една трогателност на тяхната връзка. Това усещане на пълно сливане беше

поразително, сякаш бяха разделени дълго и сега всеки допир и всяко движение ги довеждаше до горчиво-сладостно опиянение.

Тя се движеше и извиваше върху стегнатите му хълбоци, докато неговите ръце галеха гърдите ѝ. После ръцете му се спуснаха надолу и обхванаха ханшовете ѝ, за да може да проникне още по-дълбоко в нея. Тя отметна назад главата си и русите ѝ дълги коси се разпиляха по бедрата му. Ръцете ѝ стискаха раменете му, а настойчивите ѝ стонове се засилваха и го караха да навлиза отново и отново навътре в нея. Действителността престана да съществува за тях. Тя не знаеше дали беше Серена, или Арабела, но и това нямаше никакво значение, защото нейният свят беше този удивителен мъж. Всичко, което имаше значение, ставаше тук, зад тази мрежа, която ограждаше леглото като облак.

Той я поглъщаше с очи. Никога, мислеше си той, нямаше да може да забрави смайващата гледка, която представляваше неговата любима роза, когато се наслаждаваше на любовното изживяване. Тази картина се запечата в съзнанието му. Тя го караше да се чувства така, сякаш не му стигаше това, което получаваше от нея и затова се стремеше да прониква дълбоко и силно в нея. Но тя поемаше всичко, което той ѝ предлагаше, не се отказваше от нищо, доставяйки му такова удоволствие, каквото никога не бе познавал до този момент. Като протегна ръцете си към нея, той я привлече надолу така, че зажаднелите му устни обхванаха твърдите ѝ розови зърна. Той усещаше ръцете ѝ от двете страни на лицето си да отмятат дългата му черна копринена коса, която се бе измъкнала от опашката и се бе разпиляла върху възглавницата. Като галеше с език и смучеше пулсиращите ѝ зърна, почувства, че движенията ѝ стават по-бързи и той достигна до върховната точка, повлечен във водовъртежа на усещане, което беше неописуемо. Викът на Серена разкъса бурната нощ, последван от този на Рафаел. Той я притискаше към себе си, докато сладостното сливане на тяхната страст изгоря с един-единствен пламък, този на любовта им.

От екстаза, който изживя, Рафаел разбра, че тази нощ беше открил *duende* в тялото на тази прекрасна жена. Двамата някак си бяха надживели времето и пространството, когато се сляха в едно — тялом и духом, в този акт стар като човечеството. Разкритието беше толкова

удивително, че в пълното сливане с тази красива, любима жена той откри непозната досега страна в собствената си душа.

В тъмната стая беше съвсем тихо. Чувахе се само монотонният шум от дъжда по покрива, който ги унесе, притиснати в прегръдката си и те потънаха в дълбок сън.

Вълненията от деня бяха забравени в умората от буйната любовна нощ, която беше стопила силите и енергията им. Злите духове на недоверието и гнева бяха изгонени от физическото единение на телата им.

Колко дълго бяха спали преди вихърът на вятъра да се сгромоляса върху Свети Августин, никой от двамата не знаеше, но бурята блъскаше отворените капаци, счупи стъклото на прозореца и изгаси една от свещите. Шумът от счупеното стъкло накара първо Рафаел, а след това и Серена да се събудят. Буканир разтревожено се раздвижи, кацнал на пръчката на кафеза, чувствайки неестествената ярост на бурята.

Рафаел стана от леглото и отиде до прозорците, за да затвори капациите. Високата му слаба фигура очертаваше елегантен силует на фона на слабата светлина на свещта. Удължените мускули на гъвкавото му тяло бяха като на бронзова статуя. Серена се любуваше на силата и грацията на овладените му движения, докато той зарези прозорците, а после почука по клетката на папагала, за да успокои изплашената птица. Разпуснатата черна копринена коса подчертаваше неговата чувственост и той само с вида си предизвикваше възбуда. Серена искаше да протегне ръка и да докосне тази синьо-черна буйна коса, сякаш се опитваше да опитоми дива пантера с нежни милувки.

— Това е една неспокойна нощ — каза Рафаел и иронично изкриви пълните си чувствени устни, докато се връщаше в леглото. — В много отношения, струва ми се.

Серена седна и издърпа чаршафа над гърдите си. Гледаше го напрегнато, докато той се мушна отново в леглото и разбра, че разразилата се през тази ранна октомврийска нощ буря е предупреждение, че тихите спокойни дни на жаркото лято вече бяха на път да си отидат. Горещите и влажни дни щяха да стават все по-малко, докато накрая хладните и мразовити зимни месеци щяха да ги изместят. А тя щеше да бъде сама, тъй като Рафаел заминаваше след

няколко дни за Западна Флорида. Тя потръпна и обгърна гърдите си с ръце.

— Какво има, *querida*? — попита нежно той, като я притегли до себе си, люлеейки я в ръцете си, а главата ѝ беше на рамото му.

— Кога трябва да заминеш, за да изпълниш мисията на губернатора? — гласът ѝ премина в развълнуван шепот.

— Утре, *querida* — прошепна той в косите ѝ.

— Толкова скоро! — въздъхна тя.

— Ще ти липсвам, но малко, струва ми се — подразни я той, докосвайки косата ѝ.

— Ще ми липсват изтезанията, на които ме подлагаш — отговори му със същото тя, дръзко извивайки устните си, когато погледна към него.

— *Si*, разбирам какво значи да бъдеш изтезаван, но и каква наслада може да бъде това, моя сладка роза — каза той и целуна върха на изящния ѝ нос. — То ще ти липсва, когато замина и останеш сама, ангажирана единствено с хана си.

— Да, прав си — съгласи се Серена, като милваше с върха на пръстите си скулата му.

— Не искам да заминавам, *querida*, но това е мой дълг. Аз съм офицер на испанската корона и трябва да изпълнявам заповедите. Но ти винаги ще бъдеш с мен, в сърцето ми, което е твое, само твое. Всяка вечер, преди да заспя, ще виждам красивото ти лице пред себе си и ще си спомням каква наслада е да целуваш тези устни — пошепна той като се наведе надолу и нежно я целуна. — Ще си спомням за красотата на лицето ти, за сладкия вкус на тези пъпки — той я постави върху възглавницата и като наведе мургавата си глава, взе с топлите си устни първо едното ѝ зърно, а после и другото, като смучеше леко и с благоговение обожаваните местенца.

Серена изтръпна от неговите опитни възбуждащи милувки, усещайки как огънят се разпали отново в нея. Мъжкото му излъчване, уханието му, всичко, което взимаше участие, за да я доведе до екстаза, се надигна в нея като топъл мед.

— Ще си спомням гладките ти бедра, нежния ти корем — шепнеше той, отново опрял устни до кадифената ѝ кожа, върху която очертаваше малки кръгчета с езика си.

— Мисли за мен и знай, че те желая, че искам да чувствам устните ти навсякъде — мъчително дишаше тя.

— *Si*, аз ще жадувам за теб, когато устните ми съхнат от самотата — каза той, а устните му се плъзнаха надолу към интимната ѝ женственост.

Спиралата на екстаза отново започна да се вихри, докато премина в едно бясно движение, благодарение на чудния напор на неговите устни и език.

— Да... о, да! — стенеше тя, а ръцете ѝ го притегляха надолу, така че той да може да продължи магията, която я изпълваше с наслада, граничеща с болка.

Пулсиращото желание в слабините ѝ я водеше към един страстен връх, който тя търсеше с всяка клетка на тялото си. Серена се движеше сладно под парещите му устни, изгубена в дивната омара на екстаза, жадуваща да достигне върха на чувствената наслада, който тя можеше да изживее единствено с него.

— Искам да ти е хубаво, моя сладка роза — прошепна дрезгаво той, като откъсна за миг устните си от слабините ѝ.

В следващия миг ръцете му бяха под тялото ѝ и я повдигаха нагоре, за да може тя да посрещне неговата силна, гореща и твърда мъжественост.

— О, да — въздъхна тя, а стоновете ѝ показваха огромното ѝ удоволствие, карайки го да потръпва от желание, когато възбуден и мъжествен той потъна в горещите ѝ сладки дълбини.

Те изглежда бяха завладени от същия огън, от същата неутолима жажда, която беше по-еротична и по-невъздържана от всичко, което бяха изживели преди.

Тъмната стая ехтеше от силните ѝ стонове, докато телата им се движеха заедно, притиснати в прегръдка, а звуците на дивната циганска музика, като че изпълваше стаята.

Когато първите вълни на върховно щастие се разлиха по нея, Серена извика:

— Съпруже мой! Мой Родриго!

После, когато достигна разцвета на изживяването и бе разтърсена от могъщия взрив на екстаза вътре в нея, тя изстена едно-единствено име:

— Рафаел!

Рафаел почувства силата на отдаването ѝ и повдигайки главата си я погледна с блестящите си черни испански очи и извика, като че ли едновременно обещавахе и се заклевахе:

— *Te quiero con toda mi alma!*

Като я притисна до себе си, той достигна кулминацията от сливането на телата им, изричайки този път на английски:

— Обичам те с цялата си душа, съпруго моя, моя златна роза!

Страстта беше отминала и те сега лежаха, наслаждавайки се на горчиво-сладката омая, която винаги следваше подобни изживявания. Едно чувство на униние надвисна над двамата, когато разбраха, че това са последните часове, които прекарваха заедно, преди раздялата им за дълго време.

Серена въздъхна. Сълзи се стичаха по бузите ѝ и капеха върху гърдите на Рафаел. Тогава тя си спомни песните — фламенкото — в които прочувствено се пееше за това, колко краткотрайни са любовта и живота. Не бяха ли разбрали това двамата влюбени — Арабела и Родриго — живели много отдавна, които сега навестяваха нея и Рафаел, че дори и тяхната любов не беше достатъчна, за да се противопоставят на съдбата? Щеше ли Рафаел да се върне при нея? Щеше ли да им е съдено да бъдат заедно още веднъж? Лошо предчувствие надвисна в душата на Серена и тя потръпна сякаш от студ.

— Ще се върна при теб, *querida*, кълна се — каза той и я притисна по-близо до себе си.

Той, като че ли бе усетил страховете ѝ и беше прочел неизречените ѝ мисли.

— Мисля, че тази нощ разбрах тъгата, която звучи от вашата музика. Тъга, която се дължи на несигурността на живота. Нищо не е вечно — гласът ѝ бе отчаян шепот, — дори и любовта.

— Започвам да вярвам, че понякога любовта наистина е вечна — каза той, — защото тази нощ почувствах, че Арабела и Родриго бяха в нас. Може би искаха да ни припомнят да ценим това, че съдбата е била достатъчно благосклонна към нас и ни позволи да се намерим един друг в този огромен свят. Аз ще се върна, моя златна английска роза. Нито за миг не се съмнявай!

Той издърпа чаршафа нагоре, завивайки с него стройното ѝ тяло, за да я предпази от влажната прохлада, изпълнила стаята след бурята, а

също така и от страх от предстоящата раздяла.

Изтощена, Серена заспа в прегръдката на Рафаел, допряла буза до топлите му гърди, там, където туптеше сърцето му, силните удари, на което ѝ действаха успокоително. Тя искаше само за миг да потъне в лоното на дълбокия сън.

Кога бяха започнали сърцераздирателните ридания, които сега чу, тя не знаеше. Знаеше само, че идват отдалече, от гъстата мъгла някъде надолу по пътя. Тя не искаше да продължи да върви по безлюдния път, защото беше уплашена, но знаеше, че няма друг избор. После чу женски глас да вика жално:

— Родриго, защо ме изостави?

Серена се събуди плувнала в пот, а устата ѝ бяха пресъхнали от преживяната уплаха. Като погледна към Рафаел, който спеше спокойно, тя въздъхна с облекчение. Това беше само един кошмар. Притискайки го по-силно към себе си, сякаш с прегръдката си можеше да прогони среднощните страхове, Серена лежеше с широко отворени очи. Тя не искаше да заспива отново, за да не усети отчаянието на Арабела. Собственият ѝ страх бе толкова еднакъв с този на жената, страха, че съпругът ѝ няма да се върне. Тя щеше да стои будна и да се наслаждава на малкото часове, които ѝ оставаха да бъде заедно с Рафаел. Предстояха ѝ дни, седмици, месеци да спи сама, но тази вечер щеше да го държи в прегръдките си, за да запази спомена за него, за топлината на тялото му, който да я поддържа през всичките тези дълги студени нощи, когато тя щеше да бъде сама. Серена се вгледа в тъмната стая. Свещта беше изгоряла и единствено сивкавата светлина на настъпващото утро се прокрадваше през капациите на прозорците. Часът, когато той трябваше да тръгне, приближаваше. Как щеше да намери сили да понесе отново ужасната самота сега, след като бе намерила топлината на неговата любов?

[1] шинда — дъсчица, употребявана вместо керемидата. — Б.пр. ↑

ТРЕТА ЧАСТ

*„Жестокостта има човешко сърце, а
ревността — човешко лице...“*

Уилям Блейк,
„Божествен образ“

*„Защото, където е съкровището ви, там
ще бъде сърцето ви.“*

Свето Евангелие на
Матея (6:21)

ДВАДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Свети Августин

Април 1785 година

Нежното гукане на гургулиците под стрехите и балконите на къщите, разположени по цялата улица „Свети Георги“, сякаш поздравяваше благоуханната пролетна утрин, когато Серена заедно с Марко отиваше към новото испанско училище. Но той не беше ентусиазиран от тази перспектива и вървеше неохотно до нея.

— Това е една чудесна възможност за теб — обясняваше Серена, за да направи мисълта за училището по-приятна за момчето, което беше свикнало да живее свободно и да ходи там, където му харесва. — Испанският губернатор и отец Хасет настояват всички момчета под шестнадесет години да ходят на училище, Марко, и се опасявам, че нямаш друг избор. Но само си помисли — ще се научиш да четеш и да пишеш на испански. Ще се научиш също да броиш, да смяташ... Можеш да станеш счетоводител — продължи въодушевено Серена.

— *Si, senora* — отговори Марко с въздишка.

Той искаше съпругът на госпожата, смелият капитан, да се върне най-после в Свети Августин. Тя беше побъркала всички в малкото домакинство на „Златната роза“ с многобройните си проекти. И това продължаваше през дългата зима, а сега и през пролетта, тъй като така се опитваше да запълни самотните си часове. Неговото обучение беше последната ѝ идея. Новото училище, организирано от отец Хасет, беше рядкост за испанска колония, но добрият отец беше организирал същото такова училище в предишната си мисия във Филаделфия, преди да дойде в Свети Августин. Марко още веднъж въздъхна тежко, проклинайки лошия си късмет — отец Хасет да бъде назначен именно в неговия град. Как щеше да издържи затворен в една малка стая от седем часа сутринта чак до обяд и после отново от два часа чак до залез-слънце?

— Там ще си намериш много приятели — обясняваше Серена с усмивка, когато приближиха сградата, в която се помещаваше

училището. Видяха много нещастни момчета, които стояха отвън и чакаха да се отвори вратата.

— Ходила ли сте на училище, *senora*? — попита Марко, а в черните му очи се четеше примирение.

— Малките момичета в Англия имат гувернантки, които ги учат в къщата, където живеят — обясни Серена. — Но младите джентълмени ходят на училище.

— Не ми харесва това — каза Марко и дълбоко въздъхна.

— Е, ще видиш колко бързо ще мине времето и до обяд ще си бъдеш в „Златната роза“ — напомни му Серена с желание да го ободри.

След като видя, че Марко е записан в дневника на отца, тя си взе довиждане с него. Тръгна обратно по „Свети Георги“ и си мислеше колко ли трудно щеше да е за едно момче да стои затворено в училищната стая в такава прекрасна утрин като днешната, която обещавахе, че дългите лениви летни дни скоро щяха да настъпят... Дори в полутропическия климат на Източна Флорида смяната на сезоните раздвижваше кръвта на нейните жители след сънливата зима. Пробуждането на природата караше човек да мечтае за нови възможности в живота.

— Добро утро, Серена — поздрави я ясен, приятно звучащ глас на английски.

— Ейнджъла, как си? — погледна нагоре Серена, за да поздрави грациозната Ейнджъла Хют де ла Рок, нейна приятелка.

Младата англичанка беше омъжена за главния инженер Мариано де ла Рок, който работеше при губернатора Зеспедес. Дона Консепсион беше запознала двете млади жени и скоро те бяха станали добри приятелки.

— Доста съм подранила тази сутрин, но готвачката ми се разболя от треска, така че сега аз трябва да се грижа за покупките. Както виждаш, отивам на пазар — призна тя, повдигайки нагоре голямата кошница, която носеше. — Ще отидеш ли тази вечер на събирането у сър Елстън. Разбрах, че жената, с която се е сприятелил, как ѝ казваха... о, да, Маркизата, щяла да бъде домакиня на вечерта. Тя живее с него. Какво безсрамие! Била много пламенна, както чух — каза Ейнджъла, а огромните ѝ сиви очи затанцуваха закачливо, докато

вървеше до Серена надолу по улица „Свети Георги“, която водеше към площада.

— Да, ще отида, макар че всъщност не държа особено да опитам гостоприемството на Маркизата. Олекна ми, когато напусна „Златната роза“ — каза Серена и поклати главата си, на която имаше боне, а широката периферия на шапката ѝ, която беше сложила върху бонето, хвърляше сянка пред нея, върху застланата с пясък улица.

— Мога да си представя какво означава да е в къщата ти — отбеляза Ейнджъла. — Имаш ли вести от Рафаел? — попита любезно тя, като промени темата на разговора.

Тя виждаше тъмните кръгове под очите на Серена, забеляза също колко беше отслабнала. Приятелката ѝ вехнеше по капитана, тъй като неговото отсъствие продължаваше вече шест месеца.

— Само едно писмо, писано преди два месеца, което ми донесоха с кораб, който пристигна от Пенсакола, Западна Флорида — отговори Серена, опитвайки се да не обръща внимание на болезненото присвиване на стомаха си, когато мислеше за Рафаел. Къде ли беше той? Кога щеше да го види отново?

— Предстои му дълъг път от Нови Орлеан до вътрешността на страната, но не е единственият, който пътува натам — каза Ейнджъла, за да я успокои, но и двете жени мислеха едно и също — това беше дълго, опасно пътуване през земите на индианското племе крийк.

Когато стигнаха до площада, опияняващият аромат от цветовете на портокаловите дървета, които ограждаха площада, се носеше из въздуха и обещавахе, че ще има много плодове. Сергиите бяха отворени за купувачите и отрупани с прясна риба, стриди и раци, изложени в големи кошове. Дивеч, ловен от горите и блатата, които заобикаляха града, висеше окачен на няколко дървета, до които стояха високи, мълчаливи индиански воители, които бяха донесли улова си в Свети Августин за продан. Връзки от билки и подправки добавяха своя пикантен аромат към благоуханието на пролетната утрин.

Като каза довиждане засега на Ейнджъла, тъй като тази вечер отново щяха да се срещнат у сър Елстън, Серена пресече площада и тръгна по улица „Морска“ към „Златната роза“. Слънцето се отразяваше в синьо-зелените води на залива, а там далече, тя можеше да види една морска свиня^[1] да скача в ленивите вълни близо до остров Света Анастасия. Гледката ѝ причини силна болка, тъй като си

спомни пътуването с „*La Sonata*“ миналата есен, когато заедно с Рафаел наблюдаваха смешните създания да лудуват в крайбрежните води.

— Рафаел, къде ли си? — шепотът ѝ бе отнесен от вятъра към морето.

В двора на „Златната роза“ кипеше трескава работа, когато Серена отвори портата и влезе. Беше ден, определен за прането. Тенси и Лиа бяха потопили ръце до лактите в сапунената вода и търкаха лененото бельо в голямото дървено ведро. До него се намираще съоръжение за изстискване и ведрото с чистата вода за изплакване на прането. Дори в тази прохладна пролетна утрин в кухнята беше топло. Водата вреше в котел на тих огън върху огнището.

— Марко се записа в училището, Лиа, въпреки че не е много доволен от това — каза Серена на майката на момчето, която плакнеше голям ленен чаршаф.

— Благодаря ви, *senora*, че го заведохте. Това е добра възможност за момчето да се научи да чете и пише. Той е добро дете и ще работи усилено — каза спокойно жената, която все още беше привлекателна.

Тя вдигна поглед от работата си и се усмихна на Серена. Усмивката ѝ едва докосна нейните нежни кафяви очи, в чиято дълбочина винаги имаше и малко тъга. Лиа придаваше екзотичност на „Златната роза“, тъй като се обличаше в националните дрехи на жените от Минорка — широки набрани поли и подходящ жакет с голяма бяла яка — а черните ѝ коси бяха сплетени и увити около главата, която покриваше с колосана кърпа. Но нейните вежливи сдържани обноски, както и покровителството на Александър Макгрегър, държеше всички посетители на гостилницата на разстояние от нея. Макгрегър ухажваше тромаво прекрасната сдържана вдовица и Серена тайно се надяваше, че Лиа ще се реши един ден да го приеме за съпруг. Тя заслужаваше да бъде щастлива след всички изживени трагедии в живота си, а и Марко имаше нужда от баща. Момчето беше доста сериозно за възрастта си, тъй като се опитваше да замести мъжа в малкото семейство. Ако Макгрегър поемеше грижата за майка му, Марко можеше да изживее няколко безгрижни години като момче.

— Ще се кача горе да се преоблека, за да мога да ви помогна — каза Серена на жените, които работеха при нея. Макар че бяха три,

като че ли все не достигаха ръце за цялата домакинска работа.

— Милейди, капитан Кениън е в приемната. Иска да ви види. Изглежда, че работата, за която е дошъл, не може да чака до вечерта — каза ѝ Тенси, извъртайки пъстрите си очи, като че искаше да покаже, че безуспешно се е опитвала да се отърве от този толкова упорит мъж.

— Благодаря ти, Тенси — каза Серена и въздъхна, защото знаеше, че е безполезно да прави забележка на прислужничката си.

Тенси отказваше да ѝ казва *senora* и упорстваше да се обръща към нея с милейди. Много пъти бяха спорили за това през последните месеци, но резултат нямаше.

— Знам, че си направила всичко, което зависи от теб, но той е най-упоритият човек, когото някога съм срещала.

Серена поклати главата си, тъй като нямаше доверие в капитан Нийл Кениън и не можеше да разбере постъпките му. Въпреки че знаеше, че е омъжена за Рафаел, той продължаваше да се влачи в „Златната роза“. Тя не харесваше този мъж още от времето, когато я бе принудил да изплати стария дълг на Сесил с фалшивите перли, но той продължаваше да се храни в гостилницата. Беше трудно за вярване, но той имаше нахалството да се опитва да я ухажда по един странен начин, дори и след като я бе изнудил и след като тя се бе омъжила. Неговото дебнене я правеше неспокойна, както и неговата самонадеяност да мисли, че тя се интересува от него.

Като си пое дълбоко дъх, за да се успокои и събере смелост, Серена се отправи към приемната да види какво иска от нея капитан Нийл Кениън.

Той стоеше с гръб към вратата и разглеждаше заглавията на книгите, наредени зад витрините на заключения шкаф. Книгите бяха рядкост в колонията и тя не искаше някой да се изкуши и да ги открадне.

Облечен изрядно до педантичност — в униформата на ирландския полк — с пригладени назад и прибрани в опашка руси коси, Кениън имаше вид на конте, но бледосините му, почти безцветни очи, гледаха студено и хищнически и по гърба на Серена полазиха ледени тръпки, когато той се обърна към нея. Този мъж можеше да бъде опасен противник, предупреждаваше я инстинктът ѝ.

— Капитан Кениън, Тенси ми каза, че сте искал да говорите с мен — каза хладно Серена.

— Разбрах, че ще присъствате на събирането у сър Елстън тази вечер, което той организира за тези английски граждани, които заминават в края на седмицата. Искам да ви предложа услугите си като придружител. Улиците на Свети Августин, както знаете, не са съвсем безопасни за една лейди, особено след мръкване — гласът му беше спокоен, но напрегнатият му поглед предизвикваше у нея безпокойство.

— Благодаря ви за загрижеността, капитан Кениън, но губернаторът и съпругата му ще минат да ме вземат с каретата си — обясни Серена, опитвайки се с нищо да не покаже, колко неудобно се чувства в присъствието на този мъж.

— Трябва да кажа, че бях изненадан, когато научих, че и вие ще присъствате на събирането, но тогава, може би не сте чули клюките, които тази жена, маркизата, разпространява за вас.

Някакво чувство за победа се усещаше в поведението на мъжа, когато той си помисли, че Серена всъщност все още не е чула това, което той имаше намерение да й каже.

— И какви са тези клюки? — попита Серена, която с мъка владееше гласа си.

Тя не трябваше да забравя, че Евита напусна „Златната роза“ прекалено лесно, след като Серена се омъжи за Рафаел. Маркизата беше станала метреса на Елстън едва когато разбра, че той е единствената й подкрепа тук, в Свети Августин. Но жени като нея не се отказваха без борба от това, което желаеха. Беше се сближила с англичанина, само докато реши как да действа занапред.

— Тя се е сприятелила с новите свещеници, които испанското правителство е изпратило тук. Твърди, че се преструват, че сте испанска поданица, а всъщност си оставате еретичка, която се занимава с магии в „Златната роза“. Твърди, че затова е напуснала хана, тъй като се е страхувала за живота си — странното изражение в беззъбните му очи, както и думите му, подействаха на Серена като студен душ.

— Но това е абсурдно — каза Серена, като му хвърли презрителен поглед.

— Разбирам, лейди Марстън — продължи той, като пренебрегна фамилията, което тя бе приела след брака си, — но ние сме образовани граждани. А в Свети Августин има много хора, които

вярват на такива суеверия. Страхувам се да не би дама като вас да си навлече някоя беля, ето защо ви направих това предложение — каза той с усмивка, която не промени израза на беззастенчивите му очи. Тези странни орбити бяха като две огледала, които единствено отразяваха светлината, и издаваха, че у този човек няма никаква топлина, нищо човешко.

— Предложение? — попита Серена, а тонът ѝ беше студен и подозрителен.

Тя се чудеше, какво ли друго безумие щеше да ѝ разкрие той.

— Искam да купя „Златната роза“ и плантацията ви на остров Анастасия. С парите ще можете да напуснете Свети Августин в края на седмицата и да заминете заедно с другите англичани на Бахамските острови. От там можете да отидете навсякъде, където пожелаете, а можете да останете в Ню Провидънс и да отворите хан в британската колония, далеч от всички лъжливи обвинения.

— „Златната роза“ и плантацията ми не са за продан — отговори без много обяснения Серена, превърнала се в надменната английска аристократка. Тя вдигна високо главата си и го изгледа високомерно с ледените си сини очи. — Вие забравяте, капитане, че сега аз съм сеньора Агилера и съм испанска поданица по силата на моя брак.

— Вашият съпруг е далеч оттук. И двамата знаем, че пътят до Западна Флорида е дълъг и пълен с опасности. А той може и да не се върне. Все пак изминаха повече от шест месеца, откакто той замина — напомни ѝ той, а думите му се забиваха в мозъка ѝ.

— Аз ще чакам съпругът ми да се завърне, капитане — отговори Серена, като изговаряше всяка дума с хладнокръвна сигурност, която в действителност не чувстваше.

— Вие сте смела жена и аз ви се възхищавам, дори да мисля, че в момента вашата лоялност е неуместна — отговори той. — Но моето предложение остава. Размислете за него, лейди Марстън — наблегна той отново на предишното ѝ фамилно име и с лек поклон се сбогува. — Трябва да тръгвам. Ще се видим тази вечер у сър Елстън.

Серена го наблюдаваше, докато той излезе от стаята, а когато си спомни за думите му, душата ѝ се изпълни с гняв и страх. Краката ѝ внезапно омекнаха и тя бързо се отпусна на стола до бюрото си. Беше смешно да позволи думите на капитан Кениън да я разтревожат. Евита просто разчиташе на старите си номера, с които целеше да сее раздори.

Никой не можеше да повярва на такива глупости. Като гледаше към притихналия двор, където Гато се припичаше на слънце, тя се опита да си възвърне спокойствието и с изненада забеляза, че през последните шест месеца малкото коте се бе превърнало в лъскав, гъвкав, черен котарак. Рафаел едва ли щеше да го познае, помисли си тя с усмивка, спомняйки си нощта, когато той за първи път дойде в стаята ѝ и Гато го бе ухапал, възмущавайки се от появата на съперник за сърцето на Серена. Тя сви отчаяно рамене и за миг отпусна глава върху ръцете си, обхваната от чувство за безпределна самота.

— Рафаел, къде си? Върни се при мен. Толкова се нуждая от теб — шепнеше тя, а очите ѝ се напълниха със сълзи.

— Извинете, *senora*, мога ли да говоря с вас? — плътният глас на Александър Макгрегър, с гърлено шотландско произношение, прозвуча от отворената врата зад гърба ѝ.

Като повдигна глава и прехапа устни, тя премигна, за да прогони сълзите от очите си. Помъчи се лицето ѝ да изглежда спокойно, преди да се обърне към него и като стана, каза:

— Разбира се. Какво има?

— Благодаря, госпожо. Не исках да ви преча, ако имате работа с книгите, но сутрин изглежда, е единственото време, когато нямаме посетители в гостилницата — каза той и влезе в стаята, която изведнъж стана малка и тясна, тъй като Макгрегър беше огромен мъж.

— Да, наистина, „Златната роза“ се справя добре с работата — каза тя и му се усмихна леко, за да го окуражи.

Той стоеше пред нея, като триеше ръце нагоре-надолу по кожената престилка, завързана на кръста му.

— Спестил съм малко пари от надниците, които ми плащахте, мадам, и мисля, че мога вече да си позволя да поема отговорността и да помисля за съпруга и семейство — каза той с плътния си спокоен глас.

— Да, Макгрегър? — подкани го тя, когато той спря.

— Аз... бих искал да помоля Лиа да ми стане жена, мадам, ако вие сте съгласна — заекна той, а едрото му червендалесто лице стана още по-червено от смущение.

— Аз нямам нищо против, но трябва да попитате Лиа. Тя ще бъде младоженката — закачи го Серена. — Мисля, че това е една

чудесна идея, тъй като и Марко има нужда от баща. Имали са достатъчно трудни дни. Мисля, че заслужават да бъдат щастливи.

— Да, мадам. И аз мисля така — съгласи се той, а очите му светнаха от радост.

— Ще се венчаем в малката черква на Минорка, защото знам, че Лиана ще иска да се омъжи там, а след това ще дам прием във ваша чест тук, в „Златната роза“ — каза му Серена с усмивка, а очите ѝ бяха изпълнени с копнеж, защото тя си спомни собствената си сватба и кратката любовна нощ, изпълнена с опиянение, преди заминаването на Рафаел. — Не трябва да ѝ позволяваш да отлага, настоявай сватбата да стане по-скоро. Обикновено щастието в този живот е толкова кратко, че човек трябва да го грабне и да го държи здраво, когато го намери — заяви тя, а сянка от тъга помрачи за миг красивото ѝ лице.

— Да, мадам, така ще направя. Благодаря ви за предложението да посрещнете гостите в „Златната роза“. Ще бъде чудесен празник — отговори той, но знаеше, че тя мисли за съпруга си, който беше заминал толкова отдавна. — Най-добре е да се връщам на работа. Пак ви благодаря, мадам.

— Съобщете ми датата, защото съм сигурна, че тя ще каже „да“ — напомни Серена.

— Надявам се, че сте права, мадам — каза високия едър шотландец, като въздъхна и тръгна към вратата.

Серена прекара остатъка от дългата утрин, опитвайки се да намери отдушник за страховете и безсилието си като помагаше на Тенси и Лиана в прането. Двете жени бяха изненадани от настойчивостта на господарката си да поеме част от тяхната работа, но не го показаха с нищо, само си размениха погледи. Тя работеше с такова настървение в горещината на кухнята, че скоро щеше да капне от умора.

— Милейди, ще се поболееете, ако не отдъхнете — предупреди я Тенси, като издърпа тежкия от водата чаршаф от зачервените изтръпнали ръце на Серена. — Трябва да намалите темпото, тъй като не сте свикнала с такава работа. Налейте си чаша хубаво испанско кафе, което Лиана е приготвила в каната. Ще видите, че то ще ви ободри. Изпийте го в градината и си починете хубаво — настояваше Тенси, като побутваше леко Серена към синята емайлирана кана, поставена на железния триножник над жаравата в огнището.

Беше приятно да седиш в сянката на високата палма, която действаше отморяващо след влажната горещина на кухнята. Седнала до масата от ковано желязо, Серена си сипваше от силното черно кафе и прибавяше по-малко от гъстата сметана, която се пазеше в буркан, спуснат в дълбокия студен кладенец. Независимо от физическата умора от прането, тя не успя да прогони от съзнанието си думите на капитан Кениън. Той искаше само да я изплаши, за да продаде тя на безценица имота си. След като имаше достатъчно време да размисли, сега тя прозираше намеренията му. Беше абсурдно. Всички знаеха, че Евита ревнува, че Рафаел се е оженил за нея. Като взе кърпата, Серена избърса потта от челото си. Не трябваше да мисли повече за това. Евита беше като досадна муха, неприятна, но не и опасна.

Слънцето се беше издигнало високо в небето, когато портата на градината се отвори. Беше станало пладне и Марко се прибираще къщи след първата си сутрин, прекарана в училището. Като видя черната му коса и малката фигура, застанала с гръб към нея, защото той се беше обърнал да затвори вратата, тя му извика:

— Марко, ела и ми разкажи всичко за училището.

Той бавно се обърна и тръгна с несигурни крачки към нея. Походката му беше по-бавна от обикновено. Лицето му беше все още в сянката на верандата и едва когато я приближи, Серена видя, че той няма желание да говори с нея.

— Марко, какво се е случило? — дъхът ѝ замря, докато очите ѝ се взираха в красивите му тъмни, нежни, кафяви очи.

Ризата му беше раздрана на рамото, а широкополата шапка, която носеха всички минорски мъже, липсваше.

— Бих се, *senora* — призна си той, а очите му се напълниха със сълзи, които беше сдържал, докато стигне до дома си. Изглеждаше изплашен.

— Но защо? — попита тя, изправи се на крака и се наведе над него, за да може да прочете отговора в очите му.

— Когато се прибрах, няколко момчета започнаха да говорят лоши неща — отговори уклончиво той, без да поглежда към нея.

Ужасеният вик на майка му ги прекъсна. Лиа беше излязла от кухнята и бързаше към тях. Привличайки сина в прегръдките си, тя го притисна към себе си, докато накрая той не можеше повече да се сдържа и се разрида. Тя му говореше на диалекта на Минорка, така че

Серена не разбираше думите, толкова различни от изискания испански език, който бе научила от дона Консепсион. Марко отговаряше през сълзи на същия диалект. Лицето на Лиа пребледня, когато тя чу дум те му, а черните ѝ очи се стрелнаха към смаяното лице на Серена, която веднага разбра, че говорят за нея.

— Какво има, Лиа?

— *La bruja* — каза Лиа, а след това, като разбра, че го е казала на испански, обясни на английски: — Момчетата разправяли, че Марко живеел в къщата на една магьосница, извинете, *senora*, че вие сте била магьосница. Това ядосало Марко и той се нахвърлил върху момчетата, които приказвали това. Той много ви обича, *senora*, и сърцето му се къса като чува такива ужасни неща за вас да се носят като клюка из Свети Августин.

Думите ѝ пронизаха Серена като нож. Злобата на Евита започваше вече да причинява неприятности и страхът ѝ се превърна в гняв, че Марко е пострадал заради лудата ревност на тази егоистична жена. Като се наведе, тя целуна челото на малкото момче.

— Благодаря ти, че си бил мой храбър защитник, Марко. Гордея се със смелостта ти, но това са неща, за които аз сама трябва да се погрижа да спрат. Не се тревожи, това няма да продължи дълго — обеща му тя.

Серена се изправи и извика на Тенси, която стоеше със зяпнала уста, докато слушаше разговора:

— Донеси вода да се изкъпя. Искам да се преоблека. Трябва да направя едно посещение този следобед.

Като тръгна към стаята си, Серена позволи на гнева си да ѝ даде сила, за да извърши това, което беше убедена, че е длъжна да направи и което не можеше повече да чака.

[1] морска свиня — вид делфин. — Б.пр. ↑

ДВАДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

— Мислите ли, че е редно да отидете у сър Елстън толкова рано, преди да е започнало партито, милейди? — попита Тенси, като приключи с прическата на господарката си, чиято коса беше сресала официално за случая — събрана високо над челото, като само две дълги къдрици падаха върху раменете ѝ.

— Трябва да спра разпространението на тези глупости. Видя какво се случи с Марко — отговори решително Серена, като напудри устните си с пудра в карминов цвят, за да станат по-тъмночервени.

— Сега той се чувства по-добре, милейди. Играе с маймунката, която онази езичница остави. Макгрегър ще го придружи до училището в два часа и ще отиде да го вземе по залез-слънце — сподели Тенси.

— Много добре. Той може би ще стане баща на момчето — каза нежно Серена, като се опита да съобщи новината на прислужничката си по-внимателно.

— Знам това, милейди. Не съм сляпа. Даже едно време исках да бъда госпожа Макгрегър, преди да срещна моя възлюбен. Така, че желая на Лиа и Александър само щастие, ако тя е достатъчно разумна да приеме предложението му — каза разсъдливо Тенси.

— Радвам се да го чуя — усмихна се Серена на прислужничката си в отражението на огледалото, преди да стане.

— Очарователна сте, милейди — възкликна младата жена, оправяйки диплите на кораловочервената с розови райета копринена рокля на Серена, украсена със зелени, сини и кремави брокатени букетчета.

После Тенси оправи сребристите дантелени воланчета, които обточваха ръкавите, стигащи до лактите ѝ, и късото елече. Оглеждайки се във високото огледало, Серена докосна медальона, който беше сложила на червена копринена панделка около врата си. Това беше една миниатюра, изобразяваща Рафаел като млад матадор. Дона Консепсион ѝ я беше подарила в деня, когато Рафаел замина за Западна Флорида, за да ѝ прави компания в дългите самотни дни,

които я очакваха занапред. Миниатюрата беше изработена в Испания специално за майка му, когато той беше известен със смелостта си на арената за борба с бикове. Преди да умре, добрата жена беше подарила медальона на своята приятелка, дона Консепсион, в знак на дългогодишната им дружба. Серена го държеше върху масичката до леглото си, така че скъпият образ на Рафаел да бъде последното нещо, което вижда, преди да заспи и първото, когато сутрин отвори очите си. Днес тя го сложи, за да ѝ дава кураж и да напомни на смъртните ѝ врагове, че тя е жената на Рафаел, неговата законна съпруга.

— Това ще раздуха пламъците, милейди — пророкува Тенси, като се увери, че панделката е здраво завързана.

— Тази жена вече ме изкарва от търпение. Нека Макгрегър занесе бележката ми на дона Консепсион, в която изразявам съжалението си, че нямам възможност да отида с тях на събирането тази вечер. Може да се отбие в губернаторството, след като заведе Марко на училище следобед.

Серена сложи ръкавиците си, после застана неподвижно, за да може Тенси да ѝ сложи шапката с широка периферия от кремава коприна и кокетна воалетка, която се връзваше с широки ленти на фльонга под брадичката. Тя взе скъпия си коледен подарък от Рафаел, който той беше оставил на дона Консепсион да го поднесе на Серена заедно с едно любовно писмо. Изрисуваното копринено ветрило с дръжка от слонова кост бе принадлежало на майка му. Сцените, които бяха изрисувани върху него, представляваха портокалови дървета на фона на синьо-зелено море. Златистите портокали бяха оцветени със златна боя, така че блестяха, когато светлината падаше върху тях. Тя завърза ветрилото на панделката, която висеше на китката ѝ. Взимаше го със себе си като още един талисман, който да ѝ носи щастие. Серена не знаеше колко важно щеше да се окаже това ветрило за нея в следващите часове. Като окачи на другата си китка кораловочервената копринена чантичка, на която с копринени конци бяха избродирани пъстри цветя, тя представляваше ослепителен портрет на една модерна светска дама.

Пустите улици дремеха, загрети от топлото пролетно слънце. Те единствени поздравиха Серена, когато тя тръгна по улица „Свети Георги“ към жилището на Елстън. По това време на деня повечето от жителите на острова си почиваха. Изключение правеше тази

решителна жена, облечена така, сякаш отиваше на разходка в някой моден лондонски парк. Гневът на Серена, когато видя детското тъжно лице на Марко, се беше засилил, докато се обличаше. Тя не изпитваше никакво удоволствие от това, че ѝ предстоеше да каже на Евита какво мисли за нея и за нейните детински методи на отмъщение.

От бялата фасада на двуетажната къща на Елстън лъхаше тайнственост и мистериозност. Пердетата бяха спуснати зад засенчените със зелени капаци прозорци. Серена почука с месинговото чукало по лъскавата зелена врата. Тя видя над ниската ограда, че къщата е оградена с обширна градина.

— Искам да видя маркизата — каза Серена на чернокожия прислужник, който отвори вратата.

Мъжът беше облечен в тъмносиня ливрея, носеше бели чорапи и обувки с катарамии. Поне към слугите си, за разлика от жените, Елстън е придиричлив до педантичност, помисли си Серена.

— Не е вкъщи — отговори навъсено лакеят.

— Знам, че е в къщата, затова моля, кажете ѝ да слезе, за да разговаряме — настоя Серена, като постави на прага на вратата носа на копринената си обувка с високо токче, така че той да не може да я затвори.

— Не, мадам, не мога да ѝ кажа това — поклати главата си той, а тъмните му очи я гледаха уплашено.

— Аз поемам отговорността — заяви Серена, като бутна вратата и влезе в малката стая, която някога е била използвана за приемане на търговци и други посетители.

— Тя ще се ядоса — каза лакеят и отново поклати глава, после се обърна и излезе от стаята, като я остави сама.

Серена не знаеше със сигурност къде се намира спалнята на маркизата. Твърдо решила да се срещне насаме с жената, която беше постоянен източник на неприятности за нея, откакто пристигна в Свети Августин, тя отиде в хола и откри стълбището, което водеше към втория етаж. Реши да отваря всички врати, докато накрая попадне на стаята на Евита. Изкачвайки се по стълбите, тя усети, че е наблюдавана. Няколко слуги се бяха струпали на входа на долния етаж и мълчаливо я гледаха. Евита трябва да им е взела страха, помисли Серена, защото знаеше, че Елстън не би могъл да предизвика такава

реакция у слугите си. Жената беше отрова за всеки и за всичко, до което се докоснеше.

Тя стигна до площадката на първия етаж и като се спря, за миг си помисли за насиненото око на Марко, за да си вдъхне кураж. После завъртя топката на първата врата и я отвори. Стаята беше празна. Тя затвори вратата и продължи нататък. Отново попадна на празна спалня. Третата врата обаче водеше към гостна стая, обзаведена с мебели, тапицирани с елегантна червена и златиста дамаска, с боядисани в жълто стени и красив килим върху боядисания в черно, дървен под. До махагонова масичка за карти в стил кралица Ана седеше Евита. Черната ѝ копринена рокля с късо елече беше едно тъмно зловещо петно в иначе уютната стая. Единствено червената роза, забодена в деколтето ѝ, както и ярко начервените ѝ устни, контрастираха на тоалета.

— И така, ти дойде — изсъска тихо тя на английски, като вдигна поглед от картите, които бе наредила пред себе си.

— Очакваше ме по-късно тази вечер предполагам — отговори Серена, като влезе в стаята, но остави вратата леко откритата.

— Картите ми казаха, че ще дойдеш следобед — каза Евита и посочи една от тях. Дългите ѝ пръсти се движеха напред-назад и това беше единственият признак, че е неспокойна.

— Казаха ли ти, защо ще дойда? — попита Серена и думите ѝ прозвучаха саркастично.

— Ти си изплашена — каза Евита и сви рамене, като че ли това беше много лесно за отгатване.

Странните ѝ студени черни очи, които не издаваха никакви чувства, се втренчиха в Серена. Зениците им бяха толкова разширени, че изпълваха целия ирис на окото. Серена се досети, че Евита е погълнала голямо количество опиат, което я притесни. Само опиат можеше да разшири толкова много зениците ѝ. Това ли бе причината, поради която тя се държеше толкова странно? Действията ѝ не бяха ли като на човек, зависим от тези упойващи вещества, които замъгляваха съзнанието?

— Не съм изплашена, Евита, а само съм много ядосана заради лъжите, които разпространяваш за мен — каза сдържано Серена и отвърна с унищожителен поглед на странно втренчените в нея очи на Евита.

— Тогава трябва да се страхуваш — отговори Евита. С върха на езика си тя докосна за миг начервените си устни. — Аз притежавам голяма сила.

— Моля те, не се опитвай да ми играеш номерата си, Евита. Само си губиш времето. Аз не съм ти някоя невежа слугиня, която да можеш да сплашиш, като повярва в така наречената ти сила — тонът на Серена беше унищожителен, когато тя погледна към жената, а върху лицето ѝ беше изписано презрение.

— Тогава ти си една глупачка, тъй като силата ми наистина съществува — каза Евита, а погледът ѝ блесна предупредително, когато се изправи на крака.

Тя събра картите и внимателно ги постави на масата. После бързо отиде до камината и дръпна шнура на звънеца.

— Какво искаш? — попита разярена Серена.

— Искam да ти отмъстя за това, че си позволи да вземеш нещо, което е мое — заяви Евита, сякаш това беше факт, който всички, освен Серена знаеха. С извиващи се, почти змиевидни движения, тя отиде до масичката за карти и се вмъкна в стола си.

— Можеш да вярваш, в каквото си искаш, но ти заявявам, че ако тези клюки и слухове не престанат, ще отида при губернатора Зеспедес — заплаши я Серена със студения, повелителен тон на английска аристократка.

Като вдигна поглед от картите, които отново бе започнала да реди върху масичката, Евита погледна победоносно Серена.

— Няма да отидете при губернатора, лейди Марстън, или при когото и да било.

Нейната злобна безумна усмивка беше последното нещо, което Серена видя, защото две силни, мускулести ръце я заковаха на мястото ѝ, хващайки я отзад, а други ръце свалиха шапката от главата ѝ и завързаха очите ѝ. В устата ѝ натъпкаха кърпа и вързаха ръцете ѝ на гърба.

— Ще отидеш там, където няма да можеш да кажеш никому нито дума. Не те ли предупредих за моята сила?

Налудничавият, победоносен смях на Евита отекваше в ушите на Серена, докато мъжете, които я вързаха, я блъскаха и бутаха вън от стаята.

Серена знаеше, че наплашените до смърт слуги ще направят това, което им заповяда Евита. Тя предположи, че Елстън все още не се беше върнал от сградата на губернатора за соарето тази вечер. Гневът, който я завладя, беше единственото чувство, което изпитваше, тъй като беше сигурна, че Евита се опитва само да я изплаши. Тази жена сякаш изпитваше някакво безумно удоволствие от факта, че се опитва да я сплаши. Серена можеше само да гадае къде я водеха и колко време щеше да мине, преди да открият отсъствието ѝ и да дойдат да я потърсят.

Двамата силни слуги я държаха здраво, докато я изнасяха от къщата. Тя разбра това въпреки завързаните си очи. Шумът от обувките им, които поскърцваха по натрошените мидени черупки, ѝ подсказа, че минаваха през вътрешния двор и се насочваха или към кухненските помещения, или към конюшните. Единият от мъжете я прехвърли като чувал с брашно през рамото си и тя усети как той се напегна, докато я носеше нагоре по някакви стълби. После я тръшнаха върху слама и я оставиха със запушена уста, завързани ръце и превръзка на очите. Тя остана неподвижна, ослушвайки се в отдалечаващите се стъпки на своите похитители. Дишаше тежко от усилията да се бори с тях. Сега трябваше да си отдъхне, да почине малко и чак след това да опита да се освободи.

Докато лежеше там, в сламата, я обзе чувство на спокойствие и всичките ѝ страхове отлетяха някъде далече. Серена не можеше да си го обясни, защото поначало беше много странно, но тя усещаше нечие присъствие тук, при нея, едно топло и грижовно присъствие, което успокояваше тревогата ѝ и ѝ даваше сила. Беше същото чувство, което винаги бе изпитвала в прегръдките на Рафаел. Изведнъж тя разбра със сигурност, че по някакъв начин ще я намерят. Някъде дълбоко в сърцето си тя знаеше, че Рафаел идва към нея, въпреки че нямаше, никаква убедителна причина да бъде така сигурна в това. След като постепенно възвърна силите си, тя започна да обмисля как да махне превръзката от очите си и да потърси средство да развърже ръцете си. Имаше чувството, че лежи върху бала сено. Започна бавно да търка лицето си в сламата, като лека-полека изместваше превръзката все по-нагоре и по-нагоре. Тези движения отново я изтощиха, но накрая усилията ѝ бяха възнаградени. Превръзката падна и на светлината на залязващото слънце тя видя, че се намира в плевника, над конюшната,

близо до наклонените греди на покрива. Над главата ѝ имаше висок прозорец и през прашното стъкло проникваше светлина. Ако можеше някак да стигне до прозореца, сигурно щеше да успее да привлече вниманието на някой от гостите, които пристигаха за соарето на сър Елстън.

Плановете ѝ се оказаха изпълними поради невъзможността да помръдне и тя остана да лежи върху балата сено, като се опитваше да измисли начин и да се придвижи към прозореца. След няколко несполучливи опита тя успя да седне. Освен че в плевника беше топло и задушно, към нещастieto ѝ се прибави още и ужасният сърбеж, причинен от допира със сеното, който плъзна по цялото ѝ тяло. Капчици пот избиха по лицето ѝ и започнаха да се стичат надолу, като увеличаваха мъките ѝ. Ако някога успееше да се измъкне от плевника, беше сигурна, че ще удуши Евита с голи ръце. Омразата и яростта, които изпитваше към тази побъркана жена ѝ дадоха сили да започне да се примъква сантиметър по сантиметър по покрития със сено дървен под към прозореца. Трябваше да се движи бавно, като се стараеше да пази равновесие, защото паднеше ли, нямаше да може отново да се изправи.

Тези усилия ѝ отнеха часове и слънцето се беше изгубило в здрача, преди тя да достигне до потъналия в прах и мръсотия прозорец. Накрая усилията ѝ бяха възнаградени, тъй като вече виждаше двора под себе си. От кухненските прозорци струеше светлина и осветяваше двора и покритата с натрошени черупки пътека, която водеше към къщата. Серена чуваше приглушена музика, идваща от салона на втория етаж, до който гостите бяха съпроводжани след пристигането им.

Като опря глава до студеното стъкло, Серена позволи на сълзите, предизвикани от гнева и безпомощността ѝ, да потекат по бузите ѝ и да се смесят с потта ѝ. Тя беше толкова близо — можеше да чуе разговорите на гостите и музиката — но не можеше да привлече вниманието им. За миг седна, изтощена и сразена. Никой нямаше да забележи отсъствието ѝ. Губернаторът и дон Консепсион сигурно бяха получили бележката, с която им съобщаваше, че няма да присъства на соарето. Дори Тенси и Макгрегър щяха да помислят, че е променила намеренията си и е решила да остане за партито у сър Елстън.

Както си седеше в тъмнината, с клюмнала от изтощение глава, тя започна да се чуди колко ли време щеше да мине, преди Евита да се измори от играта си и да изпрати някой да я освободи. Какви ли други странни планове за отмъщение кроеше в умопобъркания си мозък тази жена? Серена потрепери при тези размисли, защото с настъпването на мрака нейният висок дух постепенно бе отстъпил пред отчаянието. Къде беше той? Къде беше Рафаел, когато тя се нуждаеше от него толкова отчаяно?

Дългата нощ се влачеше бавно, докато тя седеше до прозореца и от време на време се унасяше в лека дрямка. Луната се бе издигнала високо в небето и хвърляше призрачна светлина в плевника, но все още никой не беше дошъл в конюшната или в задния двор. Серена беше видяла слугите да изнасят покрити блюда от кухнята и да ги носят в къщата, но нямаше възможност да привлече вниманието им върху себе си. Даже и да я видеха, мислеше си тя, щеше да е безполезно, защото всичките — беше сигурна в това — се страхуваха толкова от Евита, колкото и двамата прислужника, които я донесоха в плевника.

Бяха настъпили късните часове на нощта, или по-точно вече настъпваше ранната утрин, когато Серена чу, че долу има някой. Тя беше заспала и само плашливите движения на конете в отделението на конюшната я изтръгнаха от неспокойния ѝ сън. Внезапно тя чу шум от стъпки. Някой се качваше по стълбата към плевнята. След миг един фенер заслепи очите ѝ.

— А, тук си значи — изсъска един познат глас. — Дойдох да видя добре ли си — разсмя се победоносно Евита, като се качи горе и тръгна към мястото, където се беше свила Серена — до прозореца. — Виждам, че си успяла да махнеш превръзката от очите си. Е, няма значение. Скоро няма да можеш да виждаш нищо.

Жената се втренчи в Серена, а в очите ѝ горяха безумни пламъци.

Какво ли имаше да ѝ каже? Серена се страхуваше да попита. Страх и гняв забушуваха в душата ѝ, когато разбра, че зависеше от настроението на тази жена. Някакъв първичен инстинкт за самосъхранение ѝ нашепна, че Евита е овладяна от манията да се отърве от нея. Тази жена щеше да се задоволи само с нейната смърт. Това заключение накара Серена да изпита истински страх.

— Той пристигна тази вечер. О, да! Рафаел е в Свети Августин. Той дойде да те търси, но никога няма да те намери — прошепна Евита и огледа плевнята, сякаш искаше да се увери, че освен тях двете, няма никой друг. — Никога! — изсъска тя с цялата жлъч, която се таеше в осакатената ѝ душа.

Рафаел беше в Свети Августин! Думите отекнаха в сърцето на Серена и за кратко време тя се почувства щастлива. Тя беше предусетила неговото пристигане, беше изпитала странното чувство, че той е наблизо, когато я захвърлиха в плевнята. Не си задаваше въпроса как е възможно това. Между тях имаше твърде много неща, които не можеха да бъдат обяснени. Но той беше жив и беше в Свети Августин! Беше дошъл да я търси! Само това имаше значение.

Като повдигна фенера, Евита застана по-близо до Серена, взирайки се надолу към нея, сякаш търсеше нещо в бледото ѝ, изплашено лице.

— Каква магия притежаваш, *inglesa*, че можеш да задържиш такъв мъж като него? Няма значение, защото силата, с която го привличаш, скоро ще изчезне, ще изгори в пламъците!

Серена я погледна с ужас, когато чу думата „пламъци“. Какво искаше да каже тя? После очите ѝ се спряха на премигващата във фенера свещ.

— *Si*, точно така. Когато изляза оттук, ще оставя фенера на пода, близо до сламата и ще го ритна. Какво безобразие, че не съм видяла как свещта подпалва сламата! — заговори почти напевно Евита, сякаш обясняваше на дете. — Ще мине малко време преди пламъците да дойдат при теб, *inglesa*, при английската вещица! Ще имаш време да се разкаеш за дяволските си способности. Те направиха същото — ти го знаеш — на кладата на Инквизицията в Севиля. Ти ще усетиш пламъците, както ги усети и първата златна роза. Да, ти ще разбереш как е страдала, защото се е омъжила за испански капитан — изсъска Евита, а в студените ѝ, бездънни черни очи се четеше странна садистична наслада.

Това беше първото чувство, което Серена забеляза в тези особени очи и то смрази кръвта ѝ.

Тя щеше да умре, както беше умряла Арабела. Всеки нерв в тялото ѝ искаше да изкрещи, когато Евита се обърна и тръгна към стълбата. Устата ѝ все още бе запушена с кърпата. Тя щеше да умре

мълчаливо, без да може да издаде и звук, без да може да извика. За миг плевнята се завъртя пред очите ѝ и тя помисли, че припада. Молеше се да загуби съзнание, преди Евита да пристъпи към осъществяване на плана си.

И изведнъж, макар да беше като всичко останало — неясно и смътно — тя го видя, като че ли през мъгла. Първо изящната му глава, после широките рамене и накрая гъвкавото му мускуесто тяло. Той пристъпи напред по дъсчения под в плевника. Рафаел! Сърцето ѝ пееше името му отново и отново, като благодарствена молитва.

— *Madre de Dios!* Ти си побъркана! — възкликна Рафаел, като се приближи към слисаната Евита, която държеше фенера така, че сянката му падаше върху далечната стена на плевнята.

— Как научи? — остана зяпнала тя.

— След като заяви, че никога не си я виждала, макар че Тенси ми каза, че е тръгнала насам, аз се обърнах, за да си вървя, но нещо в ъгъла на стаята, близо до вратата, привлече вниманието ми. Беше едно ветрило. Ветрило, което бе принадлежало на майка ми и което аз дадох на Серена като подарък за Коледа. Имаше само едно-единствено такова ветрило, с изрисувани златисти портокали, които висят по дървета на фона на морето. Баща ми го бе поръчал специално за майка ми, да ѝ напомня за Свети Августин, след като са се върнали в Севиля. Това беше последният подарък, който тя получи от него. Така разбрах, че си ме излъгала, Евита. Престорих се, че си тръгвам, но изчаках зад стената в градината пред кухненските помещения, докато гостите се разотидоха, а Елстън се оттегли в стаята си. Бях сигурен, че ще ме заведеш при нея, както и направи — той нетърпеливо произнасяше думите. — Но това свърши. Искам да напуснеш Свети Августин с първия кораб или ще те заключа в тъмницата на *Castillo* и ще хвърля ключа — гласът му беше студен и презрителен.

— Не, ти само си омагьосан от тази *inglesa*. Когато тя си отиде, ти отново ще бъдеш мой. Ти ме обичаш. Обичаш единствено мен. Спомни си думите, които ми каза онзи следобед, когато кръвта ти багреше пясъка на арената за бикове. „Ти винаги ще ми принадлежиш“, каза ти.

Тя тръгна към него, а едната ѝ ръка беше протегната умоляващо.

— Да те обичам? Аз те ненавиждам! — той изговори през зъби тези думи. Красивото му лице бе изкривено от презрение и

отвращение.

— Не... не! — извика Евита и се спусна към него. Какво се случи след това Серена не можеше да каже със сигурност, но тя си помисли, че отново чува струните на китара и за част от секундата ѝ се стори, че вижда три сенки на стената — на двама мъже, като тази на единия мъж очертаваше яка около врата му от времето на кралица Елизабет, и на вбесената Евита. После в конюшната отекна единствено дълъг, пронизителен писък и Евита падна от плевнята върху каменния под долу.

— *Querida* — прозвуча гласът на Рафаел. В същия миг той беше до нея, извади кърпата от устата ѝ и развърза ръцете ѝ. — Нищо лошо не може да ти се случи. Аз съм с теб — спокойният му глас ѝ вдъхна увереност, докато той ѝ помагаше да се изправи на краката си.

— Тя е луда — изхлипа Серена и се притисна до гърдите му.

— *Si*, но повече няма да ти причинява зло. Ела, нека се махнем от това място — каза ѝ той, като я поведе към стълбата.

Докато слизаха, те усетиха мирис на изгоряло и видяха пламъците. Серена за миг замръзна на мястото си. Евита все пак щеше да победи. Те щяха да умрат, както беше умряла Арабела. Щяха да изгорят живи, погълнати от пламъците. После, някъде над нея, горе в плевнята, Серена чу ликуващите звуци на китара и жалния вик на жена:

— Родриго, защо ме изостави?

ДВАДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

— Серена! Серена! Аз съм точно под теб — твърдят, повелителен глас на Рафаел разсея мъглата от ужас, която я държеше замръзнала неподвижно на стълбата.

Тя погледна надолу, където стоеше той, а пламъците пълзяха към него. Тялото на Евита лежеше върху каменния под, а вратът ѝ беше изкривен под странен ъгъл.

— Не! Не гледай надолу! Просто напипвай всяко стъпало с краката си и слизай колкото се може по-бързо — извика ѝ той. — *Querida*, послушай ме и аз ще те измъкна оттук. Прави това, което ти казвам. Чуваш ли ме?

— Да — отговори тя, а димът пареше очите ѝ. Цвиленето на изплашените коне засили страха ѝ.

— Спусни десния си крак надолу и стъпи, *bueno* — каза спокойно той. — Сега спусни левия си крак, а сега десния — продължи той, а гласът му сякаш я хипнотизираше и я водеше надолу по стълбата, напук на парализиращия я страх.

Тя усети ръцете му да обгръщат кръста ѝ, да я повдигат и да я притискат към себе си за един кратък миг. После те започнаха да тичат през пушека към вратата на конюшната, с единствената мисъл по-скоро да излязат навън, в безопасност.

— Виждаш ли онази камбана? — попита Рафаел щом излязоха на двора, сочейки към една голяма камбана, с която викаха слугите. — Бий камбаната толкова силно и дълго, колкото можеш, докато събудиш сър Елстън и прислугата. Аз трябва да се опитам да изведа конете, стига да не е станало късно. Евита е мъртва. Вратът ѝ е счупен при падането.

— Не... Не се връщай там! — извика Серена след него, но започна да дърпа дългото въже, което залюля камбаната.

Струваше ѝ се, че измина цяла вечност, преди да чуе шума от бързи стъпки, идващи от отделението за прислугата, което се намираще над кухнята, и откъм двете колиби в края на градината. Сълзи от мъка и страх за Рафаел се стичаха по страните ѝ, докато

дърпаше въжето толкова силно, че мислеше, че ръцете ѝ ще се счупят от напругането.

— Боже мой, Серена, какво става тук? Къде е Евита?

Сър Елстън стоеше пред нея, облечен в брокатена копринена роба, с каквато се обличаха индусите. Не беше успял в бързината да сложи напудрената си перука и сега стоеше гологлав, с късо подстригана коса. Така изглеждаше много по-млад и не толкова надменен, помисли си Серена, когато той издърпа въжето от кървящите ѝ ръце.

— Евита ме отвлече и ме затвори в плевнята — успя да каже Серена и се свлече върху градинската пейка, едва дишаща от умора. — Рафаел се опитва да спаси конете.

Изведнъж тя започна да ридае, но това бяха сълзи на облекчение, защото видя Рафаел да се задава по пътеката, като водеше със себе си два изплашени коня, тъй като пламъците вече бяха обхванали конюшната.

Сър Елстън се беше втренчил в нея, смаян от думите ѝ, но после бързо дойде на себе си и нареди на слугите да донесат ведра с вода и да се опитат да угасят пожара в конюшната. Звънът на камбаната беше събудил много хора, защото беше сигнал за пожар. Градината се изпълни с мъже, които трескаво работеха заедно със слугите, за да овладеят огнената стихия и пламъците да не обхванат съседните постройки.

— Добре ли си, *querida*?

Рафаел се беше озовал до нея и повдигаше обляното ѝ със сълзи лице, като я гледаше с търсец напрегнат поглед.

— Да... хубаво е, че си тук — едва промълви тя.

— Трябва да помогна на другите. Няма да успеем да спасим конюшната, но поне да ограничим пожара. Върви в кухнята и нареди на някоя от прислужничките да направи кафе или — след като това е английски дом — да направят чай. Сега тук няма господарка, а сър Елстън трябва да поеме грижата за слугите, които се борят с огъня. Можеш ли да свършиш тази работа? — попита със спокоен глас Рафаел, като че ли ужаса, който бяха преживели, не съществуваше. Черните му испански очи сезираха в нея и я привличаха към себе си, като същевременно я успокояваха и ѝ даваха кураж чрез силата на волята си.

— Да — каза тя, повдигайки глава. Искра от борческия ѝ дух проблесна в уморените ѝ, лазурносини очи.

— *Bueno, querida*, моята горда роза се завърна — усмихна ѝ се той и докосна закачливо с върха на пръста си изящния ѝ вирнат нос. После леко погали устните ѝ и отиде да помага на мъжете, които идваха в градината от съседните къщи и гостилници.

Като си пое дълбоко дъх, Серена се стегна и тръгна към кухнята, където две прислужнички наблюдаваха огъня с разширени от ужас очи. Покритият с шинди покрив на постройката беше обхванат от пламъците. Тя беше направена от зидария, така че щом дървото изгоря, остана да тлее само дървената облицовка.

— Влезте вътре, мъжете ще имат нужда от чай — нареди тя на двете замръзнали неподвижно млади жени, като им направи знак да я последват.

— Милейди, къде е маркизата? — попита една от жените и я последва в кухнята.

— Маркизата е мъртва. Падна от плевника и запали конюшната, когато фенерът се обърна върху сламата — обясни Серена учудена, че думите ѝ прозвучаха така, сякаш всичко се беше случило точно така.

— Добре е станало. Тя беше лоша жена — прошепна една от прислужничките на другата.

Серена се престори, че не е чула нищо, но можеше да си представи страха, който Евита беше внушила на слугите на сър Елстън. Тази благородничка беше умопобъркана и Серена не можеше да не признае, че наистина беше по-добре, че е умряла. Тя повече нямаше да може да причинява болка на никого.

Сивкавата зора се издигаше над залива Матанзас, когато огънят беше потушен и не представляваше повече опасност, тъй като беше останала само тлееща жарава. Стените на конюшната бяха останали, но всичко останало беше погълнато от пламъците. Серена помогна на прислужничките да напълнят безброй чаши с чай за мъжете, дошли да помогнат за потушаването на пожара. Макар, че няколко изненадани погледи да бяха отправени към раздърпаната ѝ външност, никой не задаваше въпроси. Имаше достатъчно време историята за отвличането ѝ от Евита да обиколи всички кръчми в Свети Августин.

— Лейди Марстън, не мога да повярвам, че сте дошла да помогнете, но тогава сър Елстън ви е приятел, нали? — напевният

ирландски говор я стресна в момента, когато се бе запътила към групата мъже с поднос чаши пълни с горещ сладък чай, който да им даде сила.

Като повдигна глава, тя срещна белезникавите очи на капитан Нийл Кениън.

— Какво правите тук? — попита го рязко тя.

— Чух тревожния звън на камбаната, както го чува почти всички жители на Свети Августин, така че дойдох да видя дали мога да помогна — отговори самоуверено той. — Но както виждам, капитан Агилера е взел командването в свои ръце, подпомаган от сър Елстън.

— Да. Благодаря на Бога, че съпругът ми се върна в Свети Августин — каза Серена.

— Жалко. Точно когато бяхме започнали да се опознаваме един друг — каза тихо Кениън и погали ръката ѝ, когато взе една чаша от подноса.

Серена го изгледа втренчено, изумена от неговото нахалство да си позволи да гали ръката ѝ.

— Грешите, сър. Никога не съм имала намерение да ви опознавам — отговори тя и му обърна гръб.

Навалицата от хора беше намаляла, когато с идването на зората стана ясно, че нямаше какво повече да се направи. Серена нареди на прислужничките да измият съдовете, а мъжете се сбогуваха със сър Елстън. Той стоеше до вратата и благодареше на всеки един от дошлите за помощта. Ключката беше започнала да обикаля града, тъй като мъжете, които се връщаха по къщите си, разказваха, че маркизата е намерила смъртта си в пламъците. Ако те се чудеха, какво е правила по това време на нощта в конюшната с фенер в ръката, никой нямаше куража да попита направо съдържания, вдъхващ уважение сър Елстън.

— Скъпа моя Серена, как да ви убедя колко съжалявам за това, което тази умопобъркана жена ви причини — каза спокойно сър Елстън, като приближи към нея, докато тя пиеше чая си в сянката на верандата.

— Знаехте ли, че е побъркана, Елстън? — попита Серена и подаде празната чаша на минаващата покрай нея прислужничка.

— Опитвах се да приемам със снизхождение нейните чудатости. И го правех, защото тя беше много вълнуваща страстна жена. А аз бях самотен от дълго време, скъпа моя Серена — каза той като сви рамене,

признавайки, че страстната Евита така го беше заслепила, че да не може да оцени другите ѝ качества. — Тя умря, както и живя, ярко и бурно — нотки на съжаление се прокрадваха в гласа му, тъй като трагичната необикновена красавица си бе отишла завинаги.

— *Querida*, хайде да си тръгваме — чу тя плътния глас на Рафаел зад себе си, а силните му дълги пръсти обхванаха кръста ѝ.

— О, да — пое си дъх Серена, като се обърна и се облегна на широките му гърди.

Елстън се загледа в тях, а върху изтънченото му лице се изписа тъжен копнеж.

— Заведете я вкъщи, Агилера, и се грижете за нея — каза той и след това се обърна с гръб към тях, сякаш гледката на тяхното щастие беше повече, отколкото можеше да понесе в този момент.

Той бавно тръгна към къщата, а скръбта витаеше около него, както гънките на копринената му роба прилепваха за тялото му.

— Напускаме това място, което е свързано с лудостта на Евита — шепнеше Рафаел в косата ѝ.

После, с ръка на кръста ѝ, той я поведе далеч от тлеещите руини на конюшната и от пепелта — единственото, останало от Евита де Марас.

Хладният, свеж утринен въздух, който миришеше на море, ги обгърна, докато те вървяха към залива и „Златната роза“. След кошмарната нощ меката спокойна светлина на утрото изглеждаше като Божи дар за изтощената двойка, която вървеше ръка за ръка надолу по покритата с пясък улица. Упоителният аромат на портокаловите цветове пропъди и последната следа от дим в ноздрите им, докато вървяха през площада, а цветовете на дивия орлов нокът прибавиха своя аромат към прекрасното раждане на деня.

— Тенси ще бъде щастлива, когато разбере, че съм те намерил — каза Рафаел на Серена, докато двамата кимаха за поздрав и пожелания за добро утро към жителите на Минорка, които редяха сергиите си за първите купувачи. — Тя се страхуваше, че Евита ще те затвори, за да си помисля, че си си отишла, когато се върна в Свети Августин. Нейното безпокойство ме накара да отида до къщата на Харгроув.

— Благодаря на providението за интуицията на Тенси. Ако не беше пристигнал, не смея и да помисля, какво щеше да се случи — отговори Серена и раменете ѝ леко потръпнаха.

— Странно, но когато стигнах до портите на града към залез-слънце, усетих страх, че ти си в опасност. Беше чувството, като че ли ме викаш за помощ — сподели той и нежно стисна ръката ѝ в своята силна ръка.

— Но това е било, когато ме водеха към плевнята. Спомням си, че се чувствах толкова отчаяна, че наистина те зовях в мислите си. Чудех се, къде си и защо не се връщаш, когато така отчаяно се нуждаех от теб — обясни му Серена. — Може би по някакъв странен начин, който ние не разбираме, ти наистина си ме чул да те викам, усетил си, че имам нужда от теб — погледна го срамежливо тя, а лазурносините ѝ очи се замъглиха от сълзи при този спомен. — Мислиш ли, че това е възможно?

— Кой може да каже кое е възможно, *querida*, но между нас съществува такава връзка, каквато не знам да е имало между други. Спомням си, когато яздех пред градските порти, че си помислих, че идвам при теб. Не се страхувай, аз се връщам вкъщи при теб, успокоявах те аз.

Той се наведе към нея в сянката на портокаловото дърво, за да пресуши с целувка малката кристална сълза, която се стичаше по бузата ѝ.

— Аз те чух — каза ликуваща тя, като му се усмихна през сълзи. — Спомням си, че ме обзе приятно чувство на спокойствие и някак си бях убедена, че ще ме намериш.

— Съдбата наистина направлява нашия живот, *querida*. Ела сега, нека побързаме към „Златната роза“, към нашия благоприличен желан дом — прошепна той, като я поведе към хана и спалнята им.

— Надявам се, че няма да бъде толкова благоприличен — закачи го тя.

— Караш ме да мисля за много важни неща, моя неморална магьоснице, когато говориш така и ме гледаш по този начин — каза той, а гласът му беше станал дрезгав от възбуда.

— Добре, ти ме караш да се чувствам като магьосница и затова мисля, че не мога да чакам, докато стигна до „Златната роза“ и до сигурното легло с балдахина — каза тя, когато стигнаха до залива.

Гургулиците гукаха под стрехите на хана. Дворът беше притихнал в сенките на ранната утрин и в приемната беше тихо. Ръка за ръка те забързаха по настаната с плочи пътека, като две виновни

деца, опитващи се да се скрият от любопитните погледи. Искаха да стигнат до спалнята, без да се бавят нито миг и да слезат телата си. Щом стигнаха до верандата на втория етаж, те тихо се разсмяха, като виновни заговорници и Рафаел отвори вратата на спалнята. Никой не ги видя, или поне така си мислеха, когато се вмъкнаха вътре. Но долу, в сянката на дърветата, се спотайваше една фигура и ги наблюдаваше, фигура на човек, току-що дошъл от мястото на пожара. Той гледаше нагоре към затворената двойна врата, а ръцете му се бяха свили в юмруци. Капитан Нийл Кениън не обичаше да се намесват в плановете му. Той щеше да получи това, което искаше, независимо по какъв начин, но щеше да го има. Щеше да му отнеме време, но наградата бе зеленото съкровище, което сякаш му правеше съблазнителни знаци и го караше да го сграбчи. Беше чакал дълго, можеше да почака още. Но щеше да получи това, което търсеше, изобщо не се съмняваше.

— Не влезе ли някой? — попита Тенси със сънен глас, излизайки от стаята си, която се намираше над кухнята.

— Само господарката ти и онзи испански капитан — озъби се Нийл Кениън.

— Той е намерил милейди! — каза Тенси и пъстрите ѝ очи загоряха от радост.

— Да, той я намери! — каза с презрение ирландецът.

— Къде са? — попита тя, като си помисли, че трябва да събуди Лиа, за да приготвят една чудесна закуска.

— Горе — изръмжа той, като посочи затворената врата на спалнята. После се обърна и тръгна към квартирата си, за да реши в уединението на стаята си каква нова тактика трябва да приложи в плана си, за да успее.

Тенси се усмихна и се обърна, за да се прибере в стаята си и да се облече. Щеше да има много време да приготви закуската. Знаеше, че е по-добре да не безпокои двамата влюбени. Докато се качваше по стълбите, тя тихо си тананикаше. Беше пролет и любовта се усещаше навсякъде във въздуха в Свети Августин.

Серена и Рафаел щяха да се съгласят с Тенси, защото въздухът в тихата тъмна стая, като че ли пулсираше от предчувствието за екстаза, който двамата щяха да изживеят, когато се слееха в едно. Тъмните, искрящи испански очи гледаха ясните лазурни очи, в които се

отразяваше любовта. Изморена, с мокро от сълзи лице, неговата любима никога не беше изглеждала по-красива.

Като че ли увлечени в ритъма на вълшебна музика, двамата започнаха да свалят дрехите си с плавни движения. Един офицерски мундир остана да лежи под копринена рокля, панталони бяха метнати върху женска фуста, мъжка риза лежеше под фина камизола с корсет, кожени обувки бяха оставени до копринените пантофки, заплетени чорапи лежаха на купчина до леглото с балдахин.

— Пухеното ти легло те очаква, моя неморална вълшебнице — прошепна той и взе голото ѝ тяло в ръцете си, за да го занесе до леглото. Дръпна мрежата за комари настрана и нежно я постави върху пухените дюшеци. — Всяко твое желание е заповед за мен.

— Тогава желая да продължиш с нашето най-важно занимание — каза тя с дрезгав, изпълнен с копнеж смях, от който кръвта закипя във вените му.

— Да знаеш, че започвам да се държа много неприлично, обещавам ти.

Гласът му издаваше, че едва сдържа страстта си, когато легна до нея. Искаше да я люби бавно, с цялата нежност, на която беше способен, но толкова дълго бяха разделени, толкова нощи бе изгарял от желание да я докосне, да усети копринената ѝ кожа, нежното ѝ тяло, че сега му беше трудно да се владее. Тя лежеше до него, златистата ѝ коса беше разпиляна върху възглавницата и раменете ѝ като блестящ воал.

— Толкова си красива. Искам само да те гледам — шепнеше той с дрезгав глас, взе една къдрица от златистата ѝ коса и я омота около пръстите си, а после ограда с него розовия ореол на дясната ѝ гърда. Мургавата му глава се наведе над нея, а езикът му докосна твърдото ѝ зърно.

Той се бореше с нетърпението да я вземе бързо и страстно, да задоволи силното желание на всички онези самотни нощи, когато бе мечтал за това топло и очакващо го тяло.

— Времето без теб минаваше толкова бавно — въздъхна Серена, усещайки как стегнатият възел на самотата ѝ се разкъсва. Тя беше като напъпил цвят, чийто венчелистчета се разтвориха, докоснати от топлото слънце.

— И за мен, *querida*. Като че ли е изминала цяла вечност, преди да дойда при теб — задъхано произнесе думите той, допрял устни до

бялата ѝ кожа — едно опипващо докосване, търсещо всички скрити места, представата, за които бе изгаряла съзнанието му.

Серена се изви към него, когато устните му започнаха да я любят. Тя се наслаждаваше на усещането, пулсиращо в нея, което заличаваше изживяния ужас и нищо друго нямаше значение, освен сладкия екстаз, който се бе натрупал дълбоко в слабините ѝ.

Той я бе нарекъл неморална магьосница и сега тя се гордееше с това. Ръцете ѝ галеха абаносовата му коса и тя развърза ремъка, с който бе хваната в опашка. Къдриците му се разпиляха по мускулестите рамене. Пръстите ѝ се заровиха в косата му, притегляйки главата му надолу, докато косите му започнаха да гаят бедрата ѝ, а движенията на езика му я водеха към екстаза.

— Не, моя чудесна вълшебнице, не още. Ще си поиграем още малко — обеща ѝ той, а от гърдите му се изтръгна тих сладостен стон.

Като се отдръпна, той легна до нея.

— Аз... аз не мога да чакам — в гласа ѝ звучеше обожание. Искаше го по един дълбок страстен начин, който не познаваше страх и свян. Ръцете ѝ докоснаха гърдите му, после се спуснаха надолу към стройните му бедра и намериха твърдата му мъжественост. Тя се наведе над него, а галювния ѝ като на котенце език го докосваше и го възбуждаше още повече. Ноктите ѝ се забиваха в бедрата му, ръцете ѝ стискаха мускулите му.

— Спри, ти ме накара да отида твърде далеч — изстена той, разбирайки, че ако тя не спре, той щеше да се нахвърли върху нея и да я вземе бързо и яростно, защото вече почти не можеше да контролира страстта си.

— Искаш ли да си поиграеш с мен? — закачи го тя и го погледна, после легна напреко на бедрата му, а разпиляната ѝ гъста коса галеше стегнатия му корем и бедрата му.

Никога досега не се бе чувствала така освободена и сластолюбива, сякаш беше езичница. Само преди няколко часа бе стояла на косъм от смъртта и сега искаше да изживее живота с целия негов чувствен екстаз.

— Прости ми, но аз трябва да те имам сега — каза той и я изтегли нагоре, докато тя легна върху него.

Серена се засмя дрезгаво, радостно и чувствено. Косата ѝ ги обгръщаше като златист воал, докато тя очертаваше с езика си

чувствената линия на устните му, които се разтвориха и той жадно я пое.

Ръцете му следваха нежната извивка на кръста ѝ и внезапно той я завъртя и тя се озова под него.

— Искам да те взема — прошепна той, като я погледна с изгарящи черни очи, очи, в които нямаше нежност, а само див необуздан глад, който искаше да бъде утолен.

Серена потръпна в очакване, защото го желаше по същия безумен начин.

— Вземи ме... — шепнеше тя, ръцете ѝ го обгръщаха, а краката ѝ се разтвориха и обхванаха бедрата му.

— *Si*, ще те взема и ще прогоня болката. Ще съществува само това, *alma mia* — обеща ѝ той, като погали влажната ѝ женственост, тръпнеща в очакване. После влезе бързо в нея, а възторжените ѝ викове го възбудиха още повече.

Удивително усещане избухна в нея, когато той я изпълни, давайки ѝ това, за което тя жадуваше. Тя се изви към него, а ноктите ѝ се забиха в гърба му. Той влизаше отново и отново. Тя посрещаше енергично всяко негово възторжено нахлуване, като че ли стремителността на сливането им можеше да прогони неприятностите от последните часове и да задоволи наведнъж всичките им желания от последните месеци. Те не можеха да получат достатъчно един от друг и се притискаха, сякаш да се разтопят в прегръдките си, да станат едно цяло в нажежената до бяло сила на тяхната страст.

Стремителни и тръпнещи, те се опитваха да отхвърлят болката и скръбта от живота и да превърнат в буйна радост насладата да се притежават един друг. Не съществуваха вече смърт или болка. Съществуваше само магията на единението, усещането, че тяхната любов ще продължи да е жива и във вечността.

Тя беше Арабела, беше Серена, беше всички жени, които бяха обичали без остатък, когато прекрасното чувство започна да нараства в нея и да поема по спиралата нагоре, изпълвайки всяко кътче на тялото ѝ. Когато той се отдръпна за миг, за да се върне и да навлезе в нея още по-силно и по-дълбоко, тя отвори очи.

— Родриго! — простена Серена.

Протегна ръце и потърси опора в неговите, за да отговори на страстното му любене. Като се движеше бързо и се извиваше нагоре

към него, тя извика:

— Рафаел!

Дивната музика на фламенкото, което китарата свиреше, се носеше около тях. Той я повдигна по-високо в трепетна прегръдка, докато тя се наслаждаваше на изживяването, желаеща да изпита всичко, което я водеше към кулминацията. Радостният ѝ вик прониза утрото, когато тя надмина времето и мястото в стремителния взрив на екстаза.

— Моя роза! — възкликна той, когато се присъедини към нея в пълното тържество на най-сладкия дар на живота.

Когато златистите лъчи на утринното слънце проникнаха през капациите на прозорците, те лежаха прегърнати и унесени в сън. Бяха спокойни, бяха отново заедно. Китарата бе престанала да свири за момент и дори душите на Арабела и Родриго бяха намерили покой след преживяното тази нощ.

Рафаел спеше дълбоко, обгърнал Серена с ръце, но сънят му бе изпълнен със странни образи и предупреждения, които го караха да стене високо в съня си и да се притиска към спящото тяло на Серена. Той я виждаше да тича по брега на море, огрян от лунна светлина. Развяващата ѝ се коса блестеше в сребърните, студени отблясъци на бледия диск, който висеше над морската шир. Вятърът, като че ли донесе шепота на един глас до мястото, където стоеше и я наблюдаваше, застанал в сенките на портокаловите дървета.

— Ти я спаси от пламъците, но тя е в опасност, опасност, която я дебне от страшните вълни.

Внезапно той се събуди. Тялото му беше мокро от пот, а сърцето биеше силно в гърдите му. После той си спомни гласа, който го предупреждаваше в съня и неговото особено чувство на безпомощност, докато гледаше как Серена тича към разбиващите се тъмни вълни. Тя не можеше да плува. Защо тогава тичаше към водата?

Като че ли усетила, че нещо не е наред, Серена се раздвижи и без да отваря очи, попита:

— Рафаел, какво има?

— Нищо. Спи, *querida*. Щом аз съм тук, всичко ще е наред — прошепна той, заровил глава в копrienената ѝ коса, галейки златните ѝ къдрици, докато чу равномерното ѝ дишане, което беше знак, че е

заспала отново. Неговата циганска кръв му казваше, че сънят му беше предсказание, предупреждение. Но за какво?

ТРИДЕСЕТА ГЛАВА

— Изглеждаш чудесно, Леа — каза Серена на нежната жена от Минорка, която стоеше неподвижно, така че Тенси да може да довърши подгъва на лимоненожълтата рокля — сватбената рокля на Леа. — Този цвят ти отива много.

— *Gracias, senora.* Никога досега не съм обличала такава красива рокля. Благодаря ви, че ми я подарихте — каза срамежливо Леа, пригласяйки копринената пола с дългите си пръсти.

— Радвам се. За мен е удоволствие да видя колко хубаво ти стои. Макгрегър ще помисли същото. Готово ли е всичко за сватбата утре? — обърна се Серена към Тенси.

Трите жени бяха много заети с подготовката на сватбата през последните шест седмици, откакто Рафаел се бе върнал вкъщи. За Серена беше добре дошло мисълта ѝ да бъде заета с щастливите планове за сватбата, за да може да прогони спомена за ужасната нощ на пожара. Сър Елстън бе напуснал колонията в края на седмицата след смъртта на Евита. Той се качи на кораба и замина за Бахамските острови. Градската му къща остана празна и бе обявена за продан. Серена потръпваше всеки път, когато минаваше покрай нея и опушените стени на изгорялата конюшня.

— За всичко сме се погрижили, милейди — каза Тенси, като коленичи, за да огледа добре подгъва. — Моля ви, напомнете на капитан Агилера да гледа Макгрегър да бъде навреме в параклиса.

— Той ми обеща да го направи, дори и да се съберат по мъжки тази вечер в гостилницата, за да отпразнуват последната ергенска вечер на Макгрегър — каза студено Серена.

И трите жени си размениха погледи на съгласие по въпроса, колко глупаво беше според тях да има веселба в нощта преди сватбата. Макгрегър беше толкова тих и въздържан мъж, че им бе трудно да си го представят като празнуващ веселяк, въпреки че беше твърде популярен сред войниците и моряците, които идваха вечер в „Златната роза“. След като бяха разбрали за предстоящия му брак, тези мъже не можеха да не го уважат и да не отпразнуват събитието.

Майската утрин беше топла и всеки изминат ден ги доближаваше до дългото, горещо и влажно лято. Серена отиде в двора, докато Тенси помагаше на Лиа да съблече роклята си, за да я изгладят. Гато дремеше на припек. Малкото му черно телце бе изтегнато по гръб върху каменните плочи. Буканир беше в клетката си, свалена долу в сянката на високата палма, така че и той да може да се порадва на късната пролет. Той беше станал любимец на клиентите на „Златната роза“, защото Макгрегър носеше клетката вечер в гостилницата, така че Буканир да весели постоянните клиенти с неприличните моряшки песни. Папагалът изглеждаше щастлив в компанията на мъжете, а няколко испански войника се бяха опитали да научат птицата да пее песни и на техния език.

Животът беше станал толкова приятен, откакто Рафаел се бе върнал, мислеше Серена, докато наблюдаваше малък зелен гущер, който скочи от дънера на един бодлив храст и се шмугна в розовите цветове на олеандъра. Всичко в Свети Августин изглеждаше изпълнено с романтика, защото веселият месец май беше пристигнал, а Рафаел и тя не бяха единствените влюбени в града англичанка и испанец. Съществуваха множество англо-испански флиртове и с предстоящото заминаване на английските семейства, към усещането за романтика в атмосферата на малката колония се прибавяше и оттенък на чувственост.

Слънцето беше високо над главата на Серена, когато тя свърши с плевенето на лехите в градината, разположени около варосаните стени на двора. Марко беше на училище и нямаше време да се занимава с градината, така че тя се бе заела с тази работа. Да работи с ръцете си в песьчливата почва ѝ даваше усещането за покой и ѝ позволяваше да размишлява за странния обрат, настъпил в живота ѝ.

— Милейди, извинете, но има нещо, което мисля, че трябва да знаете — прекъсна мислите ѝ Тенси и се приближи до Серена, която бе коленичила до лехата с билките.

— Да? Какво има? — попита тя, като погледна нагоре изпод широката периферия на градинската си шапка.

— Не съм сигурна, но ми се струва, че някой е размествал нещата върху бюрото ви в приемната и в библиотеката — каза Тенси озадачено, като смръщи чело. — Който и да е, забравил е да заключи шкафа със стъклените витрини, след като го е отключил. А това не е за

пръв път, да намирам полуотворени чекмеджетата на шкафовете в спалните, а дори и в килера, но най-интересното е, че нищо не липсва. Този, който върши това, изглежда търси нещо, което не успява да намери.

Серена се изправи и пхна ръката си в дръжката на голямата кошница. Вътре беше поставила няколко яйца. Някои кокошки изглежда предпочитаха да снасят яйцата в тази леха с билки, отколкото в полозите, които се намираха в специално построения малък кокошарник до конюшнията. Мащерката и копърът останаха зад тях.

— И аз съм забелязала това. Я някоя картина е леко разместена, я чекмеджето на някой скрин или гардероб е леко отворено... Като че ли имаме крадец, който никога не намира нещо, което достатъчно да му хареса, за да го открадне — каза тя с въздишка. — Освен да хвърляме по едно зорко око наоколо, за да можем да го хванем на местопрестъплението, не можем да направим нищо друго, макар да си призная, че това ме смущава.

Докато вървеше към кухненските помещения, тя изведнъж си спомни нещо — копчето от униформа на испански офицер, което намери миналото лято в спалнята си. Сега тя не искаше да мисли за това, не искаше и да си спомни, че тогава се бе усъмнила в Рафаел. Животът беше толкова приятен, че тя трябваше да прогони този спомен и да не му позволи да попречи на щастието ѝ. Камбаната на площада извести, че е станало пладне. Серена се обърна към Тенси и ѝ каза:

— Бих искала един омлет за обяд, с много копър — и подаде кошницата на младата прислужница. — Капитан Агилера ще обядва при губернатора.

— Добре, милейди — отговори Тенси и като пое кошницата, тръгна към кухнята, но челото ѝ все още беше смръщено. В „Златната роза“ отново ставаше нещо странно, откакто капитан Агилера се бе завърнал вкъщи. Нейните безпокойства се бяха засилили, когато започна да забелязва, че вещите бяха размествани или подредени така, че личеше някой методично да е търсил нещо, но какво? Тя поклати глава и влезе в кухнята. Господарката ѝ отдаваше голямо значение на този красив испанец и Тенси само се молеше той да не направи нещо, с което да изложи на опасност любовта и доверието ѝ.

Ароматът на цъфналите рози изпълваше оградения със стени двор, докато Серена седеше и пиеше втора чаша чай, след като беше обядвала. Това беше едно от многото неща, които тя харесваше в начина на живот на Свети Августин. Климатът ѝ позволяваше да се храни навън, в спокойствието на красивата градина. Тя съжаляваше английските си приятели, които заминаваха, особено тези, които се връщаха в студена Англия. Като взе едно ветрило, направено от палмови листа, тя прогони една упорита муха. Чудеше се как ли се е оправил сър Елстън в Ню Провидънс и бе благодарна, че тя не трябва да напуска Флорида, че все пак нещата се бяха уредили. Сега тя беше испанска поданица и животът ѝ беше ако не спокоен — защото знаеше, че трябва да се приспособява и да свиква с някои неща — то поне не толкова мрачен и безрадостен, колкото беше миналата година по това време, когато за първи път чуха, че Свети Августин трябва да бъде върнат на испанската корона. Но сега всичко друго, след като Рафаел се беше върнал при нея, защото тя винаги бе мислила за брака им като за едно сливане на тяло и душа.

Неистово звънене на входния звънец я стресна и я изтръгна от мислите ѝ.

— Аз ще отворя, Тенси — извика тя, когато прислужничката ѝ излезе от хана, където сменяше чаршафите на леглата.

— Дона Серена, трябва да говоря с вас — обясни обърканата Доминга Зеспедес, когато портата се отвори.

— Влезте — каза ѝ Серена, като се отдръпна малко назад, за да направи път на младата жена. — Но вие сте сама? Къде са майка ви, сестра ви или поне прислужничката ви?

Строгите порядки в испанското общество забраняваха на младите жени да се разхождат сами по улиците на Свети Августин и дона Консепсион следеше нейните дъщери строго да спазват това правило.

— И двете си вземат следобедната сиеста. Измъкнах се без прислужничката ми да усети — призна девойката, като дишаше тежко, защото беше бързала в горещината.

— Елате. Влезте, седнете и ми разкажете, кое е това толкова важно нещо, заради което сте рискувала да си навлечете недоволството на родителите си — каза ѝ Серена като кимна с глава на Лиа, която се

бе показала на вратата на кухненските помещения, за да донесе чаша студено леко вино, предпочитано от испанските дами.

— Изпратих бележка по едно от момчетата, които работят в конюшната, до дона Ейнджъла, в която ѝ писах да дойде и да се срещнем тук. Не посмях да отида у тях, защото се страхувах, че съпругът ѝ, дон Мариано, главният инженер на баща ми, ще си бъде въщи — призна си Доминга. — Дона Ейнджъла ми е помагала да се срещам с моя Жуан, но ми се струва, че ме следят. Страхувах се да я извикам в сградата на губернатора, защото може да ни подслушат. Не искам никой да узнае за нашите планове. Сигурно ще ѝ се стори странно, че я викам по това време, тъй като знае, че майка ми винаги си почива след обяда.

Младата жена изтри влажното си чело с дантелена кърпичка, която извади от чантичката си.

— Какво е това, което Ейнджъла прави за теб и Жуан? — загрижено попита Серена, която знаеше, че родителите ѝ не гледат с добро око на интереса на Доминга към младия лейтенант от ирландския полк.

— Тя носеше писмата, които си пишем — призна Доминга, като повдигна кърпичката към изразителните си черни очи, които сега бяха пълни със сълзи. — Аз го обичам, дона Серена, с цялата си душа.

— Ох, Доминга — въздъхна Серена и потупа ръката на младата жена. — Родителите ви не одобряват лейтенант О'Донован за ваш съпруг.

— Знам, но това няма значение — повдигна предизвикателно главата си тя. — Ще се омъжа за него каквото и да стане. Дона Ейнджъла и аз сме планирали всичко.

— Но това е невъзможно. Всеки брак в Свети Августин трябва да бъде одобрен от баща ви, губернатора — напомни ѝ Серена, а на челото ѝ се появиха бръчки, докато се чудеше какъв ли смел план са замислили Доминга и Ейнджъла. Тя имаше чувството, че ще бъде въвлечена в техния заговор.

— Това трябва да е дона Ейнджъла — каза Доминга, поглеждайки към портата, където звънецът припряно звънеше. — Писах ѝ да дойде тук, когато камбаната на площада удари два пъти.

Ейнджъла Хют де ла Рок влезе в градината през отворената от Лиа порта. Очите ѝ блестяха, а походката ѝ беше лека и енергична

въпреки горещината.

— О, добре, Доминга, вече си тук. Получих бележката ти, но все още не съм се свързала с твоя любим — каза бързо тя, като наближи масата. — Не знаех, че сте забъркана в нашата малка романтична история, Серена?

— И аз не знаех, но изглежда вече съм въввлечена, макар и да съм сигурна, че Рафаел ще побеснее, ако узнае — отговори Серена и въздъхна от раздразнение. — Моля, седнете, Ейнджъла.

— Благодаря, ако ми донесете и чаша чай, ще бъде чудесно — каза тя на Лиа и седна.

— Какво сте намислили? — попита Серена, когато Ейнджъла свали ръкавиците си.

— По време на маскения бал в чест на заминаващите англичани в губернаторството след три дни Доминга ще се измъкне в разгара на тържеството. Тя ще дойде у дома, понеже съпругът ми по това време ще бъде по работа извън Свети Августин. Тъй като Мариано няма да бъде у дома, аз ще кажа, че не се чувствам добре и няма да отида на тържеството в губернаторството. Жуан ще чака вкъщи Доминга. Когато тя пристигне, аз ще изпратя моята прислужничка да помоли отец Мигел О'Райли да дойде веднага, за да ме изповяда, тъй като тя ще му каже, че съм на прага на смъртта. Когато той пристигне, ще види Доминга и Жуан, които декламират брачната клетва. Разберете, Серена, че ако едно такова деяние бъде направено пред свещеника, даже и той да не го одобрява, представлява таен брак в очите на католическата църква — каза Ейнджъла победоносно, като изгледа изумената Серена и сияещата Доминга. — И така, те ще бъдат венчани и губернаторът няма да може да направи нищо.

— Ейнджъла, не мога да повярвам, че си планирала всичко това, въпреки че много добре знаеш, че родителите на Доминга няма да го одобрят — каза Серена, като поклати главата си.

Смелата ѝ приятелка бе дръзка бунтарка, която изпитваше удоволствие да скандализира уравновесеното общество на Свети Августин. Тя се чудеше дали това не бе една от причините Ейнджъла да е така отдадена на мъжа, за когото се бе омъжила, защото той не беше резервиран англичанин. Сега Ейнджъла имаше намерение отново да шокира местното испанско общество.

— Те се обичат, но родителите им не могат да го разберат. Аз им съчувствам, Серена, защото и аз съм била в тяхното положение — обясни Ейнджъла, като се усмихна на Доминга. — Освен това, тази пролет любовта се чувства във въздуха. Не я ли усещаш да кипи във вените ти като вино? — въздъхна дълбоко тя, а очите ѝ още блестяха палаво, докато отпиваше от чая, който Лиа ѝ донесе.

— А аз, с какво мога да помогна? — попита Серена и усети съпротивата си сломена.

Думите на Ейнджъла раздвижиха дълбока струна в нея, защото тя знаеше какво означава да обичаш силно един мъж, въпреки пречките, които срещаш по пътя си. Но дона Консепсион винаги е била мила и внимателна към нея и тя не знаеше как тази добра жена ще преживее бягството на дъщеря си.

— Трябва да отвлечете вниманието на всеки, който може да последва Доминга, докато тя излезе от балната зала в деня на маскарада — обясни Ейнджъла.

— Моля ви, помогнете ми, дона Серена. Знаете какво значи да обичаш, макар че е от друга народност — обърна се към нея Доминга, а тъмните ѝ, изразителни испански очи по някакъв начин напомняха обичните искрящи очи на Рафаел.

Серена не можеше да устои нито на думите, нито на нежните кафяви очи.

— Ще ти помогна, Доминга, но искам да говориш за това с родителите си — каза ѝ Серена, като въздъхна.

— Те не желаят да се омъжа за него, защото той не е от благороден произход — обясни Доминга, мачкайки копринената кърпичка, която държеше в ръцете си. — Като че ли тези неща имат някакво значение, но за майка ми и баща ми те означават много.

— Веднъж само като се омъжиш, и те ще го приемат — увери я романтичната Ейнджъла.

— Мога само да се надявам, че сте права — каза Доминга и леко се усмихна. — Страхувам се, че се застоях дълго. Трябва да се връщам вкъщи, преди някой да е открил, че ме няма. Дона Ейнджъла, ще направя всичко възможно да дойда у вас до единадесет часа. Благодаря и на двете за помощта и разбирането.

Доминга прегърна Ейнджъла, а после и Серена и излезе от двора, като прошумоля с копринената си рокля.

— Ейнджъла, надявам се, че разбираш какво правиш — каза Серена рязко, след като Доминга си тръгна. — Този лейтенант заслужава ли такава изтънчена млада дама като Доминга?

— Надявам се, че да. Тя го обича безумно — отговори Ейнджъла и сви рамене. — Ох, Серена, ако някой се опитваше да те спре при брака ти с твоя Рафаел, щеше ли да го послушаш?

— Може би не, но ти се нагърбваш с цялата отговорност за този брак. Надявам се само, че няма да съжаляваш за съучастието си. Какво ще каже Мариано, когато се върне и разбере, че си помогнала на дъщерята на губернатора да сключи таен брак в дома му?

— Ще хвърля огън и жупел, но за кратко. После ще последва прекрасно страстно помирение — увери я с усмивка Ейнджъла, а очите ѝ светнаха.

— Ти си непоправима романтичка — въздъхна Серена и поклати отчаяно глава, примирена с лудориите на приятелката си.

— Страхувам се, че и аз трябва да тръгвам. Толкова много неща трябва да свърша, ако искам всичко за сватбата да бъде готово. Романтиката се усеща във въздуха, Серена — каза Ейнджъла като се изправи. — Чух от моята Мария, че Лиа ще се омъжва утре. Пролет е, какво друго мога да ти кажа? — разсмя се тя на смущението на Серена и тръгна към портата, а диплите на копринената ѝ рокля се завъртяха предизвикателно около нея.

Серена се опита да прогони лошото предчувствие от съзнанието си, свързано с бягството на Доминга, като тръгна към малката приемна, за да се занимае със счетоводната книга на „Златната роза“. Мекият майски въздух я правеше ленива, но тя трябваше да отдели време за задълженията си в управлението на гостилницата и хана. Спря за миг, за да вдъхне аромата на първата цъфнала роза от храста, който растеше до стълбите на верандата. Гледайки розовия храст, тя винаги си спомняше за Рафаел и за онази нощ, когато се бяха любили за първи път, а на сутринта той беше откъснал една жълта роза от този храст и ѝ я бе подал.

— Следобедният ви чай беше много интересен — напевен глас с ирландски акцент прекъсна романтичните ѝ спомени. — Не беше ли това дъщерята на губернатора, която е излязла без майка си?

Серена се обърна и се озова срещу Нийл Кениън, който се бе облегал на рамката на отворената врата на гостилницата.

— Придружаваше я сенъора де ла Рок — отговори тя по-рязко, отколкото възнамеряваше, но присъствието на капитан Кениън я караше да се чувства неспокойна и тревожна.

Той изглежда винаги беше наблизко, когато Рафаел го нямаше вкъщи, като че ли усещаше кога е сама. Не беше споменавала за това пред съпруга си, предпочитайки да го запази за себе си. Но в действителност нямаше и от какво да се оплаче, защото този мъж не беше прекрочвал границите на благоприличието след онази нощ на пожара в конюшната. Винаги обаче беше тук и я наблюдаваше, както правеше в момента.

— Говори се, че се е увлякла по лейтенант О'Донован. Той се хвалил пред приятелите си офицери, че ще избяга с нея, ако баща ѝ не даде съгласието си за техния брак — продължи капитан Кениън като тръгна към нея.

— Не знам нищо за тази клюка — отговори спокойно Серена, като отстъпи назад, тъй като той се беше приближил до нея.

— Губернаторът ще се разгневи срещу всеки, който е помогнал на дъщеря му да наруши заповедите му, лейди Марстън — каза той, а белезникавите му очи я пронизваха, сякаш мислеше, че по някакъв странен начин може да я подчини на своята воля или да прочете мислите ѝ. — Реших, че трябва да ви предупредя, тъй като испанските нрави и култура са все още чужди за вас. Честта на жената, честта на дъщерята са най-важното нещо в едно испанско семейство. Те са много по-взискателни към това, което смятат за благоприлично държание на техните жени, отколкото англичаните.

— Имам ясна представа за испанските нрави, капитан Кениън. Забравихте ли, че съм омъжена за испанец? — отговори тя, а лазурните ѝ очи блеснаха като късчета син лед.

— Опитвам се, моя прекрасна Серена, опитвам се — прошепна той и направи лека пауза след изговарянето на името ѝ, като че ли се наслаждаваше на звука от произнасянето му.

— Моля ви, не ми разправяйте тези неща на мен — скастри го тя с леден глас, а устните ѝ бяха свити в тънка линия от раздразнение. — Извинявайте, но имам много важна работа.

Серена се обърна, като държеше главата си високо изправена, но безпокойството ѝ се засили.

Нийл Кениън я наблюдаваше, докато тя влезе в малката приемна, която използваше за канцелария. Изразът в студените му беззъбни очи съдържаше повече ненавист, отколкото похотливост. Тази игра на котка и мишка го беше изкарала от търпение. Крайно време беше да действа, да вземе това, което желаше. Щеше да изчака точния момент и тогава щеше да нанесе удара си.

— Капитан Кениън, мога ли да ви помогна? — попита дълбок мъжки глас зад ирландския офицер.

— Не... Просто се възхищавах на розите на *senora* — отговори Нийл Кениън.

— Тогава, ако ме извините, трябва да поговоря със съпругата си — каза Рафаел със студена любезност, като наблегна на думата „съпруга“.

— Разбира се — отговори ирландският капитан и отстъпи от вратата.

Очите му обаче проследиха високата гъвкава фигура на Рафаел, когато той влезе в стаята и затвори вратата зад себе си. Той можеше да чуе радостния вик, с който Серена посрещна Рафаел и ръцете му се свиха в юмруци. Съпругът ѝ обаче невинаги беше наблизо. Той можеше да почака още малко. Но трябваше да стане скоро. Носеха се слухове, че полкът му може да бъде преместен в Хавана. Ако той постигнеше целта си, тогава можеше да напусне армията завинаги и да живее живота, за който бе мечтал. То лежеше непокътнато някъде тук, чакайки го, мислеше Кениън, а устата му се изкриви в неприятна гримаса.

— *Querida*, този мъж безпокои ли те? — попита Рафаел, като взе в прегръдките си Серена, след като тя се изправи и го поздрави с щастлива усмивка.

— Не толкова, че да не мога да се справя — отговори тя и повдигна към него лицето си за целувка.

Винаги ставаше така. Само като го погледнеше, и сърцето ѝ започваше силно да бие. Чувстваше се като младо момиче на първата си любовна среща, тръпнеща в очакване.

— Не ми харесва да се мотае из двора, когато ти си сама вкъщи — обясни Рафаел и докосна устните ѝ, а ръцете му я притиснаха по-близо и той жадно впи устни в нейните.

Неспокойното чувство, което го заля, беше като загатване за буря в иначе спокойно море и остана в него, когато излязоха на двора, за да пият чай по английски обичай, който Серена настояваше да сервира в късните следобедни часове, когато той се връщаше от губернаторството. Това бе тяхното време да бъдат заедно и да разговарят за всичко случило се през деня и на двамата. Те вървяха хванати за ръце към масата, която Тенси беше сервирала под високата палма.

— Обещай ми, *querida*, че ще заключиш стаята си тази вечер, докато аз съм в гостилницата на събирането на Макгрегър — каза Рафаел, а тъмните му очи бяха сериозни. Той протегна ръка над масата от ковано желязо и я погали.

— Ще заключа, но ти не закъснявай много, защото ще бъда много самотна, докато те очаквам в огромното празно легло — каза съблазнително тя.

— Ако продължаваш да говориш по този начин, времето, което ще прекарам на събирането, наистина ще бъде съвсем кратко — отговори той, а тъмните му очи галеха лицето ѝ, казвайки ѝ без думи желанието си.

— Тогава ще продължа — отговори тя, като отметна назад златистите си къдрици и сплете пръстите си в неговите.

— Разкажи ми какво прави днес. Случи ли се нещо вълнуващо? — попита той, когато Тенси донесе подноса с чая.

— Нищо интересно. Пробвахме сватбената рокля на Лиан — отговори Серена, като избягваше да поглежда към прислужничката си.

Тя не искаше да признае, че Доминга е идвала сама у тях, защото това щеше да предизвика много въпроси, а тя не знаеше какво ще направи Рафаел, ако разбере, че помага на дъщерята на губернатора да избяга. Но това не беше вярно, призна си тя притеснена. Тя знаеше точно какво щеше да направи той. Щеше да отиде направо при бащата на Доминга. Какво беше казал Нийл Кениън за честта на дъщерята — че е всичко за бащата испанец, всичко за мъжа испанец? Тя не обичаше да скрива нещата от него, но в действителност не можеше и да не изпълни обещанието, което бе дала на Доминга. Дълбока въздишка се откъсна от гърдите на Серена, докато отпиваше от чая си, опитвайки се да не мисли за това, какво щеше да бъде поведението на Рафаел, ако знаеше какво крояха — тя, Ейнджъла и Доминга.

— Нещо не е наред ли? Въздишаш толкова тежко — повдигна вежди Рафаел, като загрижено я погледна.

— Не, разбира се. Какво може да не е наред? — усмихна се тя и повдигна чашата с чай с трепереща ръка.

— Не бива да имаш тайни от мен, Серена. Няма нещо, което да не можеш да ми кажеш. Ако някога нещо те безпокои, то аз искам да знам — увери я той, а напрегнатите му очи я наблюдаваха с любопитство.

— Ще ти кажа, ако някога нещо ме тревожи, но в момента съм напълно щастлива тук, в градината, заедно с теб — отговори тя, а нежният ѝ глас издаваше радостта ѝ да бъде с него.

— Когато ме гледаш по този начин, изобщо не ми се пие чай — гласът му беше дрезгав и показваше намеренията му. — Смятам, че няма да мога да изчакам до довечера.

— Нито пък аз — прошепна тя, а лазурните ѝ очи бяха пълни с внезапно горещо желание.

— Хайде тогава, мисля, че дрямката ще ми се отрази добре преди напрегнатата вечер, която ми предстои — каза той, като стана и протегна ръцете си, за да ѝ помогне.

— Да. Аз също съм доста изморена — разсмя се тя със смях, чувствен и пълен с обещания.

Ръка за ръка, те се промъкнаха на горния етаж и влязоха в спалнята си. Всички грижи за деня бяха забравени от страстното предчувствие за възторга, който щяха да изживеят заедно. Романтичната им прелюдия бе наблюдавана от няколко чифта очи. Тенси се усмихна на Лиа и двете влязоха в кухнята. Но имаше и други очи — враждебните очи на един мъж, който стоеше в сянката на отворената двойна врата, водеща към гостилницата.

Неговото време щеше да дойде и той повече нямаше да бъде само зрител на чуждото щастие, мислеше той, като присви безизразните си очи. О, да, неговото време щеше да дойде!

ТРИДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Розово-виолетовите отблясъци на залязващото слънце хвърляха дълги сенки в спалнята на Серена. Тя стоеше по долна риза и фуста, а Тенси бе застанала зад нея, готова да плъзне през главата ѝ специално приготвената за маскарада рокля, който се провеждаше в къщата на губернатора.

— Толкова бяхме заети през последните няколко дни, милейди — размишляваше Тенси на глас, като плъзна над фустата светлосинята тафтена рокля с втъкани златни рисунки на листа и екзотични цветя. — Сватбата в параклиса на Минорка беше прекрасна, но това, че Лиа и Марко вече не спят в старите си стаи над кухненските помещения наистина ми липсва. Но те са толкова доволни от онази малка къщичка в квартала Минорка, че не мога да не се радвам на щастието им. А и винаги пристигат рано-рано, за да се заемат с домакинството на „Златната роза“.

— Да, аз също се радвам, че Лиа и Марко най-после намериха щастието в лицето на Макгрегър. Той е добър човек — разсеяно се включи Серена, като разглеждаше роклята в дългото огледало. Стомахът ѝ се свиваше от притеснение, само като помисляше за плана на Доминга, който щеше да се осъществи тази вечер и за нейното незначително участие в него. През последните дни сватбата на Лиа беше в центъра на преживяванията ѝ и тя нямаше време да мисли за страховете си относно тайния брак на Доминга. Но сега, след като Лиа и Макгрегър бяха вече оженени, единственото, за което мислеше, беше предстоящото тържество и неговата развръзка.

В отношенията ѝ с Рафаел се чувстваше нарастващо напрежение. Той усещаше, че нещо я тревожи, но се чувстваше пренебрегнат, тъй като тя се преструваше, че всичко е наред. Той беше убеден, че тя не му казва истината и се бе затворил в себе си. Само да мине тази нощ и повече няма да е нужно да хитрувам и увъртам, помисли си Серена и въздъхна с облекчение.

— Милейди, като че роклята ви е отесняла в талията и бюста — каза Тенси, като оправи златистата панделка на корсажа ѝ, който беше

избродиран с малки, златисти стъклени мъниста. Привързаният към кръста ѝ кринолин придържаше роклята ѝ, но дълбоко изрязаното деколте разкриваше голяма част от пълните ѝ гърди.

— Знам и не мога да си обясня как съм могла да напълнея, след като през последните две седмици толкова често страдах от стомах — оплака се Серена и въздъхна, забелязала предизвикателно изскочилите над ниското деколте гърди. Беше почти неприлично, намръщи се тя. Бюстът ѝ, като че ли непрекъснато растеше и я болеше, както обикновено го чувстваше преди месечното си неразположение. Какво не беше в ред с нея?

— Гърдите ви болят и ги чувствате напрегнати? — попита Тенси и нежно ѝ се усмихна.

— Да. Но откъде знаеш? — изгледа Серена прислужничката си в огледалото.

— Чух жените да говорят за това, когато живеех с прислугата в Девън. Мисля, че двамата с капитана може би очаквате бебе — обясни тя, а пъстрите ѝ очи блестяха.

Пребледнялото лице на Серена издаде учудването ѝ от думите на Тенси, след което по тялото ѝ се разля топлина, която накара сърцето ѝ да запее от радост. Дълбоко в себе си тя знаеше, че носи детето на Рафаел, дете, което бе заченато в нощта на радостното им сливане.

— Да, Тенси, мисля, че си права — призна тя, а усмивката, която озари лицето ѝ, бе като слънце, което се показва зад облак. — Както знаеш, месечното ми неразположение е нередовно, така че в началото си помислих, че това е причината да не ми идва, откакто съпругът ми се върна. Но сега знам, че причината е, защото чакам дете. Ох, Тенси, мислех си, че може би съм безплодна, но сега съм сигурна, че нося нашето дете — гласът ѝ потрепваше от щастие и благоговение.

— Капитанът наистина ще бъде много горд и щастлив, ми... *senora* — запъна се Тенси.

— Тенси, ти ми каза *senora* — изуми се Серена с доволна усмивка.

— Да, така е — отговори Тенси и червенина заля бузите ѝ. — А сега най-добре да видим какво да правим с косата ви, преди капитанът да е пристигнал, за да ви заведе на бала.

Тя се обърна и взе една кърпа, с която предпазваха дрехите на Серена, докато Тенси сресваше косата ѝ и ѝ помагаше да се гримира.

Светлината, която идваше от залива Матанзас и струеше през прозореца ставаше постепенно сиво-лилава с падащия здрач, когато Тенси привърши с прическата на Серена. Тя прибра косата на господарката си във висока официална прическа в стил Помпадур с две дълги букли, които висяха над едното ѝ рамо. После прислужничката закичи в буклите ѝ рози, направени от златиста коприна. Обеците със сапфирите висяха на ушите на Серена, а миниатюрата, изобразяваща Рафаел като млад матадор, беше завързана около врата ѝ на панделка от златисто кадифе.

— Изглеждате чудесно, ми... *senora* — усмихна се стеснително Тенси и ѝ подаде специално изрисуваната маска за бала. — Смятам, че идеята ви за маска, изобразяваща цвете, е много оригинална. Испанската модистка Естрела предложи маската ви да бъде златна роза, но така всеки ще се досети, че това сте вие, защото кой друг ще дойде маскиран като златна роза?

— Кой друг, наистина, освен моята златна английска роза — чу се плътен мъжки глас и Рафаел влезе в стаята, като зае мястото на Тенси зад Серена.

Той взе маската от ръцете на прислужничката и я завърза внимателно над лазурносините очи на съпругата си със златна копринена панделка. Поглеждайки към отражението ѝ в огледалото над тоалетката, той се вгледа в тези сини очи, очи, които гледаха предизвикателно през отворите на маската от златиста коприна във формата на разлистена роза.

Неговата маска представляваше свирепо гледаща птица. Изображението на горд орел му придаваше опасен властен вид. Сега той не носеше униформата си, а официални дворцови дрехи — черен жакет от копринено кадифе и жилетка, богато украсена с бродерии в златно и червено. Черните панталони, също от копринено кадифе, прилепваха плътно по дългите му мускулести крака сякаш бяха втора кожа, а кремавите чорапи, които стигаха под коляното, подчертаваха здравите силни прасци. Снежнобелите маншети и яка допринасяха за добрия му вид. Косата му не беше напудрена. Просто беше хваната отзад в опашка. Гарвановочерна, тя блестеше на светлината на току-що запалените свещи на тоалетната масичка.

— А ти си гордият испански орел — прошепна Серена, когато той се наведе и целуна вдлъбнатината на дългата ѝ шия там, където

кръвта ѝ пулсираше.

Тръпка на желание премина през цялото ѝ тяло, когато почувства горещите му устни. Искаше ѝ се да останат тук, в убежището на спалнята им и да забравят задълженията си в губернаторството. Ръката ѝ докосна несъзнателно стомаха ѝ. Тя искаше да му каже за детето.

— Единственото ми желание е да остана тук с теб, но губернаторът изпрати екипажа си, с което показва своето благоразположение към нас. Страхувам се, че вече ни чакат — прошепна той, после се изправи и ѝ помогна да стане.

Серена почувства силна болка при тези думи, тъй като знаеше, че тя ще помогне, макар и малко, за бягството на дъщерята на губернатора.

— Готова съм — отговори тя и постави ръката си върху неговата. По-късно щеше да има време — след като балът по случай заминаващите британски длъжностни лица приключеше — да задоволи жаждата си за Рафаел, както и да сподели с него тайната си.

Пролетната вечер бе изпълнена с благоуханията на цветя, а пълната луна изплува от тъмните води на залива Матандас. Беше вечер за романтика, за любовни въздишки в уханния мрак под сребърния диск, който се носеше ниско в тъмносиньото кадифено небе, осеяно с искрящи брилянтни звезди.

Докато пътуваха в каретата към сградата на губернаторството, Серена забеляза, че улиците са пълни с разхождащи се двойки. Звучите на музиката се носеха навсякъде, откакто испанците бяха дошли в Свети Августин. Тежкият чувствен аромат на жасмин, донесен от Канарските острови, който пълзеше по градинските стени, и ароматът на гарденията с буйните ѝ бели цветове допринасяха за доброто настроение.

— Не по този начин искам да прекарам следващите часове, *querida* — каза Рафаел, като хвана ръката на Серена. — Ще се опитам да танцувам няколко танца с теб, но губернаторът Зеспедес ме помоли да държа под око лейтенант О'Донован, който се опитвал да ухажва дъщеря му Доминга. Този глупак се хвалил пред офицерите в казармата и това стигнало до ушите на родителите ѝ. Но тъй като всички ще бъдат маскирани, задачата ми ще бъде по-трудна — въздъхна той недоволно.

Серена усети как сърцето ѝ започна силно да бие, като чу признанието на Рафаел. Сега вече ситуацията ставаше нелепа. Тя помагаше в бягството на Доминга с мъжа, който Рафаел трябваше да следи, за да му попречи. Тя би се разсмяла, ако цялата работа не беше толкова тревожна. Как беше позволила да я въвлекат в събитие, което можеше да бъде пагубно за кариерата на съпруга ѝ, както и за брака ѝ?

— Какво има, Серена? — гласът на Рафаел звучеше тревожно, но в тона му се долавяше и нетърпение. — Отново имам чувството, че се притесняваш от нещо, но упорито отказваш да го споделиш с мен.

Тя почти бе готова да му признае истината, но по това време каретата зави зад ъгъла на площада и вече нямаше време за това. По-късно щеше да съжалява, че не бе намерила време да сподели с Рафаел, но в момента само му се усмихна. Дълбоко в себе си усещаше обаче, че току-що е направила грешка. Събитията през нощта щяха да докажат, че предчувствието ѝ не я беше излъгало.

— Дона Серена, знам, че това сте вие — каза една млада жена, когато те влязоха в балната зала. Беше стройна и грациозна, а черната ѝ абаносова коса беше прибрана в кок. Носеше маска с бели лебедови пера.

— Доминга! — прошепна Серена и стисна ръката на младата жена. — Изглеждаш чудесно.

— Много съм нервна — призна тихо Доминга, така че само Серена да я чуе.

— Да. Мога да разбера защо.

Серена отвори ветрилото си, което висеше на китката ѝ. При мисълта за интригата, която предстоеше, тялото ѝ се овлажни от пот. Топлината от хилядите запалени свещи, както и пълната с гости зала засилваха неудобството и притеснението ѝ.

— Сестра ми не знае нищо за нашия план — обясни Доминга, когато видя, че Жозефа идва към тях.

— Дона Серена, каква прекрасна маска — възкликна Жозефа Зеспедес, чиято маска беше украсена с червени пера от мъжката птица кардинал.

Жените водеха лек разговор, докато музикантите настройваха инструментите си, а после губернатор Зеспедес откри първия менует. Спазвайки протокола, той и съпругата му поведоха танцуващите. Испански офицери дойдоха и поканиха двете сестри за свои

партньорки. Лусиано де Херера, един от малкото испанци, останали през последните двадесет години в Свети Августин, когато градът беше под британско владичество, покани Серена за първия менует за вечерта. Той все още беше красив и жизнен мъж. Знаеше се, че е бил платен шпионин на испанците по време на дългата британска окупация. Като награда за заслугите му към испанската корона, бе получил длъжността надзирател на държавните строежи и посредничеше на губернатор Зеспедес при разговорите му с индианците.

Серена го хвана под ръка и му позволи да я заведе на блестящия дансинг. Лусиано беше стар приятел и отличен танцьор. Щом не можеше да танцува с Рафаел, той със сигурност беше най-подходящият ѝ партньор.

— Ах, дона Серена, Рафаел е късметлия да има златната английска роза за своя съпруга — каза любезно Лусиано, когато те затанцуваха, изпълнявайки сложните тържествени стъпки на менуета. — Къде е той тази вечер?

— Пристигна с мен, но след това Карлос Хауърд го дръпна настрана. Опасявам се, че ще прекарат по-голямата част от бала в обсъждане на държавни дела — каза Серена и въздъхна с раздразнение.

— Е, тук има много мъже, които биха приветствали възможността да танцуват с вас, дона Серена — каза ѝ Лусиано, когато фигурите на танца ги срещнаха отново за кратък миг.

Думите на Херера се оказаха верни, защото Серена беше канена за всеки танц, а през цялото време се опитваше да държи под око Доминга. Като чу, че камбаната на площада удари единадесет пъти, тя видя, че Доминга тръгва към балкона. Серена разбра, че младата жена знаеше за съществуването на другия изход от балната зала, който рядко биваше използван. Както стоеше изправена до дългата маса и пиеше портокалов сок, защото и музикантите се бяха оттеглили за заслужена почивка, тя за миг срещна тъмните очи на Доминга и ѝ се усмихна, с което ѝ пожелаваше „На добър час!“, преди младата жена да изчезне от погледа ѝ в сянката на балкона.

— Рафаел се показва много нехаен, като ви оставя толкова дълго сама — каза нежно дона Консепсион, като застана до нея.

— Карлос Хауърд го задържа в кабинета си, за да обсъждат важни държавни дела — отговори Серена и устата ѝ пресъхна от напрежение, въпреки че пиеше портокалов сок.

Когато застана пред майката на Доминга, лоялността ѝ беше поставена на изпитание. Сърдечната мила съпруга на губернатора ѝ беше като втора майка, както Доминга и Жозефа ѝ бяха станали като сестри, а това я поставяше в ужасно положение.

— Виждала ли сте дъщеря ми, доната Серена? — попита по-възрастната жена, без да престава да оглежда претъпканата зала.

Музикантите току-що се бяха върнали, за да продължат да свирят. Цигулките бяха заменени с китари и по-живите страстни танци заеха мястото на менуета.

— Не съм я виждала през последните няколко минути — успя да каже Серена, докато в същото време един мъж се приближи до нея и я покани да танцуват. Макар, че това беше капитан Нийл Кениън, който не носеше маска, Серена прие, само за да не отговаря повече на въпросите на доната Консепсион.

— Не мога да се въздържа и да не поканя златната роза — каза Нийл Кениън, като я поведе към кръга на танцуващите.

Серена леко му се усмихна и те започнаха да се въртят, изпълнявайки последователно фигурите на танца. Очите му бяха приковани върху дълбоко изрязаното ѝ деколте, което разкриваше гърдите ѝ. Лицето му пламтеше и тя разбра, че той е пил доста от испанското вино, предлагано щедро от прислугата на Зеспедес.

Горещината, напрежението от танца и безпокойството за Доминга стягаха като примка Серена и тя с радост дочу края на мелодията. Когато капитан Кениън я отведе от дансинга, за миг ѝ се зави свят и тя тежко се отпусна на ръката му. Тогава той се обърна и постави другата си ръка около кръста ѝ, като я притегли по-близо до себе си, отколкото се налагаше.

— Добре ли сте, скъпа моя Серена? — попита той, водейки я към отворените френски врати на балкона.

— Вътре е много горещо — каза тя, борейки се с гаденето, което се надигаше в нея.

— Глътка чист въздух, ето от какво се нуждаете — каза твърдо той, докато я извеждаше навън.

— Наистина, след миг ще се оправя — възпротиви се тя, но усещаше краката си омекнали, а главата ѝ се въртеше.

— Ето, тук ще бъдем сами — каза той, а ръката му здраво обгърна кръста ѝ. И там, скрити в сянката на вратата, той я привлече към себе си. — Вие сте много умна. Толкова умно бе замислено всичко това — каза той преди устните му жадно да целунат нейните. Миризмата на вино я заля и гаденето ѝ се засили.

Всичко това беше един кошмар, но тя все пак успя за миг да се откъсне от устните му. Мисълта, че той изтълкува погрешно действията ѝ, засили усещането ѝ за отчаяние и отново ѝ се повдигна.

— Спрете, моля ви, спрете — настояваше тя. — Вие не разбирате.

— Не трябва да се преструваш повече — шепнеше той, а устните му вече целуваха врата ѝ, докато ръцете му здраво я притискаха.

— Лошо ми е — каза тя, като се изплъзна от мокрите му устни. — Прилоша ми, защото очаквам дете — продължи тя, успяла най-накрая да го отблъсне от себе си.

— Какво очаквате? — изправи той главата си, а очите му загоряха от неприязън.

— Оставете ме! Очаквам дете, детето на моя съпруг — отговори му тя с леден глас и усети в същия миг ръцете му да я пускат.

— Ти, мръсна кучко! — изсъска той и се втренчи в нея. Очите му се бяха свили от злоба и от още нещо, което приличаше на безнадеждност.

— Уверявам ви, че никога не съм имала такива намерения към вас, сър. Всичко това е плод на въображението ви. В действителност аз не ви харесвам още от онази нощ, когато поискахте от мен да погася някакъв предполагаем дълг на Сесил от игра на комар — продължи Серена.

— Един дълг, който ти всъщност не изплати! — изръмжа той и я сграбчи за китката, когато тя се обърна, за да влезе в балната зала. — Перлите бяха фалшиви, скъпа моя, толкова фалшиви, колкото и усмивката ти на блудница — подигра ѝ се той, като изви китката ѝ, причинявайки ѝ болка. — Но има начин, по който можеш да ми платиш. „*El Tesoro verde*“, това е, което искам!

— Но това е само една от пианските истории на Сесил — отговори Серена и лицето ѝ се сгърчи, защото той стисна още по-

силно китката ѝ.

— За теб ще е по-добре да се надяваш, че не е било само пиянска история! — изсъска той. — Чух от един от офицерите на сегашния ти съпруг, че другата част на картата е била взета от сър Сесил, когато корабът ви е бил спрял от испански военен кораб преди четири години. А, виждам, че си спомняш — усмихна се подигравателно той, когато прочете по лицето ѝ, че тя признаваше това. — Сегашният ти съпруг, когото наричат *El Aguilo del Mar*, пази тази част. Намерих я на дъното на куфара му. Искам другата част, сенъора Агилера.

— Значи вие тършувате в личните ми вещи — остана с отворена уста Серена, като разбра, че Нийл Кениън е бил този неуловим крадец, който никога не намери нещо, което да открадне. Не беше и никога не е бил Рафаел. Сърцето ѝ подскочи от облекчение.

— Да, аз. Онзи твой съпруг пияница се хвалеше в Лондон, че имал някаква карта и заминавал за Източна Флорида, която щяла да го направи богат. Не съм забравил нито него, нито хвалбите му. Ти ще трябва да платиш всички дългове, които покойният ти съпруг ми дължи. Помисли за това, къде сър Сесил може да е скрил другата част на картата. Когато я намериш, веднага ми я донеси, защото в противен случай на новия ти съпруг ще му се случи някакво премеждие в някоя тъмна нощ, в сенките на някоя от улиците на Свети Августин — заплаши я той, като отново стисна силно китката ѝ, преди да я пусне. — Ще те чакам на разсъмване в гостилницата. Бъди там с другата половина на картата, ако искаш да видиш съпруга си жив, за да се радва на детето, което носиш — каза той и я остави сама на балкона.

Обезумяла от страх, Серена се загледа в огъня, който гореше на площада. Тя си припомняше отново и отново онзи ден на „Бристол“, когато за първи път видя Рафаел. Внезапно си спомни първите думи, които тогава му каза. Молбата ѝ за портрета на „Жената на испанеца“, тя си спомняше добре. Портретът! Сесил беше поставил другата половина от картата между картона на гърба на картината и платното. Тя си спомни думите, които той ѝ каза на смъртния си одър: „Давам ти зеленото съкровище, скъпа моя. Може би «Жената на испанеца» ще ти помогне повече, отколкото на мен.“

Той беше използвал половината от картата, за да определи мястото, където беше копал в „Лунна светлина“, но не бе намерил

никакво съкровище. Дали беше върнал картата обратно в скривалището ѝ? Това ли искаше да ѝ каже с последното си дихание?

— Какво правиш тук? — прекъсна мрачните ѝ мисли загриженият глас на Рафаел. — Виждала ли си Доминга? Губернаторът я търси навсякъде, но никой не я виждал през последния един час — тъмните му вежди се склочиха, когато забеляза замисленото ѝ лице. — Какво те тревожи, *querida*?

Камбаната на площада удари дванадесет пъти.

— Мисля, че има нещо, което трябва да знаеш... и което ти във всеки случай скоро ще научиш — каза Серена и за свой ужас усети колебание в гласа си.

— Какво е това нещо, което те разстройва толкова много и ни разделя? — попита Рафаел с нисък спокоен глас, а черните му очи я гледаха внимателно, опитвайки се да открият по лицето ѝ ключа на загатката.

— Доминга избяга с нейния млад лейтенант. Докато ние говорим тук, те се венчават, изпълнявайки тайната церемония в дома на Ейнджъла Хют де ла Рок — му каза Серена, която говореше толкова тихо, че той трябваше да се наведе над нея, за да я чува.

— Ти си знаела за това и не си казала на никого? — пролича упрек в гласа му и сянка на раздразнение премина по лицето му. Тя рядко виждаше подобен израз на любимото му лице и това нарани сърцето ѝ, защото знаеше, че той има основания да се гневи.

— Да, но само защото Доминга ме закле да пазя тайна. Чувствах се раздвоена и не бях сигурна какво да правя — обясни тя, преди да погледне в тъмните му изразителни очи.

— Можеше да кажеш на мен, *querida* — каза той с разочарование. — Кога ще се научиш да ми имаш доверие? Какво още пазиш в тайна от мен? — попита той, станал безразсъден в гнева си.

Беше видял капитан Кениън да влиза в залата през балконската врата само секунди преди да намери Серена тук, сама и разстроена. Ревността го разяждаше като някаква болест.

— А какви тайни криеш ти от мен? — отговори му със същото Серена, а обвинението в гласа ѝ го промуши като с нож.

Те стояха тук и се караха като деца, мислеше тя, но напрежението от последните няколко минути, предизвикано от Нийл Кениън и заплахите му, си казваше думата.

Лицето на Рафаел помръкна от някакво неприятно чувство, когато отново я погледна. Какво щеше да ѝ отговори, никой не можеше да знае, защото ги прекъсна смутената Жозефа.

— Дона Серена, дон Рафаел, моля ви, помогнете ми, майка ми е съкрушена — умоляваше ги младата жена. Матовото ѝ лице бе станало пепелносиво, а тъмните ѝ очи огромни. — Сестра ми се е омъжила за лейтенант О'Донован. Сключили са таен брак.

— Ела, моя потайна съпруго, ела да видим резултата от твоето съучастничество. Мога само да се надявам, че няма и към мен да бъдеш толкова лъжлива и измамна, както с такива добри приятели като дона Консепсион и съпруга ѝ — каза тихо той, като я хвана здраво за ръката и последваха Жозефа. — Смятам, че е по-добре да не ѝ казваме за твоето, макар и незначително, участие в този фарс. За свое оправдание можеш да изтъкнеш незнанието си за това, какво означава честта на дъщерята за едно испанско семейство, въпреки че дона Консепсион може да го изтъкува за незначитане на гостоприемството.

— Разбирам идеята за честта, но просто не мисля, че щастието на една млада жена трябва да се пожертва заради нея — каза остро Серена.

— Не можеш да го разбереш, защото не си испанка — отговори той, докато прекосяваха залата.

Гостите се бяха събрали на малки групички и разговаряха, а музикантите продължаваха да свирят. Мълвата бе плъзнала и се придвижваше от група на група. Вестта за събитието бе стигнала до губернаторството за броени минути.

— Наистина не съм испанка, но никога досега не съм мислила, че това има някакво значение — противопостави му се Серена с леден тон, докато стигнаха до малкото преддверие, където бяха отвели дона Консепсион, след като беше чула новината.

Серена издърпа ръката си от неговата и като се извърна, хвана облата дръжка на вратата, спря се и го стрелна с гневен, изпълнен с ненавист поглед. После му каза:

— Виждам, че съм грешила.

Като каза това, тя влезе в преддверието, за да успокои съпругата на губернатора, а Рафаел остана сам в празния коридор, в който бе останало единствено благоуханието на парфюма ѝ.

Всичко между тях вървеше не както трябва, но той чувстваше, че положението е извън неговия контрол и нищо не можеше да направи, за да го промени. Съдбата си играеше с тях, водейки ги надолу по пътеката, по която никой от двамата не желаше да поеме. Внезапно той си спомни за своя необикновен, преследващ го сън, в който Серена тичаше по брега, окъпана от лунна светлина, преследвана от неясна неизвестна опасност. Циганската му кръв се смрази, когато отново изпита същото предчувствие за нещо злокобно. Някаква опасност грозеше Серена, а това означаваше — тях двамата. Ръцете му се свиха в юмруци и той се втренчи в затворената врата. Каква беше тази опасност? И в какъв образ щеше да въплъти?

ТРИДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Камбаната на площада удари полунощ, когато Рафаел и Серена се прибраха в „Златната роза“. Поток от лунна светлина падаше в пустия двор и цветовете на гарденията и малките като звездички жасминови цветове, блестяха като алабастрови огънчета в тъмните сенки на нощта. Неприлична песен и пьянски мъжки смях се носеха от отворената врата на гостилницата.

— Качвай се горе. Искam да говоря с Макгрегър за малко — нареди Рафаел на Серена със същия резервиран тон, с който бе разговарял с нея по време на краткия им път към дома.

Тя кимна уморено с глава и тръгна нагоре по стълбите. Последните часове, прекарани със семейство Зеспедес, я бяха изтозили физически и душевно. Докато дoна Консепсион плачеше, утешавана от Серена и Жозефа, губернаторът беше изпратил своите хора да се опитат да оправят положението. Гостите се бяха разотишли, отнасяйки със себе си новината за смелата и решителна Доминга. Лейтенант О'Донован бе арестуван затова, че се е оженил без разрешението на своя командир, докато Доминга, която ридаше безутешно, бе върната у дома в сградата на губернаторството. Изпаднала в немилост, тя бе заключена в стаята си. Семейният салон беше станал арена на ридаещи жени и гневни мъже, а губернаторът беснееше и се оплакваше от дъщеря си. Доминга бе негова любимка и той бе ужасен, че точно тя се бе омъжила зад гърба му за чужденец без пукната пара, освен скромната надница, която получаваше като лейтенант от армията. Обсъждайки със съпругата си и с доверените си приятели — Карлос Хауърд и Рафаел — последиците от този прибързан брак, губернатор Зеспедес реши, че спасяването честта на дъщеря му изискваше втора сватбена церемония, за да бъде убедено общественото мнение, че тя е омъжена както му е редът. Уреждането на церемонията този път бе възложено на отец Хасет, който беше както духовен съдия, така и свещеник. Лейтенант О'Донован бе освободен от затворническата килия, а Доминга изведена от стаята, където бе

заклучена, за да бъдат венчани още веднъж, но този път пред семейството и приятелите.

След сватбената церемония булката и младоженецът отново бяха затворени в отделни стаи. Губернатор Зеспедес се кълнеше, че ще държи Доминга и съпругът ѝ под домашен арест, докато разбере дали кралят на Испания ще зачете брака им за законен.

Сърцето на Серена замря при вида на ридаещата нещастна Доминга, когато отведоха младия ѝ съпруг. Тя изпита облекчение, когато Рафаел тихо ѝ каза, че е време да си тръгват. Напрежението да се съобразява с чужди обичаи и нрави я беше изтощило. В нажежената обстановка в салона на Зеспедес, Рафаел ѝ изглеждаше далечен непознат, когато съветваше губернатора относно постъпката на непокорната му дъщеря. Тя знаеше, че той я счита донякъде отговорна за бягството на Доминга.

Серена с въздишка изкачи стълбите към верандата, която водеше към стаята ѝ. Стъпваше тежко, покрусена от спомена за плаещата, но упорита Доминга, върната обратно при семейството си под стража. Чувството, че е една чужденка в тази страна, бе завладяло Серена, докато стоеше до дон Консепсион, опитвайки се да следва бързите думи на испански, които присъстващите си разменяха. Смутеното извинение на Ейнджъла Хют де ла Рок, когато разбра, че бе злоупотребила с гостоприемството на семейство Зеспедес, беше особено болезнено за гледане. Студеният поглед на съпруга ѝ, като че ли ѝ казваше: „Вижте какво зло причинихте вие двете тази нощ на това добро семейство, благодарение на романтичните ви подбуди.“ Голямо облекчение за Серена бе да напусне изпълнената с възбуда атмосфера, макар че тревогата от предстоящата ѝ среща с ирландския капитан още веднъж я изпълни със страх, когато губернаторството остана зад гърба им.

Когато отвори вратата на спалнята, тя почувства, че влиза в сигурно убежище, където можеше да събере мислите си за предстоящата среща с Нийл Кениън. Маската с позлатени цветя висеше на китката ѝ, когато тя седна на стола пред тоалетната си масичка. Беше освободила Тенси за вечерта и се радваше, че го е направила, защото усещаше, че не е в състояние да разговаря с никого. Високата свещ, която прислужничката беше оставила запалена зад

стъкления абажур, блещукаше в мрака. Нощта бе злополучна и Серена бе радостна, че свърши.

Тя махна сапфирените обеци от ушите си и се огледа в огледалото, чудейки се как да укроти Нийл Кениън. Какво да му каже? След няколко часа тя трябваше да се срещне с него в гостилницата и да му предаде другата половина от картата, за която не знаеше къде точно се намира. Портретът беше окачен в гостилницата. Тя само можеше да се моли Сесил да е върнал картата в първоначалното ѝ скривалище след мистериозното му пътуване до плантацията „Лунна светлина“ и опитите му да намери заровеното съкровище. Но ако не беше там, тя не знаеше какво щеше да прави. Мисълта да разкаже на Рафаел какво ѝ бе казал Кениън или как се бе отнесъл с нея, премина през съзнанието ѝ, но тя си спомни колко разгневен стана той, когато разбра, че тя не е споделяла с него всичко. Не, реши Серена, трябваше да се справи сама. И без Нийл Кениън в отношенията им имаше достатъчно проблеми. Тя щеше да му даде картата, стига само да я намереше зад картината. Не искаше дори и да си помисли какво щеше да прави, ако парчето от картата не беше там.

Напрежението от нощта, безпокойството за това, какво още можеше да последва и нарастващата отчужденост в отношенията ѝ с Рафаел я бяха довели до ръба на изтощението. Тя съблече дрехите си и ги остави да лежат скупчени на пода. После извади фибите от косата си, която се разпиля по гърба и раменете ѝ и разтърси главата си с облекчение. Взе четката и започна да разресва къдриците си. Така я завари Рафаел — седнала гола, обляна от поток лунна светлина, да разресва дългата си златиста коса.

— Такава гледка може да разтопи сърцето и да събуди желание и в най-студенокръвния мъж, *querida* — прошепна той, като затвори вратата зад себе си. — А аз не съм студен мъж, не и в този момент.

Тя се обърна спонтанно като чу гласа му и откликът ѝ бе незабавен.

— Не искам повече студенина между нас — каза тя.

— Няма да има, моя красива роза — отговори ѝ той и захвърли официалните си дрехи, сякаш му пречеха. — Нека да оставим миналото зад нас, където му е мястото. Единствено настоящето и бъдещето съществуват в тази стая. Не крия от теб колко те желая, но трябва да знам дали и ти ме желаеш по същия начин.

— Да... о, да! — отговори тя и това бе вик, идващ от дълбините на сърцето ѝ.

Тя захвърли четката на тоалетната масичка и изтича към него.

Той я пое и я притисна към себе си. Нищо друго нямаше значение, освен това, че тя беше в обятията му, че той я държеше до сърцето си, чувствайки нежния натиск на устните ѝ върху своите. Гърдите ѝ бяха притиснати до неговите мускулисти гърди, стройните ѝ бедра — до бронзовите му силни крака. Беше толкова хубаво, толкова прекрасно. Ръката му галеше копринената кожа на гърба ѝ, а чувствителните връхчета на гърдите ѝ докосваха неговите гърди. Тялото ѝ се извиваше към неговото, желаейки да бъде по-близо и по-близо. Той изстена от удоволствие и тя присъедини своя глас към неговия в една прекрасна музика.

Рафаел я взе на ръце и занесе до леглото. Не можеше да чака повече, за да я почувства изцяло негова. Тя беше неговото успокоение и неговото удовлетворение. Любовта му към нея беше дива страст, която гореше вътре в него и не оставяше място за ревността, която бе изпитал по-рано същата вечер, когато видя Кениън да напуска балкона. Но това колебание на чувствата му само засилваше неговото желание. Трябваше да я вземе отново и отново, за да прогони демона на ревността от душата си и да я дамгоса по такъв начин, че тя да остане завинаги негова.

— Искам те, *querida* — каза задъхано той и я постави на леглото.

— Знам — отговори тя, без да откъсва очите си от лицето му и протегна ръце.

Тя знаеше, че преживяването ще бъде могъщо и страстно, защото виждаше дивия блясък в черните му испански очи. Той я караше да тръпне в очакване, караше я да жадува за него, като че ли беше някакъв замайващ опиат. Щеше да се изгуби в него, във възторга, който той ѝ даряваше, и екстазът от изживяването им щеше да задържи зората и ужаса, който пристъпваше заедно с нея, когато се изправи пред Нийл Кениън.

Той легна до нея, изстена и я притегли към себе си в страстна прегръдка, която спря дъха ѝ. Устните му се впираха в нейните в гореща дива целувка, поглъщаха я цялата, унищожаваша я в огъня на изгарящата страст. После устните му бяха навсякъде, оставяйки

огнената си диря по гърдите ѝ, по стегнатия ѝ корем, докато тялото ѝ се извиваше, подчинявайки се на унищожителната му страст.

Силните мъжки ръце галеха женските бедра и ги разтваряха така, че тя лежеше открита и уязвима за погледа и допира му. Опитните ръце я подготвяха за това, което щеше да последва, като я галеха точно там, където трябва.

Като я погледна, лазурните ѝ очи бяха така изпълнени с любов и желание, че и последната му задръжка изчезна. Трябваше да я има, да я взема, да я поглъща. А докато го прави, самият той също да бъде погълнат от нея.

— Не мога да чакам, *alma mia* — каза с дрезгав глас той.

— Да, знам — отговори му тя, а устните ѝ бяха набъбнали от целувките му. Очите ѝ горяха от желание и любов.

И тогава, вече готова да го поеме, и двамата чуха китарата да свири своята старинна андалуска песен, сякаш за да им напомни колко далече са отишли, колко силно жадуваха да бъдат заедно и макар и да съществуват старите обиди, които си бяха нанесли, трябваше да бъдат забравени. Че никога не трябваше да приемат удивителната връзка, която съществуваше помежду им, за нещо завършено и окончателно, а да полагат усилия да я задържат.

Когато той влезе във влажните ѝ дълбини, знаеше, че в мига на сливането беше едновременно Родриго и Рафаел. Да, помисли той, когато почувства топлината ѝ, това беше единственото важно нещо, тази прелестна прекрасна жена.

Серена посрещаше всяко негово ново влизане, като извиваше тялото си към него, търсейки и тя пълното сливане с този мъж, който беше част от душата ѝ. Тя знаеше, че беше едновременно Арабела и Серена, така както знаеше, че това е последният път, когато те двете щяха да изпитат този екстаз заедно. Откъде го знаеше, тя не можеше да обясни. Защото то беше отвъд границите на обяснимото. Но те бяха тук — Арабела и Родриго, и за последен път им напомняха, че животът е кратък и преходен, а любовта може да бъде вечна.

После те се отдадоха заедно на удоволствието, докато музиката заглъхна и усещането за отдавна отминали времена се отдалечи. Единственото усещане беше страстта, която започна да се издига в тях и заличи всичките им мисли. И ги понесе все по-нагоре и по-нагоре, докато избухна в пълно физическо удовлетворение.

Те лежаха един до друг с преплетени крака и ръце, а Рафаел бе издърпал завивките около тях. Сълзи се стичаха по бузите на Серена, когато усети в гърдите си особено чувство на печал. Тя го прегърна и го притисна силно към себе си.

— Те отново бяха с нас тази нощ, за да ни напомнят колко чудесна е любовта, която съществува между нас — каза Рафаел, усещайки сълзите ѝ да мокрят гърдите му.

— Знам, аз също го усетих — прошепна тя. — Толкова много време мина от онази нощ на пожара, че вече не очаквах да ги почувстваме отново с нас. Но тази нощ имах чувството, че това ще бъде за последен път, и че те искаха да ни припомнят никога да не забравяме какво е истински важното в живота ни.

— *Si*, нашето бъдеще е по-важно от миналото ни. Вече всичко ще бъде добре, *querida* — каза сънливо той и тя разбра, че се унася в дълбок сън.

Но Серена не можеше да се присъедини към него, защото той не бе съвсем прав. Имаше нещо, което тя трябваше да направи, преди да си позволи да отиде. И това нещо я очакваше с пукването на зората.

Серена се събуди и се стресна. Беше задрямала, но слабата утринна светлина ѝ припомни, че няма време за губене, ако искаше да се срещне с Нийл Кениън. Като се измъкна внимателно от леглото, за да не събуди Рафаел, тя облече ризата и фустата. Само корсетът я затрудни, но накрая успя да се справи с връзките. С намачканата бална рокля, копринените чорапи и копринените пантофи беше по-лесно. Знаеше, че представлява една измачкана разрошена грамада, но това не я интересуваше. Искаше час по-скоро да приключи с Нийл Кениън.

Рафаел изглеждаше дълбоко заспал, когато тя се измъкна от стаята, за да отиде на срещата с ирландския капитан в гостилницата. Бисерната светлина на зората се сипваше над покривите, а слънцето едва се показваше на хоризонта, осветявайки пътя ѝ, докато минаваше по каменните плочи на двора.

Вратата на гостилницата беше затворена, но когато тя завъртя кръглата дръжка, се отвори. Миризма на бира, вино и тютюнев дим я удари в лицето, когато влезе в тъмното помещение, изпълнено със сенки и осветявано единствено от светлината, идваща от прозореца и френската врата към двора.

— Много си бърза — стресна я отсеченият глас на Нийл Кениън. Беше помислила, че е сама.

— Мисля, че казахте да дойда щом се съмне — отговори хладно Серена и като държеше главата си високо изправена, тръгна към масата, на която седеше той. Не можеше да я уплаши.

— Да. Точно това казах — отговори капитанът, а очите му бяха зачервени от безсънието и голямото количество погълната бира. Лицето му беше брадясало.

— Спомни ли си също и за картата?

— Знам къде се намира. Но не можах да я донеса, защото тя е в тази стая — отговори Серена и щом се приближи до него, разбра, че е пил през цялата нощ.

— Тук? — изсмя се кратко той, но в гласа му не се долови нито закачка, нито веселие. — Тя е била тук през цялото време? — кървясалите му очи се впиха в лицето ѝ и в тях се четеше неверие.

— Да. Спомням си мястото, където Сесил я скри през онзи далечен ден на „Британия“, но трябва да ви предупредя, че е възможно да я е преместил, преди да умре — обясни спокойно тя, като се стараеше да не показва страх пред този мъж.

— По-добре се моли да не го е сторил — отговори грубо Нийл Кениън, като се изправи. — Къде е?

— Там, на гърба на портрета — тя посочи с пръст картината на жената на испанеца, първата златна английска роза.

— Била е тук през цялото време — промърмори той, като тръгна към картината, окачена на стената. После я повдигна и я извади от кукичката. Постави я на стола, а Серена побърза да се увери, че не е повредил платното.

— Внимавайте — предупреди го тя. — Ето тук, нека аз да проверя — спря тя ръката му, която се опитваше да се напъха зад гърба на картината.

— По-добре се моли да е тук — отново каза той, като се отдръпна, така че тя да може да плъзне ръката си зад платното.

Серена усети страх да стяга сърцето ѝ, докато се опитваше да напипа нещо и да разбере дали картата е там, но не можа да намери нищо. Без да поглежда към Нийл Кениън, тя продължи внимателно да опипва гърба на картината, търсеше някаква издатина, която да ѝ подсказва, че Сесил е върнал обратно частта от картата в

първоначалното ѝ скривалище. Но нищо не откриваше. Страх и гняв изпълниха сърцето ѝ.

— Така както търсиш, няма да намериш нищо — изръмжа Кениън и извади нож от джоба си. Мушна го по продължение на ръба на картината и натисна с острието. Извади два пирона. Картонът, който държеше платното, провисна надолу и тънък пергаментов лист падна на пода в краката им.

Серена въздъхна облекчено. Тя разгъна пергамента и видя, че това наистина беше част от карта. Испанската дума *isola* едва се виждаше, както и останалите думи — *Atlantico* и *La Estenada Matanzas*, а по-надолу бе написано *El Tesoro verde*. Тя знаеше, че на английски думите означават остров, Атлантически океан, залива Матанзас, Зеленото съкровище. От рисунката на картата тя разбра, че това трябва да е остров Анастасия.

— Ще взема това — каза той, като изтръгна пергамента от ръката ѝ и го постави на една от масите.

После извади друг лист хартия от джоба си и го постави до токущо намерения пергамент.

— Ето, капитан Кениън, вече имате своята карта — каза Серена, а във всяка нейна дума се усещаше досада и отвращение. — Желая ви късмет в търсенето на съкровището.

— Не бързай толкова! — пресегна се той и стисна китката ѝ като в менгеме. — Познаваш тази местност, кажи ми какво означават всичките тези рисунки. Аз се досещам, но искам да го потвърдиш.

— Струва ми се, че това е остров Анастасия — каза тя през стиснати зъби. — Това тук е фарът, а това долу е пътят, който води към плантацията на Джеси Фиш. Предполагам, че това е „Лунна светлина“.

— „Лунна светлина“ е твоята плантация, прав ли съм?

— Да. Сесил казваше, доколкото мога да си спомня, че се предполагало съкровището да е заровено в земята, която той е купил на остров Анастасия.

— Тази къща на брега твоя ли е? — попита той, като продължаваше здраво да стиска китката ѝ.

— Да — отговори кратко тя.

— Добре. Тогава отиваме там — заяви той, грабна пергамента с едната си ръка и го мушна в джоба си.

— Никъде няма да отида с вас — изумена, Серена извика гневно.

— Напротив. Ще дойдеш с мен — настоя той като изви китката й, а студените му очи я гледаха мрачни и гневни.

Тогава тя усети острия връх на ножа, който той бе взел от масата и опрял в нея. Като преглътна чувството си на безпомощност, което се надигаше в гърлото й и почти я задушаваше, тя каза с глас, който за нейно разочарование трепереше.

— Вие... Вие нямате нужда от мен. Нали имате картата.

— Да, но ти ми трябваш, за да кажеш на онзи стар луд пазач, че търсиш нещо и че аз съм твой приятел — каза той и я помъкна към вратата.

— Значи вие сте бил един от тези, които са ходили в „Лунна светлина“ и са заплашвали Жозе и Инес — каза тя, като внезапно я обзе прозрение.

— Чух историята за „*El Tesoro verde*“ в Лондон от твоя съпруг пияница — отговори Нийл Кениън, без да забавя хода си. Знаех, че е заровено някъде в „Лунна светлина“, но без картата човек може да прекара целия си живот в копане на пясъците. Е, вече имам точното местоположение — каза победоносно той. — А ти си затваряй устата, за да останеш жива. Само една дума да кажеш, ще те промуша с ножа и после ще хвърля тялото ти във водите на залива. Ще бъдеш вкусна храна за акулите, моя скъпа *senora*.

— Но как ще стигнем дотам? Все някой ще ни види. Не виждате ли, че съм облечена в балната си рокля? — питаше тя, печелейки време с надеждата, че някой ще се събуди и ще ги види, докато все още са в двора.

— Няма такава опасност. Едва се зазорява. Много малко хора са будни по това време. Ако срещнем някой, ти ще ми се усмихнеш, за да изглежда, че се връщаме от бала. В залива ни чака лодка и лодкарят няма да задава въпроси, като види цената, която му плащам за услугата.

— Всичко сте планирали — каза изненадана Серена.

— Аха. Така че не мисли, че можеш да се отървеш от мен — изсъска той.

Щом стигнаха до вратата, той притисна ножа толкова силно, че тя го усети през корсета си. За случайния зрител те изглеждаха като любовници, тъй като Серена бе притисната до него.

Със свито сърце тя разбра, че все още всички спяха, тъй като и дворът беше пуст в бледата утринна светлина. Пердетата в стаята на Тенси и в кухнята все още бяха спуснати. Оставаше поне един час до пристигането на Лиа от къщичката в Минорка, за да се залови с приготвянето на закуската. Когато стигнаха до външната порта, Серена погледна нагоре към затворената врата на спалнята. С всяка своя клетка тя мълчаливо викаше Рафаел, но след миг беше изблъскана на безлюдната, за нейно съжаление, улица „Морска“.

— Върви по-бързо! — заповяда Кениън, а ръката му все още обгръщаше кръста ѝ с опрян до ребрата нож. — Искам да стигнем до пристана преди хората да са излезли по улиците.

Пустите улици, като че се присмиваха на Серена, когато минаваха покрай къщите със затворени капаци на прозорците за през нощта, чиито обитатели все още спяха. Когато приближиха пристанището, те видяха няколко пияни моряци и войници, които спяха във входовете на затворените магазини след нощния гуляй.

С примряло сърце тя разбра, че няма кой да ѝ се притече на помощ. Нийл Кениън щеше да успее в налудничавия си план.

Когато приближиха пристанището, той я принуди да върви по дългия дървен кей, който се врязваше в залива. Вятърът развяваше косата ѝ, шибаше полата ѝ и я увиваше около краката ѝ. Като че ли пътят им по хлъзгавите дъски беше безкраен. Обувките ѝ с високи токове се пързалиха, така че Кениън се напрягаше да я задържи да не падне. Накрая те спряха пред малка едномачтова платноходка с едно закърпено платно.

— Скачай вътре! — заповяда ѝ той, когато един стар мрачен испанец, увил мръсен парцал около главата си, погледна към тях от палубата.

Ако беше изненадан, че вижда ирландския капитан и младата жена, облечена в бална рокля, това не пролича в малките му черни очи, които гледаха Серена с пълно безразличие.

Когато стъпи на полюляващата се палуба, тя усети, че ѝ се гади и се хвана за омразния Кениън, за да не падне.

— Съжалявам, но не се чувствам добре.

— Лягай тук тогава! — каза той и я помъкна към грубата пейка от дясната страна на платноходката. — Ако ти стане лошо, само си наведи главата над перилата...

Платноходката започна да пори водите на залива. Серена лежеше на пейката и се мъчеше да преодолее гаденето, сигурно от бременността. Сълзи на безсилие изпълниха очите ѝ, докато гледаше белите варосани къщи на Свети Августин, обагрени в розово от изгряващото слънце. Те ставаха все по-малки и по-неясни, докато навлизаха в откритите искрящи води на залива Матанзас. За момент ѝ се стори, че вижда очертанията на високата гъвкава фигура на Рафаел, окъпана от ослепителната светлина на изгряващото слънце, но тъй като мъката и отчаянието я бяха завладели, тя зарови лице в ръцете си, съзнавайки, че това е само един мираж. Щеше ли да го види отново? Испита болка ѝ се почувства ужасно нещастна, когато се сети, че той дори не знае, че тя носи неговото дете. Мисълта за тяхното бебе ѝ даде сили да се стегне и да намери сили, за да издържи, да не позволи на отчаянието да я сломи. Когато пристигнат в „Лунна светлина“ тя щеше някак си да намери начин и да избяга от Нийл Кениън. Седна на пейката и се загледа към сушата, където предполагаше, че се намира „Златната роза“, там някъде, кацнала върху бързо отдалечаващия се бряг.

— Нищо още не е свършено между нас — прошепна Серена през полъха на вятъра. — Ще се видим отново.

Това беше и вик, и клетва, изтръгнати от дъното на душата ѝ.

ТРИДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Обедното слънце прежуряше над синьо-зелените води, когато платноходката хвърли котва в подножието на фара на остров Анастасия. Изморена и гладна, Серена се препъна в кея. Един испански войник излезе от сградата на казармата, която се намираше близо до фара и тръгна към тях. Малка група испански войници дежуреше във високата кула, удобна да следят за нарушители.

— Аз ще говоря — нареди Нийл Кениън и опря ножа до ребрата й.

— Бъдете мой гост — саркастично му отговори тя, — но не можем ли да ги помолим за малко храна?

— Добре. Ще го уредя — каза той.

— *Buenos días*, капитан Кениън — поздрави ги испанският войник.

— *Muy bueno*^[1] — отговори на поздрава Нийл Кениън.

Той продължи да говори на испански с войника, който изглежда беше негов стар приятел. Разговорът се водеше много бързо и Серена не успя да разбере всичко. Подразбра само, че ги очакваха и разочарована установи, че ирландският капитан загатваше, че те са любовници, които се срещат в плантацията й.

— В кухнята има храна. Ще отидем там, докато оседлаят конете ни. Опасявам се, че не мога да ти имам доверие и да те оставя да яздиш сама. Ще седнеш на коня пред мен. Ще се движим по-бавно, но няма друг начин — каза той, докато я водеше към ниската постройка до фара.

Серена седна край дългата дървена маса и започна да гълта лакомо храната, която готвачката им сервира, което не подобаваше много на една лейди. Нейният придружител изглежда бе все още под въздействието на бирата, която бе изпил предишната вечер, защото сега изпи само няколко чаши испанско вино. Тя знаеше, че той не харесва лекото вино, но то все пак съдържахше алкохол, а в този момент това, като че ли беше единственото нещо, което имаше значение за него.

— Нахрани се добре, защото това ще е всичко, докато стигнем до „Лунна светлина“.

Серена изяде по-голямата част от храната, сипана в груба керамична чиния. Знаеше, че трябва да пази силите си, ако иска да надхитри Нийл Кениън. Те се хранеха мълчаливо. И двамата мислеха за предстоящото пътуване във вътрешността на острова.

Конете ги чакаха, когато напуснаха малката сграда, а ѝ тя бе наситила глада си. Капитан Кениън беше помислил за всичко, призна с въздишка Серена. Той плати на войниците и ѝ помогна да се качи на якия, пъстър скопен кон. Когато той седна зад нея, тя почувства топлината на тялото му и се опита да се наклони напред, за да избегне допира. В гърдите ѝ се надигна гняв, когато той взе юздите и я придърпа към себе си.

— Можеш да се облегнеш на мен и да си починеш, моя прекрасна английска лейди. Доста път ни чака до плантацията ти. Ще бъдем заедно няколко часа. Той взе от войника една стомна, пълна с вино и я закачи на високото испанско седло. После поеха надолу по тясната пътека, която водеше към гъстата зелена гора.

Вековни дъбове, окичени с влаещ се сив испански мъх, се извисяваха над тях. Сред тях растяха извиващи се от вятъра борове и палми. Те навлязоха в сенчестата джунгла от ниски палми по тясна пътека. Огромни пълзящи растения се вплитаха между дърветата и само тук-там някой кремав цвят на магнолия грееше в сенчестия полумрак на непрогледната гора. Топлия благоуханен въздух носеше шумоленето на разбиващите се вълни и им напомняше, че не са далеч от морето. Беше трудно да си представят, че не се намират в дълбините на някое обширно блато, тъй като високите кипариси, вечнозелените дъбове и ниските палми скриваха бумтящия Атлантически океан от погледа.

За Серена тази девствена джунгла изглеждаше злокобна. Единствената им компания бяха гълъбите и птиците присмехулници, които като че крещяха предупредително високо над главите им в преплетените клони на дърветата, обвити с мъх, навяващ тъга. Тя потрепери, докато конят стъпваше тежко надолу по песъчливата пътека.

Нийл Кениън не правеше опити да завърже разговор и Серена му беше благодарна за това. Той изглеждаше потънал в размисъл и разбра,

че и тя е с него, когато се пресегна през нея, за да вдигне стомната и да отпие голяма глътка вино. После ѝ я подаде, но тя поклати отрицателно глава.

Яздеха през сенчеста зелена гора, където жълти и червени диви цветя надничаха от заплетените пълзящи растения, които обвиваха стволите на дъбовете. Ножът вече не беше опрян до ребрата ѝ. Бяха съвсем сами в тази пустош. Той не се страхуваше, че тя ще се опита да избяга или да вика за помощ. Слънцето струеше през свода от клони, за да даде светлина и топлина на тропическата земя. Серена изтри влажното си чело. Рояци комари се въртяха около тях и хапеха всяко незащитено местенце кожа. Никога не се бе чувствала така унижена и жалка — възседнала коня по мъжки, облечена в бална рокля, с разбъркана коса, която падаше върху очите ѝ. Всяка частица от тялото я болеше. Горещината и друсането предизвикваха гадене. Щяха ли някога да стигнат „Лунна светлина“ и да усетят прохладния бриз, идващ от морето?

— Не чу ли нещо? — попита рязко Нийл Кениън и се обърна, за да погледне назад.

— Не — въздъхна тя. — Нищо не чух.

Горещината и продължителната езда бяха отнели цялата ѝ енергия. Дори не погледна наоколо. Реши, че на пияна глава му се счуват разни шумове.

— Казвам ти и мога да се закълна, че чух нещо — настояваше той.

— Може би някоя малка животинка — предположи тя.

— Не. Беше шум от конски копита по пътеката зад нас.

Сърцето на Серена подскочи от радост. Дали не беше прав? Наистина ли някой не яздеше след тях? Джес Фиш може би или неговият надзирател? Бяха минали по пътя, водещ към плантацията на Фиш. Тя се изправи малко върху седлото. Трябваше да бъде нащрек, ако действително имаше някой наблизо, някой, който можеше да я спаси от този побъркан търсач на съкровища.

Рафаел... Пред очите ѝ изплува образа на съпруга ѝ, когато го видя за последен път тази сутрин, спящ до нея. Копнежът ѝ за него беше толкова силен, че чак я заболя. Какво ли щеше да си помисли, когато се събуди и види, че нея я няма? Търсеше ли я вече, обикаляйки улиците на Свети Августин? Може би, помисли тя със сълзи на очи,

някой я беше видял да се качва в платноходката. Но какво щеше да си помисли като разбере, че е заминала заедно с Нийл Кениън? Терзанията ѝ бяха толкова силни, че тя едва не загуби самообладание.

— Скоро ще стигнем. Разпознах онзи огромен дъб — каза на себе си похитителят ѝ.

Серена никога не бе минавала по този път, когато идваше в плантацията, тъй като беше пътувала досега само с лодка, и нямаше възможност да разбере дали той казва истината. Цялото тяло я болеше и можеше да бъде само доволна, че пътуването е към края си.

Тя изтощена се отпусна, очите ѝ се затвориха, като че ли навлезе в друго измерение на времето, където не беше истински заспала, но не беше и будна. Чуваше жуженето на насекомите, както и далечния шум на прибоя, който сега беше по-слаб от преди.

Надяваше се, че са наближили „Лунна светлина“, където щеше да си почине малко от горещината на душния следобед.

„Той ще дойде“, прозвуча в ушите ѝ нежен женски глас — като въздишка на вятъра. „Родриго ще дойде.“

Особен покой заля Серена, когато чу този глас в полубудния си унес. Тя въздъхна, защото чу далечни звуци на китара, които се смесваха с рева на плискащите вълни.

„Това няма да продължи дълго, *querida*, няма да продължи дълго“, извика ѝ познат, плътен и галещ глас с лек испански акцент.

И тогава изпита такава радост, такава облекчение — Рафаел идваше при нея! Тази мисъл ѝ даде усещане за сигурност, обгърна я в копринения пашкул на спокойствието. Тя беше с него там, на белия блестящ пясък, а топлата вода се плискаше покрай тях и ги задържаше в прегръдката си.

— Какво мънкаш? — попита сприхаво Нийл Кениън и я разтърси.

Дългите мигли, които хвърляха сянка върху страните ѝ, се повдигнаха в мига, когато сноп слънчева светлина проби през сплетените клони на дърветата и озари лазурните ѝ сини очи.

— Какво? — попита тя.

— Мърмореше някакви глупости — каза ѝ той и отново посегна към глинената стомна. — Почти стигнахме. Свърнах по пътеката, която води към плантацията, докато спеше. Знакът, издълбан на онзи дъб, е малко избледнял, но можах все пак да го прочета. „Лунна светлина“ е

странно име за плантация, но то ще ме направи богат човек — подсмихна се той и доближи стомната до устата си.

Когато този път ѝ подаде стомната, тя кимна с глава и отпи една глътка. От дългото пътуване в тази горещина беше ожадняла. Страхуваше се обаче да пие повече. Искаше да запази ума си бистър, когато пристигнеха в къщата. Образът на Жозе, който беше грабнал оръжието, когато тя и Рафаел бяха идвали в плантацията, изплува в съзнанието ѝ. Можеше само да се моли все още да е у него.

— Спомняш си какво трябва да кажеш, нали? — попита той и грубо я мушна в плешката.

— Да, че ти си мой приятел, който ме съпровожда от Свети Августин, защото съпругът ми не може да дойде — каза уморено Серена.

Той наистина ли вярваше, че Жозе и Инес щяха да повярват на тази глупава история? Тя беше облечена в бална рокля, която вече се бе превърнала в дрипи, вместо в дрехи за езда. Освен това те сигурно щяха да познаят Нийл Кениън като един от мъжете, които бяха идвали да търсят съкровището миналата есен. Серена не спомена нищо за това на похитителя си, защото се страхуваше от яростната му реакция.

Тясната пътека лъкатушеше през гората, докато внезапно се озоваха в избуяла, занемарена портокалова горичка. Хладният бриз подухваше от морето, което се виждаше като синя черта на хоризонта пред тях, носейки аромата на портокалови цветове, който им напомни, че са пристигнали в плантацията „Лунна светлина“.

— Без съмнение си занемарила това място — изсумтя той, като гледаше пълзящите растения, които се увиваха около дънерите и клоните на някои дървета.

— Едва ли мога да се грижа едновременно за хана в града и за плантацията, която се намира на няколко десетки мили разстояние — отговори кисело Серена.

— Имаш право, но човек може да изкара добри пари, ако отдели време и култивира тези дръвчета — размишляваше той, докато минаваха покрай горичката, отрупана с цветове, които скоро щяха да се превърнат в златни портокали.

Високата двуетажна къща се изправи пред тях, препречвайки гледката към океана. Те продължиха да яздят през горичката, сред високата трева, която заобикаляше кухненските помещения,

конюшната, кокошарниците и редица други постройките, които съставляваха имението „Лунна светлина“. Инес вдигна поглед от зърното, което хвърляше на пилетата. Очите ѝ се изпълниха със страх, когато видя коня, но забеляза и Серена и страхът ѝ се стопи, а по лицето ѝ се разля усмивка за поздрав.

Стомахът на Серена се сви от тревога и безсилие, като видя, че Инес прие в реда на нещата тя да бъде придружавана от този непознат мъж. Усети зад себе си, че Нийл Кениън е напрегнат и знаеше, че той с притеснение очаква да чуе това, което тя ще каже.

— Внимавай какво ще кажеш! — заплаши я той, — в противен случай всички ще бъдете мъртви. Освен ножа, в пояса си имам и револвер.

— Ще направя това, което искате, само не им причинявайте зло — помоли го тихо Серена, когато се отправиха към стълба пред конюшната, за който връзваха конете.

— Спазвай правилата в сделката ни и всичко ще бъде в ред — обеща той, слезе от коня и се обърна да ѝ помогне.

Когато краката ѝ докоснаха твърдата земя, тя за миг се олюля.

— Добре ли сте, *senora*? — попита Инес, когато ги наближи.

Тя не успя да скрие изненадата си, че вижда господарката си с Кениън. За облекчение на Серена, тя като че ли не разпозна капитана, когото беше виждала миналата есен.

— Да. Просто съм изморена от пътуването — обясни Серена и се опита да се усмихне. — Съпругът ми не може да ме придружи, така че капитан Кениън предложи да дойде с мен.

От особеното изражение върху лицето на Инес тя разбра, че жената не ѝ повярва.

— Разбирам, *senora* — отговори Инес, но за всички беше ясно, че не вярваше на думите на господарката си.

Тя се взираше в Кениън и страх засенчи тъмните ѝ очи. Сега Серена разбра, че го е познала, защото той бе дошъл по-близо до нея и тя можеше да го разгледа по-добре.

— Къде е мъжът ти? — резкият глас на Нийл Кениън прекъсна жените.

Инес погледна уплашено към Серена, без да отговаря на въпроса му.

— Моля те, отговори ми — каза Серена, а очите ѝ предупреждаваха по-възрастната жена, че е опасен.

— Той... той отиде за риба с малката платноходка — заекна смутено Инес.

— Добре — каза Нийл Кениън и разседла коня. — Щом като него го няма, ти заведи това животно в конюшните и го разтрий хубаво — заповяда той.

— Но това е мъжка работа — каза Серена, но Инес пое юздите и поведе коня към конюшните.

— Добре, сега ще ти намеря женска работа, която ти да свършиш. Какво ще кажеш за това, *senora*? — усмихна се подигравателно той и хвана ръката ѝ. — Гладен съм. Да видим какво има в кухнята, което ти можеш да ми приготвиш?

Серена гневно го изгледа, но знаеше, че е безполезно да се бори с него. Бяха сами, на десетки мили от най-близката плантация, а на всичко отгоре той беше въоръжен. Тя даже не беше сигурна дали ще успее да стигне до плантацията на Джес Фиш. Инес и тя бяха оставени на милостта на Нийл Кениън, докато Жозе се върнеше от морето.

— Гледай, като че ли тя е започнала да приготвя вечерята — забеляза той, когато аромата от къкрещото ядене в черната чугунена тенджерка, поставена над огъня, достигна до ноздрите им. Върху масата имаше пресен самун хляб, а на кука над тлеещите въглени беше окачена кана с кафе. — Дай ми една чиния от яденето и чаша кафе — нареди той като издърпа един стол. — Това женска работа ли е според теб? — зловна и противна усмивка се появи върху лицето му.

Серена бързо му сервира, тъй като и нейният стомах беше празен. После сипа и на себе си чаша кафе и чиния вкусно ухаеща гозба. Отрязва две дебели филии хляб и започна да се храни бързо и мълчаливо.

Така ги завари Инес, когато влезе в кухнята. Изненада и страх бяха изписани върху лицето ѝ, тъй като разбираше, че пред очите ѝ става нещо нередно. Иначе господарката ѝ никога нямаше да седне и да се храни в кухнята. Тя стоеше изправена до вратата, а черните ѝ очи се местеха от Серена върху Кениън и обратно.

— Искате ли да ви донеса още нещо, *senora*?

— Не. Мисля, че имаме всичко, което ни трябва. Извинявай, че си сипахме сами, но бяхме много гладни — обясни Серена с лека

усмивка. — Задушеното е чудесно.

— Благодаря ви, *senora* — отговори Инес и отиде към огнището, за да провери печеното във фурната.

— Искам лопата и въжета — каза Кениън, изтри устата си в ръкава и след това отпи голяма глътка кафе.

— Да, капитане. В бараката с инструментите има лопати и въжета.

— Донеси ги! — заповяда Кениън, а Серена го стрелна с поглед, пълен с омраза.

Инес се спря до вратата, когато видя изражението на Серена.

— *Senora*? — поколеба се тя.

— Моля те, донеси това, което капитан Кениън иска — отговори Серена и се намръщи. — Сега ли имате намерение да копаете? — обърна се тя към мъжа.

— Да. Нали съм затова дошъл — отговори кратко той, разкопча връхната си дреха и извади револвера от пояса си.

Серена остави чашата на масата. Като видя оръжието в ръката му, апетитът ѝ изчезна. Какво ли възнамеряваше да прави с него? Нещо я предупреждаваше да не пита. Настъпи дълго тягостно мълчание, докато чакаха Инес да се върне. Никога плантацията не е изглеждала толкова самотна, както сега, докато седяха в светлината на следобедното слънце, която струеше през отворената врата и чакаха. Какво чакаха Серена не знаеше и се страхуваше да пита. Но не ѝ се наложи дълго време да се чуди.

— Добре. Точно това, което ми трябва — каза Кениън със зловеща нотка в гласа, когато Инес влезе в кухнята с лопатата и въжетата. — Сега, дами, ще бъдете ли така любезни... — направи той знак с ръка към стълбите, които водеха към склада за провизии на втория етаж.

— Защо? — попита Серена и се изправи на крака.

— Защото аз казвам така, скъпа моя, и ако не се подчиниш, ще стрелям — обясни той и насочи револвера към нея.

Като сви рамене, тя направи знак на Инес да я последва. Жената не оказа съпротива и започна да изкачва стълбите след Серена, а Кениън ги следваше с насочен към тях револвер.

Стаята горе беше празна, ако не се брояха няколкото торби от зебло пълни с кафе, брашно, захар и някои други сухи провизии.

— Добре. Сега искам да вържеш ръцете и краката на господарката си. Седни, моя скъпа Серена — заповяда той.

— Но защо? — протестира Серена, когато Инес се приближи до нея с въжето, което Кениън ѝ подаде.

— Не искам да предупредите съпруга ѝ, когато се прибере. Щом се върне, аз ще взема лодката. Не мога да нося съкровището на гърба на коня — каза той.

Серена седна върху грубите дървени дъски и позволи на Инес да върже краката и ръцете ѝ, но забеляза, че жената омота хлабаво ръцете ѝ. Постара се с нищо да не издаде видяното, за да не породи съмнение у Кениън. Веднага щом Инес свърши с въжето, похитителят им ѝ направи знак да седне и тя на пода, за да я завърже.

— Довиждане, дами — каза подигравателно той, като вдигна револвера от пода. После ги остави и изчезна надолу по стълбите.

— *Senora*, той е един от мъжете, които идваха тук миналата есен — каза Инес на Серена веднага щом чуха, че Кениън напусна кухненското помещение.

Серена обясни набързо на удивената Инес какво се бе случило.

— Кога ще се върне Жозе? — попита тя, докато се опитваше да освободи ръцете си.

— Към залез-слънце, *senora* — отговори по-възрастната жена и погледна към малкия, покрит с прах, прозорец.

— Трябва да се освободя и да изляза да го посрещна на кея. Не знам какво ще прави с нас капитан Кениън, когато получи това, което иска, но ме побиват тръпки като си помисля какво може да направи в яда си, ако не намери сандъка със съкровището, отбелязано на тази проклета карта.

Тя започна отчаяно да дърпа въжето, извивайки китките си, но безуспешно.

— *Senora*, обърнете се към мен, аз ще опитам да се обърна към вас. Може би ще успея да ви освободя. Вързах ги толкова хлабаво, колкото можах, за да не привлече вниманието му. Благодаря на Бога, че беше така загрижен да намери съкровището, че не се досети да провери — обясни Инес. Бавно, извивайки се, тя успя да се обърне така, че вързаните ѝ на гърба ръце да се опитат да развържат тези на Серена.

Когато слънцето падна ниско на небето, двете жени продължаваха да се мъчат да се освободят в горещата душна стая, докато накрая ръцете им бяха свободни. Сълзи на радост се стичаха по бузите им, когато Серена развърза ръцете на прислужничката си, а после двете жени освободиха и краката си. Докато разтриваха глезените си, те обсъждаха какво да направят. Трябваше да разберат къде е отишъл Кениън, преди да предприемат каквото и да било.

От прозореца те погледнаха към портокаловата горичка и го видяха да копае между дърветата. Беше с гръб към тях.

— Ще се опитаме да се измъкнем тихичко от кухнята. Добре, че вратата е към имението, а не към горичката. Качи се в стаята си и потърси револвера на Жозе. Зареди го и чакай в стаята на господаря, докато аз се върна с мъжа ти. Оттам можеш да наблюдаваш морето. Когато видиш, че се прибираме, бързо ще слезеш долу, за да се срещнем на верандата. Сега ще отида на кея и ще чакам да се върне Жозе — обясни Серена, а Инес кимна в знак на съгласие.

Сърцата на двете жени бяха заседнали в гърлата им, когато слязоха по стълбата и спряха пред отворената врата. После за миг си стиснаха ръцете и побягнаха по високата трева към имението. Когато влязоха вътре, те се спряха в дългия коридор, за да си поемат дъх. Серена не можа да не си спомни последния път, когато бяха тук с Рафаел, но си наложи да не мисли сега за това.

Тя кимна на Инес и отиде бързо в дъното на коридора, където беше главният вход и излезе на верандата. Кениън все още беше погълнат от работата си отзад в горичката. Пред нея беше кея с ревящия прибой. Със свито сърце тя огледа морето, без да забележи лодка на хоризонта. Пое си дълбоко дъх за кураж и реши, че е по-добре да слезе долу на брега и да се скрие зад някоя от по-високите дюни.

Серена затича през тревата, но когато стигна до пясъчната ивица, започна да се придвижва по-бавно. Копринените ѝ обувки с високи токове потъваха в пясъка. Тя спря и ги събу. Усети топлината на пясъка през копринените си чорапи. После повдигна полата си и се запъти към кея. От Жозе нямаше и следа. Тя избра една висока дюна, зад която се скри, за да не се вижда откъм къщата, седна и зачака.

Отчаяние и безсилие разколебаха самообладанието ѝ. Къде ли беше Жозе? Дългите минути се точеха като часове, а слънцето падаше

все по-ниско и по-ниско на хоризонта. Бледият сребърен диск на луната се издигна над морето, когато здрачът се спусна над брега и „Лунна светлина“. Все още нямаше следа от Жозе.

Серена не знаеше колко време беше изминало, когато чу един-единствен изстрел. Звукът смрази кръвта ѝ. Изстрелът бе дошъл откъм имението. Тя не знаеше какво да прави. Зад нея бе къщата, а пред нея безкрайната шир на океана. Тя се изправи и изкачи дюната. Погледна през раздвижените от вятъра тънки стъбълца на тревите и видя Нийл Кениън да върви към брега. Когато той наближи мястото, където се беше скрила свита на кълбо в белия пясък, обзе я страх.

Но някакво първично чувство за самосъхранение я накара да се плъзне надолу по дюната. Като стигна твърдия бряг, тя започна да тича по сбития влажен пясък към разбиващите се вълни, вдигнала нагоре полите си. Луната вече се бе издигнала над морето, образувайки блестяща пътека, която ѝ напомни за нощта, която тя и Рафаел бяха прекарали на същия бряг миналата есен. Тя тичаше толкова бързо, колкото силите ѝ позволяваха, облечена в тежката рокля, а корсетът стягаше гърдите ѝ и ѝ пречеше да диша. Опитва се да поеме глътка от топлия влажен въздух. Като погледна през рамо, тя видя със свито сърце, че той я бе забелязал и беше тръгнал след нея. Тя мислеше с болка за Инес, разбирайки, че тя беше стреляла, за да защити господарката си.

Струваше ѝ се, че бяга цяла вечност надолу по дългия пясъчен бряг. Болката, която усети в слабините си, ставаше все по-силна и Серена разбираше, че няма да може да тича повече. Тя намали своя бяг до бърз вървеж. Беше сигурна, че Кениън ще я настигне.

— Рафаел, любими мой! — извика тя, а прибойт заглуши вика ѝ.

После усети една груба ръка да я хваща за рамото и да я обръща.

— Какво си мислиш, че правиш, лъжлива кучко?! — изсъска Нийл Кениън, останал без дъх. — Къде е тя? Истинската карта — къде е?

Той разтърси раменете ѝ толкова силно, че тя помисли, че вратът ѝ ще се прекърши.

— Това... това е истинската карта — едва успя да каже тя. Косата ѝ беше паднала над очите и не виждаше нищо.

— Лъжеш! Там няма нищо, освен празна дупка. Нищо! — изръмжа той и я повлече към огромния ревящ прибой, докато водата

стигна до кръста ѝ. Мократа ѝ рокля тежеше и я теглеше надолу към топлата въртяща се вода. — Казвай! — извика той. — Казвай, или ще те удавя като мръсна котка!

— Не знам да има друга карта — отговори тя, като се опитваше да махне косата от очите си, а кръжащите над тях чайки пищяха заплашително.

— Може би това ще размърда паметта ти — каза подигравателно той и я наведе, като натискаше главата ѝ под водата.

Тя се опита да се бори с него, но той беше много силен. Обзе я паника, когато усети болката в дробовите си, крещящи за глътка въздух. Детският ѝ страх от водата отново я завладя и тя започна да се бори отчаяно, за да извади главата си на повърхността. Точно когато беше на края на силите си и бе готова да се предаде и да намери спасение в прегръдката на солените води на морето, тя усети, че ръцете му я пускат. Без да съзнава, ръководена от инстинкта за оцеляване, тя се мъчеше неистово да стъпи на дъното. Удряше панически с ръце, докато най-накрая успя да стъпи на пясъчното дъно и да се изправи.

Като отметна назад мократа си объркана коса, тя започна да поема на дълбоки глътки живителния въздух. После отвори очи и огледа тъмните води, над които пълната луна хвърляше поток от сребърна светлина.

Сякаш се бе родила отново. Внезапно се сети за Нийл Кениън и го потърси с поглед. Той плаваше с лице, обърнато надолу. Крайбрежното вълнение носеше безжизненото му тяло към брега, а после го завърташе обратно в морето, сякаш беше парче дърво. Тя можа да види на лунната светлина, че върху гърба му имаше кърваво петно, от което струеше кръв, която се смесваше с морската вода.

Тя замря за миг. После, през рева на разбиващите се вълни, чу името си. Вдигна поглед и го видя. Изправен, с пистолет в ръка, той вървеше към нея.

— Рафаел! Рафаел! — извика тя, като с мъка преодоляваше прибоя, а роклята ѝ пречеше да се придвижва.

— *Querida!*

Гласът му беше като благословия. Той я притисна силно към гърдите си, а вълните се плискаха в краката им. Тя усети пистолета, когато той я привлече в прегръдката си. Устните му целуваха нейните,

целувката спря дъха ѝ и единственото нещо, което разбираше в момента, бе възторга от срещата им.

По-късно, когато тръгнах към къщата, той ѝ разказа какво се бе случило на Инес. Тя бе стреляла с револвера на съпруга си, когато видяла Нийл Кениън да минава покрай къщата и да тръгва към брега. Тъй като никога преди това не бе имала работа с оръжие, тя била повалена на земята от „ритането“ на оръжието и бе ударила главата си в колоната на верандата. Ирландският капитан предположил, че оръжието е направило засечка и я е убило, и продължил надолу, търсейки Серена или лодката на Жозе. Но те никога нямаше да разберат какво точно е мислел Кениън, защото Рафаел го беше застрелял, докато той се мъчеше да удави Серена. Неговият сън, че Серена е в опасност, се оказа пророчески. Но когато сънят му се превърна в действителност, Рафаел не беше изненадан, защото циганската му кръв позволяваше да вярва в такива предзнаменования. Опасността бе отминала, а морето бе погълнало тялото на капитан Нийл Кениън.

— Но откъде знаеше къде съм отишла? — попита го Серена, докато вървяха към „Лунна светлина“.

— Аз те усетих, когато се измъкна от леглото, *querida* — каза ѝ Рафаел. — Облякох се бързо и видях, че вървиш с Кениън, който беше поставил ръката си на кръста ти, сякаш в прегръдка. Яростта ми, страхувам се, беше безгранична. Проследих ви до пристана и ви видях да се качвате в платноходката. След няколко разговора със скитниците, които се мотаят често на пристанището, разбрах, че сте се отправили за остров Анастасия. Вече знаех, че отивате в „Лунна светлина“. Събрах екипажа на „*La Sonata*“ и отплавахме за плантацията на Джес Фиш. Когато стигнахме там, взех от него кон. Страхувах се, тъй като имах странно предчувствие, че ще ви изненадам по време на любовната ви среща. Но като наближих портокаловата горичка видях, че Кениън беше сам и копаеше. Тогава разбрах, че няма никаква любовна среща. Заобиколих и тръгнах по една позната пътека към брега, защото исках да го изненадам откъм гърба, след като се уверя, че ти си добре. Тогава видях Жозе, който ловеше риба точно до брега. Махнах му с ръка да се приближи и той насочи лодката си към прибой. Двамата я изтеглихме на брега и тръгнахме през дюните към „Лунна светлина“, където намерихме Инес да лежи зашеметена на пода. Но тя

скоро дойде в съзнание и ми каза, че ти си на брега, а Кениън тръгнал в тази посока. Разбрах, че сме се разминали. Затичах се надолу между дюните и те видях във водата с онзи *lunatico*. Съдбата ми даваше втора възможност, *alma mia* — притегли я той към себе си и двамата тръгнаха прегърнати.

— Той беше ненормален — въздъхна тя. — Мисълта за „*El Tesoro verde*“ го е довела до лудост. Когато не можа да го намери, реши, че картата, която беше скрита зад портрета, е била фалшива.

— А, ето защо портретът лежеше на пода със скъсан картон. Нещо, което не можах да разбера, когато влязох в гостилницата — отговори Рафаел.

Докато вървяха към „Лунна светлина“, тя му разказа историята за картата със съкровището, която Сесил беше скрил.

— През всичките тези години толкова много хора мислеха, че съществува карта, на която е обозначено заровеното съкровище, но както стана ясно, съществува само една празна дупка в земята между портокаловите дървета — каза тя, като поклати глава при мисълта за тези глупости. После чу, че Рафаел се смее. — Какво има? Какво е толкова смешно?

— Ох, *querida*, това е една стара шега, която баща ми изигра на един ирландски войник преди години в Хавана, след като бяхме принудени да напуснем Свети Августин. Той нарисова тази фалшива карта и я продаде, за да набави пари и да можем да се върнем в Испания — обясни той. Като я обърна с лице към къщата, той й каза: — Ето, това е „*El Tesoro verde*“. „Зеленото съкровище“ е първото истинско име на „Лунна светлина“. Така се наричаше имението, когато принадлежеше на моето семейство. Под зелено съкровище се има предвид величествените, устойчиви портокалови дървета, които моят баща донесе от Испания. Той често ми е казвал, че истинското съкровище в живота е земята, защото без нейната щедрост ние, хората, няма да можем да съществуваме. „Милей за земята — казваше той, — защото тя ще ти донесе несметни богатства“.

— Баща ти е бил мъдър човек — каза тя, като се притисна до гърдите му.

— Той смяташе, че *la Florida* е чудесно място за отглеждане на портокали, което доказва и плантацията на Джес Фиш. Бих искал някой ден да превърна мечтата му в реалност, като култивирам портокаловата

гора. Иска ми се да я видя разцъфнала и процъфтяваща, което знам, че може да стане само с много грижи и любов.

— Да, мисля, че тук е чудесно място, за да расте едно дете — каза му нежно Серена, а лазурносините ѝ очи блестяха като брилянтните звезди в кадифеното нощно небе, когато тя погледна към него.

— Дете? — погледна я той, а изразителните му тъмни испански очи искряха от нежно благоговение и страст на лунната светлина.

— Нашето дете, първото в дългата редица пазители на земята на „*El Tesoro verde*“.

Думите ѝ бяха обещание и клетва едновременно за бъдещите поколения.

— *Si*, моя златна английска роза — отговори той, като я взе в прегръдките си, а устните му докоснаха нейните с целувка, която беше обвързване за цял живот. Нямаше нужда от повече думи между тях.

[1] Muу bueno — Много добър (исп.). — Б.пр. ↑

ЕПИЛОГ

„И ще бера в ширта докрай сред рой от
пърхащи крилца сребристи ябълки — луни,
златисти ябълки — слънца.“

У. Б. Йейтс,
„Попътна песен на Ангус“

Плантацията „El Tesoro verde“

Остров Анастасия

1791 година

— *Мата*, мамо, *Рара*! — извика малкото момиче, като изтича от близката портокалова горичка. То държеше в малките си ръце чудесен златен портокал. — Жозе казва, че портокалите са готови за бране и ми откъсна първия.

— Мисля, че реколтата ще бъде добра, Рафаела — каза й нежно високият баща, като се наведе и я качи „на конче“ на широките си рамене.

— Ще имаме портокалов сок за тържеството — каза майка й, като хвърли любещ поглед към момиченцето, което приличаше толкова много на нея, с изключение на сивите очи, които бяха съчетали цвета на очите на Рафаел и нейните. Косата й беше кестенява.

— Златните ябълки в нашия рай наистина вървят много добре през последните няколко години — каза на съпругата си Рафаел, докато вървяха по дългия коридор на къщата.

Рафаела го поправи:

— Това са портокали, *Рара*.

— Разбира се, портокали — каза той.

— Защо той ги нарича златни ябълки, мамо? — попита Рафаела, а извитите й вежди се събраха сърдито към челото, защото усещаше, че те се шегуват с нея.

— Баща ти е романтичен, Рафаела — отговори майка ѝ, като погледна към съпруга си, а от очите ѝ струеше любов. — Един чудесен романтик.

— Ще ти покажа по-късно точно колко съм романтичен — каза тихо той, а в черните му испански очи се четеше страст. — Добре е, че тържеството ще се състои тук, въпреки че не ми се искаше да заеме цялото време на почивката в края на седмицата. Взехме правилно решение, като дойдохме тук и напуснах флота. Сега те имам повече за себе си, отколкото в Свети Августин.

— Да, така е — съгласи се Серена, а лицето ѝ засия от любеща усмивка. — Лиа и Макгрегър успешно се справят със „Златната роза“. Не знам какво щяхме да правим без тях. Марко е станал опитен счетоводител. Знам, че се радват на по-голямото жилище, което сега е техният дом.

— *Si*, Лиа се справя много добре, дори и без Тенси. Видях и нейния съпруг, Колин, когато бях в Рентън, последния път в Свети Августин. Те са добре в дома им на брега на река Свети Джон. Не мисля, че и на Колин му липсва армията, а Тенси е твърде заета с двете им деца — каза ѝ Рафаел, когато излязоха на предната веранда.

Серена зърна портрета на „Жената на испанеца“, когато минаха през трапезарията. Беше го взела със себе си, когато решиха да се преместят за постоянно в плантацията. Не беше чувствала присъствието на Арабела от дълго време, още от нощта, когато роди Рафаела. Като че ли още със започването на родилните ѝ болки, тя я видя усмихната в сенките на стаята. Арабела сякаш приближи до леглото ѝ и Серена почувства, че двете се сляха, докато детето се роди. Радостта да държи дъщеричката си, да чувства присъствието на съпруга си до леглото, заличи всички мисли от съзнанието ѝ, но по-късно тя си спомни всичко. Беше ли раждането на детето последното изживяване, което те двете щяха да споделят? Тя знаеше, че Арабела е умряла скоро след раждането на сина си. От деня, когато Рафаела се появи на бял свят, Серена усещаше, че живее свой собствен живот и вече не делеше нищо с първата английска роза.

— Всичко е готово, *senora*. Прислужничките приготвиха всички спални — каза ѝ Инес, докато седяха на столовете на верандата в очакване на гостите, които щяха да пристигнат с платноходки. Бяха наели няколко свободни чернокожи, които да помагат на Жозе в

портокаловата гора и на Инес в поддържането на голямата къща и градината.

— Добре. Благодаря ти за работата, която свърши — каза Серена и се усмихна с благодарност на прислужничката.

— Виж какво получих, Инес. Първия портокал от новата реколта — похвали се Рафаела, като изтича към жената, която я глезеше дори повече от родителите ѝ.

— Ще го изям веднага щом свърша репетицията на моя танц с *Рара* — каза Рафаела с тон на възрастна, като подаде портокала на майка си.

После, като взе китарата, тя изтича към баща си и му я подаде.

— Посвири ми, *Рара*. Искам да танцувам изкусно за нашите гости.

Като се усмихна на малката си дъщеря, Рафаел взе китарата и опъна струните с дългите си чувствителни пръсти. Поглеждайки Серена с поглед, пълен със страст и нежност, той започна да свири старинната песен, която беше свирил през онази далечна нощ в двора на „Златната роза“.

Възторг заля Серена и в нея нахлуха интимни спомени. Докато гледаше надарените му ръце, душата ѝ се изпълни с образи от миналото и с познатото страстно чувство, което изпитваше винаги, когато чуеше звуците на китарата. Но тя беше привлечена и от настоящето. Тяхната талантива дъщеря бе наследила музикалната дарба на баща си. Малкото момиче зае позата на грациозна танцьорка на фламенко. После с детинския си гласец започна да пее с дрезгава трогателност, необичайна за толкова малко момиче. Като отметна назад главичката си, с високо вдигнати ръце, тя започна да танцува с грация елегантното фламенко под звуците на тъжната песен от Андалусия.

Рафаел повдигна мургавата си глава и се усмихна на съпругата си над въртящото се телце на дъщеря им. Очите им се срещнаха и се погледнаха с интимна близост, която беше само тяхна. Нямаха нужда от думи, защото сърцата им бяха изпълнени със споделена любов и с гордост заради Рафаела.

Любовта им щеше да пребъде също като вечното море, което се разбиваше в пясъчния бряг, като зелените портокалови дървета в горичката, като гигантските дъбове, които хвърляха сенките си върху

къщата и им носеха толкова много щастие. Тяхната любов, като земята, щеше да бъде вечна.

БЕЛЕЖКА НА АВТОРКАТА

При написването на „Орелът и розата“ аз се опитах да включа много хора, които наистина са живели в Свети Августин по времето, когато се развиват събитията, описани в тази книга. Губернатор Зеспедес, неговата съпруга доната Мария Консепсион и дъщерите им Доминга и Жозефа действително са съществували, макар че съм си позволила известна свобода в описанието на характерите им. Книгата на Хелън Хорнбек Танер „Зеспедес в Източна Флорида, 1784 до 1790“ беше едно ново издание на докторската ѝ дисертация и стана неоценим източник за изучаване на историята на Флорида през този период. В тази книга открих имената и описанието на фамилията Зеспедес, както и очарователното описание на Свети Августин, когато е бил испанска колония, на културата на Минорка и на историческите събития от този период.

Историята за бягството на Доминга е истина. Опитвах се да се придържам толкова близо до фактите, колкото бе възможно, макар че включването на Серена, разбира се, е авторска измислица. Ейнджъла Хют е живяла в Свети Августин и е била омъжена за испанец, член на тогавашната управа. Тя наистина, според историческия летопис, е помогнала в изпълнението на плана за тайната женитба на Доминга. Младата девойка е сключила брак в дома на Ейнджъла, точно както е описано в книгата. Съпругът на Доминга, лейтенант О'Донован, бил изпратен в затвора от сърдития губернатор, а след това в Хавана — да чака, докато кралят на Испания в Мадрид даде благословията си за брака. На лейтенант О'Донован не е било разрешено да се върне в Свети Августин, едва след две години, когато младата двойка се събрала, това станало възможно. За да покажат, че са им простили, родителите на Доминга избрали и обзавели една къща за младоженците. Доминга обаче се почувствала сигурна и спокойна, едва когато брачната литургия била изпълнена в чест на съпруга ѝ и нея. Поради различия в църковния календар, това не е могло да стане до

ноември 1787 година. По това време Доминга е била бременна със сина си, който ражда през февруари следващата година.

Джес Фиш бил жител на Свети Августин от дълги години и наистина имал портокалова плантация на остров Анастасия. Портокалите не са местно растение за Флорида. Те са донесени от испанците и са един от техните многобройни приноси за *la Florida* и Новия свят.

Джон Мултри наистина е бил английски губернатор и плантацията му „Бела Виста“ била известна в Източна Флорида с красотата си. Пентън и Лесли също са съществували. Те били англичани, но търгували с индианците както от името на британската, така и от името на испанската управа. Карлос Хауърд, Лучано де Херера, губернаторът Тонин, отец Педро Кампос, свещеникът на Минорка, отец Томас Хасет, църковен съдия на Източна Флорида и Луиза Уолдърн са живели в Свети Августин по времето, когато се развиват събитията в книгата. Опитах се да пресъздам историята на живота им, придържайки се към историческите факти, доколкото бе възможно.

Изказвам благодарност на любезните, ентусиазирани служители на Oldest House Museum, The Oldest Wooden Schoolhouse, The Spanish Quarter Liling History Museum, Castillo de San Marcos и на Испанската военна болница за предоставената ми възможност да вникна в живота на тогавашния испански град Свети Августин по времето, когато се развива действието на тази книга.

Човек трябва да тръгне по живописните улици на историческата част на модерния сега град Свети Августин, за да се пренесе обратно във времето в онази романтична авантюристична епоха на темпераментни испански офицери и на красиви жени, които са ги обичали.

Може би, ако посетите Свети Августин и тръгнете по тесните му улички през някоя лунна нощ, както направих аз, вие ще чуете китари да свирят страстното фламенко от Андалусия, Испания. Ако се вслушате внимателно, ще можете също да чуете страстните въздишки на влюбените, шумоленето на копринената рокля на Серена, която бърза, за да посрещне своя любим Рафаел под жълтата тропическа луна на Флорида. Те са тук, в сенките на оградената с високи стени

градина, сенките на златната английска роза и гордия испански орел,
отново заедно в страстна прегръдка.

Издание:

Даян Робинсън. Орелът и розата

Американска. Първо издание

ИК „Бард“ ООД, София, 1994

Редактор: Камелия Вълова

Коректор: Марийка Тодорова

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.